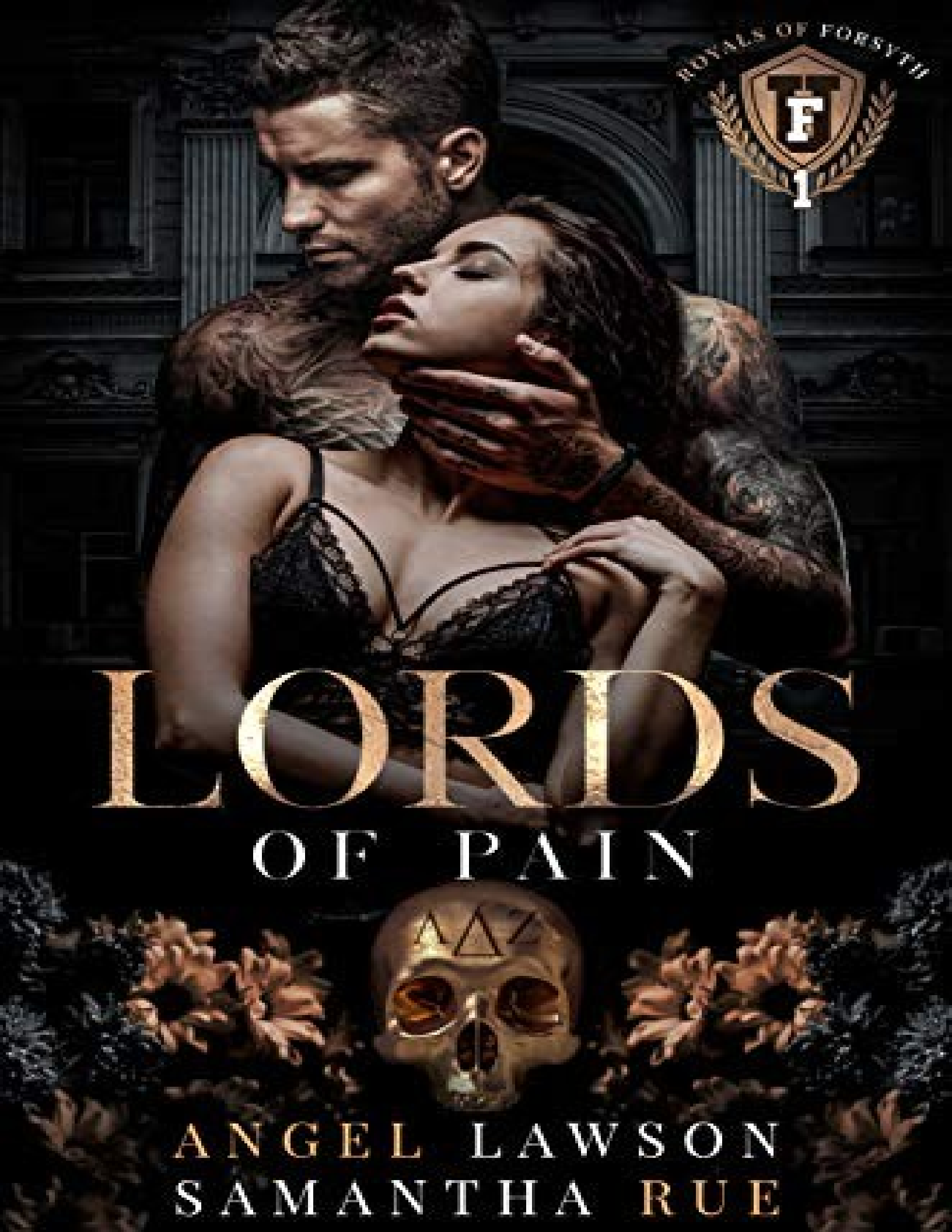

ROYALS OF FORSYTH
F
1
LORDS
OF PAIN
ANGEL LAWSON
SAMANTHA RUE

ACININ EFENDİLERİ

FORSYTH ÜNİVERSİTESİ KRALİYETLERİ

ANGEL LAWSON

SAMANTHA RUE

YAZARIN NOTU

Eğer bir arkadaş ya da aile üyesiyseniz hemen geri dönün. Desteğinizi seviyoruz. Bu kitabı okumayın. Bir daha akşam yemeğinde gözlerinizin içine bakamayız.

Diğer herkes için; bu kitap karanlık. Gerçekten karanlık. Yazdığımız diğer her şeyden daha fazla. Eğer diğer Angel Lawson kitaplarını okuduysanız bu farklı. *Devil May Care*'den Heston Wilcox'un kötü olduğunu ve uygunsuzluğun sınırlarında gezindiğini düşünüyorsanız, şimdi geri dönün.

Killian Payne, Dimitri Rathbone ve Tristian Mercer kötü, şımarık, hak sahibi, karmaşık, korkunç insanlar. Biz onları seviyoruz ama siz sevmeyebilirsiniz. Davranışlarını affedilemez bulabilirsiniz. Ve bu sorun değil.

Tetikleyici Uyarı: Bu kitap grafik istismar, dub/non-con, yoğun zorbalık ve diğer rahatsız edici durumlar içermektedir.

Gitmeden önce! Lütfen Okuyucu Grubumuza katılın!

İÇİNDEKİLER

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Sonsöz

Teşekkür

Angel Lawson & Samantha Rue tarafından da yazılmıştır.

PROLOGUE

HIKAYE

Tırnağımı kemirerek, "Peki ya bu?" diye soruyorum.

Mary ekranımdan kaşlarını çatıyor. "Yeterince meme yok, kardeşim."

"Ciddi misin?" Göğüs dekolteme bakıyorum. Dünyanın en büyük göğüslerine sahipmişim gibi davranmayacağım ama tamamen dümdüz de değilim. Öyle olsaydım işler benim için çok daha kolay olabilirdi. "Tamamen dışarı sarkıyorum."

"Pfft," diyor. "Biraz meme ucu falan göster, Story. Babalar bir parça meme ucu için kendilerini kremlerler." Atletimin üstünü çekiştiriyorum ve başparmağımı meme ucuma sürtüyorum. Sertleşiyor. Görüntülü sohbet üzerinden konuştuğum Mary başparmağıyla beni onaylıyor. "Mükemmel."

"Ne istemeliyim?" Seksi ve hissettiğimden çok daha mutlu görünmeye çalışarak birkaç deneme fotoğrafı çekiyorum. "Starbucks için hediye kartları alıp duruyorum ama para kazanmak için onları satmam gerekiyor."

"O zaman doğrudan nakit almaya başla," diyor sakızını şapırdatarak. "Belli ki sınırda."

Şeker Bebek olmaya niyetim yoktu ama bahar tatilinde plajda bikinili bir fotoğrafımı paylaştıktan sonra ChattySnap hesabıma talepler gelmeye devam etti. O zamanlar merak ediyordum ama gerçekten bir şey yapacak kadar değil.

İşler yeterince kötüye gidene kadar değil.

Üç ay sonra epey bir takipçim oldu. Görünüşe göre, bakireler Şeker Babalar dünyasında benim lisemde olduğu gibi sosyal bir utanç kaynağı değil.

"Sütyensiz bir atlet için beş dolar," diye sıralıyor Mary, "küçük bir meme ucuyla tam göğüs dekoltesi için on. Üstsüz için yirmi, ama bence soluk pembe atleti giyersen daha fazla para alırsın."

Hesap yaptım. Eğer beş tane üstsüz resim gönderirsem, bu hızlı bir yüz dolar demek. Bu bir otobüs bileti ve yemek demek. Beni Plan'a hazırlamak için yeterli değil ama iyi bir başlangıç. Bileti elimde tutmak bile tüm bunları bir süreliğine daha katlanılabilir kılmaya yetecek.

"Tamam," diyorum, midemde birikmeye başlayan sinirleri geri iterek. Bu işin içine girdikçe daha da korkuyorum. Korkutucu çünkü kendimi yabancılara ifşa etmeyi içeriyor. Korkutucu çünkü benim bir parçama sahip olacaklar - kendime saklamak için çok uğraştığım aynı parçama. Korkutucu çünkü buna ihtiyacım var ve geçtiğimiz yıl öğrendiğim bir şey varsa o da bir şeye ihtiyaç duymanın başkasının gücüne teslim olmak anlamına geldiğidir.

"Tankım çamaşır odasında," diye açıklıyorum, sabırsızlanarak. "Onu alayım ve şu işi bitirelim."

Mary telefonu kapattı ve ben de telefonumu yatağın üzerine bıraktım. Çamaşır odası alt katta, mutfağın dışında. Bir yıl olmasına rağmen bu evin büyüklüğüne hâlâ alışamadım - üvey babamın evi. Annem Daniel'le evlenmeden önce, demiryolu raylarına bakan iki yatak odalı bir dairede yaşıyorduk. Şimdi ise havuzu ve alt katında bir eğlence odası olan yedi bin metrekarelik rahat bir McMansion'dayız. Uzun bir süre evimizden çok otel gibi hissettik.

Şimdi başka bir şey gibi geliyor.

Mutfağa gizlice giriyorum ve adadaki atılmış pizza kutularına bakıyorum. Bu ve bodrumdan gelen saçma sapan konuşmalar, üvey kardeşimin ve arkadaşlarının alt katta olduğuna dair kesin bir işaret.

Bunun farkına varınca duraksıyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum.

Kahkahalar keskin bir uyarı gibi merdivenlerden yukarı sıçrıyor. Killian ve en iyi arkadaşları Dimitri Rathbone ve Tristian Mercer ayrılmaz bir ikili, lisenin kralları olarak tüm zamanlarını birlikte geçiriyorlar. Üçü de son sınıfın kraliyet ailesini oluşturuyor. Onları gerçekten tanımak için içlerinden biriyle yaşıyor olmama gerek yok, herkes tanıyor.

Bitmelerine şaşırmamalıyım. Geçen gün Tristian'ın kız arkadaşı tarafından terk edildiği tüm okulda konuşuluyor. Eğer küçük lise dramaları benim bakış açımdan çocukça saçmalıklar gibi görünmeseydi, muhtemelen buna büyük bir skandal derdim. Bu üçünden birinin kız arkadaşı olmak piyangoyu kazanmak gibi bir şey. Kötü şöhrete, pahalı hediyelere ve temelde yirmi dört saat üç korumaya sahip oluyorsunuz. Bu üçü her şeyi paylaşıyor ve kendilerine ait olanı koruyorlar.

Belli ki akıllı biri. Muhtemelen diğer kızların asla keşfedemeyeceği bir şeyi keşfetti: buna değmeyeceğini. Onlar soğuk çocuklar, gözleri hep üzerlerinde. Ben yanlarındayken yüzlerinde öyle bir ifade oluyor ki ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Neyse ki ben üçüncü sınıftayım ve onlara asla bakmamam ya da hitap etmemem gerektiği ve hiçbir koşulda kimsenin üvey kardeşimi ve beni aileden biri olarak görmemesi gerektiği çok açık bir şekilde belirtildi.

Zaten onun gibi bir pislikle birlikte anılmak istemezdim. Başlangıçta bir an için Killian iyiydi. Ne nazik, ne sıcak, ne de samimi, ama bir mahkûmun hücre arkadaşına davranabileceği gibiydi. Bu bir k a b u l l e n m e y d i, ikimizin de bu konuda bir seçeneğimiz olmadığının kabulüydü. Neredeyse sempatikti, dostça davranıyordu. Kısaca, müttefik olduğumuzu düşünmüştüm.

Çok uzun sürmedi.

Bunun ne zaman sona erdiğinden tam olarak emin değilim ama bugünlerde üvey kardeşim benden nefret ettiğini açıkça belli etmek için elinden geleni yapıyor. Arkadaşları beni görmezden gelmekle bana acımasız, alaycı iğnelemeler göndermek arasında gidip gelirken gözleri beni takip ediyor, bekliyor, benden bir tepki almayı umuyor. Eskiden merak ederdim.

Neden, bana karşı bu kadar acımasız olmalarına neden olacak ne yaptığımı anlamaya çalışıyordum. Killian ve arkadaşları her şeyle kutsanmış türden çocuklar; görünüş, zekâ, para, atletizm. Kampüste tanrı gibidirler ve bu tavırları evdeyken de devam eder, özellikle de Killian'ın ininde.

Artık bir nedene ihtiyaçları olmadığını biliyorum.

Onları duymak, bu evin etrafında sessizce dolaşmanın, tüm kara mayınlarından kaçınmanın ne kadar yorucu olduğunu hatırlatıyor. Görünüşe göre her adımda bir tane var. Bütün bunlar beni paranoyak yaptı. Sürekli izleniyormuşum gibi hissediyorum. Ya da biri odama girmiş gibi. Yine de bununla başa çıkabilirim. Annem için. Güvenlik için. Ama işler kızışınca.

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. Planım var, değil mi? Sadece parayı almam gerekiyor ve sonra özgürüm. Gömleğimi alacağım, odama kaçacağım, kapımı kilitleyeceğim ve işimi bitireceğim.

Çamaşır odasında üç sepet temiz kıyafet var, çoğu Killian'ın futbol kıyafetleri. Bütün oda hafif bir ter ve kalıcı vücut spreyi kokuyor. Annem onun formasını kaç kez ağartırsa ağartsın, bu koku asla geçmiyor. Eğilip sepetlerden birinde allık renkli atletimi arıyorum.

"Tanrıya şükür," diye iç geçirdim, pamuklu gömleği parmaklarımın arasına aldım. "Seni buldum."

"Hayır, görünüşe göre *seni* bulduk."

Kalbim gırtlağıma kadar fırlıyor ve elimi boğazıma götürerek dönüyorum.

Tristian ve Dimitri -herkes ona öyle diyor- kapının önünde duruyorlar.

"Tanrım, beni korkuttunuz." Gözlerimi aralarında gezdirerek nefes veriyorum. "Sen

böyle gizlice dolaşmamalısın."

"Neden olmasın?" Tristian keskin, orantısız bir sırıtışla ağzını çekiştiriyor. Gözlerindeki camsı bakışa ve bira kokusuna bakılırsa, belli ki üzüntülerini orada boğuyor. Terk edildiği için kalbinin kırık olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Muhtemelen sadece çürüklerine bakıyordur.

ego. "Burada korkmuş küçük bir fare gibi sinsice dolaşan sensin."

Tristian delicesine yakışıklı. Sarı saçları, bronz teni ve yağsız, sert kasları var. Üçü arasında kızlarla en iyi anlaşanın o olduğunu biliyorum. Killian ve Rath gibi o da devasa. Sadece cüssesi, zenginliği ve popülaritesi yüzünden değil, çoğunlukla *başka bir şey yüzünden korkutucu*.

Gülümsemesi asla gözlerine ulaşmıyor.

Buz mavisi ve soğukkanlılıkla parlıyorlar. Sadece onlara bakmak bile kollarımı kendime sarma isteği uyandırıyor.

Rath, mürekkep siyahı saçları, dudak piercingleri, soluk teni ve koyu renk gözleriyle Tristian'ın tam tersi. Diğer ikisinden daha sessiz, o yoğun gözleri her zaman izliyor, takip ediyor. Geçen yıl bir dönem boyunca aynı sınıfta okuduk ve bu, onunla aynı odada bulunmaktan bile nefret etmem için yeterliydi. Onun uzun bakışları bende her zaman saklanma dürtüsü uyandırır. "Şuna bak," diyor Rath, çenesini bana doğru sallayarak. "Story sütyen giymiyor."

Bundan bahsetmek bile meme uçlarımı sertleştiriyor, utancımı ikiye katlıyor.

"Küçük şımarık meme uçları, ha?" Tristian küçük odaya doğru bir adım atıyor. Gözlerim kapı pervazını sararak beni içeri hapseden eline kayıyor. Dudakları ayrılıyor ve diliyle ıslatıyor. "Hassaslar mı? Sadece onlardan bahsettiğim için mi sertleştiler? Yoksa onlara dokunmam mı gerekiyor?"

Çenem düşüyor ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sen bir domuzsun." Yanlarından geçmeye hazırlanarak kapıya doğru ilerliyorum ama çıkışı tamamen kapatıyorlar. Geri çekiliyorum, burun deliklerim öfkeyle alevleniyor. "Çekilin yolumdan."

Rath omzunu pervaza dayayarak, "Bizim için bir soruya cevap ver, Öykü, sonra gitmene izin vereceğiz," diyor. Tembel bir sırıtış takınıyor ve ben de ondan yayılan bira kokusunu alabiliyorum. Geniş omuzlarının üzerinden bakmaya çalışıyorum.

Killian'ı bir yerlerde görmeyi umarak omuzlar. Arkadaşlarının yanında olmama dayanamıyor. Onları geri çekecek.

Ondan hiçbir iz bulamayınca sinirli bir iç çekiyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

Rath'ın başı eğik, gözleri beni içine çekiyor. "Bakire misin?"

"Ne?" Daha kelime ağzımdan çıkmadan yanaklarım kabarıyor. "Bu seni ilgilendirmez!"

İkisi de gülüyor, ses tonu derin ve alaycı. Tristian başını sallıyor, gözleri tehditkâr ve keyifli bir şekilde parlıyor. "Ah Story, sadece bakireler bunun kimseyi ilgilendirmediğini söyler. Az önce kendini ele verdin."

Ağzım zayıf bir inkârın etrafında şekilleniyor, ama onu kapatıyorum. "Peki, kimin umurunda?" Tersliyorum. "Ne olmuş yani? Ben bakireyim. Ne olmuş yani!"

"Zaten bilmediğimiz bir şey değil," diyor Tristian, bir adım daha atarak. Geri çekiliyorum ve çamaşır makinesinin sert kenarına çarpıyorum. "Sende o bakış var. Masum, temiz ve saf. İnsanda öyle bir şey uyandırıyor ki..." Elini uzatıyor, köprücük kemiğimi okşamaya çalıştığında elini nasıl uzaklaştırdığımı görmezden geliyor. "Her şeyi mahvetmek."

Sözlerinin ne kadar sert olduğunu bilmiyor.

Rath alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor ve gözlerindeki bakıştan hoşlanmıyorum - aç ve ağır. "Bakirelerle ilgili bir şey var, biliyor musun?"

"O gergin enerji," diye katılıyor Tristan. "Sikimi sertleştiriyor."

"Yalvarmayı seviyorum." Rath ekliyor, derin sesi falsettoya dönüşüyor, "*Lütfen yapma, acıtıyor!*"

Midemdeki endişeli kelebekler taşa dönüşüyor.

"Ama en sevdiğim kısmı," diyor Tristian, mavi gözleri titreşerek ve genişleyerek, "onları içeri sokmak. O sıkı amcığın sikimin etrafına sarıldığını hissetmek?" Kendini *kaydırmak* için aşağı uzanıyor. "Bundan daha iyi bir şey yok. Kahretsin, seni doğru şekilde alıştırmak için neler vermezdim."

"Sizler iğrençsiniz," diyorum çenemi kaldırarak. "Sizden korkmuyorum, biliyorsunuz. Siz sadece bir grup sosyal açıdan bodur bok kafalısınız. İşte bu

Muhtemelen onu elde etmenin tek yolu bu, değil mi? Kızlara pes etmeleri için zorbalık yapmak mı? Zavallı kıçının terk edilmesine şaşmamalı."

Tristian'ın tavrı bir anda değişiyor, şakanın tüm izleri siliniyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

Omuz silkiyorum ve bakışlarımı Rath'a çeviriyorum. "Sanırım son sınıftan *birinin* iki beyin hücresinden daha fazlası var." Gözlerinin keskinleşmesinden aynı sınıfı paylaştığımızı hatırladığını anlıyorum. Tristian'a dönerek, "Genevieve'in seni kaldırıma attığı bir sır değil ki. Ne yazık ki para sana küçük aletine uygun bir kişilik satın alamıyor."

Yerimde durmaya ve sert görünmeye çalışıyorum ama yüzlerinin sertleşmesi, gözlerinin öfkeyle parlaması karşısında duyduğum utanç verici korku ürpertisini engelleyemiyorum. Olacakları çok geç hissediyorum. Tristian hızla hareket ediyor, öne atılıyor ve elini boğazıma sıkıştırıyor. Panikle nefes alırken göğsüm sıkışıyor, ellerim bileğini kavrıyor ama kolu çelik gibi.

Boğazımı sıkmıyor ama parmaklarını esnetiyor ve ben mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde okuyorum. *Okuyabilirdi*. Kabaca şöyle diyor: "Sana sadece iltifat eden birine böyle davranmak çok boktan. Öyle değil mi, Rath?"

"Çok kaba," diye katılıyor Rath.

"Belki de," diyor Tristian, parmaklarımı bileğinden çekerek, "ona siklerimizin ne kadar küçük *olmadığını* göstermeliyiz." Elimi aşağı doğru çekerek kot pantolonunun önündeki şişkinliğe bastırıyor. "Az önce iğrenç bir şekilde belirttiğin gibi, bugünlerde kendimi düzenli bir sikişten yoksun buluyorum. Belki de her şeye rağmen seni alırım."

Elimi çekmek için mücadele ediyorum, ağzım tiksintiyle kapanıyor, ama avucumu uzun bir süre orada tutuyor, ona sürtünüyor. "Kavga etmek sadece daha çok acıtacak bebeğim. İstediğinin bu olmadığını biliyorum... yoksa öyle mi?" Beni değerlendiriyormuş gibi başını eğiyor. Tek hissettiği sert, istemsiz bir

Avucunun altında yutkundu. "Belki sen yapardın, ha? Sert mi seviyorsun? Çünkü biz bu konuda iyiyiz."

Rath sertçe ekliyor, "Çılgınca iyi."

Konuşmaya çalışıyorum ama sesim göğsümde bir yerde sıkışıp kalıyor, anın ironisine kapılıyor. Burada gözümü bir tehdide dikmişken başka bir tehdidin içine düşüyorum.

Böyle bir şey olamaz. Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz. Bu adamlarla olmaz. Buraya taşındığımdan beri çok daha kötülerini atlatmayı başarmışken olmaz. Gözlerim Tristian'ın bileğine kaydı. Beni boğazımdan tutarken ön kolundaki gergin kaslar derinin altında esniyor ve kayıyor. Gücümü diğer eline karşı test ediyorum, onu kasıklarından keskin bir şekilde çekiyorum. Yapıyorum ama kanmıyorum. Bana izin verdi. Bu adamlardan biriyle bile savaşmak imkânsız olurdu, ama ikisiyle? Burada ne kadar güçsüz olduğumu fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Savaşabilirdim. Tekme atabilir, çığlık atabilir, saldırabilirdim.

Ya da onları ikna edebilirim.

O kadar kötü olamazlar, değil mi?

"Hadi, bırak gideyim." Sesim fısıltıyla çıkıyor. "Sadece odama dönmek istiyorum."

Tristian'ın dudakları sinsi bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ama eğlence daha yeni başlıyor, değil mi?"

Kapı aralığında bir gölge hareket ediyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Killian'ın geniş omuzları boşluğu dolduruyor. Arkadaşlarıyla benim arama bakıyor, yüzü bomboş.

"Killian," diyorum, gözlerim yalvarırcasına, "beni bırakmalarını söyle."

"Neler oluyor?" diye soruyor rahatça, sanki arkadaşı beni boğazımdan tutup çamaşır makinesine bağlamamış gibi. "Daha fazla bira getireceğini sanıyordum."

Rath'ın kara gözleri bana sabitlenmiş bir şekilde, "Story bize nasıl bakire olduğunu anlatıyordu," diye açıklıyor.

Üvey kardeşimin yüzü ürkütücü bir şekilde boş kalıyor. "Öyleydi, şimdi."

Tristian gözlerimin içine bakarak ekliyor: "Biz de ona bu sinir bozucu sorunu çözmesinde yardımcı olmaktan mutluluk duyacağımızı söylüyorduk."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Killian'a pizzasında sucuk isteyip istemediği soruluyor sanırsınız. Çok rahat ve mesafeli. Etkilenmemiş.

Boğazımdaki kuru yumruyu çıkarmak için yutkunuyorum. "Killian, benden neden hoşlanmadığını bilmiyorum ama-"

"Senden neden hoşlanmadığımı bilmiyor musun?" İğneleyici, alaycı bir kahkaha atıyor. "Senin beyaz sürtük annen ailemi mahvediyor ve küçük fahişesini de yanında getiriyor ve sen benim senden neden hoşlanmadığımı anlayamıyorsun." Gözleri vücudumda geziniyor, dudakları kıvrılıyor. "Bu ikisinin sana ne yaptığı umurumda bile değil. İkisi de seni aynı anda becerse ne yapardım biliyor musun?" Gözleri parlıyor ve alev alev yanıyor ve sözlerinin kesinliğinden şüphe yok. "*Gülerdim*."

Ciddi ve nedense şaşırdım. Benden nefret ettiğini hep biliyordum, ama bu?

Bu çok kötü.

Killian asla benim kurtarıcı lütfum olmayacak.

"Babana söylerim," diye geveledim, panikleyerek. Normalde narkotikçi değilimdir. Muhbirlere dikiş atılır falan. Killian'a yaptığı diğer şeyleri hiç söylemedim; ot, porno, birkaç ay önce verdiği ve iki kızın ağlayarak ayrıldığı parti. İçten içe, çenemi kapalı tutmanın bana biraz da olsa ısınmasını sağlayacağını umuyordum. Belli ki yanılmışım. Ama Killian'ın babası benden *hoşlanıyor.* "Bunu yapmalarına senin izin verdiğini söylerim."

Killian'ın yüzü kapanıyor, kahverengi gözleri boş boş bana bakıyor. "Babamın sürtüklere karşı aptalca bir zaafı olması seni bana tercih edeceği anlamına gelmez."

Bunu söyleme şekli, sürtük kelimesine yaptığı vurgu, babasının ne yaptığını, ne yapmaya çalıştığını bilip bilmediğini merak etmeme neden oluyor, ama çaresizim, o yüzden

Devam ediyorum, "Gitmeme izin verirsen, bunlar hiç olmamış gibi davranabiliriz, tamam mı? Asla bir şey söylemeyeceğim Killian, yemin ederim."

Aniden sert bir kahkaha attı. "Sen tam bir aptalsın. Umarım göğüslerin daha da büyür, çünkü belli ki sahip olduğun tek şey bu. Senin gibi bir pisliğin çatımın altında yaşamasına izin vereceğimi ve kendime ait bir koz bulmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Kaldıraç mı?"

Elini cebine atıyor ve telefonunu çıkarıyor. Tristian hâlâ boynumu tutuyor ve başparmağı çeneme doğru ilerleyip küçük daireler çiziyor. Her okşayışı uzuvlarıma bir titreme gönderiyor. Üvey kardeşim telefonunu kaldırdığında mide bulantısı karnımda yuvarlanıyor. Neden bahsettiğini anlamak için ekrana bir göz atmam yetiyor. Yüzümdeki tanıma ifadesini görünce sırıtıyor.

"Aynen öyle, *Tatlı Kiraz*. Benim ve arkadaşlarım hakkında tek kelime edersen, senin en masum kar tanesi olduğunu düşünen aptal babama internette neler yaptığını gösteririm." Gönderdiğim fotoğraflar da dahil olmak üzere açtığım Şeker Bebek hesabına göz atıyor. Masum olmaktan çok uzak görünüyorum. "Oldukça kârlı bir işin var, Cherry. Bakire olabilirsin ama masum olmaktan çok uzaksın. Yani, bunu gördükten sonra sana inanacaklarını kim söyleyebilir? Sen, tıpkı servet avcısı annen gibi fahişelik mi yapıyorsun? Tsk tsk." Telefonu çenesine vuruyor, gözleri eğlence dolu. "Hayır, bence çocuklarıma tam olarak istediklerini vereceksin."

Sikeyim.

Plan. Hızlı paraya ihtiyacım var ve bunu elde etmenin tek yolu bu, ama daha da kötüsü Killian'ın babasının bunu öğrenmesi tehdidi.

"Sana paradan pay vereceğim," diyorum, Tristian'ın boğazımı sıkan tutuşu karşısında nefesim kesiliyor. "Ne kazanırsam kazanayım, sana dörtte birini vereceğim. *Hayır*. Yarısını!"

Killian kara bir kahkaha atar. "Bu çok zengin. Bana para mı veriyorsun? Siz ikiniz bu saçmalığı duyuyor musunuz?"

Tristian gülümsüyor ve bu gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyor. "Oh, Tatlı Kiraz, senin paranı istemiyoruz. Bunu açıkça belirttiğimizi sanıyordum." Yüzü benimkine doğru eğiliyor ve burnunu yanağımda gezdiriyor. Nefesi sıcak, bira kokuyor ve tüylerim diken diken oluyor. Tekrar Rath'a bakıyor. "Bunu nasıl yapmak istiyoruz? Bu lezzetli küçük kirazı kim patlatacak?"

Bunu yapmak mı?

Rath bahse girer, "Geçen ay için bana borçlusunuz."

Tristian alay eder. "Bok ye, bu hiçbir yerde eşit değerde değil. Bana hâlâ ikinci sınıf için borçlusun."

"Hâlâ aynı şeyi mi söylüyorsun?" Rath şikayet ediyor, yüzü sertleşiyor. "Peki.

Üç bin ve gitarım."

Gözlerimden sıcak yaşlar akıyor. Böyle bir şey olamaz. Bir et parçası gibi üzerimde pazarlık yapıyorlar. "Lütfen bunu yapmayın," diye yalvarıyorum. "Bana zarar vermeyin. Sana ne istersen veririm, sadece *bunu* alma."

"Ah, yalvarma," diye inliyor Rath, eli kasıklarını avuçlamak için aşağı iniyor. "Tamam, dört bin."

Dizlerim bükülüyor ama Tristian'ın elleri kollarıma gidiyor ve beni ayakta tutuyor. Rath arkamdan kayarak ellerimi belime doluyor. Killian'la tekrar göz göze geliyorum, sessizce ona yalvarıyorum. Bakışları soğuk. Umursamaz. Bana ne olacağı umurunda olmadığı çok açık. Bu yüzden "İkiniz de onu becermeyeceksiniz" dediğinde şok oluyorum.

Tristian ve Rath donup kalırlar ve dönüp ona bakarlar.

"Başka ne istersen yap, umurumda değil, ama..." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, uzaklara bakıyor, çenesi gergin. "İhtiyacım olan son şey onun çamaşır odasının zemininde kan kaybından ölmesi. O pisliği temizlemeyeceğim ve bunu babama açıklamayacağım."

Daniel o gece ofisinde bana *"Bir kızın sahip* olduğu *en büyük değer masumiyetidir,"* dedi. Sözleri, elleri midemi acıyla burktu.

"Bu hediyeyi kime vereceğin, Story, vereceğin en önemli karar olacaktır."

Killian da aynı dersi aldı mı? İçimden bir ses aldığını söylüyor.

Rath kulağıma hayal kırıklığına uğradığına dair bir küfür mırıldanıyor ama Tristian'ın gözleri beni süzüyor. Bir adım geri çekildi ve "İyi. Göğüslerini görelim."

Bu bir talep ve karşı koyup hayır demem gerekse de Killian'ın anneme ve Daniel'a Şeker Bebek hesabımdan bahsetmesinden korkuyorum.

Rath bunu düşünmem için bana daha fazla zaman tanımıyor ve atletimin askılarını tutup kollarımdan aşağıya doğru itiyor. Arkamdan homurdanıyor ve bakışlarını omzumun üzerinden hissediyorum. Tristan dudaklarını yalıyor ve bana doğru uzanıyor, parmakları göğsümün altını sıyırıyor. "Biraz küçük ama yumuşak. Onlara ilk dokunan ben miyim?"

Ağzımı kapatıyorum ve meydan okurcasına bakıyorum, benden başka kişisel bir şey almalarına izin vermeyi reddediyorum. Hınzırca sırıtıyor ve meme ucumu çimdikliyor. Tepki olarak inliyorum ve dönerek uzaklaşmaya çalışıyorum. Rath uzaklaşmama izin vermiyor, beni sert bedenine yaslıyor. Bu yakınlık pantolonundaki sert şişkinliği hissetmememi imkânsız kılıyor.

"Sana bir soru sordum, Tatlı Kiraz." Tristian'ın parmakları diğer meme ucumun etrafında tembelce dönüyor, bekliyor.

"Evet," diye mırıldandım, yalan söyleyerek. "Sen ilksin."

"Teşekkür ederim." Beni usulca çimdikliyor ve vücudumda hain kıvılcımlar çakmasına neden oluyor.

"Dostum," diyor Killian, "kötü bir hafta geçirdiğini ve burada çalıştığını biliyorum ama babam yakında evde olacak. Ne yapacaksan yap, sadece devam et."

Tristian başparmağını ağzımın üzerinde gezdiriyor, gözleri harekete sabitlenmiş. "Dizlerinin üzerine çök."

Benden ne yapmamı istediği konusunda hiç şüphe yok ve Killian ona acele etmesini söyledikten sonra hızını artırıyor. Kemerini çözerken işlem yapacak zaman yoktu.

kemerini ve kot pantolonunu indiriyor. İç çamaşırı giymemişti ve penisi daha önce avucumun altında hissettiği kadar sertti. Büyüktü, derisini geriyordu ve tam bana bakıyordu. Rath'ın elleri omuzlarıma inip beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlayana kadar şok içinde donmuş bir şekilde ona bakıyorum.

Dehşete kapılıyorum, Rath benimle birlikte aşağı iniyor, hâlâ sırtımla aynı hizada. Bir eli göğsümü okşamak için yılan gibi kıvrılırken fermuarını indirdiğini duyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kendi sesimi zar zor tanıyarak soruyorum.

"İzliyorum," diyor kulak mememi ısırarak. "Hissetmek. İnmek.
Bir kızdan zevk almanın birden fazla yolu vardır."

Üvey kardeşime son bir kez bakıyorum, aklının başına gelmesini ummak için son bir şans. İçinde insani bir şeyler olmalı. Aksine inanmayı reddediyorum. Ama orada hiç sempati bulamıyorum. Tanrım, hayır. Onu elini şortuna sokup kendi sikini çıkarırken buluyorum. Kapı pervazına yaslanıyor ve o izlerken iki uzun vuruş yapıyor. Hareket müstehcen ve garip bir şekilde düşmanca. Bir uyarı gibi görünüyor.

Tristian'ın parmakları çenemin altına dokunuyor ve bakışlarımı yukarı, buz gibi gözlerine doğru yönlendiriyor. "Aç kapıyı, Tatlı Kiraz. Gözlerinin hep üzerimde olmasını istiyorum. O güzel dudaklarını sikimin etrafında görmek istiyorum. Boşaldığımda ve sen onu yuttuğunda görmek istiyorum. Bu olurken beni izlemeni istiyorum." Dudaklarını yalayarak ağzımı araladı. "Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum, her şeyi anlıyorum. Kimsenin, ailemin bile beni kurtaramayacağını anlıyorum. Hayatın benim için artık bundan ibaret olduğunu, birbiri ardına sıralanan sapıkların benden bir şeyler almak için sıraya girdiğini anlıyorum. Biraz daha saf biri bunun kötü şans olduğunu düşünebilirdi.

Ben daha iyi biliyorum.

Ağzımı açtım ve onu içime aldım.

Gözlerimi kapatıyorum ve her şeyi kapatmaya, öğrendiğim şekilde beynimin arkasına kıvrılmaya çalışıyorum. Bunu yapan ben değilim. Bu sadece otomatik. Başka bir şey bedenimi ele geçirmiş ve ben onu izliyorum, güvenli bir yere kilitlenmiş.

Yine de bu sefer o yere tam olarak ulaşamıyorum.

Tristian kısık bir ses çıkarıyor, dudaklarım şaftını yukarı kaydırırken eli saçlarımda dolaşıyor. Rath'ın nefesleri kulağıma çarpıyor ve dokunuşu kaçınılmaz, eli göğsümü kavrıyor, meme ucumu işaret parmağı ve başparmağı arasında yuvarlıyor.

"Daha önce hiç sakso çekmedin, değil mi Cherry?" Tristian'ın başparmağı yanağımı dürtüyor ve onaylamayan sözlerine rağmen sesi acı dolu bir törpüyle çıkıyor. "Gerçek paranın orada olduğunun farkındasın, değil mi? Eğer doğru yaparsan, babalar bir kafa için tatlı bir kuruş öderler." Saçlarımı sıkıca kavrıyor ve ağzıma sokuyor.

Öfkeyle sikinin etrafında dönerek geri çekiliyorum.

Beni hareketsiz tutuyor. "Sana bana bakmanı söylediğimi sanıyordum. Talimatlara uymakta pek iyi değilsin, değil mi?"

Ellerim yanımda sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor ama yapıyorum. Gözlerimi zorla açıp yukarı kaldırıyorum ve Tristian'ın buğulu gözleriyle karşılaşıyorum.

"Aferin kızıma," diyor ve başımı köpekmişim gibi okşuyor. "Bunu senin için kolaylaştıracağım."

Bu gülünç. *Kolay*. Bununla ilgili hiçbir şey kolay değil. Çevremdeki Killian'ın görüntüsünü, Rath'ın kaburgalarımda gezinen elini görmezden gelmek için o kadar çabalıyorum ki, Tristian ağzıma girip çıkmaya başladığında şaşırıyorum. Ellerim kalçalarına doğru fırlayıp onu geri çekiyor ama gözleri kısılıyor, saçlarımı sıkıca kavrıyor.

"Ya ben senin ağzını sikerim ya da sen bu işte daha iyi olursun. Seçim senin, Story."

Kalçalarını tutuyorum, gözlerim yaşlarla dolmasına rağmen ona bakıyorum. Sonra başımı sallamaya başlıyorum. Oral seksin böyle olmaması gerektiğine eminim -dilimi kullanışım acı ve öfke dolu

ona karşı. Bunu yaparken gözlerinin içine bakıyorum, genişlemelerini, çenesinin gevşemesini izliyorum. Şimdi, bu bir saksodan çok bir vaat.

Bu çocukların beni kırmayacağına dair bir söz.

"Siktir," diye nefes alıyor Tristian, ayakları kayıyor. "Evet, işte bu. Kahretsin, gerçekten yapıyor."

Arkamda Rath'ı hissedebiliyorum, kendini sarsarken kolunun zıplamasını. Eli yılan gibi karnımdan aşağı iniyor, şortumun kemerine sokuluyor ve artık savaşmaktan daha iyisini biliyorum.

Bu denemediğim anlamına gelmez.

"Şşş," diyor kulağıma. "Rahatla." Burada olanlara rağmen parmakları yavaş ve alaycı bir şekilde külotumun içine giriyor, omuzları etrafımda kıvrılıyor. Aşağıda ne bulacağını zaten biliyorum, ama durakladığında bu daha az aşağılayıcı hale getirmiyor. Kulağıma alçak sesle fısıldıyor: "Bunun için ne kadar ıslak olduğunu söyleyeyim mi?"

Parmaklarım Tristian'ın kalçalarında çürükler açıyor ama o hiç etkilenmiş görünmüyor.

"Yapacağımı sanmıyorum," diye karar veriyor Rath, parmakları klitorisimin etrafında sıkı daireler çiziyor. "Şimdi ikimizin de bir sırrı olabilir. Benimki hakkında çeneni kapalı tutarsan belki ben de senin üçümüz için ne kadar sürtük olduğunu herkese söylemem. Öylesin, değil mi?" Kıkırdaması kulağıma sıcak ve nemli geliyor. Diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle ekliyor, "Bizim olabilirsin, biliyorsun. Sırayla yapabiliriz. Birbirimizle paylaşmaktan çekinmeyiz."

Öfkeli gözyaşlarım yüzümde sıcak izler bırakarak dökülüyor. Tristian gözlerini gözlerimden ayırmıyor ama elini yanağıma götürerek gözyaşlarımı uzaklaştırıyor. "Ağlama şimdi. Sadece iyi vakit geçiriyoruz. İyi vakit geçirmemizi istiyorsun, değil mi?" Tek cevabım ona ıslak gözlerle ve nefret dolu bir şekilde bakmak oluyor. Ben onu emerken o iç çekiyor. "Anlamıyorum Killer," diyor üvey kardeşimle konuşurken. "Eskiden bir kıza biraz ilgi gösterirdik ve o da bizim olmak için kendi ayağına çelme takardı. Şimdilerde bu sürtüklerin tek yaptığı etrafta dolanmak."

Bir elini saçlarıma atıp beni aletinin daha derinlerine çekiyor, gözleri parlıyor. Bu beni daha çok ağlatıyor çünkü Rath'ın bana yaptıklarıyla birleşince kalçalarım Rath'ın eline sürtünmek istiyor ve *Tanrım*.

Tüm bunların en kötü yanı, Rath'ın haklı olabileceğini bilmek. Belki de ben buyum.

Sürüngenler için bir mıknatıs, kullanılacak bir şey ve hepsi için bir sürtük.

Tristian'ın başı arkaya düşüyor, gözleri kapanıyor ve bacaklarımın arasındaki keskin, artan ağrı tam bir kreşendoya ulaştığında, Rath kalçalarımın hareketiyle hareket ettikçe sıkılaştığında erteleme için minnettarım. Erteleme uzun sürmüyor. Tristian ağzımın içinde kalınlaşıyor ve nabız gibi atıyor, kalın, tuzlu salgısı dilime karşı kabarıyor. Başımın arkasını kavrıyor ve beni kendine doğru bastırıyor, dudaklarımın arasına boşalırken beni orada tutuyor.

Arkamda Rath homurdanarak beni göğsüne doğru çekiyor ve ben iki farklı yöne çekilerek ikisinin ortasında kalıyorum. Killian'ın bitirdiğini görmekten çok duyuyorum, sert, nefessiz iniltisi beni şaşırtıyor.

Tristian ağzımdan çekiliyor ama saçımı tutup, "Şimdi ne yapacağını biliyorsun, değil mi?" demeden önce değil.

Rath ellerini şortumdan çekip çenemi kavrıyor ve çenemi yukarı kaldırmaya zorluyor. "Onu yut, güzel kız."

Öğürmeden bunu yapmak üç denememi alıyor ama itaat ederken Tristian'ın bakışlarını tutuyorum ve onun salgısını yutuyorum. Umarım Killian'ın daha önce yaptığı gibi görünür -düşmanca bir uyarı- göğsümdeki bu kayıp, ağrıyan şeyi göstermek yerine.

"Güzel," diyor yanağımı okşayarak. "Bizim için çok iyisin, değil mi Cherry?"

Ayaklarımı altıma almayı nasıl başardığımı bilmiyorum ama başarıyorum. Hızla uzaklaşırken elimi ağzıma kapatıyorum, onların nefes nefese kıkırdamalarının sesi peşimden geliyor.

1

KILLIAN

Üç Yıl Sonra

Kapı çalındı. "Hey, Killian, ilk röportajımızın zamanı geldi." "Evet, bana beş dakika ver." Yüzümü buruşturuyorum. "Belki on."

"Martin on dakika beklemeyecek." Bu Tristian'ın sesi. Güney Yakası'ndaki işinden yeni dönmüş olmalı. "Ben de öyle."

Şifonyerimin aynasına bakıyorum ve son üç yılımı Forsyth Üniversitesi futbol takımının oyun kurucusu olarak geliştirdiğim dalgalanan sert kaslarımı inceliyorum. Vücudum iyi işlenmiş bir sanat eseri ve kollarımı ve göğsümü kaplayan mürekkepten bahsetmiyorum bile. Hükmetmek için tasarlanmış. Sonra gözlerim önümdeki düz yüzeye eğilmiş kıza kayıyor. Büyük, muhtemelen sahte göğüslerinin arasında, kız öğrenci birliğinin kolyesindeki altın tılsım kalçalarımın her hamlesinde zıplıyor. Dişleri alt dudağını yalıyor.

"Beş dakika," diyorum tekrar, ama Tristian'ın duymamış olabileceği bir homurtuyla çıkıyor. Umurumda değil, ona daha sert çarpıyorum. Ayna duvara çarpıyor ve kız -sanırım adı Cheryl, muhtemelen

Sherry keskin, acı dolu bir inilti çıkarıyor. Yansımasına bakıp sırıtıyorum. "Acıdı mı, tatlım?"

"E-evet," diye ciyaklıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Birazcık."

Beyaz-sarı saçlarından bir tutamı avucumun içine alıp geriye doğru çekiyorum ve "Güzel" diye homurdanıyorum.

Karışıma biraz acı eklemeden boşalmak benim için gittikçe zorlaşıyor. Kırk dakikadır bu kıza vuruyorum ve ancak şimdi taşaklarımda orgazmımın nihayet inşa edildiğini bilmemi sağlayan karıncalanmayı hissediyorum. O inilti, yüzündeki acı dolu üzüntü, beni hızla oraya götürüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ritmimi ayarlıyorum. Altımdaki sarışına rağmen zihnimde uzun siyah saçlar, soluk kremsi bir ten ve korku kadar nefretle dolu mavi gözler canlanıyor. Aletimdeki ağrı artıyor, her itişte gerginlik daha da artıyor. Shanna'nın göğsüne doğru uzanıyorum ve göğüslerini kavrıyorum, meme uçlarını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

"Killian, dur," diye yalvarıyor, ellerimi etinden çekmeye çalışıyor. Kaçmak için kıvranıyor ve bu da sonunda orgazmı tetikliyor. Kalçalarına pompalıyorum, arkadan sert ve şiddetli bir şekilde çarpıyorum. Amcığı etrafımda sıkıştı. İyi sikilmiş amcığı ne kadar sıkabilirse o kadar sıkıyor. Son hamlemin ortasındayken kapı açılıyor ve Tristian'ın kafası içeri giriyor. Gözleri önce kızın göğüslerine, sonra yüzüme kaydı.

"Katil, tüm adaylar aşağıda. Bunu yeterince erteledik. Yarın sömestr başlamadan önce Leydimizi bulmalıyız, o yüzden oyalanmayı bırak."

Bir elimi kız öğrenci yurdundaki kızın sırtına koyarak kabaca çekiyorum ve onu şifonyerin üzerinde eğilmiş ve nefessiz bırakıyorum. Bu kadar uzun sürdüğü için aletim neredeyse çiğ gibi hissediyor. Belki amcığı bu kadar yıpranmamış olsaydı daha hızlı boşalabilirdim.

Ama muhtemelen değil.

Sarışınlar yıllar önce benim için bir şey yapmayı bıraktı.

Tam olarak dört yıl önce.

Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Tanrım, Killian. Tam bir pisliksin."

"Evet," diyorum, sikimi silerek. Eğiliyorum ve giysilerini yerde bir yığın halinde ona atıyorum. "Tristian'ı duydun. Bir toplantım var. Git hadi."

Ağzı açık kaldı ve arkadaşıma baktı. Tristian. Hayal edebildiğim kadar eskiden beri en iyi arkadaşlarımdan biri. O, Rath ve ben iyi günde kötü günde hep beraberdik. Benim spermlerimin bir sürtüğün kalçalarından aşağı akmasından çok daha iğrenç şeyler gördü. Ona keskin bir sırıtış atıp omuz silkiyor. Eğer sempati arıyorsa, bunu soracak yanlış kişi o.

Bir dakika sonra koridorda, külotunu sıska kalçalarının üzerine geçirmeye çalışıyor ve boş yere göğüslerini örtüyor. Sanki bütün LDZ'ler onu çıplak ve bağdaş kurmuş halde görmemiş gibi.

Rath koridorda onun yanından geçerken, "Acele etmeniz gerek, Martin kendini kaybetmek üzere," der.

Pantolonumu yukarı çekip ona hatırlatıyorum: "Martin bizim için çalışıyor. Lordlar biziz, o değil. Bir dakikalığına sakinleşebilir."

"Sadece Martin değil," diyor Tristian, bana açıkça kızarak. "Düklerin Düşesleri var. Kontların Kontesleri var. Prenslerin bile Prensesleri var. Biz bir Leydi bulmak için kıçımızı yırtıyoruz. Bu bizi zayıf gösteriyor, Katil." Bunu söylerken bile tabancayı kot pantolonunun belinden çıkarıp şifonyerimin çekmecesine kapatıyor. "Güney Yakası'nda üç saatimi Nick ve Pretty Nick adında iki kişiyle pazarlık yaparak geçirmedim ki bu bizim çöküşümüz olsun."

"Güzel Nick sana sorun mu çıkarıyor?" diye tahmin ederek bir gömlek giydim. Genelde öyle olur. Adına rağmen, onun hiçbir yanı güzel değil.

"Her zamankinden daha fazlası değil," diye cevap veriyor

kollarını kavuşturarak. Çenemi ovuşturuyorum. "Babamın

onunla konuşmasına ihtiyacım var mı?"

Rath araya girerek, "Yapman gereken şey, geçen yılın hanımefendisini becermek *değil*" dedi.

"O haklı." Tristian başını sallar. "Kendi Leydi'mize sahip olduğumuzda bu işe yaramaz."

Buna gözlerimi deviriyorum, bana burada kuralları söylemelerine gerek yok. Söz konusu bir evin kızı olduğunda sadakat şaka gibidir. Dükler, Kontlar, Lordlar... istediğimiz kişiyle, istediğimiz zaman, istediğimiz şekilde sevişiriz. Prensler kızlarına prenses gibi davranmaktan hoşlanıyor olabilirler ama biz öyle değiliz.

Her ne şekilde sallarsanız sallayın, önceki bir Leydiyi becermek büyük bir hakarettir - sadece mevcut Leydiye değil, tüm sistemin kendisine. Oyun bağlamı dışında sahip olmaya değer olduğunu söyler. Ona özel olduğunu söyler. Diğer Leydilerden daha iyi. Etrafta tutulması gereken biri.

Hiçbir Leydi bunlardan biri değildir.

"Sakin olun," diye ikisini de temin ettim. "Sadece bu olaya biraz daha net yaklaşmak istedim. Siz ikiniz buraya gelen ilk iri memeli fahişeyi görünce nefes nefese kalacaksınız ama ben soğukkanlı olacağım. Bize yeni kan lazım. Aynı, yorgun amlardan bıktım."

Tristian vurguluyor: "İyi birini seçmeliyiz, ilginç birini. Geçen hafta Düşes'i gördüm ve çok *sağlamdı.*"

Bununla alay ediyorum. "Büyük memeler bir şey değil." Bütün kızlar güzel ve sürtük. Burada birini diğerlerinden ayırmak için özel bir şey gerekir.

Rath bir kez daha, "Oyunu kazanmanın en kötü yanı bir Leydi seçmek," diye yakınıyor.

"Evet," diye onaylıyor Tristian, ağzı sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor, "ama

sahip olmak Oyunu kazanmanın en iyi parçasıdır."

Oyun. Lambda Delta Zetas'ı ya da herkesin bizi çağırdığı şekliyle Lordları çalıştıran yakıt. Ünvanlarına rağmen, Lordlar kampüsteki en üst düzey kardeşliktir ve her yıl oynanan kıyasıya Oyun nedeniyle en kötü şöhrete sahip olanıdır. Oldukça basittir, kampüsteki tüm fratlar çeşitli mücadelelere katılarak en çok puanı kimin alacağı konusunda yarışır.

Lordlar her zaman kazanır.

Bu kasabaya sahip olma konusundaki uzun geçmişimizin bir sonucu olarak, Lordlar, özel, bireysel odalar, bir aşçı, kişisel bir asistan ve elbette - en iyi ve en kötü kısmı - bir önceki yılın kazananları tarafından elle seçilen kendi Leydi'miz ile tamamlanan cehennem gibi süslü kahverengi taşımızda ikamet ediyorlar.

Yıllar önce Tristian, Rath ve ben son sınıfa kadar Lordlara sahip olma sözü vermiştik. Onun yerine ilk yılımızda bunu başardık. Bunun için çalışmamıza bile gerek yoktu - isimlerimiz bizi zirveye taşımaya yetiyordu - ama yine de başardık.

Oyun sıradan bir üniversite saçmalığı değil. İşin ucunda çok şey var. İtibar. Yığınla para. Kariyerler. Çoğunlukla, en acımasız, en kalpsiz, en kötünün kötüsü, sürüngen mahsulünün kreması olduğunuzu kanıtlamakla ilgilidir. Bazı kardeşlikler bununla uğraşmaz bile. Prensler, Prenseslerine şımartılmış küçük bir şov karısı gibi davranırlar. Ama biz bu oyunun ne olduğunu biliyoruz.

Bu neredeyse bizim için yapılmış bir yarışma.

Yaz sonunda taşındık, her birimiz evde bir oda tuttuk. Martin, birliğin lojistik işlerini yürüten kişisel asistanımız. Bayan Crane ise temizlikçi ve aşçı. İkisi de evle birlikte geliyor.

Ama Leydi? Bu, Lordlar tarafından onlarca yıl önce yaratılmış özel bir iş. Bir kız üniversite öğrencisi evde yaşaması ve ihtiyaçlarımızı -*tüm* ihtiyaçlarımızı- uygun gördüğümüz şekilde karşılaması için özenle seçiliyor. Karşılığında kampüste özel bir statü, ücretsiz oda ve yemek ve kampüsteki en acımasız erkeklerle bir yıl boyunca hayatta kalmanın onur nişanını alır. Bir Lord'u idare etmek için özel bir tür kadın gerekir. Üç tanesini idare etmek için daha da fazlası gerekir.

-Özellikle de o Lordlar ben, Tristian ve Rath ise.

İki hafta önce, bu yılın Leydi'si için bir duyuru yapıldı. Martin başvuruları topladı ve mülakatları ayarladı. Tek yapmamız gereken mülakatlara katılmak ve seçim yapmak, ki geçen yılın sakinlerine göre bu çok eğlenceli olacak.

Onlar için muhtemelen öyleydi. Ama bizim için? Üçümüzün de bir kızı kendi kızımız olarak damgalama konusunda pek şanslı olmadığımızı söyleyelim. Her zaman ayrımcı bir şekilde seviştik, ama bugünlerde tek seferlik ve böyle daha kolay.

Lise son sınıfta olanlara bakın, Tristian sonunda unvana layık gördüğü birine aşık oldu, ancak onun arkasından softball koçuyla yattığını öğrendi. Bugünlerde bunu çok iyi saklıyor ama Rath ve ben bu yaranın ne kadar derin olduğunu biliyoruz. Rath, bırakın aynı çatı altında yaşamayı, hiçbir kızı deodorantının kokusunu çıkaracak kadar yakınına bile yaklaştırmadı. Bir de ben varım, hâlâ kaçıp giden kıza kafayı takmış durumdayım. İçgüdüsel olarak bakışlarım pazumun iç kısmına, birinci sınıfta yaptırdığım dövmeye kayıyor; siyah saçlı ve iri gözlü bir kız.

Eğer iyi bir kadın bulursak, onu serbest bırakmak zor olacak. Kötü birini seçersek, önümüzdeki dokuz ay boyunca standartların altında bir kadınla yaşamak zorunda kalacağız. Burada harika bir sonuç yok.

"En azından onlara istediğimiz her şeyi yaptırabiliriz," diyor Rath, salona girerken düşüncelerimi yankılayarak. Zaten her zamanki yöntemimiz olmasaydı bu da bir umut ışığı olurdu. "Whittaker geçen yıl her başvurana sakso çektirdi."

Tristian ve ben çok iyi bildiğimiz için başımızı salladık. Dizlerinin üzerine çökmeyenler anında kesildi.

"Evet," diyor Martin, bizi görüşmeye hazır gördüğü için rahatlamış görünüyor. "Hepsi feragatname imzaladı. Başvurdukları pozisyonun gayet farkındalar."

Hepimiz yerimize oturduk ve Martin ilk kıza eşlik etti. Sarışın, seksi ve altı inçlik topuklu ayakkabı giyiyor.

"Sıradaki" demeden önce zar zor başımı kaldırıyorum.

2

HIKAYE

Taş binanın önünde durup adresi tekrar tekrar kontrol ediyorum. Buna gerek yok. Burayı herkes biliyor. İlk bakışta diğerlerinden ayırt edilemeyen bir ev için, bu evin garip bir varlığı olduğunu hissetmek için sadece bir an incelemek gerekiyor. Regal. Belirgin. Biraz daha soğuk. Bu kapının ardında ne olduğunu düşünmemek elde değil. Tam şu anda, içerideler, bekliyorlar, o kadar yakınlar ki nabzım bunun gerçekliğine karşı yarışıyor.

Araştırmalarımdan evin bodrum katı da dahil olmak üzere toplam dört katlı olduğunu ve dördüncü katın muhtemelen parka baktığını biliyorum. Konumu öğrenciler için mükemmel, imrenilen, yarım mil ötedeki Üniversiteye hızlı bir yürüyüş veya bisiklet yolculuğu. Okuldaki en güçlü kulübün burayı konut olarak seçmesi sürpriz değil.

Adresi son bir kez daha teyit ettikten sonra ön basamakları tırmanıp kapıya yaklaşıyorum. Pirinç kapı tokmağı, alnına Yunan harfleri kazınmış kocaman, ağır bir kafatası. Lambda Delta Zetas ya da Lordlar, Forsyth Üniversitesi'ne bir o kadar uzun süredir hâkim olan yüzyıllık seçkin bir kulüp. Doğru yerde olduğuma hiç şüphe yok.

Omzumun üzerinden son bir kez baktıktan sonra kapıyı açıp kendimi içeri atıyorum. Üç kız daha resmi bir salon olan ön odada bekliyordu. Her birinin aynı pozisyona başvurmak için burada olduğunu varsayıyorum. Etrafıma bakınırken midem endişeyle bulanıyor, yarı yarıya erkeklerden birinin kapı aralığında belirmesini bekliyorum.

En yakınımdaki kıza sıkı bir gülümseme veriyorum ve koltuklardan birine oturuyorum. Burada, *onlarla* aynı çatı altında olmak için ne kadar zamandır hazırlandığımın bir önemi yok. Hâlâ elektrik prizine bıçak sokmuşum da çarpılmayı bekliyormuşum gibi geliyor.

Kendimi diğer adaylarla kıyaslamamaya çalışıyorum ama bu çok zor. Saçlarından, kıyafetlerinden ve fiziksel güzelliklerinden belli ki burada belli bir kız tipi bekleniyor ve bu beni hiç şaşırtmıyor. Bu kalıba uymadığımı hemen anlıyorum. Karşılığında bana attıkları acıyan bakışlar da bunu bildiklerini doğruluyor.

Kendine sakla, acı acı düşünüyorum. Buraya bir avuç erkek arkadaşa fino köpeği olmak için gelmedim. Başka seçeneklerim olsaydı burada olmazdım ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Ve ben de tam olarak

öyleyim. Çaresiz.

Yoksa neden buraya, beni zaten incitmiş, utandırmış, ırzıma geçmiş bu üç adama geleyim ki? Onları aramak, kendimi tekrar onların ayakları altına atmak kötü bir şey olmalı, ama bu sefer isteyerek. Bu düşünce bir kez daha midemi bulandırıyor. Her ne kadar bununla yüzleşmiş ve yapılması gerekeni kabullenmiş olsam da, bu işimi kolaylaştırmıyor.

Killian ve arkadaşlarına bana yaptıklarını hiç anlatmadım, ki bu korkunç bir şekilde komikti. Zaten sonunda şeker bebek hesabımı kapatmıştım. Sonunda onların iğrenç emirlerine itaat etmek bir hiç uğrunaydı. Bir hafta boyunca odamdan çıkmadım, hasta numarası yaptım ve derin bir depresyona girdim. Üçünün şeker bebeğimi bilmesiyle ilgili bir şey

Bebek hesabı beni neredeyse çamaşır odasında olanlar kadar rahatsız ediyordu. Sonuç olarak, çevrimiçi faaliyetlerimin tüm izlerini sildim.

Plan suya düşmüştü. Ne tek başıma ne de yardım almadan kurtuluş yoktu. Bir hafta odamda saklanıp geçmişimi temizledikten sonra, yatılı okula başvurmama izin vermesi için anneme yalvardım. Annem ve Daniel günlerce bu konuda tartıştılar, sonunda haber geldi. Ülkenin öbür ucundaki bir kız okuluna gitmem için ödeme yapmayı kabul etmişti. İdeal değildi. Planım kaçmaktı. Kendi başıma ve *özgür* olmak. Ama bazen taviz vermeniz gerekir.

Eşyalarımı topladım ve bir daha arkama bakmadım.

Uzakta geçirdiğim ilk yıl kendimi toparlamakla geçti. Derslerime odaklandım, aktivitelere ve gruplara katıldım, bu normal, güvenli hayat fikrine uyum sağlamak için elimden geleni yaptım. Hatta her şey yolunda gidiyordu.

Ted'den ilk mektup gelene kadar.

Konuştuğum ilk şeker babalardan biriydi. Mektuplar ilk başta dehşet vericiydi, ülkenin öbür ucunda bile bulunmuş olmanın sürekli paniği yeni hayatımın her yönünü etkiliyordu. Ama aslında mektuplar hiçbir şeydi, daha sonra gelenlerle kıyaslanamazdı. Hediyeler. Kişisel sosyal medyamdaki mesajlar. E-postalar. Fotoğraflar. Videolar. Gittikçe daha tehditkâr, sahiplenici ve cevap vermememden dolayı acı verici bir hal aldılar. Sonunda istediğimi elde ettiğimde bile - nihayet her şeyden kaçtığımda - yine de beni buldu.

Sonunda beni buraya, bu korkunç yere, bu korkunç, kalpsiz insanlara sürükleyen en büyük tırmanış buydu.

Topuklu ayakkabıların mermer zeminde çıkardığı tıkırtılar koridorda yankılanırken evin arka tarafından başka bir kız beliriyor. Sarı saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde, elbisesi parlak mavi ve belinden bir kemerle bağlanmış. Ayakkabıları da ona uygun ve sivri topuklu. Her ne kadar derli toplu görünse de yanakları kızarmış ve elindeki mendille eteğindeki bir şeyi ovuşturuyor.

"Pislik elbisemin üzerine geldi" diyor odadakilere. "Bu şey ipek!"

Söyledikleri karşısında şok olan biri varsa bile bunu göstermiyor. İğrendim ama şaşırmadım. Bu adamların yapamayacağı şey yok. Zaten bunu bana fazlasıyla kanıtladılar.

Koridorda genç, ciddi yüzlü bir adam belirir ve titrek bir sesle "Bridget Walker?" diye seslenir.

Yanımdaki esmer kız ayağa kalkıyor ve eteğini düzeltiyor. Kendinden emin görünüyor ama adımlarındaki tereddüdü görüyorum. Gergin olması akıllıca. Lanet olası bir aslanın inine giriyor, katliam için tatlı küçük bir kuzu.

Kapı koridorun sonunda tıkırdayarak kapanıyor. Milyonuncu kez doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ederek tırnaklarıma bakıyorum. Sonra bunun doğru şeyle ilgili olmadığını hatırlıyorum. Hayatta kalmakla ilgili.

"Ee," diyor karşımdaki kızıl saçlı kız. Başımı kaldırıp bakıyorum ve odadaki diğer kıza hitap ettiğini görüyorum. Düzgün kahverengi tenli, kıvrımlı bir kız. Boynunda bir zincir asılı ve üzerinde zarif, el yazısıyla yazılmış bir 'D' harfi göğüs dekoltesinin alt kısmına yerleşmiş. "Dün bir arkadaşımın mülakatı vardı."

"Öyle mi? Tavsiyen var mı?" D soruyor, sanki aynı pozisyon için yarışmıyormuşuz gibi.

"Hepsi iyi görünümlü ve seksi. Göz korkutucu. Ama eminim bunu biliyorsunuzdur. Kampüste dolaşırken belli oluyor. Ama en azından bir tanesinin gerçekten iyi göründüğünü söyledi. Tatlı ve çekici, hep gülümsüyor."

Tristian Mercer. Bu tanımı nerede görsem tanırım. Dış görünüşünün altında bir yılan kadar acımasız olsa da insanlar bu tanıma kolayca kapılıyor.

"Bir de şu piercingli sessiz olan var. Cehennem gibi ateşli, ama süper yoğun. Bütün zaman boyunca ona baktı ve tamamen ürpertti."

Dimitri Rathbone-Rath.

"Ve bir de psikopat var." "Ne?" D

kaşlarını çatarak sorar.

"Killian, biliyor musun? Katil. O gülünç, külot eriten seksi gibi. Futbol

için tam burs aldı, ama... Bilmiyorum. Bir şey söyledi.

onun hakkında. Sanki bir pislikten daha fazlası gibi. Belki de tehlikelidir."

D bunu düşünmüş gibi görünüyor. "Tehlikeli seksi olabilir."

"Evet," diyor kızıl saçlı kadın, saçlarını omzunun üzerinden savurarak, "Biliyorum ama bu başka bir seviye gibi. Adamın her zaman kontrolü tamamen elinde tuttuğunu söyledi, öyle ki ona sakso çektiğinde o kadar uzun sürmüş ki, sonunda boşaldığında dizleri çiğ kalmış ve çenesi tamamen kilitlenmiş."

Ve bu da Killian Payne. Üvey kardeşim. Onun ne kadar psikopat olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok.

D sadece gözlerini devirir. "Bu özel bir şey değil. Geçen ay Kontes olmak için seçmelere katıldım ve bana yaptırdıkları bazı şeylere inanamazsınız."

Red bir elini kaldırdı, başı titriyordu. "Hayır, yani... belli ki her ev kendi kızını zor durumda bırakacak-"

"Prensler hariç," diye araya girdim, bakışları altında solmamaya çalışarak. Ev ödevimi yapmıştım. Rakip kardeşlikler ve onların kızları hakkında her şeyi biliyorum.

Red homurdanıyor. "Prensler sayılmaz bile. Onlar tam bir korkak." Buna rağmen gözlerinin nasıl kaydığını, içindeki kızgınlık kıvılcımını görüyorum. Onların Prensesi olmak için röportaj yapardı, buna şüphe yok. "Ama Lordlar bunu başka bir seviyeye taşıyor. Sadece kontrol etmekle kalmıyorlar. Her şeye uzanıyor. Ne giydiğinizi, ne zaman yemek yediğinizi, nerede uyuduğunuzu. Hayatınızı tamamen yönetiyorlar. Size sahipler."

"Ve karşılığında, sen okuldaki en güçlü kızsın. Kimse sana dokunamaz. Şey," diye gülüyor, "onlar hariç. Beni korkutmaya mı çalışıyorsun? Çünkü neye bulaştığımı biliyorum. Araştırmamı yaptım."

"Aynen," diye yanıtlıyor Red. "Kampüsteki Leydi olmak FU'daki sosyal skalada sahip olabileceğiniz en yüksek pozisyon. Oraya ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Bakışları bana kayıyor. Bir anlık netlikle fark ettim ki bu küçük

Dedikodu seansı özellikle beni korkutmak içindi. "Peki ya sen tatlım? Onların Leydisi olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır mısın?"

Koridorun sonunda kapı açılır ve esmer Bridget dışarı çıkar. Ayaklarını yere basmadan önce birkaç adım tökezliyor, gözleri kıpkırmızı. Gömleği kırışmış, eteği yana doğru kıvrılmış, ruju ağzının üzerine koyu bir leke halinde bulaşmış. Üçümüze şöyle bir bakıp, "Siktiğimin domuzları" diyor ve hışımla evden çıkıyor.

Tekrar yalnız kaldığımızda Red ve D'ye bakıp tatlı tatlı gülümsüyorum. "Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Bu kızlara kıyasla neye benzediğimi biliyorum. Hepsi topuklu ayakkabılar, dar etekler, dekolte üstler giymiş, göğüsleri dışarı sarkmış, saçları dalgalı ve parlak, dudakları parlak kırmızılarla boyanmış. Hazır görünüyorlar. Hazır. *İstekli*.

Buna karşın, sade bir güneş elbisesi ve düz bir ayakkabı giyiyorum, saçlarımı temiz bir at kuyruğu yapıyorum. Sadece biraz fondöten ve allık, başka bir şey yok. Onların yanında sevimli ve masum görünmeliyim, neyi kabul ettiğini bilmeyen biri gibi. Korkup kaçacak biri gibi görünüyorum. Kovalanması gereken biri gibi. Hayır diyecek birine.

"Bundan daha iyi," diye ekliyorum, başka tarafa bakarak. "Tam olarak *ne* gerektiğini biliyorum."

"Mary McBeth..."

Odada kalan tek kişi ben olmama rağmen adamın benimle konuştuğunu anlamam bir dakikamı aldı. Diğer iki kız da içeri girip çıkmıştı; her biri kapıdan çıkarken biraz uyuşmuş görünüyordu. Sahte bir isim vermiştim. Görüşmeye geldiğimi onlara söyleyemezdim.

"O benim," diyorum, ayağa kalkarak. Koridorda onu takip etmemi işaret ediyor ve bir çift kapalı ahşap kapının önünde duruyor. Derin bir nefes alıyorum,

Çelik gibi bir nefes. Düğmeyi çevirmeden önce bana son bir kez sempatik bir bakış attı.

O eşikten geçerken bize hiç dikkat etmiyorlar, her biri içeri kimin girdiğini fark edemeyecek kadar kendilerine kaptırmışlar. Etrafına bakıyorum, beni neredeyse yok eden adamlara iyice bakıyorum. Onlardan herhangi biriyle göz göze gelmeyeli üç yıldan fazla olmuştu.

Üçü de biraz daha yaşlı görünüyor. Rath'ın kucağında deri bir günlük var ve içine notlar karalıyor. Kulaklarında kablosuz kulaklıklar takılı. Çenesinin hatları eskisinden daha keskin, sakalının koyu rengi ile daha belirgin ve alt dudağındaki iki piercinge ek olarak yeni bir burun piercingi var. Saçları biraz daha uzun, kulaklarının etrafı daha tüylü ve vücudu uzun, deri koltuğun tamamını kaplıyor. Hâlâ liseden hatırladığım aynı duruşa sahip, sanki ışık onun etrafında bükülüyor ve aurasını diğer her şeyden biraz daha karanlık yapıyor.

Tristian onun karşısında oturuyor ve zaman ona da aynı şekilde hizmet etmiş. Elmacık kemikleri hatırladığımdan daha keskin, saçları hâlâ tertemiz, soluk altın rengi. Artık bir erkeğin yüzüne sahip. Dolgun dudakları ve sarı saçlarına tezat oluşturan uzun, koyu kirpikleri. Telefonunda geziniyor, incelediği şeye sırıtıyor. Neredeyse hoş görünüyor.

Neredeyse.

Eğer yanağında kırmızı bir el izi olmasaydı.

Ya Red ya da D ona tokat atmış olmalı. İçten içe etkilendim. İkisi de buna tamamen hazır görünüyordu. Bu çocukların -bu *Lordların*- en büyük hayranlarının bile hala sınırları olduğunu bilmek güzel.

Bakışlarımı odadaki üçüncü adama çeviriyorum. Killian, üvey kardeşim. Onu neredeyse tanıyamıyorum. Gözlerini yere dikmiş, çenesi sinirli ve sabırsız görünen bir şeyin etrafında bükülüyor. Eskisinden daha iri, muhtemelen yarım ayak daha uzun, omuzları ve göğsü daha geniş. Gömleği el yapımı gibi görünüyor, kollarındaki ve göğsündeki şişkin kasları vurgulamak için mükemmel bir şekilde oturtulmuş. Gömleğinin altında ise derisinin yaydığı mürekkep tuvali var.

haline geldi. Kolları tamamen dövmelerle kaplı. Hiçbiri diğerlerinden daha fazla göze çarpmıyor, ama sert parmak eklemlerinin üzerine yazılmış 'ÖLDÜR' kelimesini açıkça görebiliyorum. Eğer bir zamanlar tanıdığım çocuk güçlü ve korkutucu görünüyorsa, şu anda karşımda duran adam için söyleyecek sözüm bile yok.

Killian bir gangster gibi görünüyor.

Gözleri gözlerimi ilk bulduğunda, kalbim kendi göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Vücudu farklı olabilir, ama o yüz ve o gözler...

Onları nerede görsem tanırım. Onları yıllardır kabuslarımda görüyorum. Her zaman izliyorlar, beliriyorlar, beni gözlemliyorlar.

Buna rağmen, yüzü ile babasınınki arasındaki benzerliği fark etmekten kendimi alamıyorum. Killian'ın bu daha keskin, daha sert, daha olgun versiyonu hala her türlü duygudan yoksun. Beni içine aldığında bile -gözleri farkındalıkla parladığında bile- bu değişmiyor.

"Son randevunuz burada," diyor adam. "Yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

Killian'ın tek söylediği "Kapıyı kapat," oluyor, gözleri beni hâlâ yerimde sabitliyor ve uşakları geri çekilerek içeri girmem için beni cesaretlendiriyor. Odaya adımımı atıyorum ve hepsinin bakışlarını aynı anda üzerimde hissediyorum. Şimdi midemin vücudumdan çıkmak istediğini hissetme sırası bende. Vücudumdaki her tüy diken diken oluyor ve bir anlığına kaçacakmışım gibi hissediyorum.

Geçen hafta boyunca söylemek istediğim şeyi milyonlarca kez prova etmiştim, ama şimdi burada onlarla yüz yüze geldiğimde, boğazıma bir kaya gibi takıldı. Sessiz ve hareketsiz bir şekilde bana bakmaları, onların da aynı şeyi hissedip hissetmediklerini merak etmeme neden oluyor. Belki de geçmişteki suçlarıyla yüzleşmeye alışık değillerdir. Belki de çöplerini attıktan sonra yok olmalarını bekliyorlar.

Kendine gelen ilk kişi Tristian olur. "Vay, vay, vay. Bu Tatlı Kiraz değil mi?" diye takılıyor, lakabım dilinde bal gibi. Arkasına yaslanıyor,

kollarını koltukların arkasına atıyor. Bakışları ağzıma sabitleniyor. "Bu beklenmedik bir sürpriz."

Rath kulaklarındaki tomurcukları teker teker yavaşça çıkarıyor, karanlık gözleri beni değerlendiriyor. Dudaklarının gergin çizgisi dışında yüzü ifadesiz, o soğuk bakışları altında ürperiyorum.

İkisi bana bakarken, sanki tekrar çamaşırhaneye dönmüşüm gibi hissediyorum. Onlar yırtıcılar. Ben de avım. Anının yoğunluğu altında titremelerini engellemek için ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. Meninin keskin tadı. Kıvrımlarımdan kayan parmaklar. Beni ucuz bir oyuncak gibi kullanırken aldıkları sert, heyecanlı nefeslerin sesi. Hayır. Bu adamların önünde titremeyeceğim ve sinmeyeceğim.

Ben artık o kız değilim.

Tristian çenesini bana doğru salladı. "Küçük kız kardeşinin şehirde olduğunu hiç söylememiştin, Katil."

Killian hala bana bakıyor, ama şimdi yüzü sert bir şekilde çatılmış, dudakları geriye doğru soyulmuş. Bana sanki ayakkabısının altından beni kazımış gibi bakıyor. "O benim kız kardeşim değil."

"Artık o kadar da küçük değil," diyor Tristan, gözleri bir kez daha ağzıma yerleşmeden önce üzerimde geziniyor. Küçük düşürücü bir anı canlanıyor gözümde - penisinin dudaklarımın arasından kayarken verdiği his, gözyaşlarımı silerken parmağının ucundaki sıcaklık. Yanaklarımda fokurdayan sıcaklığı hissediyorum ve bu onun dudaklarını bir sırıtışa dönüştürüyor. "Şu haline bak, ne kadar da büyümüşsün."

O haklı. Olgunlaştım. Fiziksel olarak, duygusal olarak. Bir yıl yatılı okul, sokaklarda geçen birkaç ay ve bir buçuk yıl çalışıp yaşamak ve *hayatta kalmak* insana bunu yaptırıyor. Bu üçünün o geceki halleriyle tamamen aynı oldukları çok açık. Burada pişmanlık yok.

"Burada ne yapıyorsun, Öykü?" Killian derin ve sert bir sesle soruyor. "Son duyduğumda, yatılı okuldan kaçmış ve bir yerlere siktir olup gitmiştin.

Bilinmiyor. Şimdi de kapımda mı beliriyorsun? Skoru eşitlemek istiyorsan, biraz geç kaldın. Önceden dokunulmazdık, şimdi neredeyse teflon olduk. Şansını denemek istiyorsan burada kalmalıydın."

Omuzlarımı geriye itiyorum, çenemi kaldırıyorum. "İş görüşmesi için buradayım. Leydiniz olmak için başvuruyorum."

Uzun bir sessizlik oluyor, sözlerimi özümserken gözlerini kırpmıyorlar.

"Leydimiz olmak için başvuruyorsun," diyor Killian, sesi sert ve düz. Öne doğru eğiliyor, omuzları kayıyor ve mürekkepli dirseklerini dizlerine dayıyor. "Bu işin ne gerektirdiğinin farkında mısın?"

Hiç çekinmeden, "Evde yaşayan Lordların ihtiyaçlarını karşılamak için" diye cevap veriyorum. Bu biraz kaçamak bir cevap. Burada yaşayan tek Lordlar onlar.

"Biliyor musun, belki de yanlış hatırlıyorum," diyor Rath, başını yana eğerek, "ama son konuştuğumuzda başkalarına hizmet etme konusunda pek uyumlu değildin."

"En azından isteyerek değil," diye ekliyor Tristian, bana keskin, orantısız bir sırıtış atarak. "Gerçi bu beni pek rahatsız etmedi."

"Söylediğin gibi," diye ısrar ediyorum, sesim taş gibi. "Ben değiştim."

"Babam burada olduğunu biliyor mu?" Killian parmaklarını sıkıca birbirine geçirerek soruyor.

"Haziran'dan beri. Forsyth'e girmeme yardım eden oydu." Killian'ın gözlerindeki nefret bir ton daha koyulaşıyor. "Ama bunu kendi başıma yapmayı tercih ettim. Oda ve yemek masraflarımı karşılayacak bir işin doğru adım olacağını düşündüm."

"Bu sadece tuvaletleri temizlemek ve bize yemek yapmak değil, bunu anlıyorsun, değil mi?" Tristian alaycı gülümsemesini bırakıp daha küçümseyici bir şey söylüyor. "Zaten bir hizmetçimiz var, tatlım."

Bir kez başımı salladım. "Evet, biliyorum."

"Söyle bize, Tatlı Kiraz, Leydimiz olmak neleri gerektirir?" diye soruyor, dudaklarında hınzır bir gülümseme kıvrımı beliriyor.

"Yetki sende demek."

"Neyin?"

"Her şeyi. "Yutkunuyorum, ne yapmak üzere olduğumun farkındayım. Bilmedikleri şey ise bunu yapmaya neden bu kadar istekli olduğum.

Tristian beni izliyor. Hâlâ o büyüleyici rahatlığı var. Aynı silahsızlandırıcı, seksi tavır. Onunla yüzleşmek diğerlerinden daha kötü, çünkü benim için bile -bana yaptıklarından, bana davranışlarından sonra bile- buna kapılmak çok kolay. Sizi uyutmasına izin vermek. Onun diğerleri kadar kötü olmadığına inanmak.

Ta ki vurana kadar.

"Bir sözleşme var," diyor gözleri kararararak. "Burada tamamen sağlamız, Story. Ama kendi çıkarlarımız için, sanırım ne yapmak istediğini söylemeni istiyorum. Açık ol."

Midem bulanıyor, sakin kalmak için mücadele ederken avuçlarım nemleniyor. Sesim neredeyse mekanik çıkıyor. "Sana... zevk vereceğim. Bana bir şeyler yapmana izin vereceğim."

Tristian kaşlarını kaldırıyor, belli ki bu düzeyde bir açık sözlülük beklemiyordu. "Ve? Sözleşme bize gelecek yıl boyunca yapacağınız her hareketi tek taraflı olarak kontrol etme hakkı veriyor."

Rath göğsüme bakarak "Ne giyiyorsun?" diye ekliyor. Ellerinin hayaletini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Aleti arka tarafıma sürtünüyor. Kulağıma sertçe fısıldıyor.

Tristan başını sallar. "Ne zaman ve ne

yiyorsun?" "Uyuduğunda."

"Kimi beceriyorsun," diyor Killian, aniden söze

karışarak. "*Nasıl* beceriyorsun?"

Kendimi çelikleştirdim. "Bununla başa çıkabilirim."

Çocuklar birbirlerine bakıyorlar. Rath ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Ben hâlâ kapının yanında duruyorum. Odanın içine fazla girememiştim. "Geçen sefer beceremedin, Story. Seni bekledik ve sen hiç gelmedin. Katil odanın dışında oturuyordu ama kilitliydi. Sonra kaçtın ve var olduğuna dair tüm izleri sildin."

"O farklıydı. O zaman hazır değildim. Şimdi hazırım."

Rath'ın dili dışarı fırlar ve kaşını kaldırır. "Elbiseni çıkar o zaman. Ne kadar değiştiğini görmek istiyorum."

Bu bir test. Uyup uymayacağımı görmek için bir test. Ama kolay olanı sevmediklerini de biliyorum. Tristian'ı tokatlayan kişi muhtemelen bu iş için en iyi şansa sahip. Ne istediklerini bilmek ince bir çizgi ve burada dikkatli davranmalıyım. Ayrıca işi batırmadan önce korkularımı kontrol altına almalıyım.

"Elbiseni çıkar, Tatlı Kiraz, yoksa bu iş başlamadan biter." Tristian kanepeye yaslanıyor, deri gıcırdıyor. Kalçasıyla bir hareket yapıyor ve pantolonundaki şişkinliği görüyorum. Bunca zaman sonra bile hâlâ onun hayali ekşiliğinin tadını alabiliyorum.

Elbisemin askısına uzanırken parmaklarım titriyor. Killian'a bakmayı reddediyorum. Buna bir son vermeyeceğini çok iyi biliyorum. Midem dönüyor, safra boğazımın arkasına tırmanıyor.

Buna değmez, buna değmez.

"Cherry, bütün gün vaktimiz yok. On kızla daha görüştük ve her biri istediğim her şeyi yapmaya hazırdı," diyor Rath, tereddütüme sinirlenerek. "Nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama Leydi olmak ciddi bir iştir. Belki de bunu kaçmak için bir fırsat olarak değerlendirmelisin. Ne de olsa bu işte çok iyisin."

Sinirlerimi yutuyorum ve parmaklarımı elbisemin askılarının altından geçirip omuzlarımdan çekiştirerek kollarımdan aşağıya indiriyorum. Elbise ayaklarımın dibinde yere düşüyor ve aniden çırılçıplak kalıyorum, üzerimde sadece külot ve soluk mavi, dantelli bir sütyen var. Gözleri şüpheyle beni izliyor.

Her hareketimde, benden ne kadar nefret etseler de beni o kadar çok istediklerini biliyorum.

Tristan koltuğunda öne doğru kayıyor, sanki bana uzanmak üzereymiş gibi. Ama hiç uzanmıyor. Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "O daha büyük," diyor diğerlerine. "Meme uçlarının ne kadar büyük olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Rath başıyla göğsümü işaret ediyor. "Yarım dolar büyüklüğünde. Şimdi daha mı büyükler?" Elbisemi kapmak için aşağıya iniyorum ve onu gövdemden yukarıya doğru kıvırıyorum. Üstümü örttükten sonra onlara sıcak bir bakış gönderiyorum. "Eğer işi bana verirseniz, o zaman belki öğren."

Tristan'ın yüzünde geniş bir gülümseme belirir. "Hâlâ alıngan. Belki eskisinden bile daha fazla."

"Bana bir şey söyle," diyor Killian, gözleri büyümüş bir halde. "Sende olup da diğer kızlarda olmayan tam olarak ne var?"

Yıllardır elimde tuttuğum kartı oynadım. Onlarla geçirdiğim o geceye kadar hiçbir şey düşünmediğim kartı. İşte o zaman ne kadar önemli olduğunu anladım. Ne kadar güçlü olduğunu.

"Sakin ol," diyorum elbisemi düzelterek. "Ben hâlâ bakireyim."

3

KILLIAN

Öykü dağıldıktan sonra uzun bir süre kimse konuşmuyor. Havada öyle hissedilir bir gerilim var ki, bacaklarım titriyor, dizlerim zıplıyor.

Ancak başımı kaldırıp ikisinin de bana baktığını gördüğümde, "Belli ki bizimle kafa buluyor," diyebildim.

Rath bir kaşını kaldırır. "Nereden biliyorsun?"

"Her sürtük bakire olduğunu söyleyebilir," diye belirtiyorum. "Muhtemelen yıllar önce kızlığını yaşlı bir sikiciye satmıştır."

Tristian başlar, "Ama ya-"

"Burada sikiyle düşünmeyen tek kişi ben miyim?"

"Hayır, burada kin güderek düşünen tek kişi sensin," diye cevap veriyor Tristian, ellerini başının arkasında birleştirerek. "Seni terk ettiğini falan düşündüğünü biliyorum ama kabul edelim. Aradığımız kişi Story."

Neyse ki Rath'ın aklı başında. "Elbette, onu hayatımıza davet edelim, bizi tamamen yok etmek için ihtiyaç duyduğu her şeye erişmesine izin verelim."

Rath'a elimle işaret ediyorum. "Aynen öyle. Ona yaptıklarımızdan sonra bizi alaşağı etmek için can atmamasına imkân yok."

Tristian sadece omuz silkiyor. "Biz ona ne yaptık ki?

Seçenekleri vardı." Rath sırıtıyor. "*İyi seçenekler* yok."

"Seçimler ne zaman iyi oldu ki zaten?" Tristian gözlerini deviriyor, bakışlarını bana dikiyor. "Eğer şansını denemek istiyorsa, ona izin verelim derim." Gözleri onda görmeye alışık olduğum o kötü niyetli neşeyle parlıyor. Tristian her zaman kolay lokma yerine mücadeleyi tercih etmiştir.

"Bu bir risk," diye belirtiyorum, ellerim sıkı yumruklar oluşturuyor. "Asla sadık olmayacak. Bilen biri olarak söylüyorum: O kızın senin çatın altında yaşamasına izin verirsen, senin olduğunu düşündüğüne pişman olacaksın."

Onu kapımızdan içeri girerken görmek, geçmişteki hayal kırıklıklarının hayaletiyle yüzleşmek gibiydi. Poker suratım neredeyse kusursuzdur, ama yine de onu her zamanki gibi güzel, masum küçük bir kız parçası gibi orada dururken görünce şok oldum.

Bu bana onu ilk gördüğüm zamanı hatırlatıyor; babamın hepimizi tanıştırdığı restorandaki geceyi. Onu benim için tasarladığını biliyordum. Öyle olmalıydı. Çok mükemmel, çok saf, çok tatlı ve şirindi. Ona ilk kez gülümsediğimde oturduğu yerde kıpırdandı, solgun yanaklarında kırmızılar belirdi ve sırıtışını gizlemek için başını eğdi. O zaman benim olacağını anlamıştım.

Yanılmışım.

Ancak şimdi onu görmenin içimde yarattığı duygu kasırgasını gerçekten hissetmek için kendime izin veriyorum. Her zamanki gibi öfke var. Gerçekten envanterini çıkaramayacağım kadar çok öfke katmanı. Babamın onu ve o altın arayıcısı sürtüğü ailemizin bir parçası yapmasına öfke. Benim olması gerekirken hiç olmadığı için öfke. Başka birini seçtiği için öfke. Çamaşırhanedeki gecenin anlaşmayı mühürlemesi gerekirken, üçümüzün de bunu düzgün bir şekilde yapamayacak kadar sarhoş ve kızgın olmasına öfke. Öylece kalkıp gittiği için öfke.

İşin en kötü yanı -bu sehpayı pencereden aşağı fırlatmak istememe neden olan kısmı- tüm bu öfkeye rağmen

ve kızgınlık, hala onu istiyorum.

"Bunu bir düşün. Bir *bakire*, Katil," diyor Tristian. "Diğer evlerin hiçbirinde buna yakın bir şey yok."

"Biz de öyle," diye homurdandım. "Yalan söylüyor."

Bundan rahatsız olmamış görünüyor, arkasına yaslanıyor. "Yani bunu sözleşmenin bir parçası haline getireceğiz. Eğer yalan söylediğini anlarsak, onu başka biriyle değiştiririz."

Rath soruyor, "Peki ya işaret?" "Ne işareti?"

Tristian'a uzun uzun bakar. "Kırmızı renkte olan ve 'hey, bu açıkça bir tuzak' diye yanıp sönen mi?"

Tristian alay eder. "Dediğimiz gibi. Biz Teflon'uz. Bırak denesin."

Rath gözlerini deviriyor ama ben dişlilerin döndüğünü görüyorum. "Onda hâlâ o hava var."

"Masum ve gergin. Siktir." Tristian uzanıp ereksiyonunu sıkıyor. "Elimizdekini görünce Kontlar çılgına dönecek."

Hiçbir şey elde etmiyorlar, sadece bunu göremeyecek kadar sik beyinliler. "Böyle bir şey olmayacak."

İkisi de bana bakıyor, yüz ifadeleri sert.

"Bu sadece senin kararın değil, sik kafalı. Buna demokratik olarak karar veriyoruz." Tristian avucunu kaldırır. "Herkes kabul ediyor mu?"

Rath el kaldırmadan önce ekliyorum, "O haklı, biliyorsun. Üç yıl sonra kapımızda belirmek mi? Bu Story'nin yapacağı bir şey değil. Burada bir şeyler dönüyor."

Tristian omuz silkerek, "Belki de sikimin tadına baktı ve sonunda daha fazlası için geri geldi," diyor. "O ilk kişi olmazdı."

"Kandırılıyorsun."

"Ve sen de bunun ne olduğunu göremeyecek kadar kininin pençesine düşmüşsün." Tristian öne doğru eğildi ve bakışlarını benimle aynı hizaya getirdi. "Sonunda ona sahip olabilirsin, Katil. Bunu yaparsak o bizim olur, bu sefer gerçekten. Bu bir şey değil

çamaşır odanızda sarhoş lise sikişi. Ondan hep bu yüzden nefret etmedin mi?" Hem sempatik hem de sinirli görünerek başını sallıyor. "Sahip olamadığın şeylerden her zaman nefret edersin."

"Onu istediğimi kim söyledi? Bu lanet şehirdeki herhangi bir kıza sahip olabilirim.

O özel biri değil." Saçmalıklarımı anladıklarını hemen anladım.

Yine de bunu söyleyecek cesareti olan tek kişi Rath. "Beni rahat bırak. Sana arkadan becerecek bir esmer buluyorum ve beş dakika içinde boşalıyorsun. Eminim otuz bir çekerken de hâlâ onu düşünüyorsundur."

Tristian güler. "Haklı."

Onu tersledim. "Belki de sarışınlardan hoşlanmıyorumdur."

Rath öne doğru eğilip pazumdaki boşluğa, siyah saçlı kızın dövmesine dokunuyor. "Ya da belki sadece saplantılı bir psikopatsın." Sözlerinde herhangi bir ısırık yok. Sanki burada taş atacak bir pozisyondaymış gibi. "Ama bir de şöyle bak, tamam mı? Eğer o bizim Leydimizse, hemen koridorun sonunda olacak. Her gece. *Uyuyordur.*"

Tristian hemen fark eder ve öne atılarak ekler: "Kilidi kaldırabiliriz. Ya da daha iyisi, tek anahtarı size verebiliriz."

Onlara ters ters bakıyorum, ama içimden bunu hayal etmeye başladım bile. Odasına gizlice girip, yatağında kıvrılmış yatarken ona bakıyorum. Dudaklarının her zaman nasıl göründüğünü hatırlıyorum, hayal kurarken konsantrasyon içinde büzülmüştü. Aletimin sert ucunun etrafında nasıl hissettiklerini, çok yumuşak ve ıslak. Boşalmamın bir kısmını üzerlerine bırakıp etrafa yayışımı, onu kendime aitmiş gibi işaretleyişimi. Story her zaman zor uyurdu. Neredeyse hiçbir şey onu uyandıramazdı. O zamanlar dikkatliydim, çok dikkatliydim, çok yavaş hareket ediyordum. Ama şimdi?

Şimdi ona her şeyi yapabilirim.

Aynen böyle, aletim taş gibi

sertleşti.

Şerefsizler. İkisi de tam, çekilmez puştlar. Rath elini kaldırıp

"Ben varım" diyor ve beklentiyle bana bakıyor.

İlk tanıştığımızda benim olduğunu sanmıştım. O gece eski evimizde yine benim olduğunu düşündüm, sonunda kendime bir parça

ne kadar küçük görünse de.

Ama Story hakkında bu adamların fark etmediği şey de bu. Parmaklarının arasından kayıp giden kum gibi. Elekten geçen su gibi.

Asla kavrayamayacağınız bir şeyi elinizde tutamazsınız.

4

HIKAYE

Her ne kadar Leydi olmanın zor bir ihtimal olduğunu bilsem de, ertesi sabaha kadar hiçbir haber alamayınca yine de hayal kırıklığına uğradım. İdeal olan, eşyalarımı almak dışında annemin adıyla kiraladığım odaya dönmek zorunda kalmamamdı.

Eğer Lordların evine taşınamazsam, ne yapacağım ve nereye gideceğim konusunda hızlı bir karar vermem gerekecek. Tek başıma yaşayamam ve herhangi birini de benimle yaşayacak konuma getiremem.

Ted dışarıdayken olmaz.

Kiraladığım odanın köşesindeki küçük masaya doğru yürüyorum ve bavulumdan zarfı çıkarıyorum. Sade ve beyazdı, önünde adım yazılıydı. Yatılı okulumdaki odama girdiğimde bunu yastığımın üzerinde bulmuştum.

Sevgili Sweet Cherry,

Hesabını kapattığında büyük hayal kırıklığına uğradım. Kurduğumuz bağ, seksi sözlerin ve fotoğrafların... Tek düşündüğüm bunlar. Hayal ettiğim tek şey. Ama üvey kardeşin ve arkadaşlarının sana ne yaptığını biliyorum. Neden kaçmak zorunda kaldığını anlıyorum. Anlamadığım şey

Beni neden terk etmek zorunda kaldığını da anladım. Öğrendi mi? Öyle olmalı. Birbirimiz için mükemmeldik. Ayrılmanın bir sebebi olmalı.

Söylesene? Hâlâ bakire misin? Umarım kız okulunda olduğun için saf kalabiliyorsundur. Seni sahiplenen kişi olmak istiyorum. Artık nerede olduğunu bildiğime göre, fırsatımı kollayıp bekliyor olacağım. Biraz sabırlı olabilirim.

Sevgil

er,

Ted

Zarfın içine bir de fotoğraf konmuştu, para karşılığında birkaç şeker babasına gönderdiğim uygunsuz bir fotoğraf. Ted de o babalardan biriydi. Özel biri değildi. Sadece ben kaçana kadar kısa yoldan para kazanabileceğim biriydi. O zamanlar ekrandaki insanlara pek dikkat etmiyordum. Onlar benim için neredeyse gerçek insanlar bile değildi. Sadece bir amaç için araçtılar.

İlk mektupta üvey kardeşimden bahsedilince anladım ki

Be

n. Ted, Killian olmalı.

Başka kim bilebilir ki? Başka kim beni ülkenin bir ucundan diğer ucuna Bana eziyet etmek için mi?

Killian *olsaydı* daha kolay olurdu. Bana ne yaptıklarını sadece o ve diğerleri biliyor olacaktı. Yine de hiçbir şey bu kadar basit olamazdı. Bunun başka biri olduğunu hemen anladım.

Sevgili Sweet Cherry,

Hediyelerimi aldın mı? Çiçekleri beğendin mi? Turuncunun en sevdiğin renk olduğunu biliyorum.

İtiraf etmeliyim ki kaçıp gitmen çok üzücü. İkimiz için bir sürü planım vardı. Beni görmek istemiyor musun? Birini verdin mi?

Senden başkasına saklamanı istediğim şeyi? Sıradan bir fahişeden başka bir şey değil misin?

Hayır. Buna inanmayı reddediyorum. Bir söz verdin ve tutacağını biliyorum. Bu yüzden sana hediyeler gönderdim, sana hala inandığımı bilmen için. Bize de. Yakında bir gün seni bulacağım ve benim olacaksın.

O zamana
kadar,
Ted

Ona da benim fotoğraflarım eşlik ediyordu. Sınıfta. Yurt odamda. Kantinde sırada beklerken. Grip olduğumda hemşire odasında yatarken. Her fotoğraf giderek daha endişe vericiydi. Bu ülkenin öbür ucundan biri değildi. Bu yerel biriydi, korkunç bir şekilde mevcut ve ısrarcı biriydi. Nerede uyuduğumu, ne yediğimi, ne zaman derse gittiğimi biliyordu.

İşte o zaman kendi takiplerimi yapmaya başladım.

Killian'ın sosyal medyası narsisizme bir övgü niteliğinde. O zamanlar günde bir düzine paylaşım yapıyordu. Takip edilmesi kolaydı ve kızlarla poz verdiği tüm fotoğrafların arasında, bunun onun tarzı olmadığı açıkça görülüyordu. Killian kızları alır ve bir kenara atardı. Onları kovalamazdı. Onlara eziyet ediyordu, evet, ama mektuplar, hediyeler, sataşmalar hiç de onun tarzı değildi. Yeterince etkileşimli değillerdi. Killian insanları bu şekilde incitmeyi tercih etmez.

Yine de onun *profilini* -tüm profillerini- takip etmeden duramıyordum. Başlarda beni çok inciten bu adamları izlemek hastalıklı bir hayranlığa dönüştü. Onları neyin harekete geçirdiğini merak ediyordum. Kötü hissedip hissetmediklerini merak ediyordum. Acaba bunu başka kızlara da yapıyorlar mıydı?

Ama hayranlık o kadar da hastalıklı değildi. Bunu şimdi anlıyorum. Bana yaptıklarından sonra, nerede olduklarını bilmenin verdiği bir rahatlık vardı. Bir yıl sonra bile onlardan kurtulamadım. Üç yıl sonra bile, ülkenin öbür ucundan bile, gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, derin nefeslerini ve parmak uçlarını. I

Sürekli uyandım, terden sırılsıklam olmuştum, boğazıma sokulan kalın bir horoz tarafından boğulduğuma dair ateşli rüyalara kapılmıştım, dilimde meninin acı tadı vardı. Bu hissi yok eden tek şey onları izlemekti. İronik bir şekilde, takip edilen takip eden oldu. Başarılarını, başarısızlıklarını izledim. Lisede olduğu gibi üniversiteye de hükmediyorlardı. Killian futbolda bir süperstar haline geldi, Rath müzik sahnesine derinlemesine dahil oldu ve Tristian'ın kolunda her gece farklı bir kız var gibi görünüyor. Forsyth Üniversitesi'ne ne zaman girdiklerini ve Lambda Delta Zetas-Lordları olduklarını biliyordum.

Leydi pozisyonunu bu şekilde duydum.

Mektubu ve fotoğrafları zarfa geri koyup bavulumun cebine saklıyorum. Sırt çantamı kaptığım gibi odadan çıkıyorum. Bugün derslerin ilk günü ve geç kalamam. Daniel muhtemelen son başvuru tarihleri çoktan geçmiş olmasına rağmen kayıt olmama ve kabul sürecini atlatmama yardımcı olmak için elinden geleni yapmıştır. Üniversite'de çok fazla nüfuzu var ve yanlış tarafa geçmem, ne pahasına olursa olsun ondan uzak durma planlarımı suya düşürecek.

Kapımı kapatıp kilitliyorum, güvenli olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum. Harika bir daire değil. Ted beni bulduğunda -ki bulacağından hiç şüphem yok- içeri girmek için neredeyse hiçbir şey gerekmeyecek.

Kampüse doğru yürürken bir kez daha şu soruyla karşılaştım: Yapar mıydı? İçeri girip bana zarar verir mi? Mektuplar artık o kadar tatlı değil. Sabırsız, öfkeli bir çaresizlikle kenarlı, umursamazlar. Colorado'da olanlar, onun sınırlarının olmadığının yeterince kanıtı.

Eğer Leydi pozisyonuna geçemezsem ne yapacağımdan emin değilim. B planım yok.

Bir kez daha, Lordlardan bir mesaj görmeyi umarak telefonumu kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Üniversite kampüsünde olmak hem olumlu hem de olumsuz bir durum. Etrafta bir sürü insan var, bu yüzden karışmak kolay. Ama çocukları tanımak

Bu kadar yakın olmak beni diken üstünde tutuyor, omuzlarım kulaklarıma kadar kıvrılmış, gözlerim mesafeyi tarıyor.

Psikoloji binasına giriyorum, endişeyle ilk dersimi arıyorum - 202 numaralı oda, ikinci kat. Merdiven boşluğunu buluyorum ve bir avuç öğrenciyle birlikte yukarı çıkıyorum. Daha sahanlığa yeni adım atmıştım ki ani bir sarsıntıyla duruyorum. Killian duvara yaslanmış, dövmeli kollarını göğsünde kavuşturmuş, koyu renk gözlerini bana dikmiş.

Diğer öğrenciler bir terslik olduğunu hissetmeden geçip gidiyorlar. Beni tam olarak nerede bulacağını bilmesine şaşırmamam gerekse de, omurgamda bir karıncalanma ve endişe hissi oluşuyor. Onun varlığı evrendeki ürkütücü bir sızı gibi, farkındalığımda kaçınılmaz olarak zonklayan bir şey. Burada yaptığım şeyin tehlikeli olduğunu bir kez daha hatırlatıyor. Bir kötülüğü başka bir kötülükle takas etmek asla ideal olmayacaktı.

Yüzü tamamen duygudan yoksun. Hiçbir ifade yok. Çenesini yana sallayarak onu takip etmemi işaret ediyor. Bacaklarımı ona doğru hareket ettirmeye zorlamak pekmezin içinde ilerlemek gibi. Vücudumdaki her molekül koşmam için çığlık atıyor ama koşmuyorum. Onun iki adım gerisinden yürüyorum, yanından geçtiğimiz herkesin onu fark ettiğinin ve benim ona vermek zorunda hissettiğim mesafeyi ona verdiğinin farkındayım. Bir kapıyı iterek açıyor ve içeri giriyor.

Onu takip etmeden önce uzun, kararsız bir nefes alıyorum.

Kapı, silah sesi kadar gürültülü bir tıkırtıyla arkamızdan kapanıyor. Etrafa bir göz attığımızda boş, loş bir sınıfta olduğumuzu görüyoruz.

Tek başına.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, elim çantamın askısını sıkıyor. "On dakika sonra dersim var."

Gözleri kapının yanında kaldığım yolu takip ederken Killian'ın çenesindeki kaslar titriyor. "Size resmi olarak Leydi pozisyonunu teklif etmeye geldim."

"Oh." İçimden çelişkili bir ürperti geçiyor, korku rahatlamayla savaşıyor. "Senden haber alamadıktan sonra düşündüm ki..."

Bu onun kararı olmasına rağmen, kaşları düşük ve öfkeli bir şekilde gözlerinin üzerine çekilmiş, bundan memnun görünmüyor. "Bunu tartışmak ve bazı uzlaşmalara varmak zorunda kaldık."

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "...uzlaşmalar mı?"

"Kurallar," diye ısırıyor. "Parametreler. Bu bizim işimiz, sizin değil."

Başımı sallıyorum, ondan dalga dalga yayılan nefreti neredeyse hissediyorum. "Anlıyorum."

Alçak, alaycı bir ses çıkarır. "Sandığın kadar kurnaz değilsin, Öykü." Arkasındaki masaya yaslanmış, güçlü kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Rath ve Tristian ağaçların ardındaki ormanı göremeyebilir ama benim oldukça iyi bir görüşüm var. Burada nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama sana şimdiden söyleyeyim, işe yaramayacak."

"Oyun falan yok" derken sesim zayıf çıkıyor.

"Tabii ki hayır. Buraya sadece kendini tamamen kontrolümüze teslim etmek için geldin." Alt dudağını yalıyor, bakışları vücudumda geziniyor. "Bunun bir önemi yok. Kendini neyin içine soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok. İlk fırsatta diğerlerine kaçacağını söylemeye çalıştım. Onlar da senin bu işin peşini bırakmayacağını sanıyorlar."

Bakışlarına karşılık veriyorum, sesimi hissettiğim kadar sert çıkarmaya çalışıyorum. "Kaçmayacağım."

Gözleri kısıldı. "Geçen sefer yaptın."

"Bu farklıydı," diye başlıyorum ama bunun faydasız olduğunu biliyorum. Killian bana ne yaptığını umursamıyor. Zaten bir çıkış yolu bulmaya çalışmam umurunda değil. Bu kez aynı fikirde olmamı da umursamıyor, bu da onu farklı kılıyor. Onun yerine, "Evinde yaşamamdan nefret ettiğini açıkça belirtmiştin. Ayrılmakla sana iyilik yaptığımı düşündüm."

Gözleri öfkeyle parlıyor ve ben kaskatı kesiliyorum, öne atıldığında kapıya doğru geri geri gidiyorum. "Bana bir iyilik mi yapıyorsun?" diye homurdanıyor. Avuç içi tahtaya temas edip başımın yanındaki boşluğa çarptığında sırtım kapıya çarpıyor. Alçak, öfkeli tıslaması kulağıma zehir gibi geliyor. "Ben

Seninle işimiz bitti, Story. Seninle iş*imiz bitmedi*. Eğer bu pozisyonu alırsan, kaçmak yok. Bize ait olacaksın, başka kimseye değil. Biz senden bıkana kadar değil."

Bunu bir tehdit olarak söylüyor ve tam olarak da öyle. Eğer bunu kabul edersem, kendimi tamamen onlara teslim etmiş olacağım. Farkında olmadığı şey, bu sözün ne kadar rahatlatıcı olduğu - başka kimseye ait olmamak.

Kalbim küt küt atıyor, hâlâ önümdeki sert göğüsten kaçarken nefes alıyorum, "Biliyorum."

Çevremden, kolundaki kasların kaydığını ve esnediğini görebiliyorum. "Bilsen iyi olur, çünkü bu senin seçimin. Benim değil."

Başımı sallayarak ayaklarıma bakıyorum, o geceyi ve kendini tatmin ederken nasıl göründüğünü düşünmeden gözlerinin içine bakamıyorum. "Bir daha kaçmayacağım." Parmak uçlarını çenemin altında hissediyorum. Dokunuşu nazik değil ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturmak istiyorum," diye başlıyor, yüzünün hatları keskin ve sert. "Rath ve Tristian'ın o gece seni çiğ çiğ becermemelerinin tek nedeni onlara yapmamalarını söylemiş olmam."

"Biliyorum." Üç yıldır cevabını bilmek istediğim soruyu soruyorum. "Onları neden durdurdun?"

Bakışlarıyla beni sabitliyor, karanlık ve garip bir şekilde isteksiz bir şey orada gizleniyor. "Çünkü yapabilirim."

Bir sonraki sözlerimle midem iğrenç bir düğüme dönüşüyor. "Teşekkür ederim."

Kısık, hırıltılı kıkırdaması omurgama buz gibi bir ürperti gönderiyor. "Oh, Tatlı Kiraz. Bana teşekkür etme. Ben senin kurtarıcın değilim, ne o zaman ne de şimdi. Bunu o güzel küçük kafana sokman gerek. Sana istediklerini yapmalarına engel olmayacağım. Bana anladığını söyle." Sözcükler doğrudan bir emir, tuhaf bir iş otoritesiyle dolu.

Yüksek sesle yutkunuyorum. "Anlıyorum."

O kadar yakın ki, onun erkeksi kokusu dışında bir şey solumak zorlaşıyor. "Ve artık yalan söylemek yok. Bakire olduğunla ilgili tüm o saçmalıklar? Beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Çenesi sertleşirken bile "Ben bakireyim," diye ısrar ediyorum.

Öne doğru bir adım atıyor, devasa gövdesi üzerimde yükseliyor. "Buna inanmamı mı bekliyorsun? Sadece senin sözüne mi?"

Ağzım birkaç cevaptan sonra bocalıyor. "Başka nasıl kanıtlayabilirim Bu mu?"

Birden eli kalçamda, elbisemin alt kısmını yukarı çekiyor. "Kıpırdamadan durabilirsin, çeneni kapalı tut ve bırak kendi adıma karar vereyim." Elinin elbisemden yukarı doğru çıktığını hissederek geri çekiliyorum ama kapı beni durduruyor. Her şeye rağmen, benim irkilmemden dolayı yüzünde beliren kızgınlığı görebiliyorum. "Şuna bak, zaten yönlendirme konusunda çok kötüsün. Bunun senin için iyiye işaret olduğunu sanmıyorum."

Sözleri üzerine, parmakları külotumun kenarını bulup kabaca kenara çekerken bile kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Parmaklarını bacaklarımın arasına sokup en mahrem bölgemi işgal ettiğinde bile taş gibi kalmaya çalışıyorum, yaklaşan saldırıya karşı gözlerimi kapatıyorum.

Parmağının ucu içime gömülürken, dürtme şekliyle sertçe nefes alıyorum. Parmağını mekanik bir şekilde boğumuna kadar soktuğunda irkilmemi, yanaklarımın utançtan alev almasını, gözlerimin arkasındaki yaşların sızlamasını engelleyemiyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ellerim eteğimin kumaşında yumruk oluyor.

"Sakin ol," diyor, kızgınlık dolu derin sesiyle. "Beş saniyeliğine böyle soğuk bir sürtük olmayı bırakırsan, iyi bile gelebilir." Dişlerimi gıcırdatarak başımı sallıyorum, böyle bir şey olmadan bitmesini diliyorum. Sert bir sesle parmağını itiyor ve tekrar içeri sokmak için dışarı çekiyor. Bir an sonra orada duraklıyor, verdiği nefesin sıcaklığı yüzüme vuruyor.

O donup kaldığında, tereddütle gözlerimi açıyorum.

Karanlık bakışları dudaklarıma sabitlenmiş, ağzını ayırmış, parmağı orada, içimin derinliklerinde, sıcaklığımda ısınırken beni izliyor. Parmağı hareket ediyor ve göz kırpıyor, yavaş, ağır bir hareketle parmağını içime pompalıyor, öne doğru eğiliyor.

Beni öpecek.

Farkına varmak bana bir balyoz gibi çarptı.

Tam sertleşip elini kabaca eteğimden çekerken panikle nefesimi içime çekiyorum. Yüzü artık kapalı, sert çizgiler ve taş gibi bir bakış. Her ne ise - sabitlenme, merak, istek- tüm izler silinip gitmiş.

"Bu akşam altıda evde ol. Eşyalarını da getir. Okul yılı boyunca orada yaşayacaksın."

Başımı sallıyorum, istilacı dokunuşunun hayali acısına karşı kalçalarımı sıkıyorum, gözyaşlarımın dökülmemesini istiyorum. Beni tekrar ağlarken görmesine izin vermeyeceğim. Sesi çınladığında titreyen ellerim çoktan kapının tokmağına dolanmıştı.

"Kıllı amcıklardan hoşlanmayız," diyor. "Tıraşlı gelin."

Cesaretimi toplayıp kapı kolunu çeviriyorum, sırtımı ona dönüyorum, o kadar hızlı hareket ediyorum ki neredeyse ayağım takılıyor. Koridora dalarken kalbim küt küt atıyor, hala varlığının kötülüğünü omurgamda hissediyorum, izliyor, bekliyor. Yine de beni kovalamıyor.

Bu yüzden o olmak zorunda.

Bu yüzden *onlar* olmak zorunda.

5

TRISTIAN

Rath duyguları tarafından yönetilir.

Her zaman huysuz bir kaltak olmuştur, çabuk kin tutar, yavaş sakinleşir. Başka biri olsa bu çocukça olurdu ama Rath aynı zamanda acımasız ve inanç dolu biri. Bu da onu korkutucu bir orospu çocuğu yapıyor. Eskiden bunun onu dezavantajlı kıldığını düşünürdüm, her zaman bir şey hakkında bu kadar çabuk kendini kaybediyordu, ama şimdi daha iyi biliyorum. Öfkeli ve hırçın olmasına rağmen, aynı zamanda hesaplı ve sabırlı. Her zaman baharatlı.

Buna karşın, çoğu insan Killian'ın bir robot olduğunu düşünüyor.

Zayıflıklarını gizleme konusunda bir profesyonel, etkilenmemiş gibi görünme konusunda biraz fazla iyi. Bir işi yapmak için tüm duygularını bir kenara bırakma yeteneği, onu sahada hakim kılan şeyin büyük bir parçası. Güney Yakası'nda yaptığımız işte bu kadar iyi olmamızın, bu şehri avucumuzun içinde tutabilmemizin nedeni de bu. İnsanlar ondan korkuyor çünkü o sert, boş dış görünüşün altında neler olduğunu anlayamıyorlar.

İkisini de kullanmakta daha iyiyim.

Kızgın olabilirim ama bunu asla bilemezsin. Ben istemediğim sürece. İnsanları okuyabilme, arzularını, korkularını anlayabilme ve

benim avantajıma olması klasik bir Mercer özelliğidir. Babam bu konuda ustadır, girdiği her odayı sahiplenir. Annem buna hep manipülatif derdi. Ama bizim için insanlar macun gibidir, kolayca alt edilebilirler. Tek gereken biraz eski moda palavra sıkmaktır.

Killer ve Rath üzerinde nadiren işe yarar. Bir kere beni çok iyi tanıyorlar. Ama çoğunlukla, kişilikleri bu iş için çok kötü. İkisi de boyun eğmez. Bunu herkes biliyor. Eğer birimizi alırsanız, muhtemelen tüm piramit yıkılır. Okulun Lordları olmak kolay değil, hatta kuzey yakasının üç eliti olmak daha da kolay değil. Sorumluluklar, yükümlülükler var.

Bu yüzden, yüzündeki mükemmel ifadeye rağmen, Killian kapıdan içeri girdiği anda bir karmaşanın içinde olduğunu anlıyorum.

"Ne dedi?" Story ile konuşmaya gittiğini bildiğim için sordum.

Diğer evler için bir kıza sahip olmak muhtemelen eğlenceden başka bir şey değildir. Her zaman böyle olması gerekiyordu - kampüse ve mezunlara ustalık gösterisi, stres atmanın bir yolu, eve gelmek için küçük bir evcil hayvana sahip olmak, partilere getirmek, bir ödül gibi etrafta dolaşmak. Üçümüz için çok daha fazlası söz konusu. Herhangi birinin içeri girmesine izin veremeyiz ve bizim sahiplik markamızla başa çıkmak için özel bir kız türü gerekir.

Killian kütüphaneyi boydan boya geçip içki doldurmak için bara doğru ilerliyor. Rath ve ben bakıştık. Killer çok içen biri değildir, özellikle de oyun sezonunda ama bu beklenmedik bir şey değildi. Story'nin tekrar ortaya çıkması hepimiz için bir şok oldu ama onu bizden daha çok etkiledi.

"Anlıyor gibi görünüyor" diye cevap verdiğinde sesi viskiden dolayı pürüzlü.

Rath homurdanıyor, kucağında Jimi Hendrix'in biyografisi açık duruyor. Bilmediğimizi düşünüyor ama okumuyor. "Nedense bundan şüpheliyim."

"Neye bulaştığını herkesten iyi biliyor." sözüne katılmıyorum. Ve bu doğru. Story daha önce de başımıza geldi. Öfkemizi, övgümüzü, ona olan iştahımızın acımasızlığını hissetti. Sadece bir kez oldu ama

Yeterince. Story bizi diğer sürtüklerin asla bilemeyeceği şekilde tanıyor. Bu ikisi onu hafife alıyor. "Yani kabul ediyor mu?"

Killian alay ediyor. "Biraz fazla hoş."

Rath, "Bir şey istiyor," diye tahmin eder.

"Yanlış," diyorum telefonumu cebime atarken. "Bir şeye *ihtiyacı var*. Bu şekilde ortaya çıkması ancak tamamen çaresizlikten olabilir." İkisi de sırıtışımı boş yüzlerle karşılıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. Kahretsin, bu ikisinin bazen hayal gücü sıfır oluyor. "Çaresizlik insana her şeyi yaptırır. Anlamıyor musunuz? Burada tüm kartlar bizim elimizde. Rahatlayın."

Martin elinde bir yığın kâğıtla kapıda belirdi. "İstediğiniz sözleşmeler elimde."

Martin bizden biraz daha yaşlı, ama çoğu insan bunu anlayamaz bile. O sıska bir inek. Aynı zamanda çok zeki. Jackson & Wolfe'da kıdemsiz bir avukat olarak Lordlarla çalışmak üzere görevlendirildi. *Özel olarak*. Bu mirasın bir parçası. Firmayla bir bağa sahip olmak. Bizden önceki Lordların da bir bağlantısı vardı, bizden sonrakilerin de olacak. Jackson ve Wolfe aileleri, biz üçümüz doğmadan çok önce Lord olarak yetiştirilmişler.

Killian içkisinin geri kalanını yutuyor ve Martin'den kâğıtları alarak oraya doğru yürüyor. Bir takımını bana ve Rath'a uzatırken bilgileri gözden geçiriyor. En üstteki bölüm Story'nin eve adım atmadan önce imzalaması gereken sözleşmenin bir kopyası. Beklentileri çok açık bir şekilde özetliyor. Çok fazla hukuk dili var, ama dilin sıradan bir insan için yeterince açık olduğundan emin oldum. Bu kızı beklemediği bir şeye sürüklemek kolay olurdu ama burada yanlış olan bu. Ona ne kadar sahip olacağımızı görmesine izin vermek daha iyi - her hareketine, her anına, güzel küçük kafasındaki her saç teline. Onun kabulü benim zaten bildiğim şeyi mühürleyecek.

Hikaye çok zor durumda.

"Tüm şartları yerine getirdin mi?" Killian evrakların ikinci kısmına geçerken kaşlarını kaldırarak soruyor. "Eklemeler de dahil olmak üzere

Dün gece yaptığımız oyun mu?"

"Evet, efendim," diyor Martin. "Mevcut listenin en altına eklendiler."

Oyun, Lordlar arasında uzun süredir devam eden bir gelenektir. Her isteğimizi yerine getirmekle yükümlü bir Leydi'ye sahip olmak bizim gibi erkekler için biraz fazla kolay. Bir meydan okumaya, zor bir arayışa ihtiyacımız var, bu yüzden diğer kızların hiçbiri geçemedi. Onlar çok kolaydı, başımızı okşamak için can atıyorlardı, uygun gördüğümüz şekilde bize hizmet etmeye hazırdılar.

Yawn.

Ama Story değil. Belki değişmişti -olgunlaşmıştı- ama çaresiz olduğu belli olsa da vücudundan yayılan korkunun kokusunu alabiliyordum. Gerginliği. Dehşetin. Onunla dişe diş bir mücadele olacak. Sikim anında sertleşti.

Üçümüz bir süre sessizce oturup Oyun'un puan sistemini okuduk. Fikir basit. Her eşya bir puan alıyor. Geçen yıl oyunu kazandığımız ve zaten brownstone'da yaşadığımız için başka bir ödüle ihtiyacımız vardı. Artık bir takım olmayacağız, çünkü bunun için birbirimize karşı yarışacağız. Yıl sonuna kadar en çok puanı toplayan Lord kazanacak. Ödül mü?

Tatlı Kiraz'ın *kirazı*.

Her birimiz onu istiyoruz ama sadece birimiz alabiliriz. Muhtemelen Killian'ın hakkı, ki bu da tartışma sırasında *hissedilerek gündeme* getirilen bir şey. O haksız değil. Sadece umurumuzda değil. Katil onunla şansını denedi. Bir yıl boyunca aynı çatı altında yaşadılar. Onunla babası arasında yaşanan dramın bizimle hiçbir ilgisi yok.

Yani oyunun sonu bu. Birimiz onun bekaretini alacak ve bu iki salak henüz bilmiyor ama bu *ben* olacağım.

Bir evin bir kıza sahip olmasıyla ilgili sorun, bunun hassas bir denge olmasıdır. Prenslere ve prenseslerine bakın. Onları insanlaştırmak, kız arkadaş gibi göstermek çok kolay. Ama değiller. Sahipler.

İtaatkâr. Lordlar için ödül Leydi'nin kendisinde değildir. Ona sahip olmaktır.

Story ile olan geçmişimiz işleri daha da karmaşık hale getiriyor.

Birincisi, zaten onun tadına baktık. Artı, Killer'ın tüm yükü var. Rath ve onun da kısa bir geçmişi var gibi görünüyor. Bende bunların hiçbiri yok. Benim için, Story sadece bir zamanlar bana heyecan verici bir oral seks yapan bir kız. Ama adamlarımı birbirine düşürme yeteneği beni rahatsız etmedi desem yalan olur.

Bu yüzden Oyun'u revize etmemiz gerekti - bizi görevde tutmak için. Onunla olan geçmişimiz nedeniyle bu yıl birkaç değişiklik yapmayı kabul ettik, çoğunlukla Killian'ın büyük kontrol sorunları olduğu ve üvey kız kardeşine takıntılı olduğu için. Her şey bir puan skalasına oturtuldu. Geçen yıl kazanmamızın yolu üçümüzün de listedeki her görevi yerine getirmesiydi. Yapamayacağımız hiçbir şey yok. Hiçbir bozulma çok küçük değil. İkna edemeyeceğimiz ya da yatağımıza çekemeyeceğimiz hiçbir kadın yok. Story için bu biraz değişmek zorunda. Küçük şeylerle ilgili olacak; seçtiğimiz bir kıyafeti ne sıklıkla giydiği, itaatsiz davranışları için 'düzeltme' sağlayıp sağlamadığımız, siklerimizi nasıl, ne zaman ve nerede emdiği. Röntgencilik veya teşhircilik ve aşağılama için daha fazla puan var. Açık, hevesli bir rıza olmadığı sürece gönüllü işbirliği için daha az, ancak taktiksel zorlama için daha fazla puan vardır. Zihin becerme sanatı benim kişisel uzmanlığım olacak.

Bunun yüksek puanlı bir maç olacağından şüpheleniyorum.

Martin bir kalem uzatarak, "Hepinizin üst kopyayı imzalaması gerekiyor," dedi.

Benim pozisyonum burada biraz daha savunmasız olduğu için bir kez daha okudum. Katil tamamen kaba bir saldırganlık sergilerken, Rath yavaş yavaş kaynayan bir gerilimden bahsediyor. İkisinin de stratejileri açık. Benimki çok daha incelikli.

Doğru maddeyi bulmam sadece bir dakikamı aldı; Story of The Game'i bilgilendiren herkes ödül için yarışmadan diskalifiye edilecektir.

"Peki," diyorum, kağıt imzalandıktan ve Martin odadan çıktıktan sonra, "Tatlı Kiraz'ı evde nasıl karşılayacağımıza dair özel bir planın var mı?"

Killian her birimize birer bardak viski doldurarak, "İstemiyoruz," diyor. "Onun özel biri olmadığını hatırlatmak için, geldiğinde burada olmayacağız. Güney Yakası'nda halletmemiz gereken bir iş var. Ben derim ki bu işi halledelim ve bırakalım o lanet olası güveçte pişsin."

Rath ve ben birer kadeh alıyoruz ve kadehlerimizi uzatarak ayağa kalkıyoruz. "Akıl oyunları başlasın," diyor Rath sırıtarak.

Bardağımı uzatarak kristali diğerleriyle tokuşturdum ve Rath'ın sözlerini tekrarladım: "Akıl oyunları başlasın, gerçekten."

6

HIKAYE

O gece brownstone'a döndüğümde, bu vahşi ve dehşet verici duyguyu kontrol altına almayı başarmıştım. En azından bir nevi. Bu üçünün yanında kendimi hiç rahat hissedemiyorum. Aksine, savunmamı her zaman yüksek tutmaya kararlıyım. İçimden bir ses onların da tam olarak bunu istediğini söylüyor. Özellikle Killian beni korkutmaktan zevk alıyor gibi görünüyor. Daha önceki 'teftişinden' dolayı hala bir sızı hissediyorum, acı denecek kadar güçlü değil ama göz ardı edilemeyecek kadar mevcut.

Bu sefer kapı kilitli. Derin bir nefes alarak pirinç kafatası tokmağa vuruyorum. Bir an sonra kapı açılıyor ve geçen günkü adam ortaya çıkıyor.

"İyi akşamlar," diyor ve ön odaya girmemi işaret ediyor. "Daha önce tanışmıştık ama kendimi tanıtmamıştım. Benim adım Martin. Lordların asistanıyım."

"Ben Story. Story Austin," diye cevap veriyorum, fuayeye bir kez daha bakarken ona gerçek adımı söylüyorum. Adama döndüğümde -Martin- ona bir kez daha bakıyorum. Acaba ben de onun kontrolü altında olacak mıyım? Acaba bana bir şeyler yapmak isteyecek mi? Acımasız bir sadiste benzemiyor ama

Tristian. Zaten aptalca bir fikir. Lordlar birbirlerinden başka kimseyle paylaşmazlar. "Sen onların asistanı mısın? Benden daha yaşlı görünmüyorsun."

"Aslında yirmi beş yaşındayım," diyor ve kapıyı kapatıyor. Kilidi çevirişine dikkat ediyorum, tık sesi son ve acımasız geliyor. "Lordların her zaman şirket tarafından kendilerine atanmış bir asistanı olmuştur. Onlara hizmet etmek bir onurdur, eminim farkındasınızdır."

Çekmek istediğim suratımı zar zor saklayabiliyorum. Sadist ya da değil, eğer bu adam onların 'Hanımefendisi' olmanın bir onur olduğunu düşünüyorsa, o zaman o bir sürüngen. Ne yazık ki, bu konudaki hislerimi belli edecek konumda değilim. "Anlıyorum."

"Çoğunlukla kardeşlik ve ev için işleri yönetiyorum; bakım, onarım ve yasal danışmanlık."

Acaba o da benim gibi hayatındaki neredeyse tüm özgürlüklerin haklarını devrettiği bir sözleşme imzaladı mı?

Şüpheli.

Söz sözleşmeden açılmışken, gözlerim Martin'in elinde bekleyen kalın zarfa takılıyor. Başımı sallayarak, "Bu kadar mı?" diye soruyorum.

Martin'in bakışları benimkileri takip ediyor. "Evet. Neden beni takip etmiyorsun?" Beni geçen gün beklediğim, hâlâ tertemiz olan salona götürüyor ve zarfı kanepenin önündeki masanın üzerine koyuyor. "İncelemen için sana birkaç dakika vereceğim. Herhangi bir sorunuz olursa bana bildirin." Buna rağmen gitmiyor, bunun yerine şöminenin yanındaki kanatlı sandalyeye kıvrılmayı tercih ediyor.

İsteksizce kanepeye oturup zarftan kağıtları yavaşça kaydırıyorum. Başlangıcı neredeyse Latince, ama özünü anladım. Bu sözleşme kaderimi mühürlüyor, yadda yadda, bunu kendi özgür irademle kabul ediyorum, falan filan. Leydi olmanın şartlarını gözden geçirmek bir aşağılanma egzersizi, yüzüm her satırda daha da ısınıyor ve Martin denen adamın her birini bildiğini fark ediyorum.

Bunların birçoğu sıkıcıdır; örneğin her zaman şık giyinmek, her zaman Lordlara hazır olmak, Lordlar dışındaki erkeklerle asla konuşmamak gibi

veya çalışanlarından izin almadan, figürümü koruyarak, Lordlarla aramdaki her karşılaşma ve alışverişin kesinlikle gizli kalacağına dair söz veriyorum.

Bir de diğerleri var. Çoğunlukla cinsel, tamamen iğrenç. Bir sürü şeye rıza gösteriyorum ve bunlar kulağa hoş gelecek şekilde ifade edilmiyor bile. Hepsi açık ve tamamen kaçınılmaz.

Emrettiklerinde her birini memnun etmeliyim.

Yapmadığım zaman cezalandırılmalıyım. Onların

çatısı altındayken asla sütyen takmamalıyım.

Her zaman ağdalı ya da tıraşlı kalmalıyım.

Bana izin verilmedikçe asla mastürbasyon

yapmamalıyım. Doğum kontrolüne devam etmeliyim.

Liste uzayıp gidiyor, her satırda daha da kabalaşıyor. Bir noktada Martin'e bakıyorum, yarı yarıya onun da benim hissettiğim kadar rahatsız görünmesini bekliyorum.

Bana sakin sakin gülümsüyor. "Sana bir kopyasını vereceğim, böylece hepsini hatırlayabilirsin."

Doğru.

Bundan daha da kötüsü gizlilik anlaşması. Sözleşmeye göre, teminat vermem gerekiyor - başımın üzerinde tutabilecekleri zarar verici bir şey. Bunu belli ki bir şaka olarak algıladım. Zaten başımda yeterince şey tutuyorlar.

Bu nedenle, Ted'in bana şeker bebek sitesinden gönderdiği iki fotoğrafı çantamdan çıkarırken iki kez düşünmedim. İkisinde de uygunsuz pozisyonlardayım. Ama Killian'ın onları çoktan gördüğüne şüphe yok. Muhtemelen onları bir yere kaydetmiştir. Bu sadece onda olduğunu bildiğimden emin olmak için maço saçmalığı.

"Bunu imzalamadan önce," diyorum kağıda dokunarak. "Kendi şartlarımı ekleme iznim var mı?"

Kaşları alnına tırmanıyor ama karşılık veren sırıtışı mizah dolu. "Lordlar tam olarak müzakereye açık değiller. Ama sanırım denemeye izniniz var."

Bunu zaten bildiğim için başımı sallıyorum. Fazla bir şey alamayacağım. Bir şey seçmeliyim, gücü tekrar elime alacak kadar büyük, onları vazgeçirecek kadar zorlayıcı, muhtemelen şartlarından bazılarını müzakere etmek için yeterli bir koz.

Birkaç dakika düşündükten sonra karar veriyorum, kelimeleri kağıdın altına not ediyorum

Liste.

Martin elimden sözleşmeyi aldı.

Sakin bir şekilde gülümsüyor, gözleri aşağıya kayıyor ve benim değişikliğimi yakalıyor. Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce bir an duraksıyor, yeniden okuyor gibi görünüyor. "Bunu önce diğerleriyle kontrol etmem gerekecek."

"Elbette," diye cevap veriyorum, telefonunu çıkarmasını bekliyorum.

Başparmaklarının ekranda uçuşarak mesajı göndermesini izliyorum ve neredeyse burada olmadıkları için pişmanlık duyuyorum - durumum karşısında yüzlerindeki ifadeyi göremediğim için.

Beş dakika sonra telefonuna bir yanıt geliyor. "Peki o zaman," diyor ekrana bakarak. "Görünüşe göre Lordlar şartınızı kabul ediyor."

Donup kaldım. "Ne?"

"Şartların değiştirilmesini kabul ediyorlar," diyor ve sözleşmeyi geri uzatıyor. "Tek gereken sizin imzanız."

Mümkün değil.

Hiçbir şekilde bunu kabul etmemeliydiler. Hayır demeliydiler ve Martin'in isteklerinden taviz olarak bir şeyler almayı kabul etmesini sağlamalıydılar.

Uzun bir süre donup kaldım, keşke burada düzgün bir strateji oluşturacak zamanım olsaydı. Bu *daha fazla* istekte bulunabileceğim anlamına mı geliyor? Yanlış bir seçim mi yaptım? Başka bir şey için pazarlık yapmalı mıydım?

Önemli değil.

Kabul etseler de etmeseler de, hiçbiri bunu yerine getiremeyecektir. Başarısız olduklarında, sözleşme geçersiz ve hükümsüz olacak. Kendimi ne yaptığım konusunda fazla düşünmemeye zorlayarak alt satıra imzamı atıyorum.

Martin başını sallayarak her şeyi tekrar zarfın içine yerleştirdi. "Hazırsanız, size odanızı gösterebilirim." Bir süre sonra, "*Hanımefendi.*" diye ekledi.

Başlık omurgamda iğrenme hissi uyandırıyor.

Beni dar merdivenlerden birinci kata çıkarıyor, burada iki kapı koridora açılıyor. Bavuluma bakıyor. "Kendi eşyalarınızdan ne kadarına ihtiyacınız olacağından emin değilim. Kıyafet ve banyo malzemeleri temin ediliyor. Her bir eşya Lordların özel zevklerine göre yetiştirildi." Bir kapının önünde durur ve kapı kolunu işaret eder. "Burası sizin odanız olacak."

Kapı kolunu çevirip içeri giriyorum ve etrafı inceliyorum. Pek de beklediğim gibi değil. Oda geniş ve sıcak, pencereler evin ön tarafına bakıyor. Gül rengi nevresimli, demirden yapılmış çift kişilik bir yatak var. Bir duvarda soluk yeşil bir kanepe var. Diğer duvarda ise bir şömine var. Dekor modern değil ama rahat. Kadınsı. Tuvalet masasının üzerindeki parfüm şişelerini fark ediyorum, bunlardan birinin benim tercih ettiğim koku olduğunu fark ediyorum ve sandalyenin arkasına asılı bir eşarp. Bir an, benden önce hangi kadınların bu odada kalmayı kabul ettiğini merak ediyorum. Onlara nasıl davranıldı? Güzel yatak takımları, eşarpları, parfümleri var mıydı?

Bir kova dışında hiçbir şey olmadan çömelmiş bir hücreye atılmayı bekliyordum.

"Sen de burada mı yaşıyorsun?" Martin'e sordum.

"Hayır," diye cevap veriyor, omzundaki tüyleri toplamak için elini kaldırırken. "Yine de Lordlar için haftanın yedi günü, yirmi dört saat esasına göre hazırım. Lordlar sizi karşılamaya gelemediği için sadece yerleştiğinizden emin olmak için buradayım."

Kaşlarımı çattım. "Neredeler?"

"İşleri var," diyor belli belirsiz, ses tonundan detay vermeyeceği anlaşılıyor.

"Oh." Beni daha da rahatsız hissettirmek için bu fırsatı değerlendirmemeleri tuhaf görünüyor. Bütün gün beni neyin beklediği konusunda endişeliydim. Gerçek hem bir rahatlama hem de bir hayal kırıklığı. Onların işkencesini bir süre daha erteledim. Yine de bir parçam bu işi bitirmek istiyor. "Bana odamı gösterdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bir şey değil, Öykü. Açsan sana mutfakta yemek bıraktım." Beni yasal olarak cinsel köleliğe bağlamaya yardım eden adamdan garip bir şekilde düşünceli bir jest.

Karnıma dokunuyorum ve bütün gün bir şey yemediğimi fark ediyorum. Şehre döndüğümden beri gergindim ama şimdi nihayet bu evde olduğum için gerginliğimin bir kısmının azaldığını hissediyorum. Ted burada peşime düşmeyecek, kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa tabii. Ve eğer biliyorsa, o zaman.

O zaman onların sorunu olacak.

Ayrıca, bu gece çocuklar için endişelenmeme bile gerek yok gibi görünüyor. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, muhtemelen bir gülümseme olarak kaçan bir gülümsemeye çalışıyorum.

Yüzünü buruştur. "Eşyalarımı yerleştirdikten sonra bir şeyler alırım."

Martin odadan çıkıyor ve birkaç dakika sonra ön kapıdan çıktığını duyuyorum, mandal arkasından yerine oturuyor. Yaptığım ilk şey yatak odamın kapısının kilitlerini kontrol etmek oldu.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyorum, düğmeyi test ederken. Kilit iyi çalışıyor.

Odanın geri kalanını keşfediyorum, büyük, güzel boyutlu banyoya bakıyorum. Bu kapının da kilidi var. Bir duş, büyük bir küvet ve geniş bir makyaj masası var. Dolaplar ve çekmeceler banyo malzemeleri ve kozmetik ürünlerle dolu - pahalı, üst düzey markalar. Kampüs doktorunun reçete ettiği bir kutu tampon ve üç aylık doğum kontrol hapı var. Yumuşak havlular küvetin yanındaki rafa yığılmış. Yatak odasına geri dönüyorum ve bavulumu yatağın üzerine koyuyorum, eşyalarımı ortaya çıkarmak için fermuarını açıyorum. Eski dairemi aceleyle terk etmiş, eşyalarımın çoğunu

geride bırakmıştım. Hiçbir zaman

Çok fazla param ya da malım mülküm yoktu, bu yüzden kıyafet seçeneklerim zaten azdı. Elimde bir avuç eski pamuklu külotla şifonyere doğru yürüdüm ve üst çekmeceyi açtım. İçeride, tıpkı Martin'in ima ettiği gibi, zaten kıyafetler olduğunu keşfediyorum. Dantelli kumaş parçalarından birini elime alıyorum ve etiketlerinin hâlâ takılı olduğunu görüyorum. Sütyenler, külotlar, şeffaf atletler ve erkek şortları. Hepsi benim bedenimde.

Bunların hepsini bugün mü satın aldılar?

Siyah, askılı, dantelli bir sütyen parmaklıyorum. Bu benim giyeceğim bir şey değil. Çok açık, yeterince işlevsel değil. Erkeklerin benden ne bekledikleri seçimden belli. Fırfırlı iç çamaşırları ve çok az şey.

Eşyalarımı yerleştirmeyi bitirip kendi zavallı giysilerimi çekmecelere ekliyorum. Yıpranmış kot pantolonlarım, düzgün yığınlar halinde katlanmış gıcır gıcır, tasarımcı kotlarının yanına sıkıştırılıyor. Dolaba birkaç şey asıyorum. Orada da şık gömlekler ve birkaç elbise de dahil olmak üzere kıyafetler var. Bazıları gündelik. Birkaçı daha şık durumlar için. Ayrıca yepyeni. Dantelli sütyen ve külotların tam tersine, evin dışında giymem gereken kıyafetler, işlevsel olarak olmasa da tarz olarak garip bir şekilde mütevazı. A n l a m a m biraz zaman alıyor ama sonunda anlıyorum.

Kendimi damgaladığım küçük tatlı bakirenin her santimi gibi görünmem gerekiyor. Kıyafetler sevimli ama alay konusu olacak kadar da açık. Etekler biraz fazla kısa, pantolonlar ve üstler biraz fazla dar. Sanırım ince topuklu ayakkabılar ve askılı bluzlar giymeye zorlanmayacağım için şükretmeliyim.

Bunun yerine, sadece midemi bulandırıyor.

İşim bittiğinde sadece yemeğe değil, bir içkiye de ihtiyacım oluyor.

Mutfakta, buzdolabında bir tabak yemek buluyorum ve mikrodalgada ısıtırken odaya alışıyorum. Kilerin arkasında bir şişe votka buluyorum. Çok içen biri değilim ama sinirlerimi yatıştıracak bir şeye ihtiyacım var. Bir bardağa bir shot doldurup

Geri. Boğazımdaki yanık ateş gibi yalıyor ama midemdeki sert düğümü hafifletiyor.

Ne mutlu ki tek başıma masaya oturdum ve benim için bırakılan yemeği yedim. Kızarmış tavuk ve yeşil sebzelerden oluşan bir tabak. Acıkmıştım, ama yemeye zorlanıyordum, bu yüzden yarısını kuru kuru yutuyor ve geri kalanını didikliyordum. Temizlik eksikliğinin 'düzeltme' ile sonuçlanıp sonuçlanmayacağını hatırlayamadığımdan, işim bittiğinde her şeyi özenle temizliyor, pırıl pırıl olduğundan emin oluyorum.

Daha sonra bardağımı bir kadeh daha doldurup birinci katta kendi kendime rehberli bir tura çıkıyorum.

Ev, her tarafa dağılmış dönem parçaları ile inkar edilemez bir şekilde tarihi. Vitray pencereler, oymalı ahşap işçiliği, antika gömme dolaplar. Armatürler eski ve yeninin bir kombinasyonu. Büyük yemek masasının üzerinde ağır bir cam avize asılı. Oturma odasındaki taş şöminenin üzerine yağlı boya bir erkek portresi monte edilmiş. Her şey pahalı bir eski dünya zevki kokuyor. Açıkçası Killian, Tristian ve Rath için fazla zarif. Pizza kutuları nerede? Endüstriyel boyuttaki prezervatif kutuları? Video oyunları ve bonglar?

Eşyaların bir yerlerde olması gerektiğini düşünerek ikinci kata çıktım ve yatak odamın karşısındaki kapıda durarak içeride ne olduğunu merak ettim.

Kapının kilitli olmadığını görünce şok oluyorum ve içeri adım atmadan önce arkamdan paranoyakça bir bakış atıyorum. Daha ışığı açmadan tanıdık bir koku duyularıma saldırıyor. Sabun, erkeklik, ter ve baharatlı kolonya karışımı bir koku. Parmaklarım düğmeyi çeviriyor ve anında Killian'ın odasında olduğumu anlıyorum. Daniel'ın evinde yaşarken de odalarımız bitişikti.

Odamı onunkine bu kadar yakın yerleştirmesine şaşırmamalıyım.

Yatağı, masif siyah ahşaptan bir yatak başlığına sahip büyük, kral boy bir canavar. Yatak takımı soğuk bir kayrak grisi, duvarlar ise daha açık bir tonda. Oda şaşırtıcı bir şekilde derli toplu. Pizza kutuları bir yana, Killian her zaman

Düzen delisi. Her şeyin gelişigüzel olmasından nefret ederdi, en ufak bir kaos görüntüsüne tahammül edemeyecek kadar kontrol manyağıydı.

Her kıyafet yerli yerinde, gömlekler dolabında düzgünce dizilmiş, pantolonlar aşağıda. Şifonyerindeki her eşya, anahtarlarından ajandasına kadar özenle düzenlenmiş. Karanlık mobilyanın yanından geçerken çerçevede bir fotoğraf görüyorum; küçük bir çocukken annesi olduğunu anladığım bir kadınla birlikte.

Bu resmi ilk kez görmüyorum. Bir keresinde, ilk taşındığımızda, temizlikçi beden eğitimi tişörtlerimizi karıştırmıştı. Onu odasına götürdüm ve resmi şifonyerinin üzerinde gördüm. Güzel yüzüne bakıyordum ki, "*Burada ne halt ediyorsun?" dediğini* duydum.

Sıçradım. "Gömleğini getirdim." Onu bir kalkan gibi tuttum. "Çamaşırlarımın arasına karışmış."

"Aptal hizmetçi," diye mırıldanarak odaya girdi. On yedi yaşındaydı ve şimdiden agro-jock kişiliğini zorluyordu. Gömleği kaptı ve kaşlarını çattı. "Neden hâlâ buradasın?"

Fotoğrafa baktım ve onun gözleri de beni takip etti. "Bu senin-" "Sakın onun adını söylemeye kalkma. Eğer söylersen, ben..."

Bitirmesi için ona zaman vermedim. Killian'ın annesi Darla hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştım ama ondan hiç bahsedilmedi, en azından benim yanımda. Fotoğrafı bir kenara bırakırsak -temiz, açısı iyi ayarlanmış, özenle işlendiği belli- sanki hiç var olmamış gibiydi. Ona ne olduğunu hiç bilmiyordum, sadece ondan bahsedilmesi Killian'ı her zamankinden daha da soğuk yapıyordu ve bu da çok şey ifade ediyordu.

Tıpkı o zamanlar olduğu gibi çerçeve, evdeki birkaç kişisel eşyadan biridir.

oda. Diğer her şey bir amaca hizmet ediyor. Burada olmak, onun kokusunu almak, günün erken saatlerinde onunla yalnız kaldığımı hatırlamama neden oluyor. Bana doğru ilerleyişini, beni içine hapsedişini, omzunu görüşünü, parmağı içime girerken kumaşın altındaki kasların kıpırdanışını. Gözlerinin bakışı, kapüşonlu ve karanlık.

Beni gerçekten istediğini düşünecek kadar kandırılmış
değilim. Hayır.

O taş kalpli bir sosyopat. Bana zarar vermek, beni aşağılamak, beni kontrol etmek istiyor. Ne hissederse hissetsin, bu benden çok onun güçlü hissetmesiyle ilgili.

Çekmecelerini ya da masasındaki şık dizüstü bilgisayarı karıştırma dürtüsü karşı konulmaz. O zamankinden çok farklı görünüyor. Daha sert. Daha sert. Başka nasıl değiştiğini merak ediyorum. Ama bir yanım tamamen onun merhametine kalmadan önce onu çözmeye can atsa da kendimi tutuyorum. Killian bir şeyi kolayca bulabileceğim bir yere bırakmayacak kadar zeki ve sadece suçlayıcı bir şey bulmayı zorlaştırmakla kalmayıp başımı daha fazla belaya sokabilecek bir tuzak kuracak kadar da paranoyak.

Oda, kişiliği, onunla ilgili her şey beni kıllandırıyor. Hemen oradan ayrılıyorum, onun orada kalan hayaletinden kaçmaya hevesliyim.

Odamdan uzaklaşarak merdivene geri dönüyorum ve bir sonraki kata çıkıyorum. İki oda daha var. Benimkinin üzerindekini seçiyorum. Bu odanın kime ait olduğunu anlamam çok uzun sürmüyor.

Tristian'ın yeri.

Yatağının üzerindeki devasa siyah beyaz tuval resmi ihtiyacım olan tek ipucu.

Hayatımda gördüğüm en saçma şey. Yatağın ucunda durup büyütülmüş fotoğrafa aval aval bakıyorum. Gömleksizdi ve belirgin fiziğini gösteriyordu. Killian'dan daha zayıf, saha için o kadar cüsseye ihtiyacı yok ama yine de mükemmel bir vücuda sahip. Işık, karnındaki kas merdivenini ve kalçalarının altındaki kesik V'yi ustalıkla vurguluyor. Çarpıcı derecede çekici, her zaman da öyleydi. Dudaklarındaki gülümseme bir düzenbazınkine benziyor. Nazik ama zalim. Seksi ama karanlık.

İradem dışında, gözlerim pantolonunun belinin hemen üstündeki deriye takılıyor. O belirgin kası, derinin dokusunu düşünüyorum ve *tam orada* olduğuma dair şaşırtıcı, istenmeyen bir farkındalıkla çarpılıyorum. Daha önce

Pantolonunun altındaki şişkinliği ağzımda hissettim. Göbeğinin altındaki teni alnımda hissettim.

Bunu düşünmemek için arkamı dönüyorum.

Odanın dekoru modern, şık ve steril. Buna rağmen Killian'ın odası gibi soğuk ve kişiliksiz değil. Hayır, Tristian Mercer kendisine bunun için çok fazla hayran. Odadaki her şeyin özenle seçildiği çok açık; sırt rengine göre düzenlenmiş kitaplar, duvarda tünemiş devasa, son model bir düz ekran ve pahalı tasarım kıyafetlerle dolu bir dolap. Yine de birkaç kişisel şey var. Küçük bir kızın ailevi bir benzerlik taşıyan çerçeveli bir fotoğrafı. Biblolar, bir çocuğun -belki de fotoğraftaki çocuğun- el yapımı bir kupa. Odadaki başka hiçbir şeyle uyuşmuyorlar. Görünsünler diye sergilenmiyorlar. Bu, tüm bunlardan daha fazla önemsediği bir şey.

Tristian gerçekten bir şeyi sevebilir mi?

Kapasitesi var mı?

Merak uyandırıcı bir şey ama bana sırıtan o keskin yüzün derimi kaşındırmaya başlaması da uzun sürmüyor. Zihnime bir iğne yerleştiriyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak hızla odadan çıkıyorum.

Karşı kapıya dönüp açıyorum, beni bekleyen şey karşısında çenem gevşiyor

Be

n. Bu sürpriz oldu.

Dimitri Rathbone üçü arasında en sessiz olanı. Lisedeyken aynı zamanda futbol takımında bir atlet-kaleciydi. Sahadaki acımasız saldırganlığıyla tanınırdı ama onun dışında tam bir gizemdi. O yıl İngilizce dersinde ortak olduğumuzda bile her zaman çok gergin ve düşünceli biriydi. Benimle neredeyse hiç konuşmazdı, bunun yerine ara sıra -ve çok etkili bir şekilde- beni süzmeyi tercih ederdi. Bu iyiydi. Sönük bakışlarla başa çıkabilirdim.

Ve sonra, aynı ders sırasında, onun sırrını öğrendim.

Bir kez öğrendiğimde, soğuk bakışlarının ve sert bakışlarının yoğunluğu on bir katına çıktı. O gece evimizde kulağıma fısıldadığını, parmaklarının en utanç verici sırlarımı keşfettiğini hâlâ duyabiliyorum.

Cüssesi ve tavırları her zaman korkutucu olmuştur - bir kızın kendisine hiç bakmamasını tercih edeceği türden bir erkek. Killian gibi değil, bir kız onun dikkatini çekebilirse anında popüler olur. Ya da Tristian gibi, eğer isterse kıza seksi ve gizemli bir gülümseme bahşedip onu avucunun içine alabilirdi. Benim tanıdığım Rath bir gözlemciydi, sessizce izliyor ve saldıracağı anı bekliyordu.

Bu oda mı? Başka birine ait olmalı.

Dağınıklığın içine giriyorum, gözlerim odanın odak noktasına takılıyor. Yatağına *değil.* Duvara yaslanmış, çarşafları bükülmüş ve dağınık. Hayır, odaya hâkim olan nesne güzel bir kuyruklu piyano. Notalar sehpanın üzerinde duruyor ve röportaj yaptığım gün yazmakta olduğu deri günlüğü fark ediyorum. Merakla bir adım öne çıkıyorum. Kendini geliştirdi mi? İçinde ne bulabilirim; kahramanlıklarına dair hikâyeler mi, yoksa sadece müzik notları, karalamalar ve diyagramlar mı?

Parmaklarımı derginin yumuşak ön kapağında gezdiriyorum ama paranoya yüzünden açamıyorum. Ya oda dinleniyorsa? Belki kameralar vardır. Onlardan hiçbir şey kaçmaz.

Bunun yerine parmak uçlarımı açıkta duran tuşların üzerinde gezdiriyorum. Odada görünen tek enstrüman bu değil; birkaç gitar yüzeylere yaslanmış ya da duvarda asılı duruyor. Uzak bir rafta duran bir keman ve bir trompet kılıfını tanıyorum. Başka şeyler de var, üç ekranlı devasa bir bilgisayar istasyonuna bağlanmış, kadranları ve düğmeleri olan garip ekipmanlar. Belki de kayıt içindir.

Ama odanın içinde yürürken keşfettiğim tek şey bu değil. Raflardan oluşan bir duvar var, eski tip plak albümleriyle dolu küpler. Yüzlercesi. Bakıyorum ve antika plak çaları görüyorum, boş bir kapak

Üstte. *Ella Fitzgerald*. Düğmeyi çeviriyorum ve siyah disk dönmeye başlıyor. Dikkatlice, iğneyi oluğa yerleştiriyorum.

Müziğin tınıları odayı dolduruyor ve aniden günün -son birkaç ayın- ağırlığı omuzlarıma çöküyor. Karnımdaki yemekten ya da votkadan olabilir, belki de sadece Rath'ın odasının sıcak ve rahat, olması gerekenden çok daha konforlu olduğu gerçeğinden.

Her neyse, çok yoruldum ve sandaletlerimi tekmeleyerek pikabın yanındaki deri koltuğa gömüldüm. Saat daha erken ve adamların bir partide falan olduklarından hiç şüphem yok, muhtemelen bütün gece orada olacaklar. Albümün kolunu elime alıp arkasını inceliyorum ve kendimi rahatlamaya bırakıyorum.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Ella Fitzgerald'ın yumuşak, tatlı ama güçlü tınıları ve ardından müzikte yavaş, nihai bir değişim var.

Sonuçta beni harekete geçiren şey bu.

Oda, devasa piyanonun üzerinde duran lamba dışında karanlık ve elimde olmadan üzerimi kaplayan sese d a l ı y o r u m . Plak müziği iyiydi, ama bu? Akorlar odada yankılanıyor, yavaş ve unutulmaz bir şey, karanlık ve yine de canlı. Biraz fazla canlı.

Canlı yayın.

Birden ayağa fırladım. Müzisyen sadece birkaç adım ötede, sırtı dik, elleri tuşların üzerinde geziniyor, mürekkep siyahı saçları gözlerine dökülüyor.

Rath'ın orada olduğunu fark edince kalbim çılgınca çarpıyor. Bana doğru bakmıyor, görünüşe göre çaldığı müziğe dalmış. Belki o fark etmeden buradan çıkıp odama dönebilirim? Ayağa kalkıyorum, albüm kapağı yere kayıyor. İrkildim ama ses sessiz ve yumuşaktı. Dikkatlice eğiliyorum, hızlıca kaldırıp kanepenin üzerine koyuyorum. Rath bana doğru dönmüyor, ben de kaçışıma devam ediyorum.

ayakkabılarımı giydim ve parmak uçlarımda kapıya doğru yürümeye başladım.

"Kendimi üç ayıdan biri gibi hissediyorum," diyor aniden, sesi müziğin üzerine taşarak, "buraya gelip odamda uyuyan bir kız buluyorum."

Donup kaldığım için zayıf bir "Özür dilerim" diyebilmem biraz zaman aldı. Gözlerimi kapıdan ayırmıyor, içten içe ona ulaşmamın ne kadar süreceğini hesaplıyorum. "Müzik açmıştım ve uyuyakalmış olmalıyım. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Müzik durur, odanın üzerine gergin bir sessizlik çöker.

Dönüyor, lambanın yumuşak ışığı profilini keskin bir şekilde ortaya çıkarıyor. "Biliyor musun, bu hikâyenin bazı versiyonlarında ayılar Goldilocks'u kişisel alanlarını işgal ettiği için yerler." Yüzünde en ufak bir eğlence belirtisi yok. "Acaba bu durum için ne tür bir ceza uygun olur?"

Bana bakışı boğazımın düğümlenmesine neden oluyor. Rath tehlikeli, ama bu belki de en kötü türden bir tehlike - açık olmayan, henüz bilinmeyen türden. Onunla daha önce hiç yalnız kalmadım ve şu anda da kalmak istemiyorum.

Aptal.

Buraya taşınmamın tek sebebi bu. Birlikte yaşamak için daha korkunç üç insan düşünemezdim. Ama şimdi buradayım ve onun bakışlarının ağırlığı altında bir böcek gibi sıkışmış durumdayım, pişman olmaya başlıyorum.

"Müzisyen olduğunu bilmiyordum," diyorum dikkatini başka yöne çekmek umuduyla. "Ya da müzikle ilgilendiğini. Çok iyisin."

Yatışmış görünmüyor. Aksine, bu onun ifadesini daha da soğuklaştırıyor. "Ben özel bir insanım, bu yüzden sizi burada izinsiz bulmak biraz rahatsız edici oldu."

"Bu çok kabaydı. Biliyorum." Etrafımdaki dağınıklığa bakıyorum, ellerim titriyor. "Sadece... rahat. Burası."

Başını eğiyor, lambanın ışığı dudağının iki yanındaki metal piercinglere vuruyor. Yılan ısırıkları. Piyanonun tepesine vuruyor. "Otur."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Bir elini abanoz tablanın üzerinde gezdiriyor. "Gel otur ve ben çalarken dinle. Sanırım bu senin cezan olacak."

Kaşlarım çatıldı, rahatsızlığımın bir kısmı gevşemeye başladı. "Bunun düşündüğünüz kadar olumsuz bir sonuç olduğundan emin değilim."

Cevap vermiyor ama yüz ifadesi bana sabrını zorlamamamı söylüyor. Sandaletlerimi kapının yanına bırakıp piyanoya doğru ilerliyorum. Üstüne nasıl çıkacağımı bulmaya çalışırken elleri belime dolanıyor ve beni kaldırıp pürüzsüz yüzeye yerleştiriyor.

Kokusu üzerime siniyor, tıpkı o gecenin anısı gibi. O zaman da parmaklarını bacaklarımın arasına sokmadan hemen önce belimi tutmuştu. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve dizlerimin titrememesini isteyerek eteğimi düzeltiyorum. Gözleri yüzümden ellerime kayıyor, sonra banka oturuyor ve çalmaya başlıyor.

Rath lisedeyken futbol sahasında her şeyi yakalama yeteneğiyle tanınırdı. Hızlı parmaklarıyla ilgili şakalar koridorda yankılanırdı. Şimdi onu izlediğimde, sanırım anlıyorum. Uzun ve ince, hızlı ve kesinlikle yetenekli.

Çalarken bakışları notalar ve yüzüm arasında gidip geliyor, dizlerime iniyor ve tekrar müziğe dönüyor. Melodi öfkeli, şiddetli, ama beni cezbeden bu değil.

Onu çalarken bana bakışı.

Gözlerinde ne olduğunu okumak imkansız. Öfke, evet. Yoğunluk, elbette. Tüm bunların altında bir söz yatıyor, sanki kelimeleri kullanmadan bana bir şey söylemeye çalışıyor. Mesaj her ne ise, iyi değil.

Müzik yavaşladığında parmakları tuşların üzerinde duraklıyor, göğsü kabarıyor. Sessizlikte yüksek sesle yutkunuyorum, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. "Bu

-Bu harikaydı, Rath. Müzik okuyabildiğini bilmiyordum." Gözlerindeki öfke fırtınasını izliyorum, hatamı çok geç fark ediyorum. Geri çekilmek için boşuna çabalıyorum. "Hayır, öyle demek istemedim-!"

Ama o çoktan ileri atılmış, beni sıkıştırıyor, iki avucunu piyanonun tepesine vuruyor. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye tıslıyor, burun delikleri alevleniyor.

Çılgınca başımı sallayarak, "Biliyorum, haklısın, bilmiyorum" diyorum. Ama aslında biliyorum.

Birlikte geçirdiğimiz İngilizce dönemi bunu açıkça ortaya koydu. Rath asla bizim gibi yüksek sesle okumazdı. Bütün çalışma kağıtlarını bana yaptırırdı. Günlük tutmamız gerektiğinde, sormadan benimkini kopyalardı. Ayrı kısa öyküler okumamız gerektiğinde, ben yüksek sesle okuyana kadar orada oturur ve hiçbir şey yapmazdı. Ona. Sonunda bunu kendim çözdüm.

Dimitri Rathbone, zeki ve yetenekli olmasına rağmen tam olarak okur-yazar değildi.

Kurtarıcı bir lütuf kırıntısı bulmak için çırpınırken, "Sana yardım edebilirim, biliyorsun. Bunu bilen tek kişi benim, değil mi? Yapabilirim... Gizlilik anlaşmam var. Kimseye söyleyemem. Bu yüzden sana okumayı öğretebilirim."

Eğer bir şey varsa, bu sadece onun flaşını daha sıcak hale getirir. "Okuyamadığımı mı sanıyorsun? Yanılıyorsun." Gözlerindeki vahşi bakışa rağmen biraz geri çekiliyor ve ben de titreyerek nefes veriyorum. "Seni gayet iyi okuyabiliyorum. Dizlerine bak."

Gerçekten istemesem de yapıyorum, bakışlarını aşağıya doğru takip ediyorum. Dizlerim birbirine o kadar sıkıca bastırılmış ki ağrıyor.

"Korkuyorsun, Tatlı Kiraz." Ellerinin dizlerimin etrafında kenetlendiğini hissetmek irkilmeme neden oluyor. "Bir parçandan vazgeçmeden bunu atlatabileceğini sanıyorsun. Şu anda ellerimi dizlerinden çekip yüzüme bir tokat atmak istediğini düşünüyorsun." Daha da yaklaşıyor, gözleri gölgede, fısıldıyor, "Ayrıca bunu yapmazsan ne kadar hoşuna gideceğini düşünmene de izin vermiyorsun."

"Yanılıyorsun," diye cevap veriyorum, sesim kısık.

Kıkırdıyor, alçak sesle ve karanlık. "Goldilocks gibi koşmalıydın." Başparmakları dizlerimin üstündeki ete ikiz çukurlar açıyor. "Çünkü bu

Ayının odasına girdiği için kızın cezalandırıldığı hikayelerden biri. Ne yapacağımı biliyorsun, değil mi? Seni yiyip bitireceğim."

O korku, o dengesiz olma hissi, felç edici bir panik dalgası halinde geri gelir. "Bekle, düşündüm ki..."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Buraya burnunu sokup farklı bir yönümü göreceğini sandın. Sanatsal, yaratıcı, belki de *nazik* yanımı? Belki o zaman gerçekten yanlış anlaşıldığımı fark edersin. Sana yaptıklarımız için kendimi kötü hissederdim. Öyle değil mi?" Ağzı yavaş ve acımasız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Okumam nasıl gidiyor?"

Endişeli bir nefes çekiyorum. "Rath..."

"Öyle biri yok, Story. Ben hâlâ o geceki adamım. Seni elleyen ve Tristian'a sakso çekerken seni izleyen kişiyim. Kardeşin engel olmasaydı seni sikecek olan adam." Bana doğru eğiliyor, elleri kalçalarımda geziniyor ve kulağıma fısıldıyor. "Sırrını bilen de benim. Her şey için ne kadar ateşli olduğunu. Ne kadar *ıslak olduğunu*. Sanırım bu gece senin hakkında bir şeyler öğrenme sırası bende. Hâlâ seni tahrik edip etmediğini öğreneceğim."

İçgüdülerim devreye giriyor ve piyanonun üzerinden atlamaya çalışarak ona doğru hamle yapıyorum. Faydası olmadı. O hızlı eller ben daha üstten kayamadan beni yakalıyor. Kalçalarımı ayırmaya zorlarken parmakları etime acıyla bastırıyor. Karşı koymaya çalışıyorum ama yeterince güçlü değilim.

"Bunu kabul etmiştin, hatırladın mı?" dediğinde sesi sert ve düzensizdi. Yoksa Leydimiz olmak istemiyor musun? Eğer istiyorsan, amını yememe izin vereceksin."

Ben hala, göğsüm mücadeleyle kabarıyor. "Bunu sana yapamaz mıyım?" O haklı. Bunu kabul ettim. Ama *onları* memnun etmek için hazırlanıyordum, tam tersi için değil. Ne bekleyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilemeyeceğim. "Tristian'la olduğu gibi mi?"

Başını sallıyor. "Bu kampüsteki herhangi bir kızın bana sakso çekmesini sağlayabilirim. Benim istediğim bu değil. Seni tatmak istiyorum. Parçalandığını hissetmek istiyorum

Sonra da yatağa girdiğinde bunu ne kadar sevdiğini düşünmeni istiyorum."

Kan, ben istemesem de, vücudumdan aşağı akıyor ve bacaklarımın arasında ılık bir sıcaklığa dönüşüyor.

"Şimdi," ellerini daha nazikçe dış uyluklarımda gezdiriyor, "benimle savaşabilirsin ya da arkana yaslanıp tadını çıkarabilirsin. Her iki durumda da istediğimi alacağım."

Bu bir tehdit değil. Bu bir söz. Daha önce bir kez diğer tarafında bulundum. Gözlerindeki o bakışı gördüm ve başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Güçsüzce, bacaklarımı açarak ona en ufak bir erişim izni veriyorum.

Sesi kadife gibi pürüzsüz çıkıyor, "Aferin kızıma." Elleri tamamen kaybolana kadar eteğimin üzerinde geziniyor. Eğiliyor, nefesi dizlerimde ısınıyor. Rath'tan ne bekleyeceğimi bilmiyorum ama iç dizime kondurduğu yumuşak, sıcak öpücük ya da bacağımın üstündeki et parçasını keşfederken dilinin verdiği kaygan his olmadığı kesin. Ağzını açıp gözlerini kapatarak beni içine çekerken aldığı derin nefes de değil. Elleri kalçalarımda geziniyor, parmakları külotuma takılıyor. "Talimatları ne kadar iyi takip ettiğini görelim. Yukarı kaldır," diyor kaşlarını kaldırarak. İtaat ederken sinirlerimin titremesiyle savaşıyorum.

Sabırsızlığı, külotu çekip bacaklarımdan aşağıya ve dizlerimin üzerine indirdiğinde geri dönüyor. Onları yukarı kaldırıp, "Bunlar sana aldıklarımız değil." dedi.

Şimdi dizlerimin titrediğini biliyorum. "Üstümü değiştirecek vaktim olmadı." "Bu hatayı bir daha yapma." Onları yere bırakırken aşağıya bakıyorum.

ve pantolonundaki sert çadırı görüyorum. Böyle olmasını istemezdim - sırf birini kızdırdım diye bekaretimi bir piyanonun üzerinde kaybetmek.

"Aç kapıyı," diyor dizlerimi ayırarak. "Bana amını göster."

Bedenimin onun emrine boyun eğmesini sağlamak sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor. Midemdeki korkuyu, kaslarımdaki titremeyi bastırmaya çalışarak bacaklarımı küçük, gergin sarsıntılarla açmaya zorluyorum. Avuç içlerini vücuduma bastırdığında

Kalçalarımı iterek daha da açıyorum, gözlerimi kapatıyorum, omuzlarım tutuluyor.

Bir an sessizlik oldu ve sonra, "Güzel." Ateşli bir şekilde bacaklarımın arasına bakıyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor. "İyi bir kız gibi tıraş olmuşsun." Başparmağıyla klitorisime dokunuyor ve vücudumdan bir akım geçiyor, kalçalarım kendiliğinden ileri atılıyor. Rath'ın sırtı dikleşiyor ve başparmağını yalayarak sırıtıyor. "Hatırladığım kadar tatlı."

"Ve sen hala hatırladığım gibi bir domuzsun." Bu sefer bende farklı olan bir şey var. Ağlamayı reddediyorum. Ağlamayacağım. Kendimi bu işe ben bulaştırdım, bunu ben istedim. Kabul etmek zorundayım ama sevmek zorunda değilim.

Gülüyor, göğsü kabarıyor. "Hâlâ ağzı bozuk küçük bir pisliksin. Sorun değil.
Bunu seviyoruz."

Parmaklarım piyanonun kenarına sarılmış, sıkıca kenetlenmiş. Rath onları çözüyor, omuzlarına koyuyor ve tekrar dalıyor. Bu sefer dili sinir demetinin üzerinde geziniyor. Karnım sıkışıyor ve tutunacak bir şey arayan ellerim onun uzun, tüylü saçlarına yapışıyor. Bana karşı inliyor, ağzı hassas etime karşı uğulduyor. Bu ezici duyguya karşı savaşıyorum, kendime bunu istemediğimi hatırlatıyorum. Bundan hoşlanmıyorum. Ondan hoşlanmıyorum.

Ondan *nefret* ediyorum.

Ama yaptığı şey, *Tanrım*.

Vücudumun tepki vermemesini, onun becerikli diline ve sıcak nefesine yenik düşmemesini istiyorum. Alt dudağımı ısırıyorum, tavana bakıyorum, en sevdiğim şarkının sözlerini ezberliyorum. İçimde oluşan tatlı hisleri engellemek için her şeyi yapıyorum.

Dili de en az parmakları kadar yetenekli görünüyor, aklıma bile gelmeyecek şekillerde sürtünüyor ve yalıyor. Bunca yıldır taşıdığım korkuyu, geceleri beni uyutmayan kâbusları içime çekiyorum. Rath kulağıma fısıldıyor. Sırtıma vuran sert aletini hissediyorum. Boşalırken çıkardığı ses. Sırrımı bildiği gerçeği.

Çünkü o haklıydı.

Tristian sikini boğazıma kadar sokarken ıslandım. Bedenim aklımın alamayacağı bir şey istiyordu. Kendime defalarca bunun doğru olmadığını söyledim. Gerçekten böyle hissetmediğimi. Zihnim bana oyun oynuyordu.

Bunun bir yalan olduğunu, ne kadar küçük olursa olsun bir parçamın *Daha fazla*.

Yine buradayım; isteğim dışında zorlanıyorum ve bundan *hoşlanıyorum.*

"Karşı koymayı bırak," diyor, başparmağı klitorisimin etrafında daireler çizerken geniş bakışlarımla buluşmak için geri çekiliyor. Gözleri ağırlaşmış ve sırlanmış, ağzı kayganlığımla parlıyor. "Seni anlamıyorum. Bunu kabul ettin. Hoşuna gidiyor. Neden karşı koyuyorsun? Benim için boşalmanı sağlayacağım, Story."

Yine de taş gibi kalmaya çalışıyorum. Klitorisimi diliyle yontmak için aşağı inerken, bir parmağı girişime kayarken bile, kendime o kadar da harika olmadığını, bunu yenebileceğimi söylüyorum.

Sonra başparmaklarını kullanarak amımı ayırıyor ve dilini klitorisime bastırıyor. Merkezimde oluşan gerilim topu istesem de istemesem de aniden patlıyor. Birdenbire saçlarından iki avuç alıp kendimi ağzına doğru itiyorum, orgazmın verdiği sıkışma hissiyle nefesim kesilirken çenem açılıyor.

Kendime bunun ben olmadığımı söylüyorum. Gerçekten değil. Bu sadece uzun ve zor bir haftanın ardından rahatlamak isteyen bedenim. Elimde değil.

Rath klitorisimi öpüyor ve ayağa kalkıyor, dudakları piercinglerin arasında parlak ve ıslak. "İlk derslere göre oldukça iyi, sence de öyle değil mi?" diyor, omzunun arkasından boş boş baktığım gerçeğini görmezden gelerek.

Gözlerim ereksiyonunun kumaşın üzerinde kabardığı pantolonuna kayıyor. Artık işi bittiğine göre, daha fazlasını isteyeceğini biliyorum. Hâlâ benim olan tek şeyi almak isteyecek. Bu hastalıklı, acımasız dünyada takas etmek zorunda olduğum tek şeyi.

Gözleri bir an benimkileri arıyor, sanki ne düşündüğümü merak ediyormuş gibi. Utancımı tiksintinin arkasına saklamayı umarak kaşlarımı çatıyorum.

"Git," diyor şaşırtıcı bir şekilde. "Git buradan." Beynim orgazmımın sisinde kaybolmuş bir halde bir dakika boyunca ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kendini ayarlıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Git!" diye kükrüyor ve ben de piyanonun üzerinden atlıyorum. Külotum ya da ayakkabılarım için durmadım. Sadece kapıya doğru fırladım.

Merdivenlerden koşarak iniyorum, neredeyse ayağım takılıp trabzana takılıyorum ve odama girene kadar durmuyorum. İçeriye kapandım, tek başıma.

Sonra nefes veriyorum ve gerçeği kabul etmek için kendime alan açıyorum.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmdı. Ağzı, elleri, dili. Bir canavara bağlı olabilirler, ama onlar sadece...

Çok iyi.

Kapıdan aşağı kaydım ve yere düştüm. Tanrım. Kukum hala sıcak, hala ıslak, orgazmın kalıntılarından neredeyse titreşiyor.

Bilmesine izin

veremem. Vermem.

Ben bile zar zor kabullenebiliyorum.

7

RATH

Eğer Oyun olmasaydı, şu anda Story'yi piyanomun üzerine yatırmış, onu anlamsızca beceriyor olurdum. Bunun düşüncesi, yani sikimin onun daracık, ıslak amına gömülme hayali o kadar canlı ve çekici ki, onu gitmeye zorlamak zorunda k a l ı y o r u m .

Bunu hissetmiş olmalı çünkü öylece gitmiyor. Korkmuş küçük bir fare gibi koridorda koşturuyor.

Hayal kırıklığı içinde inleyerek, ereksiyonum acı verici ve sert bir şekilde kapımı kapatma niyetiyle odanın içinde yürüyorum. Onun yerine Tristian'ı kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmış halde buluyorum.

"Çok çabuk oldu."

Omuz silkiyorum. "Bunun için çalışmama bile gerek kalmadı. Bir hediye gibi kanepeme kıvrılmış, paketinin açılmasını bekliyordu."

"Eminim bu hatayı bir daha yapmaz."

Gülüyorum, ağzımda hâlâ onun tadı var. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. O kızı öyle bir boşalttım ki, muhtemelen hâlâ jöle bacaklıdır."

Tristian umursamıyormuş gibi mırıldanıyor, ama bu görüntünün altında gizlenen kıskançlığı görebiliyorum. "O zaman üç puan?" diye soruyor, gözleri

Pantolonumdaki çadır. Elbette, ona kendimi emdirebilirdim, ama barebone uyumluluk kafa için en küçük puan değeridir. Puan kazanımımı maksimize etmek için zamanımı bekliyorum.

"Beş," diye düzeltiyorum. "Kapı ardına kadar açıktı."

Açık bir kapının bir gösteri olmasına itiraz etmek ister gibi gözlerini kısıyor, ama zaten hemen hemen her varyasyonu ortaya koymuştuk ve açık bir kapı iki puan değerinde. Killian'ın iyi olduğu bir şey varsa o da herhangi bir olasılığı mikro tanecikli fırsatlara ayırmayı başarmaktır.

"Hâlâ üçün çok fazla olduğunu düşünüyorum." Tristian öyle derdi. Sergi benimkinden çok onun işi.

Gözlerimi deviriyorum ama bunu tekrar tartışmaya zahmet etmiyorum. Leydimize orgazm yaşattığım için üç puan benim fikrimdi. Tristian ve Killer'ı tanırım. İkisi de bir kızı boşaltmayı düşünemeyecek kadar kendi sikleriyle meşguller. Ben mi? Bu da heyecanın bir parçası, bir kızı ellerimin, dilimin, aletimin altında t i t r e t m e k. Sonra bana bakışı, yarı mahcup, yarı şaşkın. Bir kıza kötü bir sikiş yaşatmak kolaydır. Ona iyi bir tane vermek daha iyi bir meydan okumadır.

"Belki," diye sırıtıyorum ona, "klitorisleri sadece belirsiz, soyut, tamamen teorik bir şekilde düşünen bizler için."

Beni tersledi ve ben de arkamdan kapıyı kapatmak için dönerek güldüm. Aramızdaki rekabet her zaman şiddetli olmuştur ve önceki yıl Frat'ın geri kalanına karşı birlikte çalıştığımızda işler kızıştı. Ama Story'yi de işin içine katmak ilginç olacak. Bu kızda bir şeyler var, sanki onu görmek bile içimdeki vahşi ve vahşi şeyleri ortaya çıkarıyor. Bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

Odaya geri döndüğümde onun kokusuyla karşılaşıyorum, hem şampuanının tatlı çiçek kokusu hem de amının keskin aroması. Gözlerim piyano sehpasının üzerinde bıraktığım soluk gri pamuklu külotlara takılıyor. Elime alıyorum ve yumuşak, yıpranmış kumaşı burnuma bastırıyorum. Gözlerimi kapatıp içime çekiyorum ve onun dilime karşı kıvranmasının nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum.

Sikim seğiriyor ve gülüyorum. Tanrım, o kadar çok mücadele etti ki, saçlarımı çekiştirip durdu, hiç ilgilenmiyormuş gibi davrandı. Ama Sweet Cherry'nin tarzı hep böyleydi. Eskiden onun şeker bebek hesabını görmüştüm. Kız tam bir baş belası. O yaşlı piçleri nasıl kandırdığını gördüm. Masum *gibi* davranıyordu. Ama değil. O azgın bir kaltak. Onunla oynamamı istemiyorsa neden odama gelip kanepeme kıvrılsın ki? Sözleşmeye eklediği küçük maddeye bakılırsa, kızın iştahlı olduğuna şüphe yok.

Kanepeye çöktüm ve pantolonumun fermuarını açtım, bir elimle sikimi çıkardım ve diğer elimle külotunu kavradım.

Story'nin bu gece beni tatmin etmeden gitmesine izin vermiş olabilirim ama onun tadı ve hissi hayal gücümü harekete geçirmeye yetti. İlk kez boşalmak için onun anısını canlandırmak zorunda kalmıyorum ve içimden bir ses bunun son olmayacağını söylüyor.

Yine de orgazm eksikti. Spermlerimi külotunda yakalarken bile, bir dahaki sefere farklı olacağını düşünüyorum. Vücudunu nasıl kullanacağımı bildiğimi bilmesine izin vereceğim. Sonra, bu iyiliğe karşılık vermesini sağlayacağım.

Belki de azalan endorfin yüzünden, ama birdenbire Story'nin küçük sorunumdan bahseden soğuk hatırlatıcısının içine düştüm.

Kaşlarımı çatarak külotu çöpe atıyorum - Bayan Crane buna bayılacak.

-Ve günlüğümü alıp açtım. Okumada daha iyi olmayı hiç denemedim değil. Sadece testlerimi yapmaları için insanlara para ödemek, kopya çekmeme izin vermek daha kolaydı. Uzun zaman sonra, para ödememe bile gerek kalmamıştı. Güzel ve uzun bir bakış, öğretmenleri de dahil olmak üzere insanları uysal yapmaya yetiyordu. Bunu doğru insanlara doğru zamanlarda yaparsanız, *ihtiyacınız olduğunu* bile fark etmezler. Bir gün bu tür şeylerle sorun yaşamak için çok geç, *çok yaşlı olduğumu* fark ettim. İlkokulda uçmuş olabilir, ama ortaokulda? Lisede? Siktiğimin üniversitesinde? Hayatta olmazdı.

Ama bir şekilde Story bunu çözdü.

Elimde sigara paketiyle merdivenlerden indiğimde saat geç olmuştu. Story'ninkinin tam karşısındaki Killer'ın odasının önünden geçiyorum ve muhtemelen içeride olduğunu anlamak için kulağımı kapıya dayamama gerek kalmıyor. Görünüşe göre bu gece Sweet Cherry'ye çakan tek kişi ben değilim.

Sonrasında sinirlenen tek kişi benim.

"Yeni bir oyuncak aldığını duydum," diyor Bayan Crane arka bahçeye çıktığımda. Buraya pek ışık ulaşmıyor ama yine de yaşlı, yıpranmış yüzünün çizgilerini seçebiliyorum.

Fındık sonrası sigaramı yakıyorum ve omuz silkiyorum. "Daha paketten yeni çıkardım."

Gülüşü de tıpkı sesi gibi çakıllı ve sert. Bayan Crane ellili yaşlarının sonlarında ama yetmiş yaşından bir gün bile küçük görünmüyor. "Siz çocuklar bir gün bunu anlayacaksınız."

"Aynen öyle," diyorum, sözlerini kasten yanlış anlayarak. "Briç nasıldı?"

Kendi sigarasını yakıyor. Bu küçük bahçe sigara toplantılarına alışkınız, ancak Bayan Crane günde üç paket falan içiyor olmalı. Neredeyse burada yaşıyor. "Pis sürtükler. Onlara katlanamıyorum."

"Çünkü sen tam bir güneş ışığısın," diye cevap veriyorum, gece havasına bir duman bulutu üfleyerek.

"Bir düzine yaşlı cadalozla hap takas etmekten daha kötü olan tek şey, siz üç çüksüz hamamböceği için çalışmaktır."

Bir elimi göğsüme koydum. "Bizi gizliden gizliye kendinmişiz gibi seviyorsun."

Kurnaz gözleri benimkilere takılıyor. "Senin gibi birini doğurmuş olsaydım, beynimi uçururdum."

"Hayır, yapmazdın."

Bayan Crane tanıdığım en kötü kaltak. Üç yıl öncesine kadar Güney Yakası'ndaki en yaşlı, en hasta adamla evliydi. Muhtemelen Killian'ın bile tüylerini ürpertecek şeyler görmüş ve yaşamıştır. Kimsenin bizimle onun gibi konuşmasına izin vermeyiz. Bayan Crane sıradan biri değil.

"Hayır," diye kabul ediyor ve bir duman üflüyor. "İş o noktaya gelmeden çok önce seni bir elbise askısıyla çözebilirdim."

Homurdanıyorum. "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle, seni yaşlı yarasa."

"Pekala," diyor sigarasını söndürürken. "Kocama ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Herkesin öyle olduğuna eminim."

Başını sallıyor. "Küçük oyunlarını oynamaya devam et. Günün birinde yanlış kızı bulacaksın. Sadece arkanı kolla. Duydun mu?" Bunu yanağıma neredeyse şefkatli denebilecek bir okşamayla noktalıyor.

Ama sonra beni tersledi.

Ona söylemediğim şey ise her zaman arkamı kolladığım. Story sırrımı biliyor, Killer ve Tristian'ın bile bilmediği bir şey.

Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, onu tutacaktır.

8

HIKAYE

Uykum, beni izleyen, bekleyen gözlerin sıcak, korkunç hissiyle doluyor. Aptalca bir içgüdü. Ted hiç bu kadar belli etmezdi. Beni izlediğini bile anlamazdım, ta ki onun bakışlarından tamamen habersiz, sıradan şeyler yaparken çekilmiş bir fotoğrafım gelene kadar. Masada yemek yerken. Bir fincan kahve eşliğinde ödevimi yapmak. Kütüphanede sabahlamak. Spor çantamı hazırlarken. Ondan kaçmak için otobüse binerken -herhangi bir otobüse, zar zor bakıyordum-.

İlk yılımı takip eden yaza kadar yatılı okuldaydım. Eve dönemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden rastgele bir otobüse atladım ve kendimi Colorado'da buldum. İsminiz ve yaşınız hakkında yalan söylediğinizde başlamak zordur, ancak hemen hemen başardım. Hatta bazı iş arkadaşlarımla birlikte, yatak odası süsü verilmiş bir dolapta ayda üç yüz dolara yaşayabildim. Bir süre için her şey yolundaydı.

Hoş değil. Ama olabilecekleri kadar iyiydiler. Ve sonra

Ted beni tekrar buldu.

Bu sefer kızgınlığın da ötesindeydi. Almaya alışık olduğum -hayal kırıklığı ve aynı zamanda özlem dolu- mektuplar, kartpostallardan başka bir şeye dönüşmemişti

arkasına küfürler ve tehditler karalanmış. Sonunda, oda arkadaşlarımın gözlerinin üzerinde büyük koyu 'X' işaretleri olan fotoğrafları olacaktı. Açıkçası, ciddiye alınmayacak kadar gülünçtü.

Aldığım son posta benim ve oda arkadaşlarımdan birinin olduğu bir fotoğraftı. Jack adında bir adam.

Fotoğrafta Jack'in eli omzumdaydı ve ben de ona gülümsüyordum. Son derece masum, sadece iki sıradan tanıdık vardiyaları çakışmadan önce yollarını ayırıyor. Aslında Jack'i neredeyse hiç tanımıyordum. Bize arkadaş demek bile zor olurdu. Ama fotoğrafın arkası defalarca karalanmış aynı kelimeyle doluydu.

Fahişe.

Lordların evindeki ilk gecemde sadece bir kez uyandım, zifiri karanlık odada kafam karışmıştı, kalbim yalnız olmadığımın hayali farkındalığıyla çarpıyordu. Uzun bir süre sessizce yatıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor, gölgelerin arasından birinin çıkmasını bekliyorum. Bu hiç gerçekleşmeyince nabzım yavaşlıyor, uykunun ağırlığı beni başka bir rahatsız uykuya sürüklüyor.

Tekrar uyandığımda güneş perdelerin arasından süzülüyor. Geriniyorum, anılar ve paranoyaya rağmen muhtemelen haftalardır olmadığım kadar iyi dinlenmiş olduğumun farkındayım. Lordların evinde olmanın büyük bir etken olduğunu biliyorum.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de, belki orgazm da acı vermedi, en derinlerimde gergin ve istenmeyen bir şeyi çözdü.

Bir bip sesi dikkatimi çekiyor ve telefonu komodinin üzerinden alarak dönüyorum. Bunun benim telefonum olmadığı hemen anlaşılıyor. Bunun sağ köşesindeki paramparça ekran yok ve ayrıca çok daha yeni bir model. Elimi şık kenarlarında gezdiriyorum ve ekrana bakıyorum. Martin'den gelen bir not boşluğu dolduruyor:

Duş/Giysi

(İlk Gün Kıyafeti Dolapta-işaretli.) Bilek manşetini takın

Sabah 8'de alt katta. Teftiş.

Kahvaltı

Okulu

Teftiş mi? Rath'ın yıpranmış pamuklu külotumu gördüğü anı düşünüyorum. Sağladıkları yeni iç çamaşırlarını giymediğim için duyduğu hoşnutsuzluk belliydi. Dolaba doğru yürüdüm. Kapının iç tarafında bir gün önce fark etmediğim bir kıyafet asılı. Omzuna iliştirilmiş bir notta *"İlk gün" yazıyordu.*

Saçmalığın zirvesi. Hiçbir insan kızı bilerek böyle bir şey giymez, buna ikna oldum. Tenis tarzı bir etek, pilili ve eğildiğimde külotumu gösterecek kadar kısa. Kumaşı beyaz ve etek ucunda siyah biye var. Yanında bir de üst var, omuzlardan bağlanan yumuşak görünümlü bir gömlek. Önü, göğüslerimi vurgulayacağını bildiğim bir şekilde hafifçe dökülüyor. Yerde bir çift tertemiz, beyaz spor ayakkabı var, kısa çoraplar içine sokulmuş.

"Lordlar bunu başka bir seviyeye taşıyor. Onlar kontrol etmekten daha fazlasını yapıyorlar. Bu her şeyi kapsıyor. Ne giydiğinizi, ne zaman yemek yediğinizi, nerede uyuduğunuzu. Hayatınızı tamamen yönetiyorlar. Size sahipler." Kızıl saçlı kadının sesi kulağımda röportaj gününden yankılanıyor.

Şifonyerimin üzerinde geniş deri bir bileklik var. Elime alıp ortasındaki bronz kafatasına dokunuyorum. Kapı tokmağının aynısı. Etrafında üçgen şeklinde dizilmiş K, T ve D harfleri var.

Killian, Tristian, Dimitri.

Bunun ne olduğunu anlamam bir anımı aldı. Onların işareti. Başkalarına onlara ait olduğumu, onlar tarafından sahiplenildiğimi göstermek için takacağım bir şey.

Sığır gibi damgalanma fikri tüylerimi diken diken ediyor. Yine de aptal değilim. Düşündükleri kadar gizemli değiller. I

Beni seçmelerinin bir nedeni de Lady olmak isteyen diğer kızlar gibi olmamam. Giydirip oynayabilecekleri bir oyuncak bebek değilim. Eğer öyle birini istiyorlarsa, başka bir Leydi seçmelilerdi.

Benim küçük dünyamdaki en korkunç şeyin kendileri olduğunu düşünüyorlar.

Korkutucu, evet. Ama en kötüsü değiller.

Bir gün, belki de yakında, bunu anlayacaklar.

Kendimi enerjik ve kararlı hissederek buharı tüten duşa giriyorum ve tüm vücudumu keseliyorum. Fayansların arasına yerleştirilmiş küçük rafta kendi şampuan markamın olduğunu fark ediyorum. İhtiyacım olan diğer her şey, çeşitli ürün serileri ve markalarda, düzgün bir şekilde düzenlenmiş; vücut ovucuları, lifler, tıraş jeli ve tıraş bıçakları. Hepsini test etmek için zaman ayırıyorum, kendimi şımartıyorum. Piçler bana bu kadarını borçlu.

Hazırlanmam beklediğimden biraz daha uzun sürdü ama yumuşak kot pantolonumu ve yıpranmış kapüşonumu giydiğimde kendimi daha iyi hissediyorum. Ayaklarımı eski spor ayakkabılarımın içine sokuyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum, en alt basamağa geldiğimde saçlarımı bir düğüm haline getiriyorum.

Martin inişte beni bekliyor, elinde bir pano var. Saatinden başını kaldırıyor, gözleri hemen kıyafetimi değerlendiriyor. Ağzında derin bir kaş çatma beliriyor.

"Bu sabahki notumu almadınız mı hanımefendi?" "Aldım." Çok yeni bir telefonla.

Sanırım bunu saklayacağım.

"Sen geç." Tekrar, o kontroller onun İzle, ağız onaylamaz bir şekilde eğildi. "Altı dakika farkla. Ve kıyafetiniz..."

"Rahat," diye bitiriyorum.

"Kabul edilemez." diye hızlıca düzeltti.

"Bugün üç dersim var. Her zaman bunu giyerdim."

Gözlerini kaçırıyor, sabrı gözle görülür bir şekilde tükeniyor. "Evet, ama artık kendi zamanınızda değilsiniz. Bir anlaşma yaptınız, bir sözleşme imzaladınız.

Tüm bunların gerektirdiği bir hanımefendi." Sesi alçalıyor ve "Lordlar mutlu olmayacak" diye eklediğinde bir parça gerginlik duyuyorum.

"Bu yeni bir şey değil. Lordlar benimle asla mutlu olmazlar. Rahat olmayı tercih ederim."

"Bayan Story..."

Sözü tahta basamaklardaki ayak sesleriyle kesiliyor. Döndüm, gördüğüm manzara karşısında midem bulandı. Üçü de gülünç derecede muhteşem, her biri ders günü için rahat ama pahalı kıyafetler giymiş. Ama midemi mutsuzca çalkalayan şey bu değil. Yüzlerindeki ifadeler. Killian beni gördüğü anda yüzü sert bir tiksintiye dönüşüyor. Tristian'ın gözleri daralıyor ve hesap yapıyor. Rath delinmiş dudaklarını yalıyor, muhtemelen bir gece önce aramızda olanları hatırlıyor. Bakışları beni delip geçiyor, sanki beni o piyanonun üzerinde, ona karşı mücadele ederken hayal ediyor.

Karnımdaki karıncalanmayla, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasıyla ve kaçmak için duyduğum yoğun dürtüyle savaşıyorum. Killian bunu açıkça belirtmişti: Kaçmak yok.

"Martin," diyor Killian yavaşça, "bugün Story için seçtiğimiz kıyafeti dışarıda bırakmadın mı? Ve bileziğimizi?"

"Evet, efendim."

Çelik grisi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Yani bize bilerek itaatsizlik ettin."

Çenemi kaldırıyorum, kararlılığımın parçalanmaya başladığını hissediyorum. "Önümüzdeki uzun gün için rahat olmak istedim."

Tristian güler. "Tipik üniversiteli kız. İnsanların senin ne istediğini önemsediğini sanıyorsun."

"Martin," diyor Killian, sesi yine aynı, eşit, korkutucu tonda. "Lütfen yukarı çık ve Story'nin Leydimiz olarak ilk gününde giymesi için seçilen onaylı kıyafeti aşağı getir. Bileziği de unutma."

"Evet, efendim." Küçük adam merdivenleri koşarak çıkar.

"Ne giydiğim neden bu kadar önemli?" Onları ikna etmeye çalışarak soruyorum. "Sizin tek istediğiniz zaten kıyafetlerimi çıkarmam, değil mi? Konu bu değil mi? Seks mi? Kendinizi bana zorlamak mı?"

Cevap veren Tristian oluyor, gözleri kısılmış. "Kendini övmeyi gerçekten seviyorsun, değil mi? Bugün *Leydimiz* olarak halka açık ilk resmi günün. Yani kapıdan adımını attığın andan itibaren bu evi temsil ediyorsun. *Bizi* temsil ediyorsunuz. Bu bir standart belirlemekle ilgili."

Killian da aynı fikirde: "Herkes uygun bir delik olabilir, Sweet Cherry. Biz mükemmellik istiyoruz." Bakışları bir çöp parçasıymışım gibi üzerimde geziniyor. "Giydiğin şey Forsyth'teki sıradan bir öğrenci için kabul edilebilir olabilir ama sen sıradan değilsin. Biz sıradan değiliz. Biz Lorduz ve sen de bizim Leydimizsin ve sen de tam olarak böyle davranacaksın. Anlaşıldı mı?"

Martin bir elinde kıyafet, diğerinde ayakkabı ve bilezikle geri döner. "Bayan Story'yi üstünü değiştirmesi için nereye yönlendireyim?" diye sordu. "Birinci kattaki makyaj odasına mı?"

Killian kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Hayır," diye cevap verir. "Kahvaltı vakti geldi. Biz yemek yerken Story de yemek odasında üstünü değiştirebilir."

"Ne?" Kesinlikle demek istediği...

Ben şaşkınlıkla bakarken Martin çoktan harekete geçmiş, kıyafetlerimi koridordan yemek odasına doğru taşıyordu. Killian onu takip ediyor, görünüşe göre benim zayıf isyan gösterimden bıkmış. Rath da hemen arkamda, bana göz kırpıyor ve içimde tiksinti dolu bir his beliriyor.

Tristian'a dönüp soruyorum, "Bu gerçek mi? Gerçekten beni bir çeşit yemek tiyatrosundaymışım gibi mi izleyeceksin?"

Sırıtıyor ama dostça değil. Öne doğru bir adım atıyor ve parmaklarını çenemin altına yerleştirerek bakışlarımı kendisine çevirmeye zorluyor. *O geceye o* kadar benzeyen bir hareket ki bu, ağzımı istila edişinin ani ve yoğun hatırasıyla bir adım geri atmama neden oluyor.

"Seni parçalara ayırmak çok eğlenceli olacak, Tatlı Kiraz." Alt dudağımı çekiştirmek için başparmağını kaldırıyor, gözbebekleri bu manzara karşısında büyüyor.

"Bizim hakkımızda anlamadığın bir şey var, seni mükemmel bir kıza dönüştürmek için çok çalışmaya hazır olsak da hiçbirimiz çok sabırlı değiliz. O odaya girmeni ve sana söyleneni yapmanı öneririm."

Cevap vermeye cesaret edemiyorum, bunun yerine başımı onun elinden çekiyorum. Doğru giyinmemenin cezası buysa, arkadan konuşmanın cezasını görmekten nefret ediyorum. Ağır adımlarla koridordan yemek odasına doğru onu takip ediyorum, her adımda boğazımda bir yumru oluşuyor.

İçeri adımımı atar atmaz, kahvaltılıkların nefis kokusu beni çarpıyor - krep, pastırma, kızarmış ekmek, yumurta. Tabaklar kocaman, masanın etrafında oturan iri adamlara uygun. Midem gurulduyor, ama günlerdir yediğim tek şey dün gece bana bırakılan tabağın yarısı olsa da, üç yer sofrası onlarla birlikte yemek yemeye davet edilmediğimi açıkça ortaya koyuyor. Ve şimdi cezalandırılıyorum - sabah eğlenceleri olmak şeklinde - hiç yemek yiyip yiyemeyeceğim bile belli değil.

Martin'in getirdiği kıyafet masanın üzerine serilmişti; etek, üst ve dantelli bir külot. Uyuşmuş bir şekilde onlara bakıyorum, midemdeki bulantıyı bastırıyorum, nafile bir şekilde kendimi bunun önemli bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. Bu sadece et. Bazı günler, sanki bu beden en başından beri bana ait değilmiş gibi geliyor. Neden şimdi sahiplenmeye başlayayım ki?

Killian portakal suyundan bir yudum alarak, "Harekete geçmenizi öneririm," dedi. "Eğer biz kampüse gidene kadar hazır olmazsan, sonuçları çok kötü olur."

Gözlerim, meyveye benzeyen bir şeyden kocaman bir çatal yerken hiç etkilenmemiş görünen Tristian'a kayıyor. Sonra Rath'a son bir kez bakıyorum, dün gece aramızda bir şeyler geçmiş olmasını umarak. Bir bağlantı. Bir düşkünlük. Onun devreye girip bunu durdurmasını sağlayacak herhangi bir şey.

Onun yerine bana bakıyor, o kara gözleri sanki sabırsızlanıyormuş gibi parlıyor. Kreplerine tereyağı sürerken bile mırıldanıyor.

Her neyse. *Bunu yapabilirim,* diye düşünüyorum, kıyafetlerin önünde dururken. Bu aptal gösteriyi kabul ettim ve beni küçümsemek en sevdikleri oyunlardan biri. Derin bir nefes alıyorum ve onlara bakmak zorunda kalmayacağım tarafa dönüyorum. Kapüşonumun fermuarını açarken parmaklarım titriyor ve kayıt olurken bana verilen ücretsiz FU tişörtünü ortaya çıkarıyorum. Sandalyelerden birinin üzerine örtüyorum, sonra kot pantolonumun düğmelerini açıyorum, kalçalarımdan geçirip bacaklarımdan aşağı indiriyorum. Kendimi masanın kenarında dengeleyerek ayağımdan çıkardım. Odanın havası yeni tıraş olmuş bacaklarımı serinletiyor. Titriyorum ve pişmanlıkla tişörtümü başımın üzerine çekiyorum. Masanın diğer ucuna baktığımda, adamlar yemek yemeye devam ederken, hala beni yakından izlediklerini görüyorum. Rath'ın gözleri göğsümde sabitlenmiş, meme uçlarım hem açıkta kalmaktan hem de adamların sıcak bakışlarından dolayı dikleşmiş. Parmaklarındaki şurubu teker teker yavaşça yalıyor.

Tristian başını öne eğiyor ve "Biliyor musun, pasaklı külotu hiç umursamıyorum. Külkedisi fantezilerimi süslüyor."

Killian sadece saatine bakıyor ve iki parça pastırmayı içine çekiyor. Dürüst olmak gerekirse, elleri pantolonunun içinde olmadığı için mutluyum. Bu benim için kahvaltıyı sonsuza dek mahvetmenin bir yolu olurdu.

Sırtımdaki sütyen kopçasına uzanarak, kendimi koruyarak dönmeye başlıyorum. "Ah ah ah," diye sertçe çıkışıyor Tristian, "Hiç sanmıyorum. Göğüslerine bakmayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, Tatlı Kiraz."

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaparak sütyenimi çıkarıyorum ve külotumu hızla indiriyorum. Tenimin her santimi sıcaklık ve aşağılanmayla yanıyor. Bunun kolay olacağını düşündüysem, yanılmışım. Gözleri kurt gibi beni içine çekiyor ve her zamanki gibi vücudum bana ihanet etmekle tehdit ediyor, korku ve uyarılmanın karışık bir karmaşasıyla karıncalanıyor. Çünkü gözlerinde gördüğüm sadece nefret değil. İstek. Her şeye rağmen beni istiyorlar ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Bu tamamen çıplaklık anını mümkün olduğunca kısa tutmak istiyorum, bu yüzden piç onaylı külotlara dalıyorum.

"Hayır." Killian'ın sesi yüksek ve keskin bir şekilde çınlıyor ve hareketlerimi sarsarak durduruyor. "Önce bilezik." Bir öfke dalgasına karşı dişlerimi gıcırdatarak masadan kelepçeyi kapıyorum ve bileğime doluyorum. "Bunu takmak bir ayrıcalıktır. Bize ait olduğun anlamına gelir."

"Duş alırken çıkarabilirsin," diyor Rath, tembel gözleri hâlâ çıplak bedenimde gezinirken. "Ama bunun dışında her zaman üzerinde olmasını istiyoruz."

"*Her* zaman," diye vurguluyor Killian.

"Peki," diye mırıldanıyorum, bir kez daha iç çamaşırına yönelmeden önce kelepçeyi yerine oturtuyorum.

Bu sefer beni durduran Tristian oldu. "Aceleniz ne leydim? Bence üzerinizde işaretimizden başka bir şey yokken size iyice bakmalıyız." Ağzındaki sırıtma mizah dolu, örtünmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor.

Oyundan bıkmış bir şekilde pes ediyorum, kollarımı uzatıyorum, onlara doğru dönüyorum ve içlerini doldurmalarına izin veriyorum. "Mutlu musun?" Hepsine hançer gibi bakarak tükürdüm.

Tristian'ın yüzündeki gülümseme kaybolur ve yerini daha sert bir ifade alır. "Hayır, öyle olduğumu sanmıyorum. Bu ayrıcalığa hak ettiği saygıyı göstermiyorsun. Buraya gel de daha yakından bakabileyim." Ses tonu uyarı dolu, muhtemelen daha büyük bir cezanın habercisi.

"Fazla zamanımız olmadığını sanıyordum," diye karşı çıkıyorum, bakışlarım üvey kardeşime kayıyor.

Tristian, "Ne kadar uzun sürerse, o kadar az zamanımız olur." diye cevap verir.

Killian çenesini Tristian'a doğru sallayarak bir kaşını kaldırır. Bunu emir olarak kabul ediyorum. Uzun, sert ve sakin bir nefes alarak masanın etrafından dolaşıp Tristian'ın yanına geliyorum ve gözlerimi duvardaki bir noktaya sabitliyorum.

Tristian mırıldanıyor, bana dönüyor. "Göğüslerin gerçekten çok güzel, biliyor musun? Onları o çirkin, ucuz şeylerin altına saklamamalısın." Bunu, öne doğru eğilip bir tanesini ağzına alarak noktalıyor.

Hazırlıksız yakalandığım için keskin bir nefes alıyorum ama sert meme ucumu dillerken gözlerindeki bakış, söze dökmesine gerek olmayan bir uyarıyla dolu. Kıpırdamadan d u r u y o r u m , meme ucuma uzun, emici öpücüklerle saldırırken ellerim titreyen yumruklara dönüşüyor, sadece dilinin keskin ucu etrafında dans ederken bakışlarımla buluşmak için geri çekiliyorum. Bu his göğsümden aşağıya, doğrudan midemin çukuruna sıcak kıvılcımlar gönderiyor ve bacaklarımın arasına elektrik gibi yerleşiyor. Bir elini kalçalarımın arasına sıkıştırdığında irkilmeme engel olamıyorum, yukarı tırmanıyor, parmakları aşağıdan sıyrılıyor-

Killian'ın keskin sesi, "Bunun için zamanımız yok," diye çınlıyor.

Tristian elini çekerken bakışlarımı tutuyor, ağzı göğsüme son bir ayrılık öpücüğü bırakıyor. "Bunu daha sonra bitireceğiz," diye düzensiz bir sesle söz veriyor, ama kıç yanaklarımdan birine şakacı bir şaplak atmadan önce değil.

Başka bir şey söylemediklerinde giyiniyorum, önce külotu, sonra gömleği ve eteği çekiyorum. Hâlâ titriyorum ve öfkeliyim, o kadar utanıyorum ki tenimin her santimi alev alev yanıyor. Göğüs uçlarım nemli ve Tristian'ın sıcak ağzının ve benimle oynama şeklinin verdiği hisle hâlâ karıncalanıyor.

Çünkü bu tam olarak bu. Sadece benimle oynuyorlar. Öfkemi, aşağılanmamı umuyorlar.

Onlara vermeyeceğim.

Ben çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyerken Killian bir tabak daha yumurta yiyor. Ayağa kalkıyorum ve beklentiyle onlara bakıyorum. "Bu sizin için yeterince uygun mu?"

Killian "Git saçını düzelt," diyerek beni başından savdı. "Sıçan yuvası gibi görünüyor."

Eski kıyafetlerimi yemek odasının zemininde bırakarak odadan koşarak çıkmamayı ancak başarabiliyorum. Elinde çantamla koridorda bekleyen Martin bana bir saç fırçası ve bir protein bar uzatıyor. "Koridorun sonundaki tuvaleti kullanabilirsin. Fazla oyalanma, birazdan gidecekler ve hazır olmanı bekleyecekler."

Onları ondan alıp banyoya giriyorum ve bir süre kendime bakıyorum.

Yanaklarım kızarmış, burnumun ucu kızarmış ve evet, yüzüm

saçlar dağınık. Tüm bunların altında bir şeylerin yavaş yavaş kaybolan vızıltısı var. Ne olduğundan emin değilim ama yenilgiye çok benziyor.

Tüm bu aşağılanma ve küçük düşürülmeye değeceğini düşünmek zor. Ted korkunç mektuplar ve tüyler ürpertici takiplerden başka bir şey yapmasaydı belki de cevabım hayır olurdu.

Sonra Jack'i son gördüğüm zamanı hatırladım. Lambanın ışığı yüzünü neredeyse *parlak göstermişti*. Kan olduğunu anlamam ne kadar uzun sürmüştü. Colorado'daki küçük odasının sessizliğini ve orada nasıl uzun süre durduğumu hatırlıyorum - sersemlemiş, kendinden geçmiş bir halde - duvara kalın, koyulaşan kanıyla yazılmış kelimeyi fark etmeden.

Fahişe.

O zaman her şey çok daha kolay.

Onlar için saçımı güzelce topluyorum, hissettiğim kadar boş görünüyorum. Olmamı istedikleri kadar boş.

Çünkü henüz bilmiyor olabilirler ama eninde sonunda Ted gelecek. Bu üçünü yeni hedefi yapacak. Ve eğer Killian ve arkadaşlarını tanıyorsam, herkesten daha fazla karşı koyacaklardır.

Evet.

Onların oyuncağı olmak kolay olacak.

İşin zor kısmı, kimi daha çok kaybetmek istediğime karar vermek olacak.

9

HIKAYE

Ted ile oldukça basit başlamıştı. DM'lerime giriyor, fotoğraflarıma iltifat ediyor ve bana kendim hakkında sorular soruyordu. Ona tüm erkeklerin duymak istediği şeyleri söyledim; hala lisede olduğumu, eğlenmeyi sevdiğimi, bakire olduğumu. Yani, hepsi doğruydu. Yalan söylememe bile gerek yoktu.

Ted bana para veren ilk kişiydi. Görmek istesem de istemesem de gelen kutuma bir tane atmak yerine bana sikinin resmini görmek isteyip istemediğimi soran ilk kişiydi. Bana seçenekler sunan, benimle bir oyuncak bebek gibi değil de gerçek bir yetişkin gibi konuşan ilk kişiydi. Hoş biriydi. Gülümsememi beğendiğini söyledi.

Benim için pek fark etmedi. Nasıl olursa olsun, çabuk para kazanmak için oradaydım. İnternette flört ettiğim erkekler arasında en ciddisi Ted'di. Ama bana göre, bu konuda gerçek ya da özgün hiçbir şey yoktu. Ama bunun beni iyi hissettirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. İstendiğimi hissetmek. Özel hissetmek. Bana zarar veremeyecek anonim birinden bunları hissetmek.

Daniel ve Killian ile yaşamak zordu. Aynı madalyonun iki yüzü gibiydiler. Killian, Daniel ve Killian'ın nasıl

Benim değersiz olduğumu düşünüyordu, ve

babası... Şey.

Babasının bana davranış şekli bundan çok daha karmaşıktı.

Ted kendimi ona saklamamı, bekâretimi onun almasına izin vermemi istediğinde, kabul etmek için hiçbir neden yoktu. Ne olacak ki, değil mi? Eğer bu bana daha fazla para kazandıracaksa? Daha hızlı para? Başka türlüsünü bilecek değildi ya. Bu tutmaya kararlı olduğum bir söz değildi. Ted'le buluşmayı hiç planlamamıştım. Asla. Daniel'ın evinden çıkıp her şeye yeniden başlamayı planlamıştım. Bu yüzden Killian bildiğini açıkladıktan sonra hesabımı kapattığımda onu düşünmedim bile. Bu sadece geçici bir sondu, başka bir şey değil.

Ancak Ted, başlangıçta sadece spam toplamak için oluşturulmuş e-postalarımdan birini bulmayı başardı. Beni bırakmaya hazır değildi ve bunun onun için bir oyun olmadığı hissine çok çabuk kapıldım. Bunu açıkça ifade etti; bir söz vermiştim ve zorlamak zorunda kalsa da kalmasa da bu sözü tutmamı planlıyordu.

O e-postayı sildim, annemi yatılı okula gitmeye ikna ettim ve sonra kaçıp ortadan kayboldum. Ama Ted artık benim bir parçam. Hayatımın bir parçası. Üzerimde zehirli bir bulut gibi asılı duruyor, öngörülemez, sarsılmaz.

Şu anda dördümüzü izliyor olabilir.

İki yanımda Tristian ve Rath olduğu halde Forsyth kampüsünde yürürken bunu düşünüyorum. Killian birkaç adım önümüzde yürüyor ve ben onun geniş omuzlarına odaklanıp bu üçünün ne yapabileceğini merak ediyorum. Bana korkunç şeyler yaptılar -muhtemelen başka kızlara da- ama bu kolay. Karşılık veremeyiz. Peki ya kendi boylarında biri? Ya onlardan daha korkunç biri? Onu alt edebilirler mi? Yoksa Ted buraya gelip onları fetheder mi?

Belki hepsi birbirini yok eder ve ben de gün batımına doğru atlayıp giderim, sonunda her şeyden kurtulmuş olurum.

Evet, doğru.

"Hey," diyor Tristian, kolunu omzuma atıyor ve beni sert tarafına doğru çekiyor. "Okuldaki en imrenilen pozisyona sahip olmak nasıl bir duygu?"

Ayaklarımı kaldırıma dayayarak izliyorum, kolunu silkme zahmetine girmiyorum. "Kimsenin umurunda olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyorum sırt çantamı kaydırarak. "Burası üniversite. Lise değil."

Gülüşü kulağımda derin ve yumuşak. "Bunun risklerin daha düşük olduğu anlamına geldiğini mi düşünüyorsun? Aslında tam tersi. Cuma gecesi amigo kızların evine kimin davet edileceğinden bahsetmiyoruz. Bu gelecekle, güçle ve onu kimin kullanacağıyla ilgili. Bu okuldaki belli bir statüdeki her erkek Lord olmak istiyor. Ve her kız da bizim Leydimiz olmak istiyor." Kulağıma fısıldamak için eğildi. "İnan bana, kıskanıyorlar."

Kulağa ne kadar saçma gelse de, etrafa bir bakışım insanların gerçekten dikkat ettiğini söylüyor. Öğrenci topluluğu bir bütün olarak üçünün tamamen farkında görünüyor, Killian onları avluya doğru götürürken yer açıyorlar. Kızlar onlara özlemle bakıyor, bakışları yakışıklı yüzlerinde ve fit vücutlarında geziniyor. Sonra bana doğru atlıyorlar, flörtöz gülümsemeler yerini daha soğuk bir ifadeye bırakıyor. Eğer kıskançlık gerçekten bir renk olsaydı, yüzleri yeşil olurdu.

Başka bir grup -beş erkek ve bir kız- yanımızdan geçerken adımlarını yavaşlatınca bu durum daha da belirginleşiyor.

Adamlardan biri, "Sonunda birini seçtin. Yeterince uzun sürdü."

Gözleri güneş gözlüklerinin ardında saklı olan Tristian ona keskin bir gülümseme gönderiyor. "Ne diyebilirim ki? Senin aksine, bizim standartlarımız var."

Tüm grup donup kalıyor ve yavaşça dördümüze dönüyorlar. "En azından bizimkiler Country Club Fahişesi Barbie gibi giyinmemiş," diyor içlerinden biri, kızı yanına çekerek. Uzun sarı saçları ve çarpıcı mavi gözleriyle şüphesiz benden daha güzel. "Lordlar hiçbir zaman zevk sahibi olmadılar."

Rath omuz silkiyor. "Ve Baronlar hiçbir zaman özel bir şeyin gözlerinin önünde olduğunu görememişlerdir."

Baronlardan biri bana tepeden tırnağa uzun uzun bakıyor. "İki bacak, iki meme ve ona bağlı üç ezik mi? Bana pek özel görünmüyor."

"Daha dikkatli bak." Killian ayağa kalktı, acımasızca gülümsedi. "Çünkü hatırladığım kadarıyla geçen yıl Baronesinizi koltuğunuzun üzerinde beceriyordum. Oğullarımın hepsinin onunla yattığını biliyorum. O yıpranmış bir kedi."

İçlerinden biri yaklaşıyor, sesi alçak, gözleri parlıyor. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, Payne."

"Ve sen de kendi işine bakmalısın," diyor Tristian. Boynuma bir öpücük kondurup dudakları sırıtmaya başlayınca irkiliyorum. "Leydimiz seninki gibi ucuz bir kırk onsluk gibi elden ele dolaşmadığı için tuzlu olma. Senin yerinde olmak ne kötü. Bizimki hâlâ alışma aşamasında."

Gözlerimi kapatıyorum, sözleri karşısında yüzüm kızarıyor. "Yüce Tanrım."

Bir Baron bana şüpheci bir bakış atarak alay etti. "Eminim buralarda bir sürü erkek onunla birlikte olmuştur."

"Hiçbirinizin yok." Rath omuz silkiyor ve beni uzaklaştırmak için elimi tutuyor. Utanç duygumu bastırmaya çalışarak itaatkâr bir şekilde onları takip ediyorum.

"Bunu söylemek zorunda mıydın?" Tristian'a tısladım.

Sanki hayatında duyduğu en aptalca soruymuş gibi basit bir "Evet" cevabı veriyor. Buna şaşırmamalıyım. Beni alıştırmak mı? Bakire olmamla hava atmamalarına imkan yoktu. Başta onunla pazarlık yapmamın tek nedeni buydu. Açıkça söylemediği için şanslıyım.

Bu, bir deliğe girme isteğimi azaltmıyor.

Forsyth Üniversitesi'nin avlusunda merkezi bir buluşma noktası vardır; tepesinde uçan bir kartal bulunan muhteşem bir çeşme. Su gürültülüdür, mavi, parlak bir havuza sıçrar. Öğrenciler düz kenarlara oturmuş konuşuyor, ders çalışıyor, dedikodu yapıyor. Killian yapının önünde durur ve döner.

"Bütün öğleden sonra antrenmanım var," diyor, göz teması kurmasa da

muhtemelen bana. "Burada mı buluşacağız?"

"Müzik dersim saat dörtte bitiyor," diyor Rath, kulaklıklarını teker teker çıkarıp cebine sokarken.

"O zamana kadar ben de ticaret okulunda olacağım," diye bana dönüyor Tristian, gözleri ağzıma kayıyor. "Peki ya sen, Tatlı Kiraz?"

Herkesin içinde bu ismi kullanmasından hoşlanmadığım için yine utanıyorum. Herkesin benim bakire olduğumu bilmesi yeterince kötü zaten. Ya sınıf arkadaşlarım geçmişimi bilseydi? Ya da daha kötüsü? Ya Ted yakınlarda bir yerdeyse? "Bana burada öyle deme ve ikide işim bitiyor."

"O zaman onlar bitirene kadar kütüphanede beklersin ve gelip seni alırlar. Oh," diyor üvey kardeşim, sonunda bana doğru bakarak, "kontrol etmeyi unutma. Her saat başı. Her ders arasında. Telefonunda programlanmış bir grup mesajı var."

"Eve gidemez miyim?" diye sordum. Cevap, gözlerinin bana doğru karanlık kesilmesiyle geliyor. Buna karşı büzülüyorum. "Peki."

O ve Rath yürüdüler. Tristian bir süre daha yanımda duruyor, kolu hâlâ omzumda. "Aşırı göründüğünü biliyorum ama bu işler böyle yürüyor, Öykü. Bizim için her zaman ulaşılabilir olacaksın. Sadık. Sadık. Bizimle okula gidip geleceksin. Biz gittiğimizde sen de gidebilirsin. Ve eğer tüm bunları örneklemeyi başarabilirsen, kendini bazı ayrıcalıkların tadını çıkarırken bulabilirsin. Leydimiz olmak sadece cezadan ibaret değil, biliyorsunuz."

Bu ayrıcalıkların ne olabileceğini sormuyorum. İçimden bir ses muhtemelen benden çok onların keyfi için olduğunu söylüyor. "Elbette," diye şüpheyle cevap veriyorum.

"Aferin kızıma," diye cevap veriyor, eğilip kulağımın altından öpüyor beni. Dokunuşu nazik ve tatlı - tamamen göstermelik. Tristian'ın vücudunda nazik bir kemik olduğuna inanmamı sağlayacak hiçbir şey görmedim, ama insanların her zaman izlediğinin herkesten çok o farkında. "Öğleden sonra kütüphanede görüşürüz."

Lezzetli, erkeksi kokusunu da yanına alarak çekip gidiyor. Sonunda hepsinden kurtuldum ve sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Bütün bir günüm var.

Onların emirleri, bakışları ve dokunuşları olmadan geçen bir gün.

Çeşmenin yanında oturan kızlardan biriyle göz göze geliyorum, kucağında ders kitabı açık. Beni izliyor, gözleri benden bileğimdeki kelepçeye, Tristian'ın köprüden geçip işletme okuluna doğru kaybolduğu yere kayıyor. Açıklamak için ağzımı açtım. Az önce tanık olduğu şey hakkında bir şeyler söylemek için. Üç saldırgan mağara adamı tarafından etrafta dolaştırılmanın aşağılanmasını haklı çıkarmak için.

Ben fırsat bulamadan ders kitabını kapattı, alçak sesle "Şanslı kaltak" diye mırıldandı ve çekip gitti.

Bugünlerde paranoya benim daimi yoldaşım haline geldi. Tıpkı bir gece önce odada benimle birlikte birinin olduğunu düşünerek uyandığım gibi, aynı his sınıftan sınıfa geçerken de beni takip ediyor. Kampüste bir binadan diğerine, bir dersten diğerine geçerken birinin beni izlediği hissinden kurtulamıyorum. Kıyafetlerim ya da saçım hakkında fikir beyan edecek birilerinin ortaya çıkmasını bekliyorum ama onları hiç görmüyorum. Gördüğüm tek şey, yeni bayanı dikkatle değerlendiren diğer öğrencilerin gözleri. Üniversitede de lafın lisedeki kadar hızlı yayıldığını görmek beni hayal kırıklığına uğratıyor.

Neyse ki günüm o kadar yoğun geçiyor ki hayatımın dönüştüğü felakete aşırı odaklanma şansım neredeyse hiç olmuyor. Hayatınızın geri kalanında sizi takip eden çevrimiçi davranışlarınızla ilgili tüm o PSA'ları hatırlıyor musunuz? Evet, beni poster çocuğu yapın.

Ergenlere odaklanan sosyal hizmet bölümünü seçmemin nedenlerinden biri de bu. Belki başka bir çocuğun liseden mezun olmadan önce hayatının en kötü kararlarını almamasına yardımcı olabilirim.

Son dersim olan Çocuk ve Aile Gelişimi, on dakika önce çıkmış olmamız gerektiği halde, öğretmenin durmadan anlatmasıyla geç saatlere kadar sürüyor. Diğer birkaç öğrenci endişeyle yerlerinde kıpırdanıyor, gözleri kapıya kayıyor. Onların kaygılarının benimkine hiç benzemediğini biliyorum. Hiçbirinin her hareketini izleyen üç sabırsız Lord'u olduğundan şüpheliyim.

Bana verilen yeni süslü telefonun bir hediyeden ziyade bir Lo-Jack olduğunu anlamam öğleden sonraya kadar sürdü. Takip cihazının açık olduğunu ve her zaman yerimi bilmelerini sağladığını keşfettim. Zamanında kontrol etmediğimde ne olacağını öğrenmek gibi bir arzum yoktu, bu yüzden şimdiye kadar özenli davrandım, bu yüzden telefonum masamda titreştiğinde şaşırmadım.

Lord Rath: **Geç kaldınız leydim.**

Hanımefendi: Özür dilerim. Ders bitti.

Lord Tristian: Bir dahaki sefere izninizi isteyip rapor verin.

"Bayan Austin," diye sesleniyor Profesör, kalın gözlüklerinin üzerinden bana bakarak. "Sizi sıkıyor muyum?"

"Hayır hanımefendi," diye cevap veriyorum, odadaki tüm gözlerin bana çevrildiğini hissederek.

Yanaklarım kızardı. "Bir randevuya geç kaldım. Hatırlatma buydu."

Profesör saatine bakar ve kaşlarını çatar. "Pekâlâ. Hepinizin gitmek için can attığınızı görebiliyorum. Burada duracağız ama şu andan itibaren lütfen telefonlarınızı çantalarınızda tutun."

Lord Killian: Hikaye...

Etrafımdaki herkes eşyalarını topluyor. Öfkeyle bir cevap yazıyorum.

Hanımefendi: Dersim geç kaldı ve profesörüm cihazlar konusunda çok katı.

Her şeyi çantama tıkıştırıp kampüsü geçerek kütüphaneye doğru yola çıkıyorum. Karnım gurulduyor, kahvaltı ya da öğle yemeği yemediğimi hatırlatıyor. Önceki gece yediğim önemsiz akşam yemeğini saymazsak, günlerdir neredeyse hiç yemek yeme fırsatım olmamıştı.

Martin'in bana çok yardımcı olarak verdiği protein barını almak için çantama uzanıyorum. Altta ezilmiş, dizüstü bilgisayarımın altına gömülmüştü. Biriyle karşılaştığımda kafamın yarısını çantama sokmuştum.

"Oh, çok özür dilerim!" Saçlarımı yüzümden iterek söylüyorum. Kime çarptığımı fark ettiğimde bir panik dalgası omurgamdan aşağı yuvarlanıyor. "Daniel?"

"Tek ve biricik," diye yanıtlıyor, sıkıca gülümseyerek.

Rahatsızlığımı çözmem uzun zaman aldı. Şüphesiz, bunun çoğu gergin ilişkimizden kaynaklanıyor. Ama bir kısmı da saçlarının, gözlerinin ve çene hattının bana eziyet etmeye kararlı bir adam tarafından miras alınmış olmasından kaynaklanıyor. Daniel'a bakıp da oğlunu düşünmemek çok zor.

"Burada ne yapıyorsun?" Kaba bir ses tonuyla konuştuğum için anında pişman oldum. "Yani... Killian burada olacağından bahsetmemişti."

Daniel bir kaşını kaldırır. "Killian'ı gördün o zaman?"

Daniel'ın Lordlarla yaşadığımı bilmediğinin farkındayım. Ve düşününce, hiç bilmemesini tercih ederdim. "Onu daha önce otoparkta gördüm."

"Anlıyorum." Daniel elini cebine sokarak yer değiştiriyor. Oğlu gibi Daniel da kendini pek ifade edemiyor. "Aslında seni görmeye geldim."

Yutkunuyorum. "Ben mi?"

Başını sallıyor, gülümsemesi soğuk gözlerinin yaşlı köşelerini çekiyor. "Sadece senin için her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedim. Kiraladığınız odaya gittim ama orada değildiniz."

"Ah." Gözlerimi kırpıştırıp bir bahane bulmaya çalışıyorum. "Aslında şimdilik birkaç arkadaşımda kalıyorum. Bedava, yani seni daha fazla dışarıda bırakmak zorunda kalmayacağım."

Umursamazca el sallıyor. "Lütfen, hiç sorun değil. Sen ailedensin, Öykü."

Kibar bir mesafeyi koruyoruz, ikimiz de gözlerimizi garip bir şekilde kaydırıyoruz. İçimden bir ses ailelerin birbirlerine böyle davranmaması gerektiğini söylüyor.

"Her şey yolunda gidiyor. Aslında harika."

"Yerleştin mi?" diye soruyor beni izlerken.

"Evet."

Mırıldanıyor, bakışlarını uzaklarda bir yere kaydırıyor. "Sadece henüz eve gelmedin. Annen bu konuda üzgün." Kaşlarımı çattığımda aceleyle ekliyor, "Bir şey söyleyeceğinden değil. Nasıl b i r i olduğunu bilirsin."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Evet, bunu yapma eğiliminde."

"Umarım..." diye başladı, yeniden başlarken alnı sıkışıyordu. "Umarım sen gitmeden önceki tüm o... tatsız işleri geride bırakabiliriz."

Tatsız bir iş.

Sanki beni tüm bu lanet durumdan kaçmak için hızlı para kazanmaya iten katalizör bu değilmiş gibi, bundan bu kadar gelişigüzel bahsedildiğini duymak çok garip. Geriye dönüp baktığımda, şu anda hayatımı mahveden onca korkunç, açgözlü, hak sahibi, zehirli adam arasında Daniel'la yaşadıklarımın kıyaslanamayacak kadar önemsiz olduğunu fark etmek daha da tuhaf. Kısaca, tüm bunlara verdiğim tepkinin *aptalca olduğu* hissine kapıldım.

Daniel oğlunun babası sayılır. Bu konuda o kadar açık sözlü olmayabilir. Hatta 'hayır' kelimesini bile anlayabilir. Ama günün sonunda, aynı kumaştan kesilmişler. Bunu hiç unutmadım.

Ve şimdi başlamayacağım.

Güzelce gülümsedim. "Köprünün altından çok sular aktı, Daniel."

Gözlerindeki gerginliğin bir kısmı bu sayede hafifliyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Bir ara uğramalısın. İstersen sadece ikiniz için bir gün ayarlayabilirim. Evinizde ve güvende olmanızdan gerçekten çok mutluyuz."

Bu kelimeye neredeyse gülecektim. *Güvenli.* Oh, Daniel. Seni aptal. "Döndüğüme sevindim," diye yalan söylüyorum. "Annemi sonra ararım."

Başını sallayarak cebinden anahtarlarını çıkardı ve boş boş salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen benimle iletişime geçmekten çekinme. Üniversite zordur ve zor birkaç yıl geçirdiğini biliyorum. Annen ve ben her zaman senin için buradayız." Ayrılmadan önce ekledi, "Eğer oğlumu buralarda görürsen,

Ona babasının etrafı koklamaya geldiğini söylemeyi unutma, olur mu?" Şakağına vuruyor. "Onu tetikte tutmak lazım."

Killian'ın sonunun böyle mi olacağını merak ederek geri çekilen figürüne bakıyorum. Yakışıklı ve kır saçlı, zengin, güçlü ve *neredeyse* samimiyet sahibi. Nedense bunu hayal edemiyorum.

Protein barını açıp bir ısırık alıyorum ama iştahımın kaçtığını fark ediyorum. Kütüphane girişine çıkan taş basamakları tırmanmadan önce onu yenmeden en yakın çöp kutusuna atıyorum. Bu bina oryantasyon turum sırasında en sevdiğim yerlerden biriydi. Girişin mermer bir zemini ve girintilere yerleştirilmiş üniversitenin kurucu üyelerinin heykelleri var. Ana alana geçerken havaya eski kağıt kokusu siniyor ve burada bir istikrar duygusu hissederek derin bir nefes alıyorum. Hayatımda ne tür bir çalkantı olursa olsun, kütüphaneler hep aynı kalıyor.

Çalışma odalarının yerini teyit ettikten sonra, elimi siyah ferforje trabzanın üzerinde gezdirerek kıvrımlı mermer merdivenleri çıkıyorum. Üçüncü kata çıkmak için ikinci katı geçiyorum ve nefes almak için sahanlıkta duruyorum. Ana yürüyüş yolunun hemen dışında, aşağıdaki alana bakan küçük bir balkon var. Buraya yerleşiyorum, manzaranın tadını çıkarıyorum, nefesimi tutuyorum.

"Geç kaldın."

Dönmeme fırsat kalmadan iki el vücudumun iki yanındaki korkulukları kavrıyor ve beni güçlü kolların arasına hapsediyor. Tristian'ın sıcak kokusu beni sarıyor. Derin bir nefes alıyorum ve "Erkencisin" diye cevap veriyorum.

"Bu işler böyle yürümüyor, Öykü." Burnunun saçlarımı dürttüğünü hissediyorum, sanki kokumu da içine çekiyor. "Beklentilerimiz konusunda kafan karışık diyeceğim ama bence sen bundan daha zekisin. Kasıtlı olarak mı meydan okuyorsun?"

"Önemli bir şey değil," diyorum, onun tarafından kafese kapatılmış olma hissi karşısında donup kalıyorum. "Dersten sonra oyalandım ve sonra buraya gelirken Daniel'ı gördüm. Onunla konuşmak için durdum. Meydan okumuyorum."

Tristian ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalır. "Onunla konuşman için sana izin veren oldu mu?" Nefesi kulağımda sıcak olsa da sesi buz gibi soğuk.

Şaşkınlıkla sordum, "O benim üvey babam. Ailemle konuşmak için izin mi almam gerekiyor?"

"Neredeyse her şey için izne ihtiyacın var, Öykü." Arkama geçip vücudunun zayıf, katı uzunluğunu benimkine bastırıyor. "Biliyor musun, sana göz kulak olmak için derslerden bir gün izin aldım. Seni sınıftan sınıfa takip ettim."

Kalbim göğsümde tekliyor, beni izleyen gözlerin hissini hatırlıyorum. "O sen miydin?"

"Tabii ki bendim. Anlamanız gereken birkaç şey var. Biz buradaki diğer kardeşlikler gibi değiliz. Lordlar için, rastgele bir kızı evimize getirmek bir risktir. Her zaman izleniyorsunuz. Nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı her zaman biliriz. Ve eğer başarısız olursan - çizgiyi aşarsan - sonuçları olacaktır. Bundan hoşlandığımız için değil." Sesinde bir sırıtışla ekliyor, "*Sadece hoşumuza gittiği* için değil. Çıkarlarımızı da korumak zorundayız."

Parmaklıklardan elini çekiyor, yumuşak parmak uçları yanağımda geziniyor. Ona karşı kıpırdanıyorum, dokunduğunda boğazıma safra kaçtığını hissediyorum. Rahatsızlığımı ya fark etmiyor ya da umursamıyor, onun yerine parmaklarını omzumda gezdiriyor, kolumu okşuyor ve sonra göğsümün yan tarafını okşuyor.

"Bu ilişkinin nasıl yürüdüğünün tamamen farkında olmanız önemli. Herhangi bir yanlış anlaşılma istemiyorum."

"Anlıyorum." Gerçi şu anda kurallara ve düzenlemelere odaklanmak biraz zor. Beynim Tristian'ın parmaklarına ve meme ucumu keşfetmeye ne kadar yakın olduğuna odaklanmış durumda. "Bana sahipsin. Okulda ve evde. Her zaman."

"Aferin kızıma." Parmakları rotasından çıkarak eteğimin kenarına doğru ilerliyor.

Sonra da altına dalıyorlar.

Sertleşerek balkonun etrafına endişeyle bakıyorum. Oldukça izole bir bölgedeyiz ama yine de halka açık. Sarsılarak uzaklaşmaya çalışıyorum ama tek eliyle bile beni zahmetsizce vücudu ile balkonun kenarı arasında tutuyor.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım.

"Ne istersem." Parmakları külotumun dantelinin altına giriyor ve hemen klitorisime sürtünüyor. Geri çekiliyorum, ama o sadece beni ona karşı eziyor, horozunu kıçıma doğru itiyor.

Boğazım bir yutkunmayla tıkırdıyor. "Bunu burada yapamayız," diyorum kalbimin gümbürdediğini hissederek.

"Elbette yapabiliriz," diyor alçak sesle. "Bu eteği neden seçtiğimi sanıyorsun? Ve bu külotları. Kolay erişim."

Vereceğim tutarlı bir cevap boğazımda düğümleniyor. Herhangi bir protestonun onu daha da cesaretlendireceğinden ya da daha da kötüsü, birilerini nerede olduğumuz ve ne yaptığı konusunda uyaracağından neredeyse eminim.

"Şu anda yapmak istediğim şey," diye fısıldıyor burnunu boynumda gezdirerek, "gerçekten Rath'ın söylediği kadar ıslanıp ıslanmadığını öğrenmek."

Hem yanaklarımda hem de bacaklarımın arasında ısı birikiyor. "Rath?"

Başparmağını tembel bir daire çizerek döndürürken kıkırdıyor. "O gece ne kadar tahrik olduğunu bize anlatmadı mı sanıyorsun? Sikimi ağzına almaktan ne kadar zevk aldığını?"

Ben de öyle düşünmüştüm ama neden öyle düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Yani Rath üzerinde biraz kozum var. Ne olmuş yani? O güvenilir biri değil. Lordlara her şeyden çok sadık.

Tristian'ın parmaklarının bana hissettirdiklerine karşı dişlerimi sıkıyorum. "Yalan söylüyor. Hoşuma gitmedi. Nefret ettim. Böyle ıslanıyorum çünkü vücudum böyle. Hoşuma gittiği için değil."

"Oh, Tatlı Kiraz, her zaman kalbimi kırmaya çalışıyorsun." Parmağı kıvrımlarımın arasına girerek içime doğru bastırıyor. "Sorun değil. Eğer istersen

"Sır olarak kalsın, numara yapabiliriz." Bir parmağını sokuyor ve kulağıma doğru inliyor. "Tanrım, amın çok sıkı. Gerçekten bakirsin, değil mi?"

Duygularımı engellemeye çalışarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Hayatımdaki her erkek bekaretime bir fiyat biçti. Killian, Tristian, Rath. Ted. Diğer Şeker Babalar. Kısa bir süre için bunun hem bir güç hem de savunmasızlık kaynağı olduğunu düşünmüştüm. Ama gittikçe daha çok, tek kenarlı bir kılıç gibi görünüyor.

Gittikçe daha fazla, sadece üzerine düşmek istiyorum.

Hepsini atmalıyım. Hepsi beni rahat bıraksın diye bu işi bitirmeliyim. Belki de düzüşecek bir adam bulup bunu masadan kaldırmalıyım. O zaman o kadar da özel olmam.

Sesler mermer merdivenlerde yankılanıyor ve bir grup öğrenci bizim kata çıkarken kaskatı kesiliyorum. Kendimi korumak dışında her türlü düşünceyi bir kenara itiyorum. "Tristian," diye fısıldıyorum, "lütfen bırak gideyim."

"Benim için gel, tatlım. Ve sonra gidebilirsin." İkinci bir parmağını sokuyor, beni içimden geriyor, hem irkilmeme hem de ürpermeme neden oluyor. "Sadece bu küçük şeyi yap ve seni eve bırakmaktan mutluluk duyacağım."

Yutkunuyorum, tüm sinirlerim tetikte. "Yapamam. Bu şekilde olmaz. Etrafta insanlar varken olmaz."

"Sanırım yapabilirsin," diye yanıtlıyor parmaklarını içeri ve dışarı pompalayarak. Dizlerim tutuyor ve diğer kolunu belime doluyor. "Bunu istediğini biliyorsun. Tanrım, şu haline bak. O kadar yakınsın ki titriyorsun."

Nefesimi tutuyorum. "Bu korku. Beni korkutuyorsun. Biri bizi yakalayabilir."

"Bu korku değil. Bu istek, Cherry. İçinden geliyor. Amın benim için titriyor." Başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor ve içimde bir sarsıntı oluyor. "Bunun bitmesini mi istiyorsun? O zaman benim için boşal."

Ona yanıldığını, vücudumu tanımadığını, onu anlamasının mümkün olmadığını söylemek istiyorum. Ama bir kez daha, bedenim utanç verici bir şekilde isyan ediyor. Parmaklarının her itişinde kalçalarım onları

kovalamaya, daha yakın olmalarını istemeye başlıyor. Elinin topuğu klitorisime her baskı yaptığında, ona karşı koyuyorum,

Sürtünmeyi arıyorum. Kalp atışlarım göğsüme çarpıyor, öğrencileri yaklaştıran her adımda kanım daha da ısınıyor. Birdenbire, onun durma düşüncesi yakalanmaktan daha dayanılmaz geliyor. Akılsız bir şey gibi teşvik edilen bir elektrik dalgası, açgözlü bir adrenalin vücudumda dolaşıyor.

"Benim için gel, Öykü," diyor, sesi sessiz ama taş gibi sert. Sanki bir şalter atıyor. Vücudum ısınıyor, derim acıyan bir çiğlikle karıncalanıyor. Terlemeye başlıyorum ve hemen arkamızdaki ayak seslerini duyduğumda kendimi daha fazla tutamıyorum. Orgazm içimde bir patlama gibi sekiyor, vücudumun merkezinden tatlı ve keskin bir şekilde yayılıyor. Sesimi yutuyorum, çığlıklarımı içimde tutmak için alt dudağımı sertçe ısırıyorum. Kötü bir dalga gibi üzerimden geçerek beni yüzeyin altına çekiyor. Tristian, büyük bedeni sakin bir şekilde benimkinin üzerine örtülmüş, ben onun elini sürerken ve parçalara ayrılırken bana tutunuyor.

"Aferin, aferin kızıma," diye mırıldanıyor, hareketlerini yavaşlatarak.

Kendimi dik tutmak için iki elimle korkuluklara tutunuyorum. Arkama baktığımda, diğer öğrencilerin hepsinin orada olacağına ve bize aval aval bakacaklarına ikna oluyorum. Ama çoktan geçip gitmişler, hiçbirinin haberi yok.

Bu güvenceyle bile Tristian'dan uzaklaşıp eteğimi düzeltiyorum, hâlâ içimde onun parmaklarının hayaletini ya da inanılmaz bir orgazmın ılık ışıltısını hissetmiyormuşum gibi davranıyorum.

Şu anda kendimden nefret ediyorum.

Vücudumdan ve onun becerikli parmaklarından nefret ediyorum. Çamaşırhanedeki o geceden nefret ettiğim kadar nefret ediyorum. Bu kütüphaneden nefret ediyorum. Üçünden de nefret ediyorum, bu kadar soğuk ve duygusuz oldukları ama bir şekilde bana bu kıvılcımlı sıcaklığı hissettirmeyi başardıkları için.

Bu sıcaklık hiç durmayacak. Boynum terden karıncalanıyor ve görüşümün kenarları kararıyor, tünelleşiyor. Sallanmaya başladığımı hissediyorum ama bunu durduracak gücüm yok. Kendimi yakalamak için elimi uzatıyorum ama her şey kararıyor.

Düşüşü hissetmiyorum bile.

KADEMELI OLARAK UYANIYORUM. Beni ilk etkileyen koku oluyor; güçlü, çiçeksi bir parfüm. Ondan sonra kesik kesik sesler almaya başlıyorum. Yerde sürünen ayakkabılar, belli belirsiz sesler, fısıltılar.

Benim adım. "Story? Uyan artık."

Tristian.

Alnımda bir el hissedince kıpırdanıyorum ve yavaşça gözlerimi açıyorum. Hatırlamam uzun bir anımı alıyor. Tristian'ı. Orgazmı. Her şey karanlığa gömülüyor.

Şimdi, başımda dikilen insanlar var. Sadece Tristian değil. Bir grup erkeğin yanı sıra benim yaşlarımda, siyah, kıvırcık saçlı ve pürüzsüz tenli muhteşem bir kız da var.

Ela gözleri benimkilere dikilmişti. "Bugünün hangi gün olduğunu biliyor musun?"

Ona göz kırpıyorum, kendimi bulmaya çalışıyorum. "İlk gün. Pazartesi. Ayın on biri."

Kız-kadın-başını sallar. "Görünüşe göre bayılmışsınız. Herhangi bir sağlık sorununuz var mı?" Başımı salladığımda mırıldanıyor. "En son ne zaman yemek yediniz?"

"Dün gece," diye mırıldanıyorum, kendimi dirseklerimin üzerine yavaşça kaldırıyorum. "Ama ondan önce..." Birden kendimi mahcup hissederek sözümü kesiyorum.

Tekrar erkek grubuna bakıyor. "Muhtemelen kan şekeri falan düşmüştür." Bana bakarak alaycı bir şekilde sırıttı. "Ben Sutton, Kontes. Tıbba hazırlık okuyorum ama bu çoğunlukla zayıfları ayıklamak için bize aldırdıkları bir sürü inanılmaz zor fen dersi anlamına geliyor."

"Oh."

Tristian'a sert bir bakış fırlatıyor. "LDZ geleneklerine göre Leydi'lerini aç mı bırakırlar, yoksa sen çok mu ihmalkarsın?"

Oh, Tanrım. Tristian.

O soğuk gözlerini gruba dikmiş, sert bir şekilde yanımda duruyor. "Bu sizi nasıl ilgilendirir anlamıyorum. O bizim Leydimiz. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Sutton alay ederek ayağa kalktı. Kalkmama yardım etmek için bana elini uzatıyor ve ben de hiç düşünmeden elini tutuyorum. "Yavaş olun hanımefendi. İyi misiniz?" Başımı sallıyorum, kendimi dengede tutarken Tristian'ın bakışlarından dikkatle kaçınıyorum.

Diğer adamlardan biri -Kont- kıkırdıyor. "Bilmeliydim. Bırakın koca kıçlı bir kadını, bir köpek yavrusunu bile Lordlara emanet etmezdim."

Başka bir Kont bakışlarımı karşılıyor, ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. "Hey, hanımefendi. İsteğiniz dışında tutuluyorsanız iki kez göz kırpın. Seni bir şeyle besleyeceğiz." Vurgulayarak kasıklarını avuçluyor.

Tristan usulca aramıza giriyor. "Aslında bu biraz üzücü. Bir kızın senin aletini ağzına almaya değeceğini düşünmesi için oldukça çaresiz olması gerekir."

Kontların hepsi güler. Biri der ki, "En azından Kontes hâlâ ayakta. Böyle giderse Cuma gününe kadar Leydisiz kalacaksın."

Başka bir Kont söze giriyor, "Tanrım, onu besleyemiyorlar bile. Orada oldukça zor zamanlar geçiriyor olmalılar. Belki de onlara bir bakım paketi göndermeliyiz. Kız zaten çok zayıf görünüyor."

Sutton bakışlarımı karşılıyor, dudakları gergin ve mutsuz bir çizgi halinde. Ama o da benim gibi sessiz kalıyor.

Tristian elimi tutuyor. Taş gibi, ifadesiz yüzünü görünce zaten tüylerim diken diken olmuştu ama sesini duyunca daha da kötü oldum. Kusursuz bir şekilde eşit ve yine de bir şekilde kesici. "Kont olmak zor olmalı. Her zaman zirveden ikinci sıradasın ama asla zafere ulaşamıyorsun." Başını sallıyor ve onlara başka birinin sempati duyduğunu sanabileceği bir bakış atıyor. Yine de hepimiz bu bakıştaki samimiyetsizliği görebiliyoruz. "Sizin için üzüldüğüm için bunu görmezden geleceğim. Bir de Amcığın çok yardımsever göründüğü için."

Bununla birlikte beni gruptan ayırıp mermer merdivenlerden aşağıya indirdi ve kütüphaneden çıkardı.

Ayak uydurmaya çalışıyorum.

Sonunda sessizliği bozduğunda çenesi kaskatı kesilmişti. "Bunun bizi nasıl gösterdiğine dair bir fikrin var mı?" Cevap vermemi beklemiyor. "Çok saçma. Nasıl olur da kahvaltı etmezsin? Öğle yemeği?"

Aslında bir cevap beklemiyor, dar gözleri tam karşıya sabitlenmiş, öfkeyle parlıyor.

Yine de ona bir cevap veriyorum. "Hatırlarsanız, hiçbiriniz kahvaltı yapmama izin vermiyordunuz." Sesimin nasıl çıktığına aldırmadan - sert, iğneleyici

-"Ve öğle yemeği sırasında yapacak işlerim vardı. Öğrenci merkezinde ders programım üzerinde çalışıyordum."

"Şahane," diye mırıldanıyor küçümseyerek. "Killian ve onun lanet öfkesi. *Sen* ve senin lanet olası inatçı itaatsizliğin. Artık bu işlerden kendimi sorumlu tutmam gerekeceğini görebiliyorum."

Sinirli bir şekilde yutkunarak "Ne gibi şeyler?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle kesişiyor ve duraklıyor, yüz hatlarındaki o keskin gerginlik biraz azalıyor. Bir parmağıyla çenemi kaldırıyor ve sırıtıyor. "Sana iyi bakıyorum, Tatlı Kiraz."

Gittiğimiz restoran beklediğim gibi değil. Ortam aydınlatması olan resmi bir yer. Çalışanlar takım elbiseli. Tristian ön taraftaki garsonla alçak ve yumuşak bir ses tonuyla konuşurken, ben garip bir şekilde kayıyor ve saçma kıyafetime bakıyorum. İçeri çıplak girseydim kendimi daha az yersiz hissederdim.

"Bu taraftan," diyor adam, beni ve Tristian'ı arka taraftaki bir masaya götürürken.

Tristian kendi adına, rahat bir düğme ve kot pantolon giymiş olmasına rağmen mükemmel bir uyum sağlıyor. "Otur," diye emretti ve sonra adama, "Başlayacağız

iki bardak su ve biraz ekmekle. Bedava gönderdiğin işlenmiş zırvalıklardan değil. Fırınınızın özel ürününü istiyorum. Eğer bu masada bir parça bile beyazlatılmış un görürsem çok mutsuz olurum."

Adam hiç duraksamadan başını sallayarak uzaklaşıyor.

Tristian bana bakma zahmetine girmeden menüyü açıyor. "İyi bir proteine ihtiyacın var. Taze bir şeyler. Mümkünse organik olsun. Et yer misin?" Soruya rağmen bana bakmıyor bile.

Yine de bir tuzağa düşme ihtimalime karşı bir an bekliyorum. "...Evet?"

İç çekiyor. "Bu hayal kırıklığı. Vegan olmak bunu çok daha kolay hale getiriyor." Tam o sırada bir garson elinde su ve bir sepet ekmekle geliyor. Tristian, "Tavuğunuz antibiyotiksiz mi?" diye soruyor. O ve garson hangi etlerin 'doğal olmayan kimyasallar ve hormonlarla zehirlendiğini' -Tristian'ın sözleriyle- gözden geçirirken ben de onun sorusu üzerine kafa yoruyorum.

Garson gittikten sonra, "Vegan olmak *neyi* kolaylaştırıyor?" diye soruyorum. "Taze ve temiz yemek." Menüyü bir kenara fırlatıp sepeti dürterek

bana doğru uzattı. "Eee? Devam et. Yine Viktorya dönemindeki bir hizmetçi gibi bayılmana izin veremem."

Artık kızgın görünmüyor. Ortadaki mumun yumuşak ışığı, soğuk gözleri beni izlerken bile yüz hatlarını sıcak, aldatıcı bir ışıltıya büründürüyor. Tristian'ın bir randevuda böyle görünebileceğini ürkütücü ve istenmeyen bir şekilde fark ediyorum.

Bu düşünce beni aynı anda hem iğrendiriyor hem de büyülüyor.

İsteksizce sepetten bir rulo koparıp bir ısırık alıyorum. Tuhaf havayı biraz olsun dağıtmak umuduyla, "Vegan mısınız?" diye soruyorum.

"Bazen," diye cevap veriyor, kıpırtısız. Titreyen mum gözlerine yansıyor. "Orada ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Kütüphanede, sen zeminle tanışmadan önce."

Ekmek bir anda zımpara kağıdı yutmak gibi oldu. "Bu bir dersti" sanırım.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ve? Ne öğrendin?"

Beynim cevabı bulmak için sisi tarıyor. "Bana istediğini yapabileceğini, ne zaman ve nerede olursa olsun."

"Evet, doğru." Bana tepeden bakan bir gülümseme verdi. "Ve?"

"Olmam gereken yerde olmalıyım ve erkeklerle sadece senin izninle konuşmalıyım."

"Evet. Kesinlikle." Elini uzatıp yanağımdaki terli bir saç telini itiyor. "Peki ya bu, şu anda yaptığımız şey? Bunun bir ödül olduğunun farkındasın, değil mi?"

Ödül.

Bu kelime ekmekle birlikte ekşi bir şekilde yemek borumdan aşağı iniyor. "Ne için bir ödül?"

Elini indiriyor ve bileğime, bu sabah taktığım kelepçenin tam üzerine geliyor. "Kontlarla konuşmadın. Gözlerinin içine bile bakmadın. Bu sadakattir." Bileğimi kaldırıyor ve elimin arkasına yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyor.

Bunu yaparken gözleri benimkilere takılıyor, garip bir şekilde tatlı bir jest, sonrasında elimi nazikçe masaya geri koyuyor.

İçimde hissettirdiği duygu yabancı ve tedirgin edici. Yumuşak, hüzünlü bir his, garip bir şekilde yaralı bir şeyle dengelenmiş, sanki daha iyi olan yarım her şeyin ne kadar sahte olması gerektiğini yeni fark etmiş gibi.

Sanırım cezaları tercih ederim.

10

KILLIAN

Antrenmandan eve döndüğümde vücudumdaki her kas ağrıyordu. Kamyonetimi garaja park ediyorum ve ağrıdan yüzüm buruşuyor. İlk maçımız Cumartesi günü ve Koç hazır olduğumuzdan emin olmak için bizi zorlu bir sınavdan geçirmeye karar verdi. Kamyonetin arkasından çantamı alıyorum ve içeride beni neyin beklediğini bilerek eve yaklaşıyorum.

Umursadığımdan değil.

Ben hatırlamıyorum. Ama onun varlığının farkındalığı, lanetlenmiş olmak gibi, kurtulması zor bir şey. Öykü'nün hiç geri gelmemiş olmasını dileyen yanımla, ona sahip olma düşüncesiyle ağzı sulanan yanımı uzlaştırmak can sıkıcı bir şey.

Eşyalarımı arka kapının yanındaki kancaya asıyorum ve ağrıyan kaslarımın gerildiğini hissediyorum. Gerçek şu ki, biraz acıya aldırmıyorum - özellikle de sıkı bir antrenmanın ya da iyi oynanmış bir oyunun sonucu olduğunda. Her vuruş, her darbe bana içimde şişen tüm bu bastırılmış enerjiyi kanalize edebileceğim bir yer veriyor. Savaşmak için somut bir şey.

Story'nin Leydimiz olmasını kabul etmemin bir başka nedeni de bu.

Özellikle de geçen seneyi bu kadar domine ettikten sonra, bir meydan okumaya ihtiyacım var. Burada işler çok gevşedi. Bunun rehavetine kapılmak kolay olurdu. Durgunlaşmak. Bu süreçte daha az güçlü olmak.

Mutfağa girdiğimde Bayan Crane ocağın üzerine eğilmişti. Bana yan gözle bakıyor. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ hayattasın."

"Neden olmayayım ki?" Ceketimi omuzlarımdan çıkararak soruyorum. Yemeklerinin kokusu içime bir yük treni gibi çarpıyor. "Yemekte ne var?"

"Lazanya," diye cevaplıyor. "Ve orada Şeytan'ın sağ testisinden bir dudak duymasam iyi olur. O koca sarışın mızmızlanmasını duymaktan bıktım."

"Tristian?" Yemek odasını görmek için arkama bakarak soruyorum. "Onun nasıl olduğunu bilirsin." Tristan'ın Bayan Crane'e olan nefreti bir efsane ve tamamen karşılıklı. Başından beri lanetlenmişlerdi, çünkü onun özel organik, GDO'suz, yerel kaynaklı yadda yadda saçmalıklarına sahip olması gerekiyor ve Bayan Crane'in donmuş veya kavanozda gelmeyen herhangi bir şeyi nasıl pişireceğini bildiğinden emin değilim.

Durup ona baktım. "Sağ testis mi? Hangimiz sol?"

Çekmeceden bir bıçak çıkardı ve geri adım atmamak için kendimi zor tuttum. Bayan Crane bazen korkutucu bir kaltak olabiliyor. "Oh, diğeri."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu beni tam olarak ne yapıyor?"

Sırıtışında bir sıra lekeli diş görünüyor. "Sen sünnet derisisin, evlat."

Ona ters ters bakıyorum. "Ücretli yardımın bu kadar küstah olması gerektiğini sanmıyorum."

"Umurumda olduğunu sanmıyorum," diye karşılık veriyor, ters ters bakarak. "Ben senin küçük sürtüklerinden biri değilim. Şimdi o lanet suratını kapat ve tabakları indir. Bıçağımın üzerine koymak için çok yaşlı değilsin, evlat."

Gözlerimi deviriyorum. Bayan Crane'in tehditlerini destekleyecek itibara sahip olduğunu herkesten daha iyi biliyorum, ama beni gerçekten öldürmek isteseydi, bunu ben hafta sonları küçük ofisine sığınan kabadayı, öfkeli bir çocukken yapardı. Ve Tanrı biliyor ki Tristian ölmüş olurdu.

sonsuza kadar önce. Bana karşı olan zaafı anlaşılabilir. O aileden sayılır.
-Huysuz, yaşlı, cin içen, sigara içen, eski bir suçlu teyze gibi. Ama sanırım diğerlerine karşı da zaafı var. Ne de olsa onu Güney Yakası'ndan kurtarmıştık.

Kilerde dolaşırken, "Bugün küçük oyuncağınla tanıştım" diyor.

Yemek odasına baktım ama onu göremedim. Çenemi sıkarak, garaj yoluna girdiğimden beri kafamda dönüp duran soruyu dile getiriyorum: "Nerede o?"

"Ben nereden bileyim?" Bayan Crane elinde bir şişe rendelenmiş parmesanla dolaptan çıkarak cevap veriyor. "Ona bir şeyler yedirdim ve yoluna gönderdim. Şeytan'ın cinsel organının bilinçli tezahürleriyle akşam yemeğine katılmaya istekli görünmüyordu. Onu suçladığımı söyleyemem. Sende anal kaşıntı kişilikleri var. Buna nasıl dayanıyorum bilmiyorum."

"Bugün gerçekten gözyaşı döküyorsunuz, Bayan Crane." Gözlerimi kısıyorum. "Kıçına ne girdi ve öldü?"

Bıçağı bana doğru salladı. "O kız mı? Her ne olduğunu düşünüyorsan, o tam tersi. Bakışını biliyorum. Seni mahvedecek, evlat. Bunu yaptığında gülmeyeceğimi söyleyemem."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye homurdanarak dolaptan bir tabak kaptım.

"Onu senden daha iyi tanıyorum." Topallayarak yanımdan geçerken bana hırıltılı bir kıkırdama gönderdi. "Bir kuşun tüyleri. Yeni tanışmış olmamız önemli değil. Ben ve o çok eskiden tanışıyoruz. Göreceksin."

Lanet olası şifreli yaşlı suç dulları.

"Ciddi olamazsın," diyor Tristian, kadının masaya koyduğu yemeğe dudak bükerek. Alnında bir damar patlıyor ve Rath ile ben öfke nöbeti geçirirken bakışlarımızı paylaşıyoruz. "Bu peynirin içinde ne olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bu peynir değil. Rafa dayanıklı testere tozu! Makarna... Buna yasal olarak makarna bile denemez! Bu ekmek koruyucularla dolu ve

kimyasallar ve oradaki eti nereden bulduğunu bilmek bile istemiyorum." Son kontrol kırıntısına tutunmaya çalışıyormuş gibi şakaklarını ovuşturuyor. "Bu pisliği yiyemem, Bayan Crane!"

Bayan Crane bir servis kaşığını lazanyanın ortasına saplar ve şöyle der: "Bunu yiyebilirsin ya da *bok yiyebilirsin*. İkisi de umurumda değil, seni kokuşmuş at boku yığını."

Tristian onun odadan çıkışını izlerken gözleri seğiriyor. "Onun saçmalıklarından bıktım artık! Neden *hem* hizmetçimiz *hem de* aşçımız? Sadece bir buçuk iş yapabiliyorsa iki iş için para almamalı."

Rath ona ters ters bakar. "Bayan Crane'i rahat bırakın. Yemekle ilgili bir tür akıl hastalığınız olması onun suçu değil."

"Vücudumu önemsemek bir akıl hastalığı değildir," diye karşılık veriyor ayakta. "Ve ikiniz de kansere yakalandığınızda ve organlarınız iflas ettiğinde son gülen ben olacağım." Tristian hışımla odadan çıkarken Rath ve ben gözlerimizi deviriyoruz.

Rath kendine de bir porsiyon ayırarak, "Yemin ederim, yemediği zaman daha da kötüleşiyor," diyor. "Burası gerçekten gerginleşmek üzere. Bunun neyle ilgili olduğunu sanıyorsun? Sadakat maddesi mi?"

Antrenmanda ne kadar kalori yaktığımı hayal bile edemiyorum. Binlerce olmalı. Tabağıma üç büyük kaşık dolusu makarna yığarken, sürtük üvey kardeşimin sözleşmeye eklediği maddeyi fazla düşünmemeye çalışıyorum. "Bizi kızdırmaya çalışıyorsun."

Rath kuşkulu görünüyor. "Hayır, orada taktiksel bir şeyler olmalı. Üçümüzle koca bir akademik yıl geçirdik ve o bilerek başka biriyle yatmamızı mı engelliyor? Bu sadece her fırsatta korkutulmayı istemektir."

"Bunu yapamayacağımızı düşünüyor," diye açıklıyorum, yemeğimi boş boş çiğneyerek. "Pes edeceğimizi ve o zaman tüm sözleşmenin geçersiz olacağını düşünüyor."

Tristian elinde bir tabakla geri döner. "Neyse ki Tatlı Kıçlı Kiraz'la küçük randevumdan arta kalanlar var."

Çiğnemeyi bıraktım. "Neyini?"

Cevap vermek yerine, "Artık onun genel sağlığından kendimi sorumlu tutuyorum. Herhangi bir yemek kesintisinin önce benden geçmesi gerekiyor."

Şimdi çatalımı bıraktım. "Nasıl anladın?"

"Anladığım kadarıyla," diye başlıyor bir parça ekmeği mideye indirirken, "kütüphanede bayıldığı için. Kontların önünde. Çünkü bugün yemek yememişti. Bu bizi kötü Lordlar gibi gösterdi. Sen ona bakamayacak kadar kızgınsın ve Rath da çoğu gün kendine bakacak kadar güvenilir değil."

"Hey!" Rath itiraz ediyor ama sonra hemen başını sallıyor. "Aslında, bu adil."

Tristian içkisini ona uzatır. "Belli ki ben olmalıyım. Burada beslenmeyi önemseyen tek kişinin ben olduğumu düşünürsek bu iyi bir şey." Omuzlarındaki gerginliği atarak bize sırıtıyor. "Onu Market Caddesi'ndeki o güzel yere götürdüm. Küçük bir ödül."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne için bir ödül?"

Tristian omuz silkiyor. "Baronlar ve Kontlarla yüz yüze geldi ve onlarla konuşmadı. Onlara bakmadı bile."

Ona öfkeyle bakıyorum. "Kütüphanede bayıldığı sırada ne yapıyordun?"

Tristian rahat bir omuz silkiyor. "Onun tatlı, ıslak amcığını parmaklayarak sikmek." Hatırlıyormuş gibi kıkırdıyor. "Aslında yapmak istediğim şey bu değildi. Bugün kütüphanede onun kirazını almak destansı olurdu. Onun yerine biraz teşhircilikle yetinmek zorunda kaldım."

"Halka açık sergi mi?" Rath inliyor. "Kahretsin, buna değer-"

"Senden daha fazla puanım var," diye onaylıyor Tristian, kaymağı yiyen kedi gibi gülümseyerek.

Öfkenin yükseldiğini, şiştiğini ve zonkladığını hissediyorum. O sabahki cezam için sadece iki puan almam yeterince kötü. Ama şimdi ikisi de ondan benden daha fazla aldılar. Anlaşıldı. Onun bir sürtük olduğunu hep biliyordum. Bunu duymak neden bu tabağı alıp suratlarına çarpma isteği uyandırıyor bilmiyorum.

"Ne zamandır orada saklanıyor?" Bu ikisi muhtemelen görebilecek olsa da tüm uçuculuğu bir kenara saklıyorum. Onlardan bir şeyler saklamak hiç kolay değil.

"Eve geldiğimizden beri," diyor Rath. "Tristian'la içeri girdiklerinde sessizdi. Odasında bir şeyler atıştırdı."

"Yaralarını sarıyor," diyor Tristian, tabağındaki bir şeye yüzünü buruşturarak. "Ödül almış olabilir ama yine de bugün birkaç kurala uymadı. Onu o parmak darbesiyle düzeltmek zorunda kaldım."

"Haklıydım, değil mi?" Rath sorar ve Tristian başıyla onaylar.

"*Sırılsıklam ıslanıyor,*" diye onaylıyor, çatalımı nasıl boğduğumu görmezden gelerek. "Ve çok sıkı. Bakire olduğuna tamamen inanıyorum. İkimizden kaynaklanmayan bir orgazm yaşadığından bile emin değilim."

İğrenç. Bu pislikler, masanın üzerinde beşlik çakmaktan iki saniye uzakta görünüyorlar.

Tristian devam ediyor: "Ama çok muhalif biri. Mesaj atmıyor, geç geliyor...oh, ve kütüphaneye neden geç kaldığını biliyor musunuz?" Cevap vermemizi beklemiyor. "Çünkü babanla konuşuyordu."

Sesim alçak ve tehlikeli bir tıslamayla çıkıyor. "*Neyi* beceriyordu?"

Rath ve Tristian da bana benzer sempatik bakışlar atıyorlar. O zamanlar neler olduğunu, o yıl beni nasıl bir sarmala soktuğunu biliyorlar.

Tristian alaycı bir şekilde gülüyor. "Kampüsün tam ortasında mutlu bir aile toplantısı yaptılar. Çabucak halletmemiz gerekiyordu."

Lanet olsun.

Orospu

çocuğu.

Bardağımı yere çarpıyorum ve tabağımı kaptığım gibi sandalyemden kalkıyorum. Buraya gerçekten bu yüzden mi dönmüştü? Babama tekrar yakın olmak için mi? Bu yüzden mi?

Boğazımın arkasına yerleşen acılık, o anda yemeği cazip olmaktan çıkarıyor.

Rath beni sakinleştirmek için üzgün bir şekilde, "Böyle bir durum olmasına gerek yok," diyor.

Tristian da aynı fikirde, "Bunun için onu çoktan cezalandırdım. Bir daha bizim sözümüz olmadan ona yaklaşmayacak, güven bana. Bunu çok net duydu."

"Arkanı kolladığımızı biliyorsun."

İkisi de öfkeme alışkın oldukları için odadan çıktığımda ikisi de şaşırmış görünmüyor.

Adil olmadığını biliyorum. Bu ikisi ilkokuldan beri benim yanımdalar. Benim gibi onlar da ciddi badireler atlattılar ama bu yakınlığı koruyorlar ve kendilerini dışarıya nasıl sunacaklarını biliyorlar. Sızlanmak yok. Sızlanmak yok. Sert, sadık ve derinlerde, belki de benden daha ahlaksızlar.

Ama içimde küçük, kırgın bir parça şöyle düşünüyor: *Kendi arkanızı kolluyorsunuz*. Story'yi istiyorlar. Onu benim istediğim gibi istiyorlar. Mutlak sahiplik. Ama üç kişiyken nasıl mutlak olabilir ki?

Bu bir yarışma. Oyunun bir galibi olacak. İçimizden biri onu alacak, becerecek, başka hiç kimsenin hak iddia edemeyeceği bir parçasına sahip olacak. O benim *hakkım*. Bunu hepimiz biliyoruz. Ve her nasılsa, bu ikisi ona sahip olma yarışında benim önüme geçtiler. Bu hiç adil değil.

Tabağımı sararken düşünüyorum da, *hayatımda bir gün bile adil oynamadım.*

Şimdi başlamayacağım.

~

Odasına girdiğimde geç olmuştu.

Tül perdeleri kendim seçmiştim, sokak lambalarından gelen ışığın yatağına ulaşacağından ama başka hiçbir yere ulaşmayacağından emin olmak için. Gözlerimi alıyor

ama bir kez alıştıklarında, onu görüyorum. Uyuyor.

Onu ilk gördüğümde, babamın onun para avcısı annesiyle nişanlandığını duyurduğu o gece yemekte, onun iyi olduğunu düşünmüştüm. Sevimli. Biraz gergin ve beceriksizdi ama mükemmel bir şekilde becerilebilirdi. Daha da iyisi, babamın onu bana hediye edeceği bilgisiydi - sezgisiydi.

Çok mantıklıydı. Babamın bir oyuncağı vardı, benim de... Bunu hiç söylemedi, ama söylemek zorunda da değildi. Neredeyse onun porno koleksiyonuyla büyümüştüm, bir kıza nasıl davranılacağını, bir kızı nasıl *becereceğimi,* ona nasıl haddini bildireceğimi öğrenmiştim. Hâlâ çocuk olmam ve onun babam olması, ilgi alanlarımızı paylaşmamızı zorlaştırıyordu. Ama o biliyordu. Ben de biliyordum.

Story ve annesi onun aradaki boşluğu doldurma yoluydu.

Bu yüzden yemekte oturdum ve beklentiyle dolup taşmama rağmen kibar olmaya çalıştım. Park yerine varır varmaz çocuklara mesaj attım, pırıl pırıl yeni kızımla övündüm, hepsi benim, başkasının değil.

Şaka gibi.

Ancak hiçbirinin bilmediği şey, Öykü'nün en çok uyurken güzel olduğudur. Şimdi ona bakıyorum, süt gibi tenini, yanağına düşen bir tutam siyah saçını içime çekiyorum. Uyurken ağzı hep ayrık, o pelüş dudakları ıslak ve hazır görünüyor.

O zamanlar hep olduğu gibi sikim taş gibi sertleşiyor. Tabii ki, onun hayatını cehenneme çevirdim ve çocuklar da mutlu bir şekilde beni takip ettiler. Lisedeyken ona s a t a ş m a k kolaydı. Eğlenceliydi. Küçük ve zayıftı. Aile olmadığımızı ve asla olmayacağımızı açıkça belirttim. Okulda hiçbir sosyal nüfuzunun olmadığından emin oldum. Toplum içinde benimle asla konuşmamasını ya da beni tanımamasını söyledim. Asla.

Bu onu bilmediğim anlamına gelmiyordu. Hayır. Yan yatak odasındaki kızı yakından takip ediyordum, özellikle de babamla yakınlaştıkça. Görünüşe göre Daniel Payne bir anda bu iki talihsiz ruhu yoksulluktan kurtaran kurtarıcıyı oynamayı sevmişti. Ben bunun sahte olduğunu biliyordum ama onlar bilmiyordu.

Story'yi takip etmek o zamanlar bir bağımlılık gibiydi. Birincisi, yeni oyuncağıma kafayı takmıştım. Nasıl koktuğunu, sesinin nasıl olduğunu, kıyafetlerinin altında nasıl göründüğünü bilmek istiyordum. Yeterince kolaydı ve beni tüketiyordu. Onunla aynı banyoyu paylaşmak zorundaydım, bu da bana onun eşyalarına, kokusuna ve varlığına erişim sağlıyordu. Ne tür bir şampuan sevdiğini ve mavi jöleler yerine beyaz diş macununu tercih ettiğini biliyordum. Lanet olası uzun saçlarının her şeyi tıkadığını. Çöpte buruşturulmuş kağıtları gördüğümde, onun bir paçavra üzerinde olduğunu anlıyordum. Her şeyi biliyordum ve bu beni çıldırtıyordu, çünkü daha fazlasını bilmek istiyordum.

Ortak banyo başka bir şey daha sağlıyordu - kasıtsız bir şey: odasına, sırlarına erişim. *Ona*. Sırtımı serin fayanslı duvarlara dayayarak saatlerce oturur, yatak odasının havalandırmasından gelen sesini dinlerdim. Onun ve Mary'nin yaşlı adamlara göğüslerini göstererek hediye kartlarını ve paralarını dolandırdıklarını bu şekilde öğrendim.

Orada da durmadım. Her gece -gerçeği öğrendikten sonra bile- gizlice odasına girdim ve yatağının yanında durup ona yapabileceğim her şeyi düşündüm. İlk başta, bu düşünceler tamamen onun yumuşak görünümlü ağzıyla ilgiliydi. Küçük şortunun altında kaybolan teni. Atletinin altındaki meme uçlarının koyu renk hatları. Ben *çekerken* yumruğumun etrafına sıkıca sarılmış saçlarının nasıl görünebileceği...

Dudaklarına, dilinin parlak ucuna spermlerimden küçük hediyeler bıraktım. Fark edeceği kadar değil. Sadece onun işaretlendiğini, içinde benden bir parça taşıdığını bilmeme yetecek kadar.

Ama bu daha *önceydi*.

Gece babamın çalışma odasının önünden geçerken onları gördüm. Story kucağındaydı. Eli gömleğinin üstündeydi. Göğüslerine dokunuyordu. *Benim* olması gereken göğüslerine.

Babam açıkça sarhoştu ve kız orada, dizinin üzerinde oturmuş, parmakları göğüs ucuyla oynarken hiçbir şeye boş boş bakıyordu. Babamın sarhoş olduğunu biliyorum.

kulağına bir şeyler fısıldadı ama ben duyamadım. Sadece ben hışımla uzaklaşmadan önce başını isteksizce salladığını görebiliyordum.

Ondan sonra, geceleri ona yapmayı hayal ettiğim şeyler bu kötü, yakıcı şeylere dönüştü. Onu bir yastıkla boğabilirdim. Bilgisayarındaki verileri çalabilirdim. Ağzını tıkayabilir, onu tutabilir ve sert, hızlı ve acımasızca becerebilirdim.

Şu anda yatağın ortasına kıvrılmış, kollarını bir yastığa sımsıkı sarmış durumda. Story neden korkuyor? Benden mi? Çocuklardan mı? Başka bir şeyden mi?

Her ne ise, bir yastığın yeterli olacağını düşünecek kadar aptal. Kendimi sandalyeye bırakıyorum ve yataktaki kıza odaklanıyorum - nefesinin yükselip alçalmasına ve şu anda ne kadar çok, çok savunmasız olduğuna.

Bir gece önce kendimi tutmuş, sadece izleyeceğimi söylemiştim. Ama işte yine buradayım, eşofmanımın ince kumaşı altında sikim gittikçe sertleşiyor. Ellerim minderin kenarını yumrukluyor. Story'nin bacakları battaniyenin altında hareket ediyor ve ben donup kalıyorum, bana doğru dönmesini sessizce izliyorum. Uzun, haince bir kalp atışı boyunca hareket etmiyorum, bir gece önceki gibi uyanıp uyanmayacağını görmek için bekliyorum, bir canavar arıyormuş gibi odanın etrafına bakıyor.

Gözleri hiç açılmıyor, ama loş ışıkta ağzının gevşediğini, dudaklarının bir kez daha ayrıldığını görüyorum. Story'nin dudakları her zaman çok kırmızı, çok dolgundu. Tristian onunla tanıştığında bana onun hakkında söylediği ilk şey buydu. "Bahse girerim bu dudaklar bir sikin etrafına sarılsa harika görünürdü."

Story'nin asla benim için olmadığını fark etmeden önce onunla oynamıştım - muhtemelen flört etmiş ve babamın tasarımcı pantolonuna girme yolunda sürtüklük yapmıştı. Sikimi çıkarır ve başını dudaklarının arasına sokardım, sadece birazcık. Asla bilmezdi.

Yine de yeterli değildi. Tıpkı Story'nin kendisi gibi tatmin edici olmayan bir alaydı.

Ama Tristian o gece çamaşırhanede sonunda yapmıştı bunu; sikini o kırmızı, güzel dudakların arasından geçirmişti ve *lanet olsun ki* haklıydı. Gerçekten de harika görünüyorlardı. Hatırladıkça yüzümü buruşturuyorum, kalbim kanı bacaklarımın arasına itiyor. Başımı arkaya yaslayıp sonunda rahatlıyorum, elimi pantolonuma sokup uzun aletimi çıkarıyorum. Serin hava aşırı ısınmış tenime iyi geliyor. Elimi uzunluğumda gezdiriyorum ve yıllar boyunca mükemmelleştirdiğim fanteziyi canlandırıyorum. Eve geri döndük ve bitişikteki banyodan gizlice geçip onun odasına girdim. O uyurken yatağının yanında duruyorum ve beni motive eden faktörlerin gerçekten sapıkça bir kombinasyonu: sikişmek ve acı çekmek.

Fantezide battaniye beline kadar iniyor ve dar bir atlet giyiyor. Kumaşın arasından meme uçlarını görebiliyorum. Bunun beladan başka bir şey olmadığını bilsem de - o benim üvey kardeşim ve pis bir fahişe - uzanıp birine dokunuyorum, pürüzsüz yüzeyini anında çakıl taşı gibi hissediyorum. Uyanmıyor ve bu beni daha da cesaretlendiriyor. Battaniyeyi kaldırıyorum ve dikkatlice, sessizce arkasındaki yatağa kayıyorum. Sırtını benimkine dayıyor ama nefesi kontrollü bir şekilde solumaya devam ediyor. Kalçalarımı öne doğru ittiğimde, birden külot giymediğini fark ediyorum. Uyluklarının arasına ısrarla bastıran sert sikimin hissi onu heyecanlandırmıyor. Kalçasının dış tarafını öne doğru iterek bacaklarının arasındaki sıcaklığa erişmemi sağlıyorum. Saçlarını yumruğumun etrafına doluyorum ve bunu durdurmak mümkün değil. İçimdeki *alma* dürtüsünü kontrol edemiyorum. Sikim bacaklarının arasından kayarak amını zorluyor. Kalçasını kavrayıp onu sabit tutuyorum ve sikimi sert, acımasız bir itişle içine sokuyorum.

Hayalinde ağlıyor, her zaman aynı keskin, yaralı ses uykulu, şaşkın bir iniltiye dönüşüyor.

Şimdi, elim öfkeyle sikimi soyuyor. Bu fantezi -bu eski, güvenilir, asla başarısız olmayan fantezi- onun sadece birkaç adım ötemde olmasıyla yeni bir yoğunluk kazanıyor. Taşaklarım geriliyor, midemin çukuru sonunda ona sahip olma ihtiyacıyla yanıyor. Gerçeği biliyorum, bu fantezinin

Story'ye zarar vermek, onu aşağılamak, kirletmek isteme sapkınlığı. Ama bundan çok daha güçlü olan başka bir şey var. Orgazmımı tekrar tekrar tetikleyen şey bu.

Üvey kardeşimi becermek
istiyorum. Ona sahip olmak
istiyorum.
Ona sahip ol.

Sonunda *benim* olmasını istiyorum.

Boşalırken onun uyuyan formuna bakarken düşündüğüm şey bu, sperm elimden aşağı ılık ve kalın bir şekilde sızıyor. Sessizce nefes veriyorum, göğsüm efordan kabarıyor, başka bir şeyin daha farkındayım.

Bir keresinde başkasının onu almasına
izin vermiştim. Bunu bir daha
yapmayacağım.

11

HIKAYE

Bunu yaparken ne kadar kıllansam da, ertesi sabah 'uygun' giyinmek için zaman ayırıyorum. İsteyeceğim son şey kahvaltıda erkeklerin önünde başka bir düzeltme, yani striptiz yapmak.

Dolabımdaki kıyafetleri karıştırıyorum, Tristian'ın tercih edeceğini bildiğim kısa, şımarık etekleri parmaklıyorum. Rath'ın seçtiğini tahmin ettiğim birkaç kıyafet var; suni deri taytlar, stratejik yırtık ve sökükleri olan gömlekler, biraz sinirli. Killian'ın beni nasıl bir kıyafet içinde görmek isteyeceğini merak ediyorum ama kıyafet raflarını karıştırırken göze çarpan bir şey yok. Belki de her zaman söylediği gibi, onun için sadece bir çöplüğüm, itici ve utanç verici.

Beni istemediği düşüncesi tuhaf bir rahatlık ama bu durum yolumuzu bulmamızı daha da zorlaştırıyor.

Karmakarışık bir seçenekte karar kıldım. Rath için bir çift dar, siyah pantolon var. Tristian için düşük yakalı ve kısa, kabarık omuzlu pembe bir üst. Pek rahat görünmeyen ama 'çok masum' kıyafetimi tamamlıyor gibi görünen bir çift Mary Janes seçiyorum.

Masum. Omuzlarımı kaydırıp aynaya bakıyorum. *Evet, doğru*. Tristian göğüslerimi bir saniyede çıkarabilir.

Hatta onunla uyumlu bir şey seçmek niyetiyle şifonyerimdeki mücevher kutusunu açıyorum. İçindekilere gülmekten kendimi alamıyorum. Birkaç farklı, tatlı görünümlü parça. Küpeler. Saç tokaları. Bilezikler.

Kapıyı çarparak kapatmama neden olan şey, üzerinde küçük, narin bir haç asılı olan zincir.

Hadi oradan.

Martin'in muayenesi kusursuz geçer. "Çok iyi, hanımefendi," diyor ve başını sallayarak onaylıyor. Neredeyse bana bir köpek ödülü uzatmasını bekliyorum. "Lord Tristian benden kahvaltı standartlarını açıklamamı istedi, bu yüzden yemek salonuna katılmanız istenmediği sürece mutfakta yiyeceğinizi bilin." Başımı salladığımda, "Bugün Lordlar, Leydi'lerinin de onlarla birlikte yemek yemesini istiyorlar" diye ekledi.

Ondan sonra, içeceklerini getirmem için mutfağa gönderildim. Yemek odasındaki adamları şimdiden duyuyorum, derin sesleri ve yüksek sesli hareketleri.

Bayan Crane bir fincan kahve dolduruyor, gözleri bana kayıyor. "İyi plan, kızım." "Plan mı?" Bir çeşit ultra organik portakal suyu dökerek soruyorum, muhtemelen

Tristian için.

"Kıyafet," diyor kısık sesiyle, göğsümü işaret ederek. "Kendin seçtin, değil mi? Elbette seçtin. Öğrenmeye başlıyorsun."

Sözleri karşısında çenemin gerildiğini hissediyorum. "Evet, yerimi biliyorum."

Ama Bayan Crane alay ediyor. "Neyi kontrol edebileceğinizi öğrenmeye başladığınızı kastetmiştim. Elimde fazla bir şey yok. Bizim gibi insanların asla olmaz. Bu da kontrol edebildiğimiz şeyleri çok daha önemli kılıyor."

Ben katılmıyorum, "Benim kontrolüm yok. Bütün bu kıyafetleri benim için aldılar."

"Aç şu lanet kulaklarını kızım," diye tıslıyor, gözleri beni kıstırıyor. "Yılı kontrol edemezsin ama günü kontrol edebilirsin. Başka bir şey

giyebilirdin. Sen itaatsizlik etmemeyi seçtin. Tam tersini yapmayı seçtin."

Şeker kavanozunu sallayarak sözlerini şöyle tamamlıyor: "Günün tonunu sen belirliyorsun. İleride bacaklarının arasındaki o şeyi kullanmayı öğrenebilirsin ama bu iyi bir başlangıç."

Ona şüpheyle bakıyorum, ne demek istediğini tam olarak anlayamıyorum ama bunu söylemek için onu kızdırmaktan da biraz korkuyorum. Yaşlı bir kadın ve dün gece onunla tanıştığımdan beri çok huysuz göründüğünü biliyorum. Görünüşe göre, hayattaki payım huysuz, ne yapacağı belli olmayan insanlarla uğraşmak.

"Anlıyorum," diye yalan söyledim.

Bayan Crane onaylarcasına başını sallar. "Evet, öyle olacak. İnsanlar bir hayatın ne kadar küçülebileceğinin farkında değil. Kocam yapabilseydi benimkini bir ekmek kutusuna sığdırabilirdi."

Ona merakla bakıyorum. "Evli misin?"

Sert, kaba bir kahkaha atıyor. "Hayatta olmaz, kızım. Artık değil." Kayıtsızca, yüzünde hiçbir ifade olmadan, "O pisliği boynundan bıçakladım. Hem de yedi kez."

Bir saniye bekledim, şaka yaptığına yarı ikna olmuştum. Şaka yapmıyordu. Bir adım geri çekildim. "Sen... onu bıçakladın mı?"

Bana bir bakış bile atmadan cevap verdi: "Aynen öyle. Endişelenmene gerek yok, kızım. Bunu hak etmişti. Benim babam oradaki üç kişiyi izci çocuk gibi gösterirdi." Bu düşünce beni ürpertiyor.

Birinin duyup duymadığını merak ederek odaya bakıyorum. "Bunu bana söylemen gerekir miydi?"

Ama Bayan Crane sadece buruşuk bir el salladı. "Ben zaten hüküm giydim ve mahkum oldum. Kimse bana bir şey yapamaz. Eğer tavsiyemi istersen, önce sessiz çocuğa `git`. Diğer ikisini en iyi o idare eder."

Sersemlemiş bir halde arkasından yemek odasına giriyorum, aklımda Bayan Crane'in hayatının nasıl olması gerektiğine dair düşünceler dönüp duruyor. Bu üçünden daha mı kötü? Ted seviyesinden daha mı kötü? Ya da ondan da mı kötü?

Titrememi bastırıyorum ve bardak ve fincanları dikkatle tabaklarının etrafına yerleştirmeye başlıyorum. Bayan Crane, Killian ve Rath'ın önüne birer tabak koyuyor ama Tristian'ın önünde iğrenç görünümlü bir şeyden oluşan bir kâse olduğunu fark ediyorum.

Killian bana ters ters bakıyor, sanki bana bakmak bile onu kızdırıyormuş gibi. Ona küçük, sessiz bir "Günaydın" demeyi göze alıyorum.

Beni görmezden geliyor.

Tristian'ın gözleri beni takip ediyor, görünüşümü yavaşça ve takdirle inceliyor.

Rath alçak sesle mırıldanıyor. "Bu sabah ne kadar seksi görünüyorsun," diyor sandalyesinde tembelce arkasına yaslanarak.

Başımı eğip ellerimi gergin bir şekilde yanlarımda gezdiriyorum. "Teşekkür ederim."

"Aslında ben Bayan Crane ile konuşuyordum." Ona göz kırpıyor ve yaşlı kadın da ona karşılık veriyor.

"Bana yeni bir şey söyleme, kürtajda başarısız oldun."

Kaskatı kesildim, bu kadının cezalandırılmasını izlemeye dayanamayacağımdan emindim.

Yine de paniğim kısa sürdü.

Rath sadece omuz silkiyor. "Sen kaybedersin, yaşlı cadı."

"Senden daha çok istediğim kirli çoraplarımı kaybettim," diye cevap veriyor ve topallayarak odadan çıkıyor.

"Otur," diyor Tristian bana, yanındaki koltuğu işaret ederek. "Üzerinden geçmemiz gereken bazı şeyler var."

Tereddütle bana söyleneni yapıyorum, önümdeki ortamı incelerken sandalyemi kaydırıyorum. Tristian her ne yiyorsa, ondan daha küçük bir kase ve iki sosisli bir yumurta var.

Tristian kâse için "Yulaf ezmesi," diyor, "içinde taze meyve ve granola var. Yine de sen bir kadınsın. Demire ihtiyacın var." Sanırım bu sosisleri açıklıyor. Daha da yaklaşarak kulağıma fısıldıyor, "Ve sen sadece seksi görünmüyorsun, Tatlı Kiraz. Düpedüz sikilebilir görünüyorsun."

Midemde kelebekler uçuşuyor. "Bugün beni takip edecek misin?"

Omuz silkiyor. "İçimizden birinin ne zaman izlediğini asla bilemezsin."

"Buradasınız," diye söze başladı Killian, sesi sertti, "çünkü görünüşleri tartışmamız gerekiyor."

Rath, "Tristian bize dün yaşadığınız küçük *olayı* anlattı" diyor. Bu kelimeyi söylerken dudağının yukarı kalkması, bayılma nöbetleri hakkında tam olarak ne düşündüğünü anlatıyor.

Sanki benim için bir topmuş gibi.

Beni beslemedikleri için özür dilemek gibi aptalca bir şey yapamadan Tristian ekliyor: "Bunu konuştuk ve alışmak için yeterince zamanın olduğuna karar verdik. İnsanlar Leydi'mizin bize hizmet ettiğini, bize saygı duyduğunu ve bizi *istediğini* bilmeli."

"Özellikle de dünden sonra," diye katılıyor Rath.

Tristian şöyle açıklıyor: "İnsanların size kötü davrandığımızı düşünmelerini istemeyiz. Bu yüzden kampüsteki günlük görünümlerimize biraz PDA dahil etmeye başlamamız gerekecek."

Kaşlarımı çatarak soruyorum, "PDA? El ele tutuşmak gibi mi? Dün bunu yapmamış mıydık?"

Killian gözlerini devirir. "El ele tutuşmak sadece beşinci sınıftaysanız PDA'dır."

Tristian'ın sesi daha yumuşak ama yine de gözlerindeki eğlence parıltısını görebiliyorum. "Tatlım, bir kız bir erkeğe hizmet ettiğinde, ona saygı duyduğunda ve onu istediğinde ne yapar?"

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Şey, o....uh..." Tanrım, bu adamlar ne istiyor. Vermek istediğimden daha fazlasını.

"Onu kucaklıyor," diye bitiriyor Tristian benim yerime, buna ihtiyaç duyduğu için biraz sinirli görünüyor. "Onu öpüyor."

Donup kalıyorum, kocaman gözlerle onlara bakıyorum. "Öpüşmek mi?"

"Söylenmesi gerekiyorsa," diye ekliyor Rath, karanlık gözleri benimkilere dikilmiş, "biz 'diller ve sarmaş dolaş' bölümünde bir şeyler arıyoruz. Küçük ilkokul yanakları değil."

Yüzümün solduğunu hissediyorum. "*Fransız* öpücüğü gibi mi?"

Killian bana iğrenmiş bir bakış attı. "Gerçekten bu kadar bodur musun? On iki yaşından büyük hiç kimse buna böyle demez. Bu sadece *öpüşme*."

Yanaklarıma dokunuyorum, içlerindeki sıcaklığı hissetmeye başlıyorum. "Hayır." Bu kelime bir tepki alıyor. Üç tepki. Kızgın, eğlenmiş ve meraklı.

"'Hayır' bir Leydi'nin kelime dağarcığının bir parçası değildir," diye açıklıyor Tristan. "Ama bu sert tepki niye? Bu bir öpücük, Cherry. Sevgiyi göstermenin en kolay yolu."

Onun için kolay. Ama benim için.

Yutkunuyorum. "Sadece sizi öpmek beni rahatlatmıyor."

"Bunda büyütülecek ne var?" Rath ısırıkların arasında

soruyor.

Asıl mesele çok kişisel olması. Fazla şefkatli. Çok samimi.

Önemli olan bunun onların bana yaptığı ya da benim onlara yapmak zorunda kaldığım bir şey olmaması. Sanırım birlikte yaptığımız bir şey.

En büyük mesele, onca istismar ve manipülasyondan sonra aslında hiç öpülmemiş olmam. Bekaretim takas etmeye hazır olduğum bir şey- zaten korkunç olmasını bekliyorum. İlk seferler hep öyledir, değil mi? Ama bir öpücük, beklediğiniz şeydir. Kızlar bunun hayalini kurar. Bu bir geçiş töreni ve ben bunun doğru olmasını istiyorum, tacizci bir pislik tarafından alınmasını değil.

Bunların hiçbirini söylemiyorum. Söylediklerimin hepsini yutuyorum ama Rath'a bir bakış atıyorum ve o da "Nedenini söyle, Tatlı Kiraz" diyor.

Bu bir emir, diğer tarafında ceza olan bir emir ve gözlerindeki parıltıdan bunun bir striptizden daha fazlasını içereceğini söyleyebilirim.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum!" Ağzımdan kaçırdım. Tamamen istemsiz, sadece beyin-ağız filtresi eksikliği. Tabii ki doğru. Ama hepsinin bana bakışlarından numara yapmam gerektiğini hemen anlıyorum.

Tristian bir kaşını kaldırır. "Affedersiniz?"

Yüzüm alev alev yanarken, yavaşça, isteksizce itiraf ediyorum, "Bunu daha önce hiç yapmadım. Öpüşmeyi." Ben ellerimi sıkarken masanın etrafında uzun, gergin bir sessizlik oluyor. Çocuklar sadece birbirlerine bakmak için boş bakışlarını benden ayırıyorlar.

İlk konuşan Rath oldu, sesi düzdü, "Artık bizimle kafa bulduğunu biliyorum."

Kllian ekliyor, "Sana saçmaladığını söylemiştim. Muhtemelen kanını emdiği o yaşlı moruklara söylediği bir şeydir."

"Bu doğru!" Israr ediyorum, öfkem göğsümde yükseliyor. "Neden bu konuda yalan söyleyeyim ki?" Bu bakire olmaktan bile daha utanç verici, çünkü bir açıdan Killian haklı. Ben bodurum.

"Ben ısırırım," diye söze giriyor Tristian, bana dönmeden önce ağzını peçeteye siliyor. "Ağzında bir penis varken daha önce hiç bir erkeği öpmemiş olmanın nasıl bir şey olduğunu anlat bana."

Yulaf ezmesi kâseme dik dik bakıyorum ve derimin altında bir öfke dalgasının yükseldiğini hissediyorum. Buna nasıl cüret ederler? "Bilmiyorum *Lord Tristian,* neden bana söylemiyorsunuz? Çünkü benden hoşlanan erkekler beni dizlerimin üstüne çöktürüp iğrenç aletlerini boğazıma sokmayı tercih ediyor gibi görünüyor." Ona sahte bir tatlı gülümseme veriyorum. "Ağzımın onlar için kullanabileceği tek şey bu gibi görünüyor."

"Ses tonuna dikkat et," diyor Tristian, masadan kaşığımı alarak. Kaşığı elime tutuşturuyor ve almam için beni zorluyor. "Bunun onunla bir ilgisi olabilir." Gülümsemesi keskin ve acımasız, tehdidi ise açık ve net.

Yine de, yemek yerken, Rath bana uzun, hesapçı bakışlar atmaya devam ediyor. Yulaf ezmesini zorla mideye indirirken onları duymazdan gelmek için elimden geleni yapıyorum, onu öpme düşüncesi içimde düğümleniyor.

Öpüşmek.

Hiçbir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissetmedim. *O kadar da* yaşlı değilim. Bana öğretecek yumuşak ve tatlı birini bulmak için hala zamanım var. Ya da en azından ben

Öyle sandım.

Daha sonra, hepimiz okul için çantalarımızı toplarken, Rath onları takip etmemi işaret ediyor. "Bugün araba kullanacağız," diye açıklıyor, beni koridorda yönlendirirken elini sırtın küçük kısmına koyuyor. "Benimle birlikte arkaya binebilirsin." Bunu boynumun kenarındaki bir çizgiyi yalamak için eğilerek noktalıyor.

İrkilmemek için kendimi zor tutuyorum ama bu, bu adamların yumuşak ve tatlı olmadıklarını bir kez daha hatırlatıyor.

Garajda, alanın çoğunu kaplayan büyük beyaz bir kamyon var - diğer tarafta bir motosiklet park edilmiş olsa da. Killian zaten kabinin ön koltuğunda oturuyor. Bunun onun aracı olması sürpriz değil. Her zaman büyük, göz korkutucu bir kamyon istemişti. Mezuniyetinde bir tane alması için babasının başının etini yemişti. Sanırım sonunda istediğini aldı.

Rath zaten arkada, kulaklıkları takılı. Tristian benim için arka kapıyı açıyor ve hantal ayakkabılarımla büyük basamağı çıkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Rath'ın yanına tırmanıyorum, ona yakın olduğum için tenimin karıncalanmasını görmezden geliyorum. Tristian yolcu koltuğuna oturuyor ve ben dikiz aynasına bakıyorum.

Killian bana bakıyor. Hayır,

bana değil.

Ağzımda.

Hemen gözlerini kaçırıyor ve gürültülü motoru çalıştırıyor.

Çocuklarla bu kadar yakın olmak duyularıma bir saldırı gibi geliyor. Tüm kokuları etrafımda dönüyor ve varlıklarına dair farkındalığım, sanki fazladan, elle tutulur bir uzantı taşıyormuşum gibi, ateşli bir zirveye ulaşıyor.

Buradan bile Killian'ın öfkesini, Tristan'ın kendini beğenmiş ukalalığını ve Rath'ın kayıtsızlığını hissedebiliyorum. Teklifim olmadan, bunu düşünmeye başladım.

Onları öpmek hakkında.

Korkunç olacak mı? Acıtacak mı? Ya kötü yaparsam? Meselenin özü de bu zaten, benden bunları inandırıcı bir şekilde, zahmetsizce yapabilen bir kız olmamı bekliyorlar. Birkaç dakika geç gelmek ya da Daniel'la konuşmak bir şeydir. Onları tüm kampüsün önünde kötü göstermek tamamen başka bir şey. Bu kurallarla ilgili değil. Görünüşle ilgili.

Ben tamamen yetersizim.

Kucağıma bakıyorum, ellerim o kadar sıkı kenetlenmiş ki parmak eklemlerim bembeyaz olmuş ve sadece numara yapıp yapamayacağımı merak ediyorum. Peri masalı ideallerimi bir kenara bırakıp sadece yapsam. Ne kadar zor olabilir ki? Daha önce yapıldığını görmüştüm. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor ve boynumda boncuk boncuk terler oluşuyor. Araba sıcak geliyor

-sıcak, boğucu- ve ellerim yapışkan pantolonumu boş yere çekiştiriyor. Göğsümde bir baskı var, vahşi ve ağır bir şey, nefes almak neredeyse acı verici. Hiçbiri paniğin eşiğinde olduğumun farkında değil ama aniden tek düşünebildiğim diller ve dudaklar, dişlerin ısıran baskısı, kanın acısı ve tadı oluyor.

Rath kulaklıklarını çıkararak, "Kamyonu durdur," der. Killian sürmeye devam eder ama Rath öne doğru eğilir ve "Dur, Öldür" diye tekrarlar.

Killian arabayı kenara çeker ve yolun kenarında rölantide çalışır.

"Ne oluyor lan?" diye soruyor. "Bir şey mi unuttun? Mekik olmadığımı biliyorsun."

Tristian arkasını dönüyor ve gözleri Rath'tan bana kayıyor, mavinin içinde merak titreşiyor. Rath'a dönüyorum ve o da, "Oraya gidip onu soğuk soğuk öpmeyeceğim. Dün olduğunu söylediğin şeyden sonra olmaz."

"Ne olmuş yani? Sadece eve mi gitmek istiyorsun?" Killian soruyor.

"Bir konuda daha iyi olmanın en iyi yolunun pratik yapmak olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

"Antrenman," diye tekrarlıyor Tristan. "Okul yolunu yarıladık."

Rath homurdanıyor. "Bana hiç beş dakika boş vaktin varken arabada sevişmediğini mi söylüyorsun?" Rath'ın vites değiştirdiğini bir saniye geç fark ediyorum. Başımı çeviriyorum.

Parmakları saçlarıma dolanırken beni kendine doğru çekiyor.

"Bekle-" diye başlıyorum ama o başlamıyor. Ağzı benimkini gerçekten düşünemeyeceğim kadar hızlı buluyor. Dudaklarının yumuşak hissine, dudak halkalarının serin şokuna karşı kilitlenerek kaskatı kesiliyorum ama Rath donup kalmamı umursamıyor gibi görünüyor. Her şey *çok* hızlı olmasına rağmen -çok hızlı- dudakları yavaş, ikna edici hareketlerle benimkileri nazikçe okşuyor. Sert değil. Kapalı gözleri bulanıklaşsa da, ona iri gözlerle bakıyorum.

"Rahatla," diyor ağzıma karşı, eli çenemi kavrıyor. Bir sonraki öpücüğü her şeyden çok bir dalgalanma gibi, sanki tüm vücudunu ortaya koyuyor. Hareket edişinde, dilinin dudaklarımı selamlamak için zar zor dışarı çıkışında doğası gereği ve merak uyandırıcı bir şekilde cinsel bir şeyler var. Piercinglerinin sert metali, dudaklarımızın buluşmasındaki yumuşaklıkla tam bir tezat oluşturuyor.

Kendimi onu taklit etmeye zorluyorum, burunlarımız garip bir şekilde çarpıştığında yüzümün ısındığını hissediyorum. Rath yine de bir adım bile atmıyor, öpücüğü yönlendiriyor ve başımı geriye yatırıyor.

Dudaklarını ayırdığında, ben de onu takip ediyorum.

Dilinin benimkine değdiğini hissetmek damarlarımda sıcak, keskin bir elektrik kıvılcımı yaratıyor. Beklediğim gibi değil. Daha ıslak. Daha sıcak. Rath sanki hoşuna giden bir şeyin tadına bakıyormuş gibi ağzımı yalıyor ama dudaklarımın arasına uzun, hızlı dalışlar yaparak, diliyle dilime masaj yaparak tadını çıkarıyor. Başparmağı çenemin kenarını buluyor ve başımı geriye yatırarak öpücüğü derinleştirmek için ihtiyaç duyduğu erişimi sağlıyor.

Nefesimi yutuyor, daha derin, daha uzun, daha yavaş yalamak için başını eğiyor. Elini kalçama indirene kadar, zar zor anladığım bir sürtünmenin peşinde onları birbirine bastırdığımı fark etmiyorum.

Kaba, gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor ve bu da içime beyaz bir şey fırlatıyor.

"Rath."

Öpücüğü keserek geri çekiliyorum ama Rath bir an için orada asılı kalıyor, gözleri karanlık ve ağır.

Tristian koltuğunda iki büklüm olmuş, arkadaşına bakıyor. İfadesi ustaca nötr olsa da gözlerinde bir kızgınlık pırıltısı var.

Rath şaşkınlığını üzerinden atar gibi oldu ve Tristian'a kırmızı dudaklı bir gülümseme gönderdi. "Sadece hepimizi utandırmayacağından emin olmak istedim. Sorun olur mu?" Tristian yine de tepki vermiyor. Neden tepki versin ki? Tristian her zaman sakin ve toparlayıcıdır. Kütüphanede beni parmaklarken bile. Tepkiler belli ki zayıflar içindir ve ben burada, bir kez daha, tam olarak nasıl Zayıfım.

Tristian konuşurken Rath elini yavaşça kalçamdan çekiyor.

"Hayır," diyor ama öyle olduğu çok açık. "Hazır olması gerekiyor. Sadece okul için değil, bu akşam evdeki parti için de." Bakışları tekrar bana dönüyor ama sıcak ve şişmiş hissettiren dudaklarıma yerleşiyor. "Futbol sezonu boyunca her hafta bir tane yaparız. Bir tür maç öncesi etkinliği. Tabii ki orada olman ve görevlerini yerine getirmen bekleniyor. Martin sana detayları anlatabilir."

İtaatkâr bir şekilde başımı sallıyorum, yanaklarımın kızarıklığını gizlemek için başımı eğiyorum. Killian kamyoneti yeniden çalıştırıyor ve kampüse doğru yol almamız uzun sürmüyor, özellikle de yolun çoğunu parmaklarımı ağzıma bastırıp Rath'la olanları anlamaya çalışarak geçirdiğimde. Kafamın içinde duyabildiğim tek şey kalp atışlarımın hızlanması ve Bayan Crane'in sözleri.

Önce sessiz çocuğa git.

Eğer aradıkları öpüşme buysa, o zaman... Şey.

Sanırım yaşayacağım.

Park ettiğimizde, Tristian o gün için talimatlar veriyor. "Dünkü kuralların aynısı. GPS'inizi açık tutun. *Her* saat başı mesaj at. Mazeret yok."

"Seninle yine kütüphanede mi buluşmam gerekiyor?" diye sordum.

"Üzgünüm, Tatlı Kiraz, bugün olmaz." Buna üzülmüş gibi suratını asıyor. "Rath ile müzik binasında buluşacaksın."

"A4 stüdyosunda olacağım." Rath'ın dili dudak halkalarından birini dürtmek için dışarı çıkarken şaşkın şaşkın bakıyorum. "Edebiyat dersimde sözlü bir sunumum var, o yüzden geç kalabilirim." Bu konuda mutsuz olduğunu anlamak için fazla araştırmaya gerek yok.

Nedenini sormama gerek yok.

Başımı sallıyorum, müzik binasının nerede olduğunu bildiğimden oldukça eminim. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Killian aniden, "Kendine gel," dedi. "Artık Lordların bir temsilcisisin. İnsanlar seni izliyor. Profesörün olmayan diğer adamlarla konuşma." Bakışları sertleşir. "Babam da dahil."

"Beni görmeye geldi, Killian. Onu görmezden mi geleyim? Bu delilik."

Yontulmuş çenesi sıkılır. "Peki, Story, bana itaatsizlik et ve ne olacağını gör."

Sözlerinin ardındaki tehdit çok açık. Ne olacağını görmek istemiyorum.

Killian ben cevap veremeden araçtan iniyor, kapı arkasından çarpıyor. Tristian da onu takip ediyor, ifadesi okunmuyor ve sonra Rath, taksiden aşağı inmem için bana elini uzatıyor.

Dün olduğu gibi, herkes beni izlerken hepsi beni kampüsün ortasındaki çeşmeye götürüyor. Sürekli izleniyor olmak rahatsız edici, bunaltıcı bir duygu. Killian'ın daha önce el ele tutuşmayı küçümsemesine rağmen, yine de elimi Rath'ınkinin içine sokma şansını yakalıyorum.

PDA, PDA'dır.

Rath aldırmıyor gibi görünüyor, hedefimize yaklaşırken bana bir bakış bile atmıyor.

Bunu yaptığımızda, beni etrafında döndüren güçlü ellerin şokuyla neredeyse ayaklarım yerden kesiliyor. Tristian'ın ağzı bir anda benimkine yapıştı, Rath'ınkinden daha saldırgandı. Daha talepkâr.

Kendime gelmem donmuş bir anımı alıyor, ağzımı ona açıyorum, Tristian'ın güçlü dilini ağzıma alıyorum. Sert bir ses çıkarıyor, beni kendine çekerken elleri kalçalarımda sıkılaşıyor. Bu olurken - Tristian beni tüketirken, bana sahip olurken - düşünmek zor ama deniyorum. Kollarımı boynuna dolamak için kaldırıyorum, bunun hissettirdiğinden daha doğal görünmesini umuyorum.

Tristian ellerini arka tarafıma indirip iki büyük avuç alarak ve *sıkarak* karşılık veriyor.

Sesi alçak ve dudaklarıma karşı sert. "İşte benim iyi kızım." Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde elleri hala kıçıma masaj yapıyor, "Ne yazık ki senin ilkin olamadım." Bana bir sırıtma göndererek geri çekiliyor. "En azından bunun için değil."

Kalıcı hislere karşı yutkunarak, kızıl deniz gibi onun için ayrılan kalabalığın içinde kaybolmasını izliyorum.

Dişlerimi dudağıma bastırarak isteksizce Killian'a dönüyorum. Bakışları harekete sabitlenmiş ama gözleri öfkeli bir ateşle dolu, yüzü taş gibi bir durgunluğa gömülmüş. Temkinli bir şekilde ona doğru ilerliyorum, ağzımı onunkine değdirme fikriyle kulaklarımda kanımın vınlamasını duyuyorum. Kollarımı boynuna dolama düşüncesi, kızgın bir kömüre dokunmaya benziyor. Vücudumun her zerresi içgüdüsel olarak buna karşı çıkıyor, orada sadece acı olacağını biliyorum, ama anlaşma bu. Killian'ı herkesin içinde küçük düşürmenin sonuçları olacaktır. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve yüzümü eğerek darbeye hazırlanıyorum.

Dönüyor ve fırtına gibi uzaklaşıyor.

Şaşkınlıkla öne doğru sendeliyorum, ancak bıraktığı boşluğa düşmemeyi başarıyorum. Herkesin beni izlediğini düşününce içimi bir utanç dalgası kaplıyor. Herkes az önce reddedildiğimi biliyordu.

Rath usulca araya giriyor, kolunu omzuma atıyor ve beni çeşmenin etrafına götürüyor. "Oraya ilk ben gittim diye sinirlendiler."

Yüzümü buruşturuyorum, ondan şüphe duymam mümkün değil. Tecrübelerime göre, erkeklerin tek önemsediği şey bu gibi görünüyor. Videolara "ilk!" diye yorum yapan insanların vücut bulmuş hali gibiler. Faydasız ve tamamen değersiz ama nedense...

Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde, "Size... bir soru sorabilir miyim?" dedim.

"Deneyebilirsin," diyor Rath, boş ifadesi cevap vermek zorunda hissetmediğini açıkça ortaya koyuyor.

Yine de deniyorum. "Madem bu kadar sorun yaşıyorsun... bilirsin işte. O zaman neden Lit alıyorsun?"

Omzumdan sarkan elin yumruk haline gelişini izliyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Tanrım, yine mi bu? "Tabii ki yok."

Duruyor ve beni de kendisiyle birlikte sarsıyor. "Az önce bana gözlerini mi devirdin?" Bakışları üstü örtülü bir öfkeyle dolu. "Bilgin olsun diye söylüyorum.

-Buna hakkınız olduğundan değil, tüm derecelerin gerekli kredileri vardır. Bu da benimkilerden biri."

"Oh," diye göz kırpıyorum ona, anlayarak. "O zaman nasıl...?"

"Geçmek mi?" diye soruyor, gözlerini kısarak. "Her zaman geçtiğim gibi."

Sanırım, "Rüşvet. Ödemeler. Tehditler."

Bana düşmanca bir sırıtışla bakıyor. "Sadece gözlemlerle dolusun, değil mi Tatlı Kiraz?"

Sezgisel olarak, karşılık vermek üzere olduğunu fark ettim. Muhtemelen beni korkutmak için olduğu kadar utandırmak için de bir şeyler söyleyecek. Ona bu şansı vermiyorum. "Piyano çalmakta gerçekten iyisin. Seni daha önce görmüştüm, nasıl da odaklanmıştın. Zahmetsiz görünüyordu. Bu yeterlilik seviyesine ulaşmak için çok zaman ve pratik yapmış olmalısın. Eminim *başka şeyleri de kısa sürede öğrenebilirsin.*"

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" diye tersliyor. "Artık bir Lord olduğum için durum farklı."

Duruyorum ve bir grup kızın yanımdan geçmesine izin veriyorum. Birçoğu bir kez daha bakmak için dönüyor, büyük olasılıkla Rath'ın karanlık, yakışıklı yüzü ikinci bir bakışı çeken türden. Gizliden gizliye -suçlulukla- kendimi de bunu yaparken yakaladım. "Nasıl?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Forsyth'te en tepedeyiz, aslında bunun da ötesindeyiz. Lordların zayıflıkları yoktur. Asla. İnsanlar her zaman birinden faydalanmak ister."

Ona bir bakış attım. "Bu zayıflık değil, Dimitri."

Gerçek ismini kullandığımda gözlerinin arkasında bir şeyler kıpırdıyor. "Yaptığın işte en iyisi olmak istediğinde öyle olur." Koyu renk saçlarını gözlerinden çekip kaşlarını çatıyor. "İnsanlar işimi başkalarına yaptırdığım için tembel ve hak sahibi olduğumu düşünmek istiyorlarsa, umurumda değil." Söylemediği şeyi duyuyorum. Bu bir yalan bile değil. "Böylesi daha kolay."

"Aslında kulağa çok daha karmaşık geliyor." Şans eseri ona baktım ve bakışlarını karşıladım. "Daha önce söylediğimde ciddiydim. Sana öğretebilirim." Bakışları karşısında irkildim ama kendimi açıklamaya zorladım. "Bak, sessiz kalmak için kontratım var. Ve zaten bilmediğim bir şey değil. İkisinden de işe yarar bir şeyler çıkarabilirsin, değil mi?"

"Bir şeyleri sarsmaya gücüm yetmez. Bunu anlamıyor musun?" Bana kin dolu gözlerle bakıyor, yanakları hafif pembeleşiyor ama ben cevap veremeden mırıldanıyor: "Tabii ki anlamıyorsun. Zaten aptal, değersiz bir sürtükten başka bir şey değilsin. Sanki *bana bir* şey öğretebilirsin de. Arabada yedi dakika öpüştük ve sen hâlâ ölü bir balık gibi öpüşüyorsun."

Beni öfkeli bir şekilde ardında bırakarak fırlayıp gitti. Arkasından bakakaldım, sersemlemiş ve garip, şaşırtıcı bir şekilde yaralanmıştım. İçimden bir ses, ona yaklaşabileceğimi düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissederek ürperiyor ve kıvrılıyor. Ona ulaşabileceğimi.

Bayan Crane yanılıyor. Rath-Dimitri de diğerleri kadar sert ve acımasız. Lordlardan biriyle medeni bir konuşma yapmaya çalışmak, kendini gözünden bıçaklamak gibi bir şey. Belli ki bunu ya da başka bir şeyi yapabilecek kapasitede değiller.

Öfke ve düşmanlık dışında işlevsel duygular. Eğer onların Leydisi olarak hayatta kalacaksam, gardımı düşürmemem gerektiğini hatırlayacağım.

Hiç.

Sabahı herhangi bir ihlal olmadan atlatmayı başardım. En azından öyle umuyorum. Doğru zamanlarda mesaj attım. Erkek sınıf arkadaşlarımın hiçbiriyle konuşmadım, ki bu beklediğimden daha zordu. Seksi ama nazlı kıyafetler üniversiteli erkekler için bir işaret fişeği gibi, ama ben buna kanmıyorum. Bu kıyafetleri giymenin muhtemelen davranışlarımı 'düzeltmek' için gerekçeler bulmak için başka bir numara olduğundan şüpheleniyorum.

Sınıf değiştirdiğimde, avlunun kenarına yapışıyorum, tekrar biriyle karşılaşmamak veya kazara yanlış bir şey yapmamak için her zaman tetikteyim. Bugün öğle yemeğini kaçırmamaya kararlıyım, bu yüzden öğrenci birliğindeki paket servis yerlerinden birinde sıraya giriyorum. Kalp atışlarım hızlanmış bir şekilde kuyrukta ilerliyorum. Çılgınca olduğunu biliyorum ama üzerimdeki gözlerin sıcaklığını hissetmekten kendimi alamıyorum. Forsyth'e gelmemin bir nedeni olduğunu biliyorum -kendimi ve başkalarını korumak için- ama paranoya Ted'den önce beni kırabilir.

Garson adımı sesleniyor ve irkiliyorum, çantayı hızla kapıyorum. Ortak alan kalabalık ve gürültülü. Konuşacak çok fazla insan, girilecek çok fazla sorun var. Sadece iki gündür bu düzendeyim ve şimdiden beynim her küçük şeyi içgüdüsel bir tehlike olarak görmeye başladı. Bittiğinde nasıl bir insan olacağımı düşünmek korkutucu.

'*Islak Zemin-Kabul Edilmez*' tabelalarına aldırmadan merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum ve konferans salonlarından birinin dışında bir grup boş deri sandalye görüyorum. Aceleyle bir koltuğa oturuyorum, sırt çantamı ve paltomu yanımdaki boş mindere bırakıyorum ve çantayı açıyorum. Elimde

Biri sırt çantamı taşıyıp yanıma oturduğunda sandviçi yarıya kadar açmıştım.

"Tatlı Kiraz," diyor Tristian, "bana bir şeyler getirmeyi teklif etmeden mi öğle yemeği yemeye gittin?"

Gözlerimi ona diktiğimde midem bulanıyor. "Özür dilerim. Bir şey istediğini bilmiyordum."

"Sordun mu?"

Sesi nazikti ama ben daha iyi biliyorum. Beni savunmasız, tehlikeye atılmış bir pozisyonda yakaladı. En sevdiği şey. Derin bir nefes aldım ve sandviçi uzattım. "Gidip sana bir şeyler getirebilirim. Ya da," diye yutkunuyorum, "benimkini ister misin?"

Taş gibi soğuk mavi gözleri benimkileri tutarken burnu kırışıyor. "Sanki o çöpü yermişim gibi. Her neyse, çok geç kaldın. Artık aç değilim. En azından yemek için değil." Kaşlarımı çatıyorum, onu takip etmeye çalışıyorum ama sonra eli kalçama dayanıyor. "Benim için etek giymedin."

"Dolaptaydı, ama ben-" Yanaklarım yanıyor ve koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum.

"Bugün Rath için giyinmişsin." Gözlerinin kenarları kırılgan bir gülümsemeyle geriliyor. "Merak etme," diyor, sanki planlarında bir pürüz çıkacağını tahmin ediyormuş gibi. Siyah ceketimi yanımızdaki sandalyeden kaldırıp kucağına yayıyor. "Her ne kadar parmaklarımı senin üzerinde ya da içinde gezdirmeyi sevsem de, uzun zamandır seninkilerin üzerimde olmasını hayal ediyordum."

Paltosunun altına uzanıyor ve fermuarının açılma sesini duyuyorum. Gözlerim açılıyor, midem bulanıyor. "Benden istiyorsun..." Bunu söyleyemem. *"...burada mı*?"

Benimkini alıyor, serin, büyük ve yumuşak elini paltosunun altından geçiriyor ve zaten kalkmış olan sikinin üzerine zorla yerleştiriyor. Onu göremiyorum ama hissedebiliyorum. Teni sıcak, gergin ve pürüzsüz. Panikle etrafıma bakıyorum ama tamamen yalnızız. Başka insanların yanında olmamak beni çok endişelendiriyordu,

Beladan uzak durma konusunda, onu doğrudan mükemmel tenha bir yere götürdüğüm için teşhirciliğe olan bariz ihtiyacını karşıladım.

Arkasına yaslanıp nefes veriyor, boğazının sütunu iniltisiyle dalgalanıyor. "Bu konuda çok tecrüben olmadığını biliyorum ama öncelikle elini biraz hareket ettirmen gerekecek."

"Bunu yapamam," diye fısıldıyorum, çaresizce elimi çekmek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. "Bu... bu yanlış. Başımız belaya girecek."

"Belki de yaparız." Dudakları titriyor, sanki öyle olmasını umuyormuş gibi. "Bencilce Rabbinin ihtiyaçlarını düşünmezsen olacağı budur." Arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor. "Ne kadar çabuk başlarsanız, o kadar çabuk gidebilirsiniz."

Bir an için kaçmayı, binayı terk etmeyi, Tristian'dan, işten ve on altı yaşımdan beri verdiğim tüm *aptalca* kararlardan uzaklaşmayı düşünüyorum. Ama sonra siki elimin altında seğiriyor, avucuma bastırıyor ve karnımın derinliklerine farklı bir his yerleşiyor. Çamaşırhanedeki o geceden beri mücadele ettiğim bir his bu. Korku ve arzunun acı çatışması.

Kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için etrafa bir kez daha bakıyorum ve sonra yavaşça sikini ucuna doğru okşuyorum.

"İşte böyle," diyor, tek gözünü kırarak bana bakıyor. "Böyle devam et."

Elimi tekrar tabana doğru götürüp alttaki yumuşak torbaya dokunuyorum. Büyüklüğü ve çevresi hakkında bir fikir ediniyorum. Kalın, yumruğumu dolduruyor. Pozisyonumu değiştiriyorum, daha rahat, doğal görünen bir şey yapmaya çalışıyorum. Öğle yemeğimin olduğu çantaya uzanıyorum, onu aramızdaki kanepeye koyuyorum, böylece gerçekte yaptığımdan başka bir şey yapıyormuşum gibi görünüyor.

Ne halt ediyorum ben?!

Sesi alçak, yankılanan bir mırıltı. "İşte böyle, tatlım. Sakıncası yoksa biraz daha sert." Tristian, hakkını yemeyelim, teneffüste kestiren bir üniversite öğrencisi gibi tamamen sakin görünüyor. Ben aşağı yukarı okşarken yüzü tamamen boş, donuk kalıyor ama ben bir ritim tutturdukça

fark ederek söyler. Tabanına ulaştığımda burnu hafifçe kırışıyor. Boyunu okşadığımda boyun kasları geriliyor. Ve tepeye ulaştığımda, başparmağımı ucun üzerinde gezdiriyorum, dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını yalıyor.

Gerçekten düşünmeden onu izliyorum, kendimi merak içinde buluyorum.

Tepkilerle oynamak. Onları tahmin etmek. Onları yaratmak.

Onları kontrol etmek.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye sordum. Öyle demek istemedim ama ağzımdan kaçtı. Bilmek istememden bile nefret ediyorum.

"Öyle," diye nefes alıyor, bana bakabilmek için başını yana eğiyor. Gözleri aşağıya kayıyor ve tembelce sırıtıyor. "Meme uçların sertleşmiş. Seni küçük ucube." Meme uçlarım sertleşiyor ve bacaklarımın arasındaki nokta yanıyor. Ellerimde verdiği his hoşuma gidiyor. Kontrol onda olsa da, benim de onun üzerinde biraz söz sahibi olmam hoşuma gidiyor. "Islak mısın?"

"Belki. Sadece biraz," diye itiraf ediyorum, kalçalarımı birbirine sıkıştırarak.

Aceleyle konuyu değiştirdim, "Ama bu benimle ilgili değil. Seninle ilgili."

Konferans odasının kapısı itilerek açıldı ve birdenbire artık yalnız değiliz. Düzinelerce insan odadan dışarı döküldü. Erkekler, kadınlar, öğrenciler. Kapının üzerindeki tabelaya bakıyorum ve 'Oryantasyon Toplantısı' yazdığını görüyorum. Hay *sikeyim*. Bu toplantılara yüzlerce aday öğrenci ve aileleri katılıyor. Elim donuyor, ama Tristian'ın eli benimkinin üzerine iniyor. "Durma," diyor, sesi bir uyarı gibi.

Zorla, isteksizce devam ediyorum. Etrafım kalabalıkla çevriliyken Tristian'ın sınıra yaklaştığını hissediyorum. Ona doğru eğiliyorum, sanki sessizce konuşuyormuşuz gibi, bedenim masumca onunkinin etrafında kıvrılıyor. Çenesi geriliyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor.

Kafamı kaldırdığımda bir kadının bizi izlediğini görüyorum, gözleri şüpheyle kısılmış. Bir yanım gidip bizi ihbar etmesini, buna bir son vermesini, birinin Tristian'a bunun doğru *olmadığını* söylemesini istiyor. Ama bir de diğer yanım var. Her gün savaştığım. Kendimi bu işe bulaştıran pis, berbat, suçlu salak tarafım. Bazen o yanım diğerine baskın çıkıyor.

Bu da o zamanlardan biri.

"İnsanlar izliyor," diyorum, "ikimiz de okuldan atılmak istemiyorsak, işinizi bitirmeniz gerekiyor."

Eğilip dudaklarımı Tristian'ınkilere bastırıyorum ve her türlü tepkiyi yutuyorum. Dudakları şaşkınlıkla ayrılıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bir an sonra eli boynuma uzanıyor ve beni kendisine bastırıyor. Dili ağzımın içine giriyor, kalçaları yumruğuma çarpıyor ve sonra sıcak, yapışkan sıvı avucuma dolmaya başlıyor. Hepsini yakalamak için elimden geleni yapıyorum.

Sonraki dakikalar bir bulanıklık içinde geçti. Kendimi telaşlanmış, ellerim ve dizlerim titrerken, vücudum alev alev yanarken, yakalanacağımıza ikna olmuş bir halde bulmak için o andan kopuyorum. Yine de bir şekilde elimi temizliyor ve sikini pantolonuna geri sokuyor. Ben ceketimi ve sırt çantamı karıştırırken o beni kalabalığın arasından geçiriyor. Az önce aramızda neler olduğunu kimse bilmeyecekti. Beni ne yapmaya zorladığını.

Kapılarda, güneş sarı saçlarını bir ışık halesiyle aydınlatarak üzerine düşüyor. Bu açıdan bakıldığında biri onu tanrı gibi görebilir.

"Öğleden sonra görüşürüz," diyor sırıtarak. Teşekkür yok, özür yok, bir erkeğin böyle bir şeyden sonra bir kıza normalde söylemesi gereken hiçbir şey yok. Gitmesini izliyorum, parmaklarım kalıntılarla yapış yapış, yanaklarım aşağılanmayla alev alev ve karnım arzuyla sıcacık.

İki kız yanımdan geçiyor, gözleri kıskançlıkla benimle onun geri çekilen figürü arasında geziniyor. Dış görünüşü gördüklerini bildiğim için onlara acıyorum. Yalanı. Aldatmacayı.

Tristian Mercer'ın tanrısal bir yanı yok. Aksine, o bir iblis.

Öğle yemeğinde Tristian'la karşılaşmamın yarattığı adrenalini yavaşlatmak tüm öğleden sonrayı alıyor. Kampüs güvenliğinin kapıyı kırıp içeri girmesini ve uygunsuz davranışlarımdan dolayı beni dışarı çıkarmasını bekliyorum. Profesörlerimin söylediklerinin yarısını duymuyorum ve dersler bittiğinde, çoğunlukla sadece kaçtığım için mutluyum
-Bu, eve, Lordlara dönmek anlamına gelse bile.

Müzik binasına girdiğimde bina serin ve sessizdi. Çalışma odasının yerini öğrenmek için bilgi panosuna bakıyorum. A4 numaralı oda bir kat yukarıda ve onunkini bulmak için farklı uygulama odalarının pencerelerine bakıyorum. Odalar ses geçirmez, ama insanların çeşitli enstrümanlar çaldığını görebiliyorum, bazıları çello ve keman gibi tek tek, bazıları da küçük topluluklar halinde. Doğru odaya geldiğimde, pencereden bakmak için duraklıyorum. Rath piyanoya doğru yürüyor ve notalarını sehpanın üzerine yerleştiriyor. Oturuyor, yüzü kararlı, çenesi konsantrasyon içinde. Odada yalnız değil. Gözlem koltuklarında küçük bir grup öğrenci oturuyor. Bu mantıklı. İnsanların önünde pratik yapması gerekiyor sanırım.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, o sabah bana aptal, değersiz bir sürtük demesi canımı yaktı. Kötü öpüştüğümü söylediğinde canım yandı. En çok da bunun canımı acıtması acıttı. Sanki onu tanımıyormuşum gibi. Sanki beni bundan daha kötü ve daha az incitmemiş gibi. Bu bir sürpriz olmamalıydı. Bana iyi davranmasının bir numaradan başka bir şey olmadığını biliyordum. Yapmak istediğim son şey onunla aynı odada oturup daha fazla taciz edilmeyi beklemek. Ama eğer yapmazsam, sonuçlarının daha kötü olabileceğini biliyorum.

Dikkatlice kapıyı açıp içeri giriyorum ve o oynamaya başlarken mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyorum.

Müzik odayı dolduruyor ve ben içeri girdiğimde kafasını kaldırmıyor. Görünmez olmak için arka tarafa oturuyorum.

Ön sıradaki bir adam yüksek sesle boğazını temizliyor - o kadar yüksek ki Rath çalmayı bırakıp ona ters ters bakıyor. "Bu Do Majör Prelüd," diyor adam ve diğer bazıları koltuklarında sessizce gülüyor. "Tahtada Solfeggietto çaldığınız yazıyor?"

Rath gözlerini kırpmadan ona bakar, cevap vermez.

Adam bariz bir rahatsızlık içinde kıpırdanıyor. "Orada. Dosyanın içinde."

Rath'ın karanlık bakışları altında bir süre kaldıktan sonra banktan kalkıp piyanonun üzerindeki dosyayı kaptı. Dosyayı adamın göğsüne doğru itti. "Madem o kadar zekisin, o zaman neden benim için çıkarmıyorsun, geri zekâlı."

Adam kaşlarını çatarak dosyayı açıyor, sayfaları karıştırıyor ve bir tanesini koparıyor.

Rath elinden kapar. "Tebrikler, eğitimli bir maymunun yapabileceği bir şeyi yapabiliyorsun. Şimdi *sakıncası yoksa* Prelude ile ısınıyordum, seni ölü siklerin parlayan vasiyeti."

Adam koltuğuna büzülürken diğerleri şimdi daha yüksek sesle gülüyor. Bir kez daha kürsüye çıkan Rath, kâğıdı açar ve çalmaya başlar.

Gözlerimi kapatırsam, gerçek hayatta duyguları olan biri tarafından oynandığını hayal edebiliyorum. Öfke olmayan duygular. Sadece incitmek istemeyen duygular. Birini kendisi için çalışması için zahmetsizce manipüle ettiği gerçeğini neredeyse unutabilirim.

Tuşların üzerinde uçuşan o parmaklardan hoşlanmamanın normal olmadığını neredeyse unutabilirim.

Muhteşem çalıyor, zengin notalar odanın içinde yankılanıyor. Parmakları şimşek gibi hızlı hareket ediyor ve Rath'ın bırakın okumayı, *hiçbir şey* yapamadığını hayal bile edemiyorum. Ama notalar akıcı ve dingin gelse de, gözlerimi açtığımda omuzlarının gergin, çenesinin sıkı olduğunu, müziği okurken bir tutam saçının gözlerine düştüğünü görüyorum.

Dimitri'nin başı dertte.

Ancak ayağa kalkıp seyircileri selamladığında yüzündeki ifade aksini söylüyor.

Gözleri odanın arka tarafına, *bana* kayıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bayan Crane bir konuda haklıydı. Rath hiçbir zaman adamların en kötüsü olmamıştı -Killian bu pozisyonu elinde tutuyordu- ve Tristian sadece

Akıl almaz derecede acımasız. Rath mesafeli. Umursamaz. Bir şey isteyene kadar kayıtsız. Beni ağlarken görmek gibi. Yalvarmamı duymak istiyor. Kirli bir sırrı paylaşmamızı sevmek gibi.

Sahneden iniyor, sarsak ve düşmanca hareketlerle eşyalarını topluyor. Sıranın aşağısından bana doğru fırlıyor, bana ulaştığında durmuyor. Kolumdan tutup beni dışarı sürükledi. Topal ayakkabılarımla tökezliyorum, bileğimi burkuyorum ama acı çığlığımı yutuyorum.

"Sayende sözlü sınavdan kaldım," diye homurdanıyor, gözleri alev alev yanıyor. "Lanet olası notumun yüzde otuzuna değerdi."

"Ben mi? Ben bir şey yapmadım!"

"Evet, yaptın!" diye tükürdü, yüzüme bakarak. "Bu sabah aklıma girdin! Denemekle ilgili tüm o saçmalıklar. Bana kanıtlamam gereken bir şey olduğunu düşündürdün. Benimle oynadın!"

Ona bakakaldım, aramızda biraz mesafe bırakmak için geriye doğru eğildim. "Bu delilik, Rath. Sen d e l i s i n ! Sadece teklifimi ortaya koymak istedim.

-" Yutkunuyorum. "Senin sorunun, pisliklerin etrafında olmaya o kadar alışmış olman ki birinin sana iyi davranmasının nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorsun," diyorum ona, bir adım geri çekilerek. "Çünkü ben sadece nazik davranıyordum. Tıpkı daha önce beni öperek iyi davrandığını düşündüğüm gibi."

Elleri şimşek hızıyla hareket ediyor ve omzuma sertçe çarpıyor. Göz açıp kapayıncaya kadar duvara yapıştım ve taşa çarparak ezildim.

Sızlanmalarımla açıkça alay ediyor. "Kapa

çeneni." "Canımı yakıyorsun."

"Güzel," diye cevap veriyor, daha fazla baskı uyguluyor, çenem irkilmem karşısında sıkılıyor. "Bu sabah söylediklerimi birine anlatırsan bundan daha fazlasını yaparım. Eğer birine bir *şey* s ö y l e r s e n ."

"Yapamam, unuttun mu? Bir sözleşme imzaladım."

"Bunu sakın unutma." Beni serbest bırakıyor ve ben de omzumu ovuşturarak onun hışımla gidişini izliyorum. Çantamı alıp peşinden gidiyorum, eğer bensiz gelirse bunun bedelini cehennemde ödeyeceğini biliyorum.

Kamyona giderken, doğru olduğunu bildiğim şeyi içime atıyorum. Rath çıldırıyor çünkü kişisel bir şeye dokundum. Bir zayıflığa. Bir Lord'un sahip olmaması gereken bir şey. Başarısızlığın sadece tembellik ya da kendini beğenmişlik olmadığının kanıtı. Bir şeyi yapamamaktır.

Bir aşağılık duygusu.

Ve bunu ödeyecek kişi ben olacağım.

12

RATH

Eve varır varmaz, üyelerin partiyi düzenlemeye yardım etmek için çoktan geldiklerini fark ettim. Dalkavuklarla uğraşacak havamda değilim, sigara içmek için Bayan Crane'le buluşmak üzere hemen arka tarafa gidiyorum. Kanım siyah ve sıcak bir şeyle pompalanıyor. Kahrolası saçmalık, raporumda başarısız oldum. Bundan kurtulmak için çalışabilirdim ama hayır, oraya gidip çaba göstermem gerekiyordu.

Ne lanet bir şaka.

Bayan Crane kendi havasında, kendi sigarasını emerken bana homurdanmayı bile çok görüyor. Birbirimize hakaret etme zahmetine bile girmediğimizde ikimizin de günü atlattığımızı bilirsiniz.

Bir kez daha, Story'nin beni etkilemesine izin verdiğim için kendime lanet ediyorum. Derimin altına girmesine izin verdiğim için. Aşağılık duygusu asla kabul ettiğim bir şey değil ve özellikle de diğer insanlara göstermek istediğim bir şey değil - tüm kişiliği zayıflık çığlıkları atan Story'nin aksine. O kırılganlığının reklamını yapan yürüyen bir billboard. Her zaman öyleydi. Onunla sevişmeyi bu kadar zevkli kılan şeylerden biri de bu. Aynı zamanda bir tren enkazını izlemek gibi.

Doğam gereği, ben bir empatiyim. Şu dokunaklı, duygusal tiplerden değilim. Hayır. Güçlü duyguları değerlendirebilir ve onlardan nasıl yararlanacağımı, onlara nasıl hükmedeceğimi hızlıca belirleyebilirim. Futbol sahasında, bir oyuncunun nasıl tepki vereceğini birkaç dakika içinde anlardım. Sanki rakibime odaklanabilen başka bir duyum varmış gibi. Gergin miydi, korkmuş muydu, adrenalinle mi doluydu, egosu yüksek miydi? Buna göre tepki verdim. Başarılı bir şekilde. Kazanarak. Müzikte bu daha da iyi. Duyguları nasıl uyandıracağınızı, insanları nereye yönlendireceğinizi, onları nasıl ikna edeceğinizi bilmektir.

Okuması Tatlı Kiraz'dan daha kolay kimse yoktur. Onu ilk gördüğümde, Killian'ın evinin gölgelerinde endişeyle saklandığını anlamıştım. Açığa çıkmaktan korkan bir fare. Ondan çok korkuyordu ama hepsi bu değildi. Üvey kardeşinden bir şey istiyordu. Onay mı? Kabul mü? Bu her neyse, korkunun ağır kokusu altında gizlenmişti ve elde edilmesi imkânsızdı.

O gece çamaşır odasında onu hisseden bendim. Sanki bodrumda onun kokusunu alabiliyordum, meydan okuma, korku ve arzunun özel tadını alabiliyordum. Kız arkadaşının sürtüklüğü yüzünden kafası allak bullak olan Tristian için onun izini sürmekten kendimi alamadım. Story'nin de babasını kendisine tercih ederek Killian'ın kafasını nasıl karıştırdığını düşünürsek, bu mükemmel bir oyun gibi görünüyordu.

Olaylar beklediğimden daha hızlı gelişti, hepimizin kafası, kızın bu işi halletmek için gösterdiği çabadan dolayı iyiydi. Killian'ın kolayca kabul etmesi sürpriz olmuştu ama öfke dışındaki duygularını saklamakta her zaman iyiydi. O gece hepimiz kendimiz hakkında biraz daha fazla şey öğrendik. Özellikle de Story. Onun ne kadar ıslak olduğunu fark ettiğimde - ne kadar *içine girdiğini*- sanki zihnimin başka bir tarafı açılmıştı.

Söz konusu Story olduğunda, her seğirmesi, her nefesi ve her bakışı adeta 'kır beni' diye bağırır. Tüm bu dayanıksız kabadayılığın altında, haddinin bildirilmesi gereken bir kız var. O zamanlar da farklı değildi. Hatta daha da güçlüydü. Biraz daha fazla korku, biraz daha az sanatsal girişim

saklıyordu. Seviştiğimiz kızların çoğundan daha gençti *ve* Killian'ın üvey kardeşiydi. Ama bu bizi durdurmadı. Sadece daha heyecanlı hale getirdi. O kadar uzun zamandır düşündüğümüz bir şeydi ki tadını çıkarmak istiyorduk. Ama yapamadık, o gece yapamadık.

Şu ana kadar değil.

Aynı duygular onu görüşmeye ve daha sonra da yatak odama kadar takip etti. Kokusu her zaman üzerindeydi. Meydan okuma, korku, istek. Ama bu sabah kamyondayken farklıydı. Omurgasındaki paniği hissettim. Kötü bir şekilde gizlenmiş nefes alışlarında, bir kaçış arıyormuş gibi kapıya tutunuşundaydı. Bununla nasıl başa çıkacağımı çok iyi biliyordum. *Onunla* nasıl başa çıkacağımı.

Onun ilk öpücüğünü kendi öpücüğüm olarak sahiplenmek istemiştim, ama bu paniği ortadan kaldıran kişi olma dürtüsü de neredeyse aynı derecede güçlüydü. Onu kontrol eden kişi. Ve ben de tam olarak bunu yaptım.

Ama sorun şu ki beni biliyor.

Kendine ait bir kontrolü var ve bu kabul edilebilir bir şey değil.

Bayan Crane ve ben içeri girdiğimizde, Tristian ve kuryeler mutfakta fincan yığınlarını hazırlıyorlardı.

"Atıştırmalıklara ihtiyacımız var," diyor Lahey. Tamamen çekicilikten yoksun, ufak tefek, dal gibi bir herif ama o bir miras. "Bunlar parti için mi?"

Tristian, Bayan Crane'in hazırladığı yemek tepsisine küçümseyici bir bakış atar. "Sadece çöp yemek istiyorsan. Bunlar da ne böyle? Cipslerden bir adım öteye gidemezler!"

Bayan Crane hemen karşılık verir. "Kollarınız ve bacaklarınız var. Beğenmiyorsanız kendiniz bir şeyler pişirin."

Tristian'ın burun delikleri alevlendi ve Killer ile ben yaklaşmakta olan şirretlik festivaline bir bakış attık. "Sebze tepsisi istediğimi söyledim!"

Bayan Crane buzdolabına gider ve yarısı çözülmüş bir torba bebek havuç çıkarır. "İşte," diyor ve onları gürültülü bir 'güm' sesiyle tezgâhın üzerine bırakıyor. "Çıldır bakalım, seni erkek kılığına girmiş işe yaramaz tavşan."

Tristian onları anında çöpe atar. "*Ben* işe yaramaz *mıyım*?!"

Lahey gülerek ikisinin arasına bakar. "Evet, seni aptal cadı. Bir sebze tepsisi ne kadar zor olabilir ki? Eğitimli bir kaniş bile bundan daha iyi bir iş çıkarabilir."

Mutfak sessizleşiyor.

Büyük hata.

Hepimizin gözleri ona kayıyor ama o biraları soğutucunun içine yerleştirmekle o kadar meşgul ki az önce içine düştüğü boktan dağı fark edemiyor.

Tristian alçak ve eşit bir sesle, "Az önce ona ne söyledin?" diye sorar.

Birçok insan Tristian'ın Bayan Crane'den nefret ettiğini düşünüyor. Ve ediyor da, kendince. Ama bu önemsiz bir nefret. Her şeyden çok bir oyuna benzeyen türden bir nefret. Tüm bunların ötesinde, Tristian ona herkesten daha fazla saygı duyuyor olabilir.

Onu South Side'dan çıkarmamızı öneren oydu.

Lahey başını kaldırdı ve yüzümdeki ifadeyi görünce iki kez baktı. "Ne?" Killian'ın eli ensesine indiğinde sarsılıyor, morartıcı olduğunu tahmin ettiğim kavrama karşısında vücudu kaskatı kesiliyor.

"Az önce ona ne dedin sen?" Killian homurdanıyor, yüzü öfkeyle sertleşiyor.

Lahey'in yutkunması muhtemelen üst kattan duyulabilir. Boş boş koridora bakıyorum ve sonra beklenmedik bir şekilde Story ile göz göze geliyorum. Gözlerim kısıldı ve o da irkilerek gözden kayboldu. Lanet olası küçük fare.

"Ben sadece Lord Tristian'a hak veriyordum, hepsi bu!"

Killian kafasını boynundan koparmaya beş saniye kalmış gibi görünüyor. O yapmazsa, ben yapabilirim. "Burası senin yerin değil, *Pledge*."

"Bayan Crane ile bu şekilde konuşmaya iznimiz var. Neden biliyor musunuz?" Tristian'ın gülümsemesinde keskin bir kötülük var. "Çünkü Bayan Crane bizim bir parçamız. O aileden biri. Sen tam olarak nesin? Sen hiçbir şeysin."

Bayan Crane'in yanında yerimi alıyorum. Yüzündeki ifade, gözlerini

yere dikmiş, kollarımı kavuşturup bu herifin kafasına yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum.

yüz. Bayan Crane asla böyle görünmemeli. Korkak. Daha az. Kızgın ama harekete geçemeyecek kadar zeki.

Hayatının büyük bir bölümünü böyle görünerek ve şımartılmış küçük bir üniversite öğrencisi pezevenkten çok daha kötü insanların elinde geçirdi.

"Yardımın senin altında olduğunu mu düşünüyorsun Lahey?" diye sordum.

Kocaman gözleri etrafımızda geziniyor. "Ne-hayır! Hayır, o benim altımda değil."

Tristian sert ve ağır bir eli onun omzuna indirir. "Hayır, değil. Ve bence ona bir özür borçlusun."

"Bence kulağa *çok* samimi gelse iyi olur." diye vurguluyorum.

Lahey yutkunuyor ve sonunda Bayan Crane'in bakışlarıyla buluşuyor. "Özür dilerim." Alay ediyorum ve Killian onu yüzünü buruşturmasına neden olacak şekilde itiyor. "Yanılmışım. Yemekler güzel görünüyor. Hatta güzel! Muhtemelen üzerinde çok çalışmışsındır, bu yüzden gerçekten üzgünüm."

Tristian "Üzgün müsün, *ne*?" diye sorar.

Lahey'in aceleyle, "Hanımefendi! Özür dilerim, *Hanımefendi*." Killian onu bıraktığında tökezleyerek ilerler.

"Bu gece davetli değilsin," diyor Killian ve ona postacı çantasını fırlatıyor. Lahey'in göğsüne neredeyse onu devirecek kadar sert çarpıyor. "Ön tarafta, arabada oturabilir ve lanet olası bir DD olabilirsin. Eve adımını atarsan işin biter. Ve bir dahaki sefere davet edilmek istiyorsan, Bayan Crane'e ne kadar üzgün olduğunu gösterecek bir jest yapsan iyi edersin."

Lahey gıkını bile çıkarmadan evden kaçar.

"Hadi," diyorum Bayan Crane'e, elini nazikçe kolumun kıvrımına koyarak. "Sizin için sigaranızı yakayım ve yeni bir şeyler söyleyeyim."

Homurdanıyor. "Seninle ilgili yeni bir şey yok, Lord Siksurat." Elini okşadım. "İşte bizim huysuz yaşlı orospumuz."

"Bunu sakın unutmayın."

13

HIKAYE

Yatak odamın kapısına kilitlenene kadar rahat nefes alamıyorum. Bayan Crane'in bu şekilde savunmaya geçme lüksünü nasıl kazandığını bilmiyorum ama bu beni kapsamıyor.

Rath *kızgın*.

Yine de, neredeyse ondan bunu bekliyordum. Üçü arasında Bayan Crane ile en iyi anlaşan o gibi görünüyor. Killian'ın herhangi birini savunması sürpriz ama Tristian? Belli ki Bayan Crane'e katlanamıyor. Sözleri bana asitli bir fısıltı gibi geri dönüyor.

Bayan Crane bizim bir parçamız. O aileden biri. Sen tam olarak nesin? Hiçbir şeysin.

Şimdi yalnızım, acı veren ayakkabılarımı tekmeliyorum ve ağrıyan ayak bileğimi ovuyorum. Tüm bu gerginlikten sonra yapmak istediğim son şey bu akşamki partiye gitmek. Kim bilir benden ne yapmam beklenecek. Yemek servisi mi? Omuzlarını ovmak mı? Ayaklarına mı kapanacağım? Tristian'ın halka açık gösterilere olan tutkusunu düşünürsek, belki daha da kötüsü.

Kapının çalınması dikkatimi çekiyor ve diğer taraftaki Lord her neyse ona karşı kendimi hazırlıyorum. "İçeri gel."

Kapı açıldığında Martin hiç tereddüt etmeden içeri girer. "Hanımefendi, sizinle parti hakkında konuşmak istiyordum. Bilgilendirildiğiniz gibi, bu gece bir toplantı var, bir oyun öncesi ritüeli. Yiyecek ve içecekler olacak ve-"

"Partinin ne olduğunu biliyorum Martin." Şakaklarımı ovuyorum. "Benden tam olarak ne yapmam bekleniyor?"

Gülümsüyor. "Elbette. Bir Leydi olarak rolünüz, Lordlar size ihtiyaç duyduklarında onlara yardımcı olmaktır. Tipik olarak, yanlarında olmanızı, içkilerini doldurmanızı ve onlara bakmanızı isterler-"

"Kol şekeri gibi. Anladım." Başımı eğiyorum. "Ama bir sorun var. Benden nefret ediyorlar. En azından ikisi ediyor. Killian'ın bütün gece ona bakmamı istemediğini biliyorum. Rath da öyle. Peki buna nasıl yaklaşmam gerekiyor?"

Başını onaylamaz bir şekilde sallıyor. "Ne hissederlerse hissetsinler, seni Hanımları olarak seçtiler. Misafirler evdeyken onların her ihtiyacına cevap vermelisin. Bu işler böyle yapılır."

"Peki," diye mırıldanıyorum, söylemediği şeyi duyuyorum. Eğer Lordlar beni reddetmek, aşağılamak istiyorlarsa, o zaman bunu kabul etmem gerekiyor. Bayan Crane ile mutfakta olmamı tercih edeceklerinden emin olsam da. "Başka bir şey var mı?"

"Bir şey var," diyor ayaklarının üzerinde kayarak. "Killian'ın çok özel bazı oyun öncesi ritüelleri vardır. Bunlar onun için çok önemli çünkü - bildiğiniz gibi- Lord Killian'ın batıl inançları var. Bu sezon onun kariyeri için hayati önem taşıyor. NFL onun her hareketini izliyor olacak. Ritüelleri hiçbir şekilde bozulmamalı."

"Ve bu ritüellerde ona yardımcı olmam gerekiyor," diye tahmin ediyorum.

Kesik bir kahkaha atıyor. "Tanrım, hayır. Aslında bu akşam ondan tamamen uzak durmanızın herkesin yararına olacağını düşünüyorum."

Yüzüme yayılan gülümsemeyi kontrol edemiyorum. "Kulağa mükemmel geliyor." Omuzlarımdan bir ağırlık kalkıyor. Üvey kardeşimden uzak durmak benim

herhangi bir günde bir numaralı önceliktir. Ama alkol ve uyuşturucu olan bir parti sırasında? Onun etrafında olmak istemiyorum. "Peki, ne giymem gerektiği konusunda bir önerin var mı?"

Dudakları gergin bir çizgi oluşturuyor. "Bu benim uzmanlık alanım değil. Eminim dolapta uygun bir şeyler vardır."

Gardıroba şüpheci bir bakış attım. "Ne istediklerinden emin değilim." Bu gece hangi Lord'a hitap etmem gerektiğinden bile emin değilim. Sürtük gibi mi olmalıyım? Sevimli ve nazlı mı olmalıyım? Dolaba doğru yürüyüp kıyafetleri değerlendiriyorum. Doğrusu, giyinip kuşanmak hiçbir zaman bana göre olmadı. Lisedeyken, ne zaman yardıma ihtiyacım olsa.

Bir kız arkadaşımı arardım.

Ama benim öyle bir

arkadaşım yok.

"Martin," diye başlıyorum, sesim isteksiz. "Kiminle konuşabileceğim konusunda kurallar olduğunu biliyorum ve-"

"Erkek yok," diye vurguluyor Martin.

Başımı salladım. "Tabii ki. Ama diğer kadınları merak ediyordum. Diğer... öğrenciler? Kontes ya da Barones gibi mi?"

Martin'in yüzü allak bullak olur. "Eğer yardım edilebilirse, hayır. Kızların evlerine sadık olmaları gerekir. Onlara güven olmaz."

Sutton'ın -Kontes'in- bana ne kadar nazik davrandığını hatırlayarak söndüm. Evlerimize sadık mı? Evet, doğru. Bu adamların hepsi kandırılmış. "Yani temel olarak, hiç arkadaşım olamaz."

Martin kaşlarını çatar, alnı düşünceli bir şekilde kırışır. "Şey, sanırım... evimize sadık başka kızlar da var. Prior Ladies."

Canlanıyorum. "Önceki bir hanımefendi mi?" Bu sadece arkadaşlık ya da yoldaşlık değil.

Bu gerçek bir istihbarat. "Kim gibi?"

Martin cebinden telefonunu çıkarır. "Charlene'i arayacağım. O bizim son Leydi'mizdi. Belki o daha fazla yardımcı olabilir."

Odama girer girmez, bu kadınla arkadaşlık kurma umutlarımın boşa çıktığını anladım.

Beni gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle selamlıyor, kiraz kırmızısı dudakları zoraki ve sert bir şekilde büzülmüş. "Siz yeni Leydi olmalısınız."

Charlene tamamen tahmin edilebilir bir şekilde muhteşem. Sarı saçlarının her bir teli mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve şekillendirilmiş, zarif, platin dalgalar halinde sırtından aşağıya dökülüyor. Küçük siyah bir elbise giyiyor, göğüsleri üstten eğimli, ince belini ve dolgun kalçalarını mükemmel bir kum saati figürüyle vurguluyor. Bahse girerim onun kural listesi benimkinin yarısı kadardır. Belli ki Leydi Charlene'e her zaman ağdalı ve seksi kalması gerektiği hiç söylenmemiş.

Anında, onu sorduğuma pişman oldum. "Charlene, değil mi?"

Bana yavaşça bakıyor, gözleri beni baştan aşağı süzüyor. Dudağının kıvrılma şekli belli belirsiz ama beklentilerinin karşılanmadığı çok açık. "Görüyorum ki yapacak işlerimiz var." Kapının yanına bir çanta bırakıyor ve topuklu ayakkabılarını şakırdatarak dolaba doğru yürüyor. "Soyun. Bütün gece bekleyemem."

Ona ters ters bakıyorum ve şimdi bu evi yöneten aptal ekosistemi üzmeden onu gönderebilmeyi diliyorum. Onun yerine dediğini yapıp üstümü başıma geçiriyorum. "Orada birkaç siyah elbise var," diye başlıyorum ama o elini kaldırıyor.

"Siyah mı? Lütfen. Sen yıldız oyuncumuzun hanımefendisisin." Bunu sanki bir anlamı varmış gibi söylüyor, birkaç farklı elbise çıkarıp onları değerlendiriyor. "*Belli ki* ruh renklerimizi giymelisin." Sesindeki alaycı ifade hiç de örtülü değil ve raftan bir şey çekip bana dönüyor. "Bunun gibi renkler mi?"

Büyük boy formaya bakıyorum -turuncu ve mor- ve onu çevirdiğinde arkasında 36 numaranın yazılı olduğunu görüyorum. 'PAYNE' yayılmış

omuzları boyunca. "Görünüşe göre Killian'ın formalarından biri yanlışlıkla oraya girmiş olmalı." Endişeyle gülüyorum. "Ama sanırım bununla dışarı çıkarsam, Killian beni gerçekten öldürebilir."

Gözlerini deviriyor ve yerine koyuyor. "Hiç hayal gücün yok. Lord Killian, seni herhangi bir düz yüzeyin üzerinde eğerken, kendi adı ve numarasından başka hiçbir şey ona bakmıyor mu?" Alay ediyor. "Muhtemelen yaşayacağı en iyi seks."

Şaşkın kahkahamı bastırmak için bir elimi ağzıma kapatıyorum. Belki de bu kız *o kadar da* kötü değildir. "Evet, kendini çok beğeniyor, değil mi?"

"Bunu giy," diyor ve sorumu duymazdan gelerek bana bir askı fırlatıyor. Elbise derin, koyu bir mor. Kısa eteği kalçalarımda genişliyor ama korsajı dar ve alışık olduğumdan daha açık. Yine de bana söyleneni yapıyorum ve elbiseyi başımın üzerinde sürüklüyorum. "Bununla birlikte bir sütyene ihtiyacın var," diyor.

Ama ben sadece başımı sallıyorum. "İznim yok."

Kaşını kaldırıyor. "Sütyen giymene izin yok mu?"

"Evde değil," diye açıklıyorum, yanaklarımın ısındığını hissederek. Sanırım daha önce haklıydım. Charlene'in çok fazla kuralı olmadığı açıktı.

Neyse ki bunu sorgulamıyor. "Her neyse. Sırada saçınla ilgili bir şey yapmamız gerekiyor." Çantasından çeşitli aletler çıkarmaya başlıyor ve makyaj masasını işaret ediyor.

Oturdum ve "Yardım ettiğin için teşekkürler." demeyi denedim.

Sadece mırıldanıyor. "Yukarı mı aşağı mı istiyorsun?"

"Bilmiyorum, gerçekten." Aynaya bakıyorum, bir tutam saçımı parmağımın etrafında döndürüyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bir kalça çıkarıp yumruğunu üzerine koyuyor. "Rath ve Killian aşağıdan, Tristian ise yukarıdan hoşlanacak."

Yansımama başımı sallayarak cevap veriyorum, "Tamam. Hadi tıraş olalım."

Şakaya gülümsemiyor bile, saçlarımı toplayıp fırçayla tarıyor. "Sahip olduklarının ne kadar iyi olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"İyi mi?!" Aynanın arkasından ona bakıyorum. "Evet, onlara hizmet etmeye zorlanmak, en küçük bir özerklik kırıntısını bile kullandığım için cezalandırılabileceğimi bilmek çok iyi. Ne büyük bir patlama!"

Fırça bir düğüme takılıyor ve itiraz sesimi duymazdan gelerek çekiştiriyor. "*Eğlenceli olan,* istediğin her şeye sahip olabilmektir. Sadece istemen yeterli. Bütün bu kampüs senin her isteğini yerine getirecek. Boo hoo, buradaki en ateşli, en güçlü üç adamla seks yapıyorsun. Kimse senin acıma partine gelmeyecek."

Fırça başka bir engele takılınca irkiliyorum ve fırçayı ondan alırken ters ters bakıyorum. "Sanki onlar tanıdığın en büyük pislikler değilmiş gibi davranıyorsun."

Gözlerini deviriyor ve fırçayı saçlarımın arasında nazikçe gezdirmemi izliyor. "Tabii ki pislikler. Bencil, açgözlü ve şımarıktırlar. Ne olmuş yani? Yaptıkları işte de iyiler. Sana kendini iyi hissettirmemişler gibi davranma." Burnunu çekiyor, çenesini kaldırıyor. "*Tekrar* Leydi olsaydım -onların Leydi'si- sorulmasına bile gerek kalmadan onlar için dizlerimin üzerine çökerdim."

"Bana hissettirdikleri tek şey, onları tekrar incitmek için duyduğum derin arzu."

"O zaman tatlım," diyor, bakışlarımla buluşmak için eğilerek, "neden yapmıyorsun?"

Duraklıyorum, kaşlarımı çatıyorum.

"Çünkü yapamam." "Kim demiş?"

Fırçayı bir kenara bırakarak, "Kurallar," diye cevap veriyorum.

Kollarını iki yana açıyor. "Bana bu 'kurallarınızda' karşılık veremeyeceğinizin nerede yazdığını gösterin?" Yüzümdeki ifadeye bakıp sırıttı. "Öğrenmen gereken çok şey var. İtaat ve boyun eğmenin de bir zamanı var. Ama bencil, açgözlü, şımarık oğlanlar kızların karşılık vermesine bayılır. Bir Lord için her şey kolay gelir. Güçlerini test edecek bir şey olmadığında güçlerini göstermeleri zorlaşır, öyle değil mi?"

Charlene saçımı kıvırıp tuttururken hâlâ bunu düşünüyorum. Haklı olduğu bir nokta var. Kontratın hiçbir yerinde karşılık veremeyeceğim yazmıyordu. Onlara zarar veremeyeceğim. Kendimi savunamayacağım yazmıyordu. Haklı olabilir mi? Onlarla dövüşmem hoşlarına gider miydi? İtaatsizlik ya da meydan okuma değil, gerçek, fiziksel bir karşı koyuş. Bu beni daha çok sevmelerini sağlar mıydı?

Umursamalı mıyım?

"Beğendin mi?" Sonunda soracak cesareti buluyorum. Buna rağmen gözlerimi kaçırmaya devam ediyorum. "Canını yaktıklarında bundan zevk aldın mı?"

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Evet."

Şaşkınlıkla bakışlarını karşıladım ve "Neden?" diye sordum.

Gözleri kısıldı. "Bu siyah ve beyaz değil. Nereden geldiğini bilmiyorum Pollyanna ama acı ve zevk bir arada var olabilir." Ellerini makyaj masasının üzerine koyup bana bakıyor. "Ne kadar sert olurlarsa, o kadar hoşlarına gider. Eğer acıyorsa -eğer *gerçekten* acıyorsa- bana orada gerçek gücün kimde olduğunu söyle tatlım. Sonra da bunu bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini söyle."

Sinirle yutkunuyorum, Killian'la tanıştığımız günden beri elimde zerre kadar güç olmadığını biliyorum. Charlene'e itiraf edemediğim şey, derin, karanlık bir şekilde, zevk ve acıdan bahsederken gözlerindeki o kıvılcımı anladığım. Bana yaptıklarından hoşlanmadığımı söylemek -*bilmek*- daha kolay olurdu. Acı o kadar büyük ki, zevk alma ihtimalini ortadan kaldırıyor.

Ama bu bir yalan.

Charlene'in bana bakışından anladığım kadarıyla o da bunu biliyor.

14

HIKAYE

İki saat sonra parti tüm hızıyla devam ediyordu. Kapının yanında bir pozisyon aldım, eve akın eden güzel insanların geçit törenini izliyorum. Yakışıklı erkekler. Güzel kadınlar. Her birinden para ve hak sızıyor. Brownstone'un duvarları Rath'ın hoparlörlerden pompaladığı müzikle sallanıyor. Başını eğmiş, kulaklığını kulağına dayamış, kendini tamamen DJ rolüne kaptırmış, işkence dolu klasik müzikten enerjik popa, bas ağırlıklı hip-hop'a ve çılgın elektroniğe hızla geçiş yapıyor.

Tristian ev sahibi rolünü üstlenerek kendini kapıya yakın bir yere park etti. Görünüşe göre bu, içeri giren her çekici kızın saçları, kıyafetleri ya da göğüsleri hakkında yorum yapmadan önce dudaklarına bir öpücük kondurmayı gerektiriyor. Kıkırdıyor ve kulağına fısıldıyorlar, ellerini pazusuna dayamışlar, kendilerine ilgi göstermesinden gözle görülür bir memnuniyet duyuyorlar.

Killian çalışma odasındaki yumuşak deri sandalyede oturuyor, iki sarışın da kollarına tünemiş. FU turuncusu ve moru giymişler, ona kraliyet ailesi gibi bakıyorlar. Biri ensesindeki saçlarla oynarken diğeri kalçasına masaj yapıyor.

Sözleşmedeki maddemi merak ediyorum. Sadakat maddesi. Şüphesiz herhangi bir Lord bu gece burada istediği kızı seçebilirdi. Ama yapamazlar. Benim yüzümden. Kısa bir süre için, acaba flört etmeyi bir sınırı aşmak olarak mı görmeliyim diye düşündüm. Yine de gülünç bir düşünce. Hiçbiri maddenin ruhuna uymayı umursamıyor, sadece teknik detaylarla ilgileniyorlar. Maddenin ruhu da benim kabul edeceğim bir şey değil.

Ruhu şu ki, içten içe -aptalca- başka kızları becerirken bana sahip olmaları düşüncesi bana hakaret gibi geliyordu.

Yarısı boş fincanıma acı acı gülüyorum. Sanki bu anlaşmada aşağılayıcı bir şey yokmuş gibi.

Şimdi Killian'ın üzerine atlayan kız öğrenci yurdu kızlarını izlerken midem endişeyle kasılıyor. Killian sahip olamayacağı bir şeyi mi istiyor? Bunun için ödenmesi gereken bir bedel var ve sonunda buna değeceğinden pek emin değilim.

Lordlar, Lordlarım, sosyal merdivenin en üst basamağındalar. Tıpkı lisedeki gibi. Birlikte akıcı bir şekilde hareket eder, odayı yönetir, müziği dikte eder, içkileri dağıtır ve nihayetinde özentiler ve takipçilerle dolu bir odada sosyal düzen yaratırlar.

Bunun beni nereye götüreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Köleler ve hizmetçilerle birlikte en altta mı? Charlene ve röportajdaki diğer kızların hepsi aksini düşünüyor gibi görünüyor, ancak hepsinin çok yüksek düşündüğü tüm bu ayrıcalıkları henüz görmedim.

Tek bir şeyden emin olabilirim; Lordlar görevlerimden kaçtığımı düşünürlerse bunun bedelini cehennemde ödeyeceklerdir. Gürültülü dansçıların, böğüren futbolcuların ve yanaklarımı kızartacak kadar müstehcenleşen öpüşme seanslarının etrafından dolanarak mutfağa geri dönüyorum.

Lordların kişisel bira zulası buzdolabında iyi stoklanmış, bu yüzden Tristian için bir şişe alıyorum. Killian'ı o sarışınlarla düşünerek duraksıyorum, sonra da muhtemelen bana hâlâ kızgın olan Rath'ı. Çelik gibi bir iç çekişle ikisine de birer tane aldım.

Koridora girerken bir grup erkeğin arasına sıkışmak zorunda kalıyorum.

"Affedersiniz," diyorum şişeleri göğsüme yakın tutarak.

"Hey, bakın. Bunda iyi mal var," diyor bir adam, duvarı itip şişelere bakarak. Ya da göğüslerime. Belki de ikisine de. "Yardıma ihtiyacın var mı bebeğim?"

Kaçamak bir şekilde başımı eğiyorum. "Ben iyiyim. Teşekkürler."

Bu kez arkamdan başka bir ses yükseliyor. "Küçük bir kız için çok fazla bira var. Paylaşmak istemediğine emin misin?" Ağır elleri kalçalarıma iniyor, ardından şakağıma bira kokulu ılık nefesinin ekşi kokusu geliyor. "Üçümüz bunları özel bir yere götürüp birbirimizi daha iyi tanımaya ne dersiniz?"

"Siktirip gitsen de yoluma devam etsem nasıl olur?" diye kestirip atmak kolaydır.

Çocuklar birbirlerine bakar, yüz ifadeleri önce afallar, sonra eğlenir. Gülüyorlar, sesleri dar koridorun duvarlarında yankılanıyor.

"Sen küçük bir tükürük ateşisin, ha? Bizim kim olduğumuzu bilmiyor musun?" Başını eğip çeneme dokunuyor, gözleri alt dudağıma doğru yükselen parmak ucunu takip ediyor. Boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Kara gözlerindeki bakışı daha önce de görmüştüm. Ne istediğini biliyorum. Tristian ve Rath'ın beni dizlerimin üstüne çökmeye zorladıkları anı hatırlayıp titrememe neden olacak şekilde üzerimde yükselerek beni kafese kapattılar. Dudağımı okşuyor, ucunu içeri sokmaya çalışıyor. "Buralarda kraliyet ailesiyiz. Seni arka tarafa götürüp biraz terbiye vermemiz gerektiğini düşünüyorum - bu küçük akıllı ağzını iyi kullan. Ne düşünüyorsun Beck?"

"Tucker! Beckwith!" diye bir ses paniğimi yarıp geçiyor. Ağzıma dokunan adam koridorda Tristian'ın durduğu yere bakıyor. "Ellerinin neden benim mülkümde olduğunu söyleyebilir misin?"

Tristian'ı okumayı öğrenmek biraz zamanımı aldı. Ne kadar iyiye gittiğimi ancak şimdi fark ediyorum, çünkü sesi mükemmel derecede düzgün. Yüz ifadesi sakin, neredeyse kibar. Ama o yüz ifadesinde bir şey var.

Gözleri, tek bir bakışla sizi içten dışa soğutabilmeleri, bana ne kadar kızgın olduğunu anlatıyor.

Tucker ve Beckwith bunu hissetmiş olmalı.

Arkamdaki irkilerek uzaklaşırken, önümdeki geri sıçrıyor ve dudaklarım yanıyormuş gibi elini bırakıyor.

Tristian'ın bakışlarını bileğimdeki deri kelepçeye doğru takip ediyor ve aceleyle, "Hey, dostum, onu saçı ve makyajıyla tanıyamadım ve-" diye kekeliyor.

Diğer adam biraz daha uzaklaşır. "Bekle, o...?"

"Benim," diyor Tristian kalabalığı yararak. Gözleri sanki yaralarımı ya da kusurlarımı kontrol ediyormuş gibi üzerimde geziniyor. Hızlı bir hareketle kolunu omzuma atıyor ve elinde bir bira tutuyor. Birayı ağzına götürüyor ve yutkunuyor. "Leydimin bana içkimi getirmesini geciktirmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyor."

"Bilmiyordum."

"Eminim yapmamışsındır Beckwith," diyor, sonra gözlerini Tucker olduğunu tahmin ettiğim diğer adama çeviriyor, "çünkü kızıma, içkime ya da malımın herhangi bir parçasına dokunsaydın, bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalırdım. Hiç hoş olmazdı."

"Bir yanlış anlaşılma oldu. Biz sadece içecekleri taşımasına yardım etmeyi teklif ediyorduk." Bana yalvaran, yapmacık bir bakış attı. "Öyle değil mi?"

Tristian bakışlarını benimkilere çeviriyor, bir cevap bekliyor. Bir yanım yalan söyleyip her şeyi unutmak istiyor. Diğer, çok daha öfkeli bir yanım ise başparmağını dudaklarımın arasından geçirmeye çalışırken Tucker'ın gözlerindeki bakışı hatırlıyor.

Bir nefes alıyorum ve Tristian'ın bakışlarıyla buluşuyorum. "Beni arkaya götüreceklerini ve akıllı bir ağzım olduğu için onlara sakso çektireceklerini söylediler. Bana biraz terbiye öğretmek istediler."

Tristian'ın çenesi kıpırdıyor. "İlginç."

"Şuradaki," diye Tucker'ı gösteriyorum, "parmaklarını ağzıma sokmaya çalıştı. Geçmeme izin vermediler." Omzumu yatıştırıcı bir şekilde avuçluyor olsa da, o buz gibi gözleri şeytani bir parıltıyla Tucker'ı sabitliyor.

Tucker gergin bir kahkaha atar. "Kardeşim, Tristian, bu tamamen yalan. Hadi ama, beni tanırsın. Yapmam, yani burada olmaz. Yanlış anlamış olmalı ya da belki de içmiştir, bilmiyorum-"

"Rujum onun başparmağında."

Tristian hızla elini tutarak bunu kolayca onaylar. Bunu yaptığında, her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitiyor. Tucker'ı duvara yapıştırmış, Tristian'ın iri eli göğsüne saplanmıştı. "Yani sadece benim malıma dokunup Leydimizi üzmekle kalmadın, aynı zamanda bana yalan söyledin."

Tucker kekeleyerek "Ben sadece-" dedi.

Tristian sözlerini, "Borç biriktirmek," diye bitiriyor. "Yapılacak en adil şey ikinizi de dışarı çıkarıp biraz ter*biye vermek olurdu."* Şimdiye kadar, bu yüzleşme bakışları ve fısıltıları üzerine çekmiştir. Tristian aldırmıyor gibi görünüyor. Aksine, bu onu daha da sıkıştırıyor. "Bunu nasıl yapacağımızı düşünmeye çalışıyorum. Fikriniz var mı hanımefendi?"

Gözlerimi dört açarak bakıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "Um..."

Ama Tristian sadece başını sallar. "Şanslısınız ki bu gece hepimiz iyi vakit geçirmeye çalışıyoruz. Diğerlerini bu konuda rahatsız edemem, o yüzden beklemek zorunda." Tucker'ı son bir kez duvara doğru iterek serbest bırakıyor. "Bu kızımıza yaratıcı bir şeyler düşünmesi için biraz zaman kazandıracak. Bu arada, bence bu geceyi bitirip partiden ayrılmalısın."

Tucker ve Beckwith başlarını sallıyorlar, kaçışırken hâlâ altlarına işeyecekmiş gibi görünüyorlar.

Tristian bana döndüğünde gözlerinde hâlâ sert bir bakış olduğunu görüyorum. "Bunları teslim etmeyi bitirdiğinde, gel beni bul."

Çekip gidiyor ve benim de çuvalladığımı fark ettiğimde midemde bir telaş yükseliyor. Başka erkeklerle konuşuyordum. Bir kuralı çiğnemiştim. Kahretsin.

Kahretsin. Lanet olsun. Tamamen mahvoldum. Rath ve Killian'ı ararken kan kulaklarıma hücum ediyor. Yapabileceğim en iyi şey hatamı telafi etmeye çalışmak.

Rath hâlâ müzik setinin yanında, bir grup insanla müzik hakkında konuşuyor. Arkasında duruyorum ve boş bira şişesini yenisiyle gizlice değiştirmeye çalışıyorum. Öğleden sonraki aynı sertlikteki yüz ifadesiyle bana bakıyor. Sanırım hâlâ o biraya tutunuyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Mümkün olduğunca tatlı bir şekilde soruyorum. "Yiyecek bir şey?"

"Ben iyiyim," diyor ve arkadaşlarına dönmeden önce birasından bir yudum alıyor.

Nefes veriyorum ve odaya bakıyorum. Killian artık tahtında oturmuyordu ama onu daha önceki iki kızla birlikte üst kata çıkarken görüyordum. Martin bana özellikle onun oyun öncesi 'ritüeline' karışmamamı söylemişti. Ama iki seksi sarışınla üst kata çıkıp onlarla seks yapmayı içermeyen bir ritüel düşünemiyorum. Gerçi fark etmez. Ben ne yapacağım? Onu oraya kadar takip edip hayır mı diyeceğim?

Sadece bu düşünce bile beni ürpertiyor.

Elimde fazladan birayla Tristian'a doğru ilerliyorum, sonunda onun arka güvertede olduğunu fark ediyorum. Korkuluklara yaslanmış, tek başına duruyordu. Beni fark ediyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Yapılacak en iyi şeyin ne yaptığımı itiraf etmek olduğunu biliyorum. Belki bunu burada yaparsam, beni tüm partinin önünde utandırmaz.

"İşte buradasın," diyor, elimdeki şişeye bakarak. "Bu benim için mi?"

"Killian içindi, ama... o sadece yukarı çıktı."

"Ah, oyun öncesi ritüeli." Tristian gülerek güverte demirini ve güçlü yumruğunu bira kapağını yerinden çıkarmak için kullanıyor. "Hayatımda hiç bu kadar batıl inançlı biriyle tanışmamıştım. Şanslı olduğunu düşündüğü bir şey yaptığında, onu da ekler. Dokuzuncu sınıftayken iki çift çorap giymiş ve bir maç kazanmıştı. Şimdi bunu her maç yapıyor." Biradan uzun bir yudum alıyor. "Lise üçüncü sınıfta iki kızla -sarışınlarla- takıldı.

eve dönüş maçı. Üç gol attı. O zamandan beri bunu yapmakta ısrar ediyor." Tristian zaten şüphelendiğim şeyi rahatça doğruladı.

"Yani şu anda orada, sözleşmeyi ihlal ediyor."

Tristian ya sözlerime ya da sesimin düzlüğüne bakarak başını kaldırıyor. "Kıskandın mı?"

Yüzümü ekşittim. "Ne için? Onun benimle seks yapmak istediğinden daha fazla ben de onunla seks yapmak istemiyorum. Bence o sözleşmeye saygı göstermeyecekse biz neden gösterelim? Ben neden saygı duyayım?"

Kaşlarını kaldırıp birasını yere bırakıyor. "Öncelikle, eğer Killer'ı onun seni sikmek istediği kadar sikmek isteseydin, şu anda hayatın buna bağlıymış gibi ona biniyor olurdun. İkincisi, sözleşmeyi bile okumadığını düşünmeye başlıyorum."

Bu iki iddiaya da aynı şekilde karşı çıkıyorum. "Sözleşmeyi yüzlerce kez okudum!"

"O halde Killer'ın oyun öncesi ritüellerinin diğer tüm maddelerin önüne geçtiğini biliyorsunuz."

Sözleşmenin o bölümünü hatırlayarak donup kalıyorum. "Ama..." Oyun öncesi ritüelinin başka kızları becermek olduğunu nereden bilebilirdim ki? *Aptalca*. Sönerken, oyun dışı kaldığımı fark ettim. Somurtkan bir şekilde "Sence işe yarıyor mu?" diye sordum.

"Ayin mi?" Tristian soruyor, mavi gözlerinde mizah dans ediyor. "Sanırım Killer aynı anda iki kızı birden becermek istiyor ve Forsyth'in kazanan bir sezon geçirmesine yardım etmek isteyen bir sürü sarışın var."

Başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum ve şöyle diyorum: "Daha önce olanlar hakkında. O adamlarla bilerek konuşmuyordum. Beni köşeye sıkıştırdılar ve ben de kaçmaya çalışıyordum. Kurallara karşı gelmediğime söz veriyorum."

Elini uzatıyor, irkilmem üzerine duraksıyor ve saçımın bir kıvrımını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Oh, Tatlı Kiraz, bunun için seni suçlamıyorum. O ikisi tam bir geri zekâlı. Yeni adaylar. Her zaman kuralları anlamayan birkaç kişi olur. Ve her zaman onları kasten çarpıtan birkaç kişi vardır."

Sıcak parmak ucunu kulağımın kabuğunda hissetmek beni ürpertiyor. "Öyle mi?"

"Biz de öyle yaptık." İçkisinden bir yudum alıyor ve dirseklerini korkuluklara dayıyor. "Birinci sınıftayken üçümüz de o sırada burada hizmet veren Leydi'ye saldırdık."

Bunu hiç düşünmemiştim. Burada olmanın bir kızı böyle şeylerden koruyacağını sanıyordum. "İşe yaradı mı?"

Gülüyor ve bu haliyle, karanlıkta tüm yapmacıklığı ve duruşu olmadan, yıkıcı derecede yakışıklı görünüyor. "Kesinlikle hayır. Kıçımıza tekmeyi yedik. Üst sınıflar tarafından kelimenin tam anlamıyla dayak yedik." Poposunu işaret ediyor. "Dayaktan kalan bir yara izim var hâlâ."

Rahat bir nefes alıyorum. "Yani Hanımlar gerçekten de Lordlar dışında kimseye kapalı."

"Teknik olarak evet." Bana değerlendiren bir bakış attı, sonra da "Sır tutabilir misin?" diye sordu. Ben cevap veremeden gülüyor. "Elbette tutabilirsin. Bir sözleşme imzaladın. Leydi'yi birinci sınıfta alamadık ama ikinci sınıfta aldık. Zor oldu ve mücadele etti ama sonunda evde yaşamayı kimin hak ettiğini kanıtladık."

Aklıma Charlene'den bahsettiği geldi.

Anladığım kadarıyla evde yaşama ayrıcalığı sadece son sınıflar için. Çocukların ilk yıllarında eve girmeyi nasıl başardıklarından emin değildim ama sanırım buna şaşırmadım. Her zaman inanılmaz rekabetçi ve acımasız olmuşlardır. Az önce anlattığı hikaye de bunu doğruluyor. İstediklerini alıyorlar. Hak ettiklerinden fazlasını alıyorlar. Geri kalanımız sadece onların hayatındaki piyonlarız.

Şişesini korkuluklara dayıyor ve eli kalçamda olacak şekilde kayıyor ve birbirimize bakıyoruz. "Eğer biri seni rahatsız etmeye kalkarsa, gel bizden birini bul. Erkek ya da kadın, umurumuzda değil. Sen bize aitsin, Öykü. Kimse sana el kaldırmamalı, anlıyor musun?"

Hem serin havadan hem de bu tehdidin ardındaki samimiyetten ürperiyorum. "İstiyorum."

Sıcak elinin tersini yanağıma bastırıyor. "Üşüdün mü?" Bana öyle bir bakışı var ki ürkütücü.

Sanki umurunda?

Bundan daha da şaşırtıcı olanı, uzun bir an boyunca tek düşünebildiğim beni öpmek için eğilmesi.

Tek düşünebildiğim bunu ne kadar çok istediğim.

Yutkunarak sessizce itiraf ediyorum, "Biraz."

Yine de beni öpmedi. "İstersen gidip odandan bir kazak alman için sana izin veriyorum."

"Oh." Burada kontrolün bende olmadığını pek de ince olmayan bir şekilde hatırlatsa da, bu muhtemelen taşındığımdan beri yaptığı en tatlı jestti. "Teşekkür ederim. Bir şeye ihtiyacın var mı? Üst kattan?"

"Hayır, şimdi olmaz," dedi göz kırparak, "ama acele et, sonra bir şeyler düşünebilirim."

Muhtemelen bu evde keyifli bir an olarak kabul edilebilecek her şeyi yaşıyor olsak da, içeri geri döndüğüm için rahatladım.

Kalabalığın arasından sıyrılarak merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum. Her iki yatak odasının kapısı da kapalı, ama benimkine yaklaşırken Killian'ınkinden sesler duyuyorum. Duraksıyorum, kendi iyiliğim için fazla meraklıyım. İçeride en az iki kızla birlikte olduğu çok açık. İçlerinden birinin nefes nefese inlediğini duyabiliyorum. Neredeyse yatak başlığından gelen patlama, patlama, patlama sesleri ve Killian'ın öfkeli, gırtlaktan gelen homurtuları kadar yüksek. Gözlerimi kapatıyorum ve Killian'ın biriyle seks yaptığını düşünüyorum. Güçlü kalçaları onunkilere çarparken o ateşli gözler ona dik dik bakıyor. Vücudum karıncalanıyor ve merak etmekten kendimi alamıyorum... Onlara da bana davrandığı gibi mi davranıyor? Onlardan nefret mi ediyor? Onları incitmek mi istiyor? Belki diğer kızlarla farklıdır. Belki onlardan hoşlanıyordur. Belki onlara Tristian'ın bana dokunduğu gibi dokunuyordur. Belki sonra onlara sarılıyor.

Evet, doğru.

Sorum bir an sonra onun kükrediğini duyduğumda cevaplandı, "Tanrım. Her zaman bu kadar kuru musun? Sikimi zımpara kağıdına sokmak gibi."

"İşte," diye cevap veriyor bir kız, sesi endişeli. "Kıçıma sok. İyi ve sıkı olmalı."

"Hayır, önce seni emmeme izin ver," diyor diğer kız. "Seni hazırlayacağım. Ağzımı sik bebeğim, bunu sevdiğini biliyorsun." Bir dakika sonra, "Tanrım, çok büyüksün. Zar zor alabiliyorum. Mmmmmm..."

Koridor seks sesleriyle doluyor; yüksek sesli ve sahte, porno yıldızı kalitesinde inlemeler ve gıcırtılar. Denedikleri için kızları suçlayamam. Killian bu şekilde olmasını isteyecek bir adama benziyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Killian'ın başka kızlarla nasıl olabileceğini merak ettiğimi düşünmek aptalcaydı. Onu tanıyorum. Bu çok kolay. Bundan çok hoşlanıyorlar.

Bu düşünce, "Siktir et bunu!" diye bağırdığında doğrulanır. Benden bu kadar. Siktir g i t buradan."

"Ne?" diye bağırır kızlardan biri. "Neden? Hadi bebeğim, bize bir şans daha ver. Sadie beni yerken izleyebilirsin."

"Eğer hemen odamdan siktir olup gitmezsen, yemin ederim sana gerçekten ne yapmak istediğimi gösteririm!"

Kapalı kapının ardında koşuşturduklarını duyduğumda bile, alçak ve öfkeli sesiyle olduğum yerde donup kalıyorum. Sonunda kapı açıldığında ve sanki şeytan peşlerindeymiş gibi dışarı fırladıklarında sarsılıyorum. Sıçrayıp kapıma uzanıyorum, ama o bir kalp atışı kadar kısa sürede orada, kocaman ve öfkeli.

Ayrıca *tamamen çıplak*.

"Ne bakıyorsun lan sen!" diye kükrer.

"Hiçbir şey," diyorum. "Yemin ederim, hiçbir şey." Yine de gözlerim vücudunda geziniyor. Dalgalı, dövmeli kolları. Kaslı, kabarık göğsü. Sert karın kasları. Eski ustalardan biri tarafından mermerden yontulmuş bir heykel gibi. Ve tüm bunların altında bacaklarının arasından sarkan kalın siki. Gevşek olsa bile kocaman ve korkutucu, bakışlarımı ayırmakta zorlanıyorum. "Ben sadece-"

"Sadece ne?" diyor, aniden önümde. Bir elini uzatıp kolumun üst kısmına sıkıştırıyor ve irkilmeme aldırmıyor. "Etrafı mı gözetliyorsun? Casusluk mu? Hakkımda bilgi mi topluyorsun?"

"Ne? Hayır! Sadece bir kazak almak için odama gidiyordum. Üşümüştüm ve Tristian... alabileceğimi söyledi." Gözleri sanki orada olduğunu yeni hatırlıyormuş gibi başımın üzerinden yatak odamın kapısına doğru kayıyor. "Ben bir şey duymadım," diye aceleyle ekliyorum.

Anında pişman oldum.

"Demek ki her şeyi duymuşsun," diye hırlıyor ve kolumu kavrayarak zedeliyor. "Bu benim suçum değil. Sahte memeleri ve sahte inlemeleriyle o sürtükler. İçerisi düşük bütçeli bir porno şovu gibi. Tek bir dürüst sikiş yapamamanın ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?"

Retorik yapıp yapmadığından emin değilim ama hala bana tutunuyor ve öfkesi bir uyarı gibi üzerinden akıp gidiyor. Başımı sallıyorum ve yumuşak bir "Hayır" diyorum.

"Acınası bir durum," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Bu okuldaki erkeklerin yarısı tarafından sikildiler ve hırpalandılar. Tek istediğim maçtan önce güzelce yatmak. Bu bastırılmış enerjinin bir kısmını yatıştırmak için, böylece doksan dakika boyunca sikim yerine sahaya odaklanabilirim." Gözleri kısıldı ve benimkilere dikildi. "Söyle bana, bunu neden yapamıyorum?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, kolumu daha sert kavradığında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Evet, öyle!" diye bağırıyor. "Aksi takdirde, o aptal cümlenle önümü kesmeye çalışmazdın. O yüzden söyle bana. Söylediğini duymak istiyorum."

Bana karşı her zaman nefret dolu olan gözlerine bakıyorum ve benden ne söylememi istediğini biliyorum. Suçu üstlenmemi istiyor. Yuvarlanmamı istiyor. Beni incitmek istiyor çünkü ona karşılık veremeyeceğimi biliyor.

Charlene'in sözleri aklıma geliyor ve birden sanki zehirli bir sis dağılmış gibi oluyor.

Ben de karşılık veriyorum. "Bilmiyorum dedim, Killian. Senin özel ihtiyaçlarını karşılayacak bir vajina bulmanın senin için neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum. Ama istediğin buysa bir tahminde bulunabilirim." Son üç yıldır içimde taşıdığım tüm tiksinti ve öfke dışarı fırlıyor. "Belki de o kadar kafayı yemişsin, o kadar kötü ve kindarsın ki, istekli birini becermek senin için yeterince iyi değil. Belki sikin de kafan kadar bozuktur. Belki de derinlerde bir yerde, sende çekici bir şey olmadığını biliyorsun. Özel bir şey olmadığını. İstemeye değer bir şey yok. Yani evet, ne zaman inleseler -ne zaman yalvarsalar- bunun sahte olduğunu biliyorsun. Asla başka bir şey olamaz." Yüz ifadesi bir an için gevşiyor, gözleri bedelini ödeyeceğimi bildiğim bir karanlıkla dolup taşıyor. Bir anlığına umursamıyorum. Sanırım buna değecek. "Belki de sadece senden iğreniyormuş gibi davranan insanlarla yatmak istiyorsundur. Çünkü en azından bu gerçektir, seni hasta herif."

Sırtım, çarpışmayı algılayabileceğimden daha hızlı bir şekilde duvara çarpıyor. "Ah, Story," diyor, ağzı keskin, kötü niyetli bir sırıtışla kıvrılıyor. Bakışları aşağıya kayıyor ve neden bilmiyorum ama ben de bakıyorum. Aleti artık sarkık ve cansız değil. Canlandı ve ona ağzımı açmamla geçen sürede iki beden büyüdü. "Sanırım bir şeyler bulmuş olabilirsin. Bana biraz daha anlat."

Kahretsin.

"BEN-BEN-"

"Hayır mı? Kedi birden dilini mi yuttu?" Cevap vermenin daha iyi olduğunu biliyorum, ama o bitirmedi. Kayıtsızca "Yere yat." dedi.

Gözlerim açıldı. "Ne?"

"Yere yat," diyerek beni serbest bırakıyor ve koridordaki halının üzerine itiyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, sallanan sikiyle göz göze geliyorum. İçimde yükselen paniği bastırmaya çalışarak bunu kabullenmeye çalışıyorum. Bunun eninde sonunda geleceğini biliyordum. İçimde kaynayan mide bulantısını bastırmaya çalışıyorum ama ben daha bastıramadan tekrar hareket edip önüme düşüyor. "Uzan."

Kilitleniyorum, ağzım açık ona bakıyorum. "Killian... lütfen..."

Eli saçlarımdan bir avuç almak için öne doğru fırlıyor. "Yalvarmanın daha ateşli olduğunu biliyorsun, Tatlı Kiraz. O yüzden istediğin kadar yalvar. Ağzını her açtığında sikime ne olduğunu görüyor musun? Daha da büyüyor. Daha da sertleşiyor. İçime doğru kan pompalanıyor." Onu kavrıyor ve elini şaftın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Şu anda yıllardır olmadığım kadar sertim. Lanet olası sesinden olmalı. Lanet olası bir tetikleyici gibi."

Ağzımın içini ısırıyorum, ona bakarken kendimi sessiz olmaya zorluyorum, eli ereksiyonunun pembe, gergin derisinde aşağı yukarı hareket ediyor. Şişmiş ve çılgınca büyük. Korkunç derecede. Ona kıçına sokmasını söyleyen kızı düşünüyorum. *Tanrım*.

"Uzan," diyor tekrar, sesi aldatıcı bir şekilde eşit.

"Hayır." Oral seks başka bir şey. Bunu daha önce atlattım ve bir noktada erkeklerden birinin bekaretimi alacağını bilsem de, bu şekilde olamaz. Ona izin vermeyeceğim. "Bu *olmayacak*."

Gülüşü kırılgan, sert bir şey. "Bahse girmek ister misin?"

İtaat etmemi beklemiyor, saçımdaki elini beni geri itmek için kullanıyor. Bileğini kavrayıp bacağımla tekme atıyorum ama o beni boyun eğmeye zorlamak için vücudunun her parçasını kullanıyor. Sanki futbol sahasında yalpalayan bir top gibiyim ve o beni yakalamaya kararlı.

Zor bir mücadele değil.

Beni hemen yere yatırıyor, bir elini omzuma koyarken diğer eliyle benimkini savuşturuyor. Üstüme tırmanırken göğsündeki kaslar neredeyse hiç kıpırdamıyor, ön kollarını, dizlerini, bacaklarını kullanarak beni bir böcek gibi oraya sabitliyor, çırpınan uzuvlarımı tamamen umursamıyor.

Gözleri bu şekilde parlıyor ve hala öfke dolu olsalar da başka bir şeyle de dolular. Sabırsızlık mı? Heyecan mı? Elbisemin askılarını hiçbir şey yokmuş gibi koparıyor, iki bileğimi tek eliyle tutup vücudumdan aşağı çekerek beni hızla ortaya çıkarıyor. Aleti

yanlışlıkla ya da bilerek, bilmiyorum. Pürüzsüz ve sıcak ve ucu karnımda yapışkan bir kalıntı bırakıyor.

Ağır ağır nefes alarak göğsüme bakıyor, açgözlülükle göğüslerime bakıyor. "Mükemmel," diye mırıldanıyor, başparmaklarını sivri meme uçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Lanet olası mükemmel."

Göğsümün kabarmasını engellemeye çalışarak panikle bir dizi yakarışta bulundum. "Killian, bunu yapamazsın. Beni beceremezsin, yapamazsın, yapamazsın, sen benim üvey kardeşimsin, sen... sen beni istemiyorsun. Benden nefret ediyorsun."

Gözlerindeki bakış sesimi kesiyor. Dizlerini kollarıma bastırırken, ayaklarıyla bacaklarımı sıkıştırmak için yer değiştiriyor. "Seni sikmeyeceğim, Tatlı Kiraz," diyor, ses tonu ifadesine bir 'henüz değil' eklemeyi ertelediğini ima ediyor. "En azından amını değil."

Eğiliyor ve bir an için beni öpeceğini düşünüyorum, bu düşünceyle dudaklarım titriyor ama onun yerine başını eğip göğüslerimin arasındaki vadiyi yalıyor. Tekrar oturuyor, kalın siki ıslak göğsümün üzerinde sallanıyor. Elleri göğüslerimi yoğuruyor, sıkıyor ve ayırmadan önce birbirine doğru itiyor. Dudaklarımın arasına zorla sokacağından korkarak ağzımı kapatıyorum ama onun yerine memelerimle aynı hizaya getirip aralarına itiyor.

"Evet, bu çok iyi," diye inliyor, yavaşça içeri ve dışarı çekiyor. Dizlerinin uçları, vücudunun beni tutan ağırlığı canımı *yakıyor*. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Gidebileceğim hiçbir yer yok. Kapana kısılmışım, Killian'ın çenesi sıkıca kenetlenirken ve gözleri kapanırken ona bakıyorum, bir ritme kapılıyorum. Başparmakları meme uçlarıma, *çok* hassas meme uçlarıma bastırmaya devam ediyor. Bu beni uyandırıyor, vücuduma kademeli olarak istenmeyen zevk sarsıntıları gönderiyor. Her itişinde, kıçı karnımın alt kısmında, leğen kemiğimin hemen üzerinde alaycı bir şekilde ileri geri sürtünüyor. Ben güçsüz bir şekilde izlerken bacaklarımın arasında sıcak, hain bir ısı oluşuyor. Bana ne yaptığının farkında bile değil.

Ya da en azından ben öyle düşünüyorum, ta ki yavaşlayıp sikinin ucunu yüzüme yaklaştırana kadar. Gözlerini açtı ve homurdandı, "Öp

o."

Başımı ç e v i r i y o r u m . "Hayır." Karnımdaki sıcaklık her seferinde daha da artıyor.

Her itiş, her çekiş ve meme uçlarımın oyuncağı.

"Yapacaksın, Tatlı Kiraz," diyor, nefesi ve hareketleri yavaşlıyor. Burada kontrol onda. Her zaman kontrolde. "Öp onu."

Tükürdüm, "Siktir git." Ama böyle şeyler söylemek artık kafa karıştırıcı. Onu durdurmak için mi söylüyorum? Yoksa onu daha da cesaretlendirmek için mi söylüyorum? Beynimin üzerine bir sis çöktü, bu sis Killian'ın sikinin ritmik itme ve çekme hareketleriyle birleşerek yavaşça ağzıma yaklaşıyor. İt, çek, it, çek. Bu konudaki en kafa karıştırıcı şey, beni buraya sıkıştırma şekline rağmen -acıma rağmen- saldırganlık hissi bile vermemesi. Sanki vücudum aniden alev almış gibi hissediyorum, sanki kalçalarımı onunkilerle birlikte kaldırmamak için tüm irademi ortaya koymam gerekiyormuş gibi.

O kadar çok irade gücü var ki, onu tatma dürtüsüyle savaşmak imkansız.

Tekrar ileri doğru itiyor, kaşları birbirine kenetleniyor. Yeterince yaklaştığında dilimi çıkarıp tuzlu ucunu yalıyorum.

"Fuuuuck, *Tanrım,*" diye titriyor, vücudundan bir titreme geçiyor. Tekrar yapıyor ve bu sefer ağzımı açıp onu içime alıyorum. Kaygan ve tuzlu, kavurucu derecede sıcak. Nefesi benimkiyle birlikte hırıltılı bir hal alıyor. Bacaklarımı birbirine bastırıyorum, kalçalarım arasında sürtünme arıyorum ama karanlık gerçek şu ki buna ihtiyacım bile yok. Göğüslerimle oynamasından, ağzımda onu tatmaktan, vücudunun ağırlığını üzerimde hissetmekten karnımda oluşan gerilim yumağı patlayacakmış gibi hissediyorum. "Benden ne kadar nefret ettiğini söyle," diyor, kalçalarını pistonlarken burnu genişliyor. "Bağırsaklarımdan ne kadar nefret ettiğini söyle bana, seni pis küçük beyaz pislik fahişe."

"Senden nefret ediyorum," diye bağırıyorum, karnımdaki sarmalın sıkılaştığını hissederek. "Sen kötüsün, kötüsün ve arkadaşlarının beni incitmesine izin veriyorsun. Kaçmamın sebebi sensin. Hayatımı mahvettin. Senden çok nefret ediyorum, Killian Payne!"

Gözlerini açıyor ve son bir kez daha ileri atılıp sikini eline almadan önce uzun bir süre benimkileri tutuyor. Vücudu cesur ve güzel bir şekilde kasılıyor ve ucundan fışkıran sıcak döller göğsümü ve boynumu kaplıyor.

Öne doğru düşüyor, elleri başımın yanına iniyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Hâlâ onun ağırlığı altında sıkışmış durumdayım, göğsümde meni birikmiş. Bana bakıyor, alnı terli, yanakları kırmızı. Şimdi rahatsız edici derecede sakin, tüm o karanlık nefret ve parlak tiksinti taş gibi yüz hatlarından silinmiş gibi görünüyor.

Nefesim kesilmişti, istemediğim bir orgazmdan mahrum kaldığım için hâlâ sımsıkı sarılıydım ve bir duygu kasırgasına yakalanmıştım. Yaşadığım şey tam olarak zevk değildi ama tamamen acı da değildi. Charlene'in bahsettiği o arada kalmış yerdi. Tehlikeli bir yer. Uğursuz.

Killian yavaş yavaş gerçekliğe dönüyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyor. Oturuyor, bu da vücudunu benimkine bastırmaya zorluyor. Acı içinde haykırıyorum. Daha bakmadan, beni sıkıştırma şeklinden dolayı morluklarım olacağını biliyorum. Umurunda değil gibi görünüyor.

Nefes veriyor, kollarımı ve bacaklarımı serbest bırakıyor ve sonra tekrar ayağa kalkıyor. Artık hareket edebileceğimin tamamen farkında olmama rağmen hareket etmiyorum. Tam olarak beni bıraktığı yerde kalıyorum, yayılmış, nefessiz, ağrıyan, *kullanılmış*.

"Bu," diyor sessizce, "senin hatandı. Bunu sana yapmam için beni sen zorladın. Tıpkı senin her zaman erkekleri sana zarar vermeye zorladığın gibi. Buraya geldin ve işime karıştın, sonra da bilerek beni buna kışkırttın. Senin yaptığın bu, Story. Her zaman yaptığın şey bu." Gözleri üzerimde geziniyor, dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Kırılanın ben olduğumu mu sanıyorsun? Bir de kendine bak. Kaçabilirsin ama kaçamayacaksın. Ne zaman denesen, hemen geri geliyorsun. Peki bu seni ne yapıyor?" Sanki ben zavallıymışım gibi başını sallıyor. Sanki az önce beni kirleten o değilmiş gibi. Eğilip belime doladığı elbiseden bir avuç tutuyor ve onu sperminin üzerine çekiyor

göğsümde. "Kendini temizle ve yatağına git. Tam bir utanç kaynağısın."

Üzerimden geçti ve kapıyı arkasından çarparak odaya geri döndü. Partinin sesleri merdivenlerden yukarı çıkarken ben yerde yarı çıplak, meni içinde kalakalıyorum. Sonunda doğrulduğumda boğazımda bir hıçkırık yükseliyor. Ayakta durmaya bile çalışmıyorum, kollarım ve bacaklarım o kadar uzun süre sıkışmış olmaktan dolayı zayıf ve titrek. Sürünerek koridordan çıkıp odama giriyorum, kapıyı kapatıp herkesi ve her şeyi dışarıya kilitliyorum.

15

TRISTIAN

Story kazağını almak için içeri girdikten sonra, Tucker ve Beckwith'e göz kulak olarak çalışma odasına geri döndüm. Story'nin önünde onlara yumuşak davranmak zordu ama yaptım. Çünkü onun çok ürkek olduğunu biliyorum. Ama Leydimize el kaldırdıkları için ciddi bir intikam alacaklar ve Killer ile Rath bunu öğrendiklerinde onlar için daha da kötü olacak.

"Tanrım," dediğini duyuyorum bir kızın. Dekoratif bir bitkinin diğer tarafında, şöminenin kenarında oturuyor. "Onun sorununun ne olduğunu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor diğeri, "ama vajinam zımpara kağıdı gibi kuru değil, bu saçmalık."

"Öyle. Kaldıramayan o. Suçu bize atmayı bırakıp lanet olası bir doktora görünmesi gerekiyor."

Merakıma yenik düşüp bitkinin etrafına bakıyorum. Bunlar daha önce Killian'la yukarı çıkan iki kız.

"Kıçıma sokmadığında bir şeylerin yanlış gittiğini anlarsın. Bütün erkekler bunu ister. Her erkek. Her biri. Her biri."

Bu konuda haklı ama bu, Lordlardan herhangi biri hakkında ortalıkta dolaşması gereken türden bir dedikodu değil. Dedikodu bir kez yayılmaya başladı mı, bir daha durmaz ve bizim gizli tutmamız gereken olağan Güney Yakası işlerinden çok daha fazlası var. Sözleşmemizin parametreleri özeldir. Killian'ın bir sorunu olması bir şeylerin döndüğüne dair kesin bir işarettir ve bu da insanların etrafı daha fazla koklamasına neden olur. Eğer diğer kardeşliklerden biri Story'nin bekâretinin oyunumuzun bir parçası olduğunu öğrenirse, her şeyi berbat etmek için ellerinden geleni yaparlar. İhtiyacımız olan son şey şüpheli biri. Yanlarına gidip neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Yakından bakınca, bu kızların tam olarak Killian'ın tipi olmadığını söyleyebilirim. Mükemmel bir şekilde paketlenmişler, şişe sarısı saçları ve büyük, muhtemelen sahte göğüsleri var. Belleri doğal olmayan bir şekilde dar, bacakları ince ve kalçaları bir santim genişliğinde. Tek kusurları burunlarının etrafındaki kırmızılık, eğer bir Kappa iseniz zorunlu olan kokain alışkanlığının küçük bir göstergesi.

"Hanımlar," diyorum onlara en iyi külot düşürücü sırıtışımı vererek.

Beverly başını kaldırıp bakıyor ve beni tanıyınca omuzlarını geriye iterek doğruluyor. "Oh, Tristian. Merhaba!"

"Hey, tatlı şey." Cami'ye bakıyorum, o da bana gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Gözleri de burnu gibi kızarmış. "Böyle bir gecede sizi bu kadar üzen ne?"

Beverly, "Bir şey yok," diyerek üstünü düzeltiyor ve bu sırada göğüslerinin zıplamasını sağlıyor.

Göz teması kurarak önlerinde çömeliyorum. "İkinizi daha önce Killian ile yukarı çıkarken gördüğümü sanıyordum."

Cami burnunu çekerek, "Yaptık," diyor. "O sadece-"

Beverly, "Pislik gibi davrandı," diye ağzından kaçırır, sonra pişman olmuş görünür. Kimse Lordlar'a karşı gelmek istemez. "Bu benim hatam. Ben sadece... onun istediği gibi biri değildim."

Uzanıp başparmağımı şiş dudaklarının köşesine sürtüyorum. "Killian son zamanlarda stresli. NFL onu izliyor. Biz de eve yerleşmeye çalışıyorduk. Kontlarla aramızdaki bu rekabet

ısınıyor ve biz de yeni Lady'mize alışmaya çalışıyoruz. Bu oyunda çok şey söz konusu. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Nasıl 'anladığını' anlatmaya kelimeler yetmez. Killian'ın acımasızlığı dillere destandır.

Bunu herkes biliyor.

"Onu üzmek istemedik. Onu mutlu etmeye çalıştık." Beverly yüzündeki bir damla gözyaşını sildi. "Ona anal bile teklif ettim."

"Biliyorum şekerim, bu da onun ne kadar baskı altında olduğunun bir kanıtı. Burada o güzel kıça vurma fırsatını kaçıracak birini tanımıyorum."

"Değil mi?" diyor takdirle.

Bu onu yatıştırıyor gibi görünüyor, çünkü sonuçta ona karşı bir pislik olduğu için üzgün değil. Onu reddettiği için üzgün. Saçını okşadım. "Şuna ne dersiniz? Siz ikiniz tüm bu olanları unutun ve arka taraftaki jakuzi size her zaman açık olsun."

İkisinin de yüzüne yayılan gülümsemeyle bakışırlar. Cami, "Evet, kulağa harika geliyor." der.

Gittiklerinde, sosyal medyada Killian'ın topal bir aleti olduğunu paylaşmayacaklarından eminim. Tanrım. Utanç verici. Gidip barda sıska bir margarita bulmalarını öneriyorum ve sonra odada kardeşlerimden birini arıyorum. Rath hâlâ müziğe el koyarak karamsar, emo saçmalıklarının içinde debeleniyor ama Killian'ın omuzları rahat ve yüzünde kocaman bir sırıtışla ortaya çıktığını görüyorum.

Bu, kendi lanet partisindeki en tatlı iki parçayla gevşek bir şekilde vuruşan bir adamın bakışı değil.

Aslında, tamamen memnun görünüyor.

Aklımın bir köşesinde bir düşünce -hayır, bir endişe- kıpırdanıyor. Kaçamak bir şekilde odayı Story için taradım. Kazağıyla birlikte aşağı inmemiş olması dikkatimden kaçmadı. Tekrar Killian'a bakıyorum, bakışlarımız karşılaştığında gözlerim daralıyor.

Göz kırpıyor, omuzlarını kırgın bir şekilde silkiyor.

Lanet olsun.

Odayı geçip ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken kimse gerginliğimi görmüyor. Poker suratım benim en iyi özelliğim. Profesörlerin ve ailelerin beni sevmesini sağlayan şey bu. Kızların benim için soyunmasını sağlayan şey bu ve öyle olmadığını bildiğim halde her şey yolundaymış gibi davranarak kolayca hareket etmemi sağlayan şey de bu.

Umarım Killian'ın orada bıraktığı pisliği temizlememe yardımcı olur.

Ona Katil dememizin bir sebebi var. O kötü, kindar bir pislik. Aynı zamanda küçük ve neredeyse benim kadar kibirli. Eğer o kızlarla gerçekten yatamadıysa -eğer bir şey ritüelini bozduysa- bunun bedelini çok ağır ödeyecekti. Ve eğer Story o anda onun yolunu keserse, bir Leydi'den olabiliriz.

İkinci kat rahatsız edilmemiş görünüyor, hem Story'nin hem de Killian'ın yatak odalarının kapıları kapalı. Önce onunkine gidip kapı kolunu kontrol ettim. Kilitliydi. "Öykü?" Parmak eklemlerimi tahtaya vurarak sesleniyorum. "Tatlı Kiraz, içeride misin?" Kapının dibinde küçük bir gümbürtü duyuyorum ve tokmağı tekrar deniyorum. "Kapının kilidini açman gerekecek."

"Git buradan" dediğini duyuyorum. Bir ısırık yok.

"Hikâye," diyorum sesimi yükselterek. "Kapıyı aç. Bu lanet bir emirdir."

Hareket sesini, ellerinin kapının diğer tarafındaki tokmağa ulaşmasını beklerken kalbim çarpıyor. Sonunda kapıyı açtığında onu görüyorum, yüzü benek benek ve kıpkırmızı, nefes veriyorum. Killian'ın ona ne yaptığını düşündüğümü bilmiyorum ama en azından tek parça halinde. Gözlerimi indirdiğimde, elbisesinin omuzlarından sarktığını, üst kısmının gerilmiş ve yırtılmış olduğunu görüyorum. Boynuna parlak ve kaygan bir şey yapışmış. Arkama bakıyorum ve onu da yanıma alarak odaya giriyorum.

"Ne oldu?"

Gülüyor. "Sanki umurunda da." Kelimeler sert ve acı - hak edilmiş. Sayılır.

"Hey," diyorum, onu odaya götürürken dirseğini kavrıyorum. "Bu gece Tucker ve Beckwith'i yakandan düşürmedim mi? Umurumda."

Kolunu çekti. "Çünkü ben senin malınım."

Göz kırpıyorum. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Neden öyle olsun ki? Neyse o. Hikâye bize ait. Hepimiz imzaladık. Elbette ona sert davranabiliriz, onu *düzeltebiliriz* ama ben onun ihtiyaçlarının karşılandığından emin olma rolünü üstlendim. İşimi ciddiye almaktan başka bir şey yapmıyorum. Şimdi onu daha yakından inceliyorum, ağlamaktan gözlerinin kızardığını fark ediyorum. Kollarının üst kısmında yuvarlak şeklinde koyu, kırmızımsı izler var.

Yavaşça onlara dokunuyorum. "Bunu kim yaptı?" Aptalca bir soru tabii ki. Cevabı biliyorum. O da bildiğimi biliyor çünkü cevap verme zahmetine bile girmiyor. Banyoya g i r i y o r, sıcak suyu sonuna kadar açıyor ve kayıtsızca askıdan bir bez alıyor.

Onu bu şekilde, sefahat içinde ve savunmasız gördüğümde itiraf etmek istediğimden daha fazla şaşırarak izliyorum. Saçları tokalarından tamamen kurtulmuş, gevşek bukleler halinde omuzlarından aşağıya dökülüyor. Boğazının sütununu, boynunun kadınsı eğimini vurgulaması hoşuma gitmişti. Kızların boyunlarını her zaman sevmişimdir. Kavrayışımın altında hissettirdikleri. Arka güvertede bir an için, benim için mi böyle taktığını merak etmiştim.

Derin bir nefes aldım ve başladım, "O...?"

"Bana tecavüz etmek mi?" diye soruyor açıkça, sesi donuk. "Bazen keşke yapsa diyorum. O zaman ilgisini kaybederdi, değil mi?"

Dudaklarımı büzüp onu izliyorum. Kesinlikle onun bekareti için büyük bir ereksiyon yaşıyor. Siktir, hepimiz öyleyiz. Ama Killer için bundan daha fazlası var. Story'ye olan ilgisi eşsiz bir şey. Saplantılı. "Seni sikmediyse neden bu kadar üzgünsün?"

Bezi buharlı suyun altına daldırıyor ve sonra kollarından aşağı damlayacak şekilde yukarı kaldırıyor. Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor ve ben

Gördüklerimden hoşlandığımdan çok eminim. Cansız, karanlık, daha önce gördüğüm o titreşimden tamamen yoksunlar. Bir kez daha cevap verme zahmetine girmiyor -bundan da hoşlandığımdan emin değilim- boynunu ve göğsünü biraz daha ovmayı tercih ediyor.

Neyi yıkadığını sormama gerek yok. "Sadece çok baskı altında," diye başlıyorum, aşağıda kızlara söylediğim cümleleri tekrarlayarak. "İşler yolunda gitmediğinde, o... nasıl olduğunu bilirsin. Bir yıl boyunca onunla yaşamadın mı? Eminim hatırlıyorsundur."

Sonunda, bir titreşim. Yüzünü öfkeyle buruşturan şey, ıslak bezi kafama fırlatmasına da neden oluyor. "Hatırlıyorum! En çok neyi hatırlıyorum biliyor musun? Tecavüzü *senin* yaptığını!" Yüzümdeki şaşkın ifade karşısında derin bir tiksinti sesi çıkarıyor. "Ne yani, sikin vajinama girmedi diye bana tecavüz etmediğini mi sanıyorsun?"

Parmağımı kaldırıyorum. "Aslında ilginç, tecavüzün yasal tanımı değişiyor-" Duraklıyorum. Muhtemelen cinsel saldırı hukuku hakkındaki engin bilgilerimi aktarmak için uygun bir zaman değil. Bunun yerine, "Hadi ama Story. Burada kalın kafalı olmayalım. O gece seçme şansın vardı."

Gözleri tekrar yaşarmaya başlıyor - oh tanrım, oh kahretsin - tam da gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başlamadan önce. "Neden?" diye ağlıyor, hıçkırarak. "Bunu bana neden yaptın?!" Tanrım, kızların böyle ağlamasından nefret ediyorum. Sümük, hıçkırık, her türlü sıvı var ama hiçbiri seksi değil. Öne doğru sıçrayıp göğsüme bir yumruk indiriyor. "Cevap ver bana!"

Bileğini avucumun içine alarak elini savuşturmak çok kolay. "Sen histeriksin." Kabaca kollarından tutup onu çeviriyorum. "Kıpırdamadan dur," diyorum ve el bezini tekrar suyun altına sokuyorum. Üzerine biraz sabun döküp başparmağımla ovuyorum. Sulu gözlerle beni izliyor, her hareketimi takip ediyor. Onu görmezden gelip çenesini yukarı kaldırıyorum ve çenesinin hemen altında parlak, yarı kurumuş bir meni lekesi görüyorum. Yavaşça yıkıyorum ve açıklıyorum: "Sıcak su ve sperm kötü bir kombinasyondur. Önemli olan sabun ve soğuk su. İşte, gördün mü? Hepsi gitti."

Ona bir havlu uzatıyorum ve gözyaşları neyse ki durmuş olan kızarmış göğsünü mekanik bir şekilde havluyla silmesini izliyorum. Elbiseyi göğsünden aşağı doğru sallayarak hızla üstünü örtüyor ama göğüslerinin soluk yanlarında oluşan morlukları fark etmemi sağlayacak kadar hızlı değil. Bunlar, kollarındakilerle birlikte rahatsız edici.

Çenemi sarsıyorum. "Elbiseni çıkar."

"Ne?" diye fısıldar, sesi ağlamaktan pürüzlüdür. "Neden?"

"Başka çürük var mı diye bakmak istiyorum." Elleri titreyerek, gözlerini kaçırarak öyle yoğun bir utangaçlık sergiliyor ki neredeyse güleceğim. "Ben zaten hepsini gördüm," diye hatırlatıyorum kaşımı kaldırarak. Yine de sonunda elbiseden çıkıp havluyu bırakması birkaç dakikasını alıyor, ben dolguma bakarken başını eğiyor.

Uyluklarının üst kısımlarında daha büyük, mor lekeler var. İnciklerinde de aynı şekilde. Zihnimde bir resim oluşmaya başladı. Killian, muhtemelen önümdeki ufacık zerrecikten yüz kilo daha ağır, dirseklerini, dizlerini ve ayaklarını kullanarak onu yere mıhlamıştı. Elleri göğüslerini o kadar sert sıkıyordu ki, parmak uçlarının etinde açtığı yaraları neredeyse görebiliyordum.

Sikik. Anasını

siktiğimin piçi.

Leydimizi kullanmak başka bir şey. Onu bu şekilde işaretlemek başka bir şey. Bu bok helal değil. Hepimizin başını belaya sokabilir ve belki Story henüz fark etmedi ama bu da sözleşmenin ihlali.

Onu gördüğümde yumruğum kıvrılıyor, *onun* tenine bastırıyor. Ona bu hakkı kim veriyor? O hepimize ait. Ve şimdi burada duruyor, onun aptal öfke nöbetlerinden biri yüzünden her tarafı dövmeli.

Killian'ı kardeşim gibi seviyorum. Ona hayatımı emanet ediyorum. Kariyerim konusunda. Ailem konusunda.

Ama Leydimiz konusunda ona

güvenmiyorum. Hem de hiç.

Hareket etmek için hiçbir çaba sarf etmediğini fark ettiğimde gözlerimi kaçırıyorum. "Giyinebilirsin." Bir zombi gibi şifonyere doğru yürüyor, bir tişört ve şort buluyor. Tişörtü kafasına geçirmekte zorlanıyor, ben de ona yaklaşıp giymesine yardım ediyorum ve bunu yaparken göğüslerinin morarmış yanlarını sıyırma dürtüsüne teslim oluyorum. "Yatağa gir," diyorum yorganı indirirken. Söze gerek duymadan şiltenin üzerine sürünüyor ve yastığa yaslanıyor. "Onu kızdıracak bir şey mi yaptın?"

Alay ediyor, gözlerini benimkilere dikiyor. "Tüm kurbanlarını suçlamayı alışkanlık haline mi getirdin, yoksa ben özel miyim?"

"Sadece gerçeği bilmek istiyorum."

"Hayır, yok." Yorgana uzanıyor ve onu beline doğru çekiyor. "Buna sebep olan şey tam olarak bu. Benim gerçeği söylemem." Başını çevirip pencereden dışarı bakıyor. "Ona tam olarak ne hissettiğimi söyledim. İğrenç ve bozuk olduğunu. Sikinin işe yaramadığını çünkü hasta bir pislik olduğunu." Göz kapakları yaşlardan ağırlaşmış ve şişmiş görünüyor. Hiç çekici değil.

Sanırım.

Öyle olmamalı.

Yavaşça açıklıyorum: "Bu işte hayatta kalmak istiyorsan, çeneni kapalı tutman gerekecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ağzım kapalıyken sana nasıl sakso çekeceğim?"

Bunu acı bir şekilde, bıçak gibi keskin söylemesine rağmen, yine de sikimin seğirmesine neden oluyor. Bunu biliyormuş gibi bana bakmasına kıkırdıyorum. "O seksi ağzı seviyorum ama Killian bunu her zaman kaldıramıyor. Rath'ın da kaldırabileceğinden emin değilim. Ne zaman karşılık versen, durumu kendin için daha da zorlaştırıyorsun."

"İtaatkâr olmak benim doğamda yok," diye itiraf

ediyor. "O zaman neden bu işi kabul ettin?"

Yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor ve omuz silkiyor. "Kalacak bir yere ihtiyacım vardı. Tekrar Daniel'a bağımlı olmak istemedim."

Bu saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz. *Böyle* olmayan bir sürü olası yaşam durumu var. Story Austin bir şeyler saklıyor ve bir gün

Ne olduğunu bulacağım. "Balla sirkeden daha çok sinek avlarsın" derler ya? Bunu denemek isteyebilirsin. Bana bak, Story. Ben kolayım. Ama diğer ikisi yılan gibi acımasız. Hayatını gerçekten zindan etmelerini ya da kovulmayı istemiyorsan, oyunu biraz oynamak zorunda kalacaksın."

Başını sallıyor, başka tarafa bakıyor. "Üçünüzle birlikte kazanma şansımız yok. Eğer yalan söylersem - eğer mükemmel bir kukla gibi davranırsam - o zaman sıkıcı olurum, tıpkı o iki sarışın kız gibi. Daha önce Killian'a yaptığım gibi karşılık verirsem, o zaman bu olur. Hepiniz beni incittiniz çünkü beni incitmek istiyorsunuz. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Bu en yüksek mertebeden bir kaçış. Bunu söylemek yerine iç çekip yanına oturuyorum. "O gece ne olduğunu bilmek ister misin? Neden yaptığımı?" Omuz silkiyorum, dürüst olmak gerekirse bu konu hakkında pek düşünmemiştim. "Sen beni ittin." Bakışları benimkilere kayıyor, öfke dolu. O tartışamadan ben açıklıyorum: "Genevieve beni öylece terk etmedi. Benimle dalga geçti. Benden en iyi şekilde yararlandı. Bana... ona karşı bir şeyler *hissettirdi* ve sonra..." Lanet olası kalbimi kırdı. Ama Story bunu bilemez. Kimse bilemez. Aşk zayıflıktır. O zamanlar bunu unutmuş olabilirim. Ama bir daha yapmayacağım. "Ve sen oradaydın, yaraya tuz basıyordun. Rath da öyle. Onun küçük sorununu bilmediğimizi sanıyor ama biz biliyoruz. Siz de biliyorsunuz. Ve bunu ona karşı kullandın."

Saçlarını kulağının arkasına itmek için uzandığımda alnı kırışıyor ama geri çekilmiyor.

"Karşılık ver, Cherry. İlginç ol. Ama bu işte hayatta kalmak istiyorsan, zayıf bir noktamızı her dürttüğünde, bunun bize kanıtlamamız gereken bir şey varmış gibi hissettirdiğini fark etmelisin." Kıkırdayarak Killian'ın yüzündeki ifadeyi düşünüyorum. "Yani, lanet olsun, bebeğim. Gevşek bir penis bir erkeğin egosu için bir numaralı kâbus gibidir. O ateşe benzin dökmene bile gerek yoktu."

"Peki ya sen?" diye soruyor, bana şüpheyle bakarak. "Seni tanıyorum, Tristian. Buraya sadece iyi bir adam olduğun için gelmediğini biliyorum."

Homurdanıyorum. "Hayır. Asla öyleymişim gibi davranmayacağım. Ama kimsenin -Killian'ın bile- kızımıza zarar vermesinden hoşlanmam. Bu evde olduğun sürece, senden güvende ol. Anladın mı?"

"Ciddi misin?" diye soruyor, gözlerinde korkulu ama umutlu bir şey parlıyor. "Gerçekten bir şeyin beni incitmesine izin vermez miydin?"

Düşünceli bir şekilde ona bakıyorum. "Gerekirse seni cezalandıracağız. Vücudunu kullanacağız, senden zevk alacağız. Ama hayır, kimsenin sana zarar vermesine izin vermem. Elimden gelse bile. Belki bazen yapamasam bile."

Başını sallıyor ve gerginliğin bir nebze olsun azaldığını hissediyorum. "Güzel."

Ona arkasına yaslanmasını işaret ediyorum ve o da tereddütle beni takip ediyor, alnına bir öpücük kondurmak için eğildiğimde gözleri beni izliyor. Sonra hayatımda ilk kez yarı giyinik, savunmasız bir kızdan uzaklaşıyorum.

Neredeyse, en azından.

"Bekle," diye fısıldıyor, beni sakinleştiriyor. Döndüğümde battaniyenin altında kıpırdanıyor, kıvranıyor. Bakışlarıma karşılık vermiyor. "Yapamam... bilirsin işte. Sözleşme yüzünden, yani-"

"Neyi yapamam?"

Yüzünü buruşturuyor, gözlerini tavana dikiyor. "Yapamam... *bilirsin*..."

Sabrım tükeniyor, "Çıkar ağzındaki baklayı Cherry." diyorum. Aşağıda bir parti var. Bütün geceyi onu şımartarak geçiremem.

Sıkı bir nefesle, "*Mastürbasyon yap.*" dedi.

Kendimi kontrol altına almadan önce yüzüm bir an için gevşiyor. Hay *sikeyim*. Tatlı Kiraz azmış olabilir mi? Sırıtışımı bastırıyorum. "İznim var," diye teklif ediyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

Ama sonra küçük bir protesto sesi çıkarıyor. "Ben bu işte pek iyi değilim."

Durup onu izliyorum. "Seni boşaltmamı mı istiyorsun?" Lanet olsun, *lütfen bana sor*. Bu zaten *sahip* olduğumdan daha fazla puana değer

olabilir. "Sen

kelimeleri söylemen gerek, Öykü. Sen istemezsen yapamam." Bana aletimi zıplatan ateşli, kavgacı bir bakış atıyor. Belli ki haklı olduğu bir nokta var. Zaten o istemeden onu boşaltmıştım. Ama rızaya dayalı istek bonus puanları için bunun açık olması gerekiyor.

"Peki," diye homurdanıyor. "*Lütfen* beni çıkarır mısın?" Aynen böyle, kaya gibi sertleştim.

Gülmek istiyorum ama gülmüyorum. Ne kadar yorgun, ağrılı ve kızgın olduğunu düşünürsek, Hanımefendimizi bu hale getirmek için ona bir numara yapmış olmalı. İçgüdüsel olarak, buna nasıl yaklaşacağımı çok iyi biliyorum. "Şortunu çıkar."

Kırılgan bir iç çekişini, itaat ederken battaniyenin kayışını izliyorum. Yatağa geri dönüyorum ve kenarına tünüyorum, gözlerim çenesinin titreyişine sabitleniyor. Evet, bunu istemek için bir şeyleri feda ediyor. Onu gerçekten yakınlaştırmış olmalı. Klasik Katil, bir kızı zor durumda bırakmadan önce tam sınırına getirir. Sessizce, "Bana bak," diyorum, biraz zaman alıyor ama sonunda bakıyor, nemli gözleri kızgınlıkla benimkilere bakıyor.

Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Dudaklarını avucuma almadan önce yanağını avucumun içine alıyorum. Öpücüğü nazik, yavaş ve iffetli tutuyorum. Hissedince biraz gevşemesine izin veriyorum. Bu kolay, onu ikna etmek, o dolgun dudaklarını ayıran kişinin o olmasına izin vermek. Killian kaba ve hoyrattı. Burada biraz şefkat çok işe yarayacaktır ama ben hiçbir şeyi yarım yapmam.

Ağzını yaladığımda çoktan iç çekmeye başlamıştı, sanki lanet olası bir limanmışım gibi içime doğru kayıyordu. Öpüşme şekli tamamen kuralsız ve acemice. Belki bazı erkekler bundan hoşlanmaz ama üçümüz? Hay sikeyim. Hareketlerimi her taklit ettiğinde, dilime karşı yaladığında, sanki onu şekillendiriyorum, onu sevdiğim her şeye göre şekillendiriyorum.

Çok geçmeden elimi yorganın altına daldırıyor, parmaklarımı onun sıcak kolunda alaycı bir şekilde gezdiriyorum. Eline ulaştığımda, parmaklarımı avucunun içine doğru kıvırıyorum, o da geriye kıvrılıp beni kavrıyor.

Çıplak amına götürdüm.

Ağzı kıpırdamıyor ama itiraz etmiyor, parmaklarını tam klitorisinin üzerine yerleştirmeme izin veriyor. Onları oraya bastırıyorum, elini yönlendirerek onu tekrar öpücüğe ikna ediyorum. Çabuk öğreniyor, yumruya bastırdığımda ağzıma yumuşak bir ses çıkarıyor. Kendime engel olamayarak parmaklarını orada bırakıp kendi parmaklarımla biraz keşif yapıyorum, daha aşağıya dalıyorum.

Ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde iniltimi tutamıyorum. Lanet olsun, bu kız *sırılsıklam olmuş*. Killian ne halt etti? Nefes almak için ağzını aralıyor ama ben yakınımda durup gözlerinin nasıl kapandığını izliyor, çenesine yumuşak öpücükler konduruyorum.

"Seni yaklaştırdı mı, tatlım?" diye fısıldıyorum. İnliyor, kalçaları elimi kovalarken dişlerini dudağına bastırıyor. Bacaklarının titremesinden çok da uzun sürmeyeceğini anlayabiliyorum. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

Boynunun sütunlarını nazik öpücüklere boğarken dudaklarımın altında başını salladığını hissedebiliyorum. Şimdi daha yüksek sesle konuşuyor, sınırda olmanın insana her zaman hissettirdiği şekilde akılsızca. Kalçalarının her kayışında yatak gıcırdıyor -sadece Killian için bu şekilde tasarlamıştık- ve gergin bir inilti çıkarıyor.

Kendime engel olamayarak sonunda dilimin boynunu tatmasına izin verdim ve gergin bir tendonun hemen üzerindeki deriye yapıştım.

Dişlerimi batırarak sert ve güçlü bir şekilde emiyorum.

Kaskatı kesiliyor, "Tristian" diye bağırıyor ve Tanrım, bunu hissedebiliyorum. Sıkışıyor, altımda çok hassas bir şekilde titriyor. Kütüphanedeki o zamandan bile daha iyi, onun kasılmasını hissediyorum, ben onu çalıştırırken bacakları bileğime sıkıca kenetleniyor.

Boğazından kalkıyorum, solgun tenine karşı mor olan izimi görünce inliyorum. Böyle daha iyi hissettiriyor, üzerindeki tek kişinin Killian olmadığını bilmek. Mutluluktan uçmuş gibi görünüyor, gözleri parlıyor, göğsü kabarıyor. Şu anda aletimin çelikten bir delik açabileceği gerçeği hakkında endişelenmeye başlamadan önce battaniyeleri çenesine kadar çekiyorum.

Ona bunun için bana borçlu olduğunu söylemiyorum - daha iyi hissettiğinde tamamını tahsil etmeyi planladığım kadar büyük. Ama bu gece değil, diye düşünüyorum, soluk soluğa dudaklarından son bir öpücük alarak.

Bir süre sonra bana bakıyor, o şaşkın gözleri benimkilere inecek kadar açılıyor. Bunu yaptığında ifadesi kapanıyor, bomboşlaşıyor. Yuvarlanıp kendi üzerine kıvrılmasını ve beni dışarıda bırakmasını engellemiyorum. Böyle küçük görünüyor. Çaresiz. Üzgün.

"Eğer ben kırıldıysam," diye fısıldıyor, paslı sesi sessizliği yararak, "o zaman beni kıran sensin."

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırpıyorum. "Bana

oldukça birlikte görünüyorsunuz." Sessizlik.

Pekala.

Sanırım bir 'teşekkür' beklemek çok fazlaydı.

Tamamen kalkmış ve yarı sinirli bir halde komodinden kullanılmış bezi alıp koridora çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kapattığımda, koridorun sonunda Killian'ın varlığını anında fark ediyorum.

"Orada ne yapıyordun?" diye sorar, gözleri kısılır. Ah

evet, tüm o gıcırtılar.

"Pisliğini temizliyorum," diyorum ellerimi bezin üzerine silerken. "Gerçek anlamda ve mecazi anlamda. Onu bir yangın hortumu gibi ıslatmak gerçekten gerekli miydi?"

Gülüyor. "Evet, öyleydi. Lanet olası ağzını yapıştırmak için kullanmadığım için şanslı."

"Bu süreçte onu böyle işaretlemek zorunda mıydın?" Elimi kapıya doğru savurarak tısladım. "Her tarafı yara bere içinde!"

Büyük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ne olmuş yani? Kaltak sana bunun için ağlamaya mı gitti? Ne zamandan beri sertleşmeyi önemsiyorsun?"

Killian'ı hareket ettiremeyeceğimi biliyorum, bu yüzden omzunu ittiğimde geri çekiliyor ve bana izin verdiğini anlıyorum. "Bu çok uzak, Katil. Görünüyor. Oyunu aynı şekilde oynamadığımızı biliyorum. Senin tek derdin fiziksel olmak, bense-"

"Senin tek derdin zihin becermek." Bana bu konuda tam olarak ne düşündüğünü söyleyen bir bakış atıyor. "Yani, eğer bu senin işine geliyorsa, tamam. Ama bu uzun bir oyun Tristian ve benim bu *gece çıkmam gerekiyordu.*"

"Ve şimdi senden daha da çok nefret ediyor, ki bunun mümkün olduğunu bile fark etmemiştim."

"Yani." Kapısının önünde durmak için yanımdan geçti. "Ben de ondan nefret ediyorum. Her zaman çok meraklı, her zaman benim lanet alanımda, o lanet ağzını çırpıyor, beni itiyor. Ne demek istediğimi anlamıyormuş gibi davranma. Onun benim spermimle kaplanmasını izlemek uzun zamandır başıma gelen en güzel şeydi."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen bir pisliksin ve bu öfken her şeyi berbat edecek."

Parmağıyla göğsümü dürttü. "Ve sen bir korkaksın. En çok puanı ben alacağım. Meme sikmek mi? Üstüne mi boşalacaksın? Bu on puan artı."

Arkamdan onun kapısına bakıyorum. "Kapa çeneni, yoksa

seni duyacak." "Ne? Gözyaşlarını mı? Her neyse."

Bildiğim tek yolla ona ulaşmaya karar verdim. "Daha yeni 35 kilo aldım."

Donup kalıyor, çenesi düşüyor. "Saçmalık."

Omuz silkiyorum, bana inandığını biliyorum. İnanmasaydı bu kadar öfkeli görünmezdi. "Onu incinmiş, kızgın ve azgın bir halde bıraktın. Onunla ben ilgilendim. Bunu o istedi. Senin oyununun yaptığı da bu - geri kalanımıza bir şans vermek. Ayrıca pervasızca ve aptalca. Bırak Kontlar onu ortalıkta yara bere içinde dolaşırken görsün, daha da kötüsü Prensler. *Onların* oyununu biliyorsun."

Çenesini sıkarak beni itti ve kapısına doğru uzandı. İçeri girmeden önce duraksayıp şöyle dedi: "Bildiğim bir şey var. Eğer bu hafta sonu iyi bir maç çıkarırsam, onu maç öncesi ritüelime ekleyeceğim."

Kapıyı yüzüme çarparak iddiasını vurguluyor.

Gözlerim iki oda arasında geziniyor, Killian'ın acımasızlığı ve Story'nin boyun eğememesi karşısında çelişkiye düşüyorum. Killian bir konuda haklı. Bu oyunu farklı oynuyoruz. Onun gücü bedeninde, benimki ise zihnimde. Ama hepimizin yaptığı tek şey aynı, kazanmak için oynuyoruz. Ve bunu başarmak için Killian'ı dizginlemem gerekecek.

Aksi takdirde, ortada bir oyun olmayacak.

16

HIKAYE

Uyanmak istemiyorum.

Telefonumun alarmı çalıyor ama elimden geldiğince duymazdan geliyorum. Bir kasımı oynattığım anda ne kadar ağrım olduğunu öğreneceğimi biliyorum. Alarmın çalmasına üç dakika kala pes ediyorum ve telefona uzanırken yüzümü buruşturuyorum.

Eğer iki yüz yirmi kiloluk bir kolej futbolcusu tarafından sıkıştırılmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istediysem, merakım şimdi tatmin oldu. Vücudum zonkluyor, kollarımdan inciklerime kadar. Sadece üvey kardeşimin bana verdiği yaralar değil, aynı zamanda saldırı sırasında gerilen kaslarım da ağrıyor.

Tristian lafı dolandırabilirdi ama tam olarak buydu. Bir saldırı.

Aynada kendimi gördüğümde daha da kötü görünüyor. Kollarımda ve gövdemde benekli, mor izler var. Her zaman çabuk morarmışımdır. Yakın olduğumuz zamanlarda, ben küçükken, annem bana küçük çiçek yaprağı derdi. Bana özenle davranılması gerektiğini, yoksa solup gideceğimi söylerdi. O zamanlar bunun tatlı olduğunu düşünürdüm, bir sevgi ifadesi gibi. Fakat

Şimdi geriye dönüp baktığımda, ne kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşadığını açıkça görebiliyorum. Belki de, bir şekilde, bu kadar kırılgan bir şeyi zalim erkeklerle dolu sert bir dünyaya bırakacağını biliyordu. Belki de benim daha güçlü olacağımı umuyordu.

Ne kadar kötü göründüğüme rağmen, küçük, hasta bir parçam Killian'a kredi vermek zorunda. Açıkta kalan her yerim -boynum, yüzüm ve ellerim- mükemmel bir şekilde zarar görmemiş.

Duşa girip sıcak spreyin altında mekanik bir şekilde durana kadar aklıma gelmiyor. Parmak uçlarımı kalçamın altındaki koyu mavi bir deri parçasına bastırıyorum ve nefesinin sesini hatırlıyorum -hızlı ve istekli. Bu anıya karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum ama faydası yok. Göğüslerimin arasına giren sikinin görüntüsü. Ellerinin görünüşü, onları sıkışı, başparmaklarının sert, agresif hareketlerle meme uçlarımın üzerinde gezinişi. Parmak eklemlerinin bükülüşü, parmaklarındaki harflerin etime karşı keskinliği, '*ÖLDÜR*'. İzleyişi, gözleri kızgın olduğu kadar kendinden geçmişti. Tadı tuzlu, sıcak ve kaygandı.

En canlısı, hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum.

Utanç verici bir şekilde, kendimi her şeyi yeniden düzenlerken buluyorum. Nefreti kaldırıyorum. Saldırganlığı. Öfkeyi. Acıyı. Bu kadar lekeli görünmesine neden olan tüm kötülükler olmadan nasıl olabileceğini hayal ediyorum. Daha çok hoşuma gider miydi? İsteyerek aşağı iner, onu ağzıma alır ve sert şaftının etrafında inler miydim? Tristian'dan istediğim gibi ondan da bana dokunmasını, beni iyi hissettirmesini ister miydim?

Cevabı biliyorum.

Hoşuma gittiğinden

emin değilim.

Fark etmez zaten. Ona söylediğim gibi; başka bir şey olamazdı. Killian'ın yaptığı şey incitmekti ve bunu hiç pişmanlık duymadan yaptı. Diğer kızlarla olan yetersizlikleri için beni suçladı, sanki onu kaldıramadığı için bir şekilde ben suçluymuşum gibi. Sanki zevke ulaşmak için acı çekmesi gerekmesi benim suçummuş gibi. Sanırım dün gece ikimiz de bir şey öğrendik. O Barbie'ler onu tahrik etmedi. *Ben tahrik ettim*.

Ve bundan her şeyden çok nefret ettiğini biliyorum.

Musluğu kapatıp kurulandım ve banyo aynasında hırpalanmış vücuduma bir kez daha baktım. Charlene'in tavsiyesinin boktan olduğu açıktı. Boş boş, böyle olmasını isteyip istemediğini merak ediyorum - beni inciteceklerini umarak bana kötü tavsiyeler verip vermediğini. Bana sadık değil, hâlâ onlara sadık. Buna şaşırmamalıyım. Charlene bu oyunu benden daha uzun süredir oynuyor. Hamleleri, stratejiyi biliyor. Ben sadece etrafta dolanıyorum, *tepki veriyorum*.

Ama Tristian'ın dün gece söyledikleri daha geçerli olabilir.

Balla sirkeden daha çok sinek yakalarsınız.

Eğer burada kalacaksam -ki burada kalmam *gerekiyor*- o zaman kafamı bu oyuna vermem *gerekecek.* Neyi saklayacağımı ve neyi özgürce vereceğimi bulmak zorundayım. Kendimi işe yarar -hayır, yeri doldurulamaz- hale getirmeliyim ve sadece zamanında gelip birkaç bira dağıtmak bunu kesmeyecek. Bir süreliğine rolümü oynamalıyım. Hepsine karşı nasıl iyi bir hanımefendi olacağımı bulmalıyım.

Killian'a bile, şimdiden korktuğumu fark ettim.

Bunu aklımda tutarak, seksi görünmeye devam ederken morlukları örttüğümden emin olarak güne uygun giyiniyorum. Yumuşak, soluk pembe bir kazak, koyu renk dar bir kot pantolon ve topuklu diz üstü çizmeler seçiyorum. Saçımı şık bir at kuyruğu şeklinde topluyorum ve hafif bir makyaj yapıyorum. Onlara iyi görünecek kadar ama kampüsteki diğer erkeklerin dikkatini çekecek kadar değil. Burada birden fazla ip üzerinde yürüyorum ama dün geceden sonra dengeyi nasıl daha iyi sağlayacağımı öğrenmem gerekiyor.

Merdivenlerden inerken Martin bana gülümsüyor ve başıyla onaylıyor. Etrafıma bakıyorum ve evin dağınık olduğunu fark ediyorum. Belli ki zavallı Bayan Crane'in bugün işi başından aşkın olacak ve ona yardım teklif etmeye karar veriyorum - bu benim işim olduğu için değil, sadece yapılması gereken doğru şey olduğu için.

Nefesimi tutarak mutfağa giderken yemek odasına uğramaya karar veriyorum. "Günaydın," diye selamlıyorum çocukları. "Görüyorum ki herkes partiyi atlatmış."

Ona bakmak bile kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden oluyor ama kendimi bunu yapmaya, onunla yüzleşmeye zorluyorum. Killian her zamanki gibi boş yüzlü ve vurdumduymaz görünüyor. Elinde çatalıyla telefonuna bakıyor ve beni fark etme zahmetine bile girmiyor. Bir yanım bunu yapmasını diliyor - bakıp beni ne kadar incittiğini görmesini ve şaşırmasını. Üzülmesini. Daha büyük bir parçam ise asla üzülmeyeceğini biliyor. Aksine, morluklarımı görmek muhtemelen onu mutlu ederdi. Bu kayıtsızlık - dün gece hiç olmamış gibi davranmak - büyük olasılıkla umabileceğim en iyi şey.

Her zamanki gibi iş.

O kadar gergin ve düşmanca görünmediğini fark ettim. Yavaşça çiğniyor ve çenesinin arkasındaki sabit düğüm sihirli bir şekilde hafiflemiş. Dikkatimi Rath'a veriyorum. Killian'ın aksine o bana en azından küçük bir baş selamı veriyor, her ne kadar kısa ve kesik bir bakışla servis edilmiş olsa da. Belli ki hâlâ kinini tutuyor. İkisinin de benden bu şekilde nefret etmesini kaldıramam.

Yakında aramızdaki çatlağı onarmam gerekecek. Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerek.

Tristian ise beni bir kraliçe gibi karşılıyor, sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Günaydın, Tatlı Kiraz. Bugün çok iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Tüm vücudum ağrısa da karşılığında gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Kahvaltımı yapmadan önce bir şeye ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim."

Tristian sandalyesini biraz dışarı iterek düşünceli bir ses çıkarıyor. "Sadece bir şey," diye yanıtlıyor dizini sıvazlayarak.

Kendimi onunla masanın arasına sıkıştırıp kucağına tünerken gözlerimi devirmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Tristian'la ilgili zorlaşan şey, dokunuşlarının Killian'ınki gibi kaba ve Rath'ınki gibi açgözlü olmaması.

Tristian ensemdeki saçları nazikçe toplayıp geriye doğru süpürüyor. Dudakları boynuma değdiği anda tam olarak neyi öptüğünü anlıyorum; dün gece orada bıraktığı morluğu. Ona sorduğumu hatırlayınca yüzüm ısınıyor.

Ondan zevk almamı, beni tatlı tatlı öpmesini, parmaklarının üzerimde sihir yapmasını.

Bıraktığı ize doğru mırıldanıyor. "Güzel kokuyorsun. Ne yazık ki bu iki sidikli piç bundan zevk alamayacak kadar inatçı. Oh iyi." Kolunu ortama dolayarak kulağıma fısıldıyor, "Benim için daha fazla."

Rath'ın omzumun üzerinden ona nasıl baktığını görüyorum, gözleri keskin bir şekilde parlıyor. Buna kıskançlık demek aptallık olur. Ama bu... bir şey.

İstediği bir şey.

Oyunu oyna, diye hatırlatıyorum kendime, başımı çevirip ağzını bir öpücükle yakalıyorum. Tristian şaşırmış bir ses çıkarıyor -şaşırmış ama memnun- ve ağzımı yalarken çenemi kavrıyor. Diğer kolu beni daha da yaklaştırıyor, parmakları kazağımın altından geçerek oradaki morarmış deriyi okşuyor. Çıkardığım sesin -yumuşak, sessiz bir inleme- sadece yarısı sahte. Diğer yarısı ise Tristian'ın popomda kalınlaştığını hissettiğimden oldukça emin.

Bang.

Sesle irkildim, kafamı çevirdiğimde Killian'ın bana ters ters baktığını gördüm.

Biz.

Eli hâlâ masanın üzerinde, düşmüş olması gereken yerde yumruk olmuş durumda.

"*Yemek yemeye* çalışıyoruz," diye alay ediyor ve çenesinin arkasındaki o düğüm bir kez daha ortaya çıkıyor.

Yutkunarak Tristian'ın bardağını aldım. "Neden sana biraz daha meyve suyu getirmiyorum?"

Ayağa kalktığımda, eli sahiplenici bir şekilde kıçımda geziniyor. İçkiyi kendisinin koymaması için bir neden yok, ama her etkileşim bir noktaya değinmek içindir. Bunu şimdi anlıyorum.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyorum. Tristian beni dikkatle izliyor, sanki kucak dansı istemeyi düşünüyormuş gibi ama başını sallıyor. Diğer ikisinin bana küçük bir şey verip vermeyeceğini görmek için bir süre bekliyorum ama vermiyorlar. Tristian bana küçük, cesaretlendirici bir gülümseme veriyor ve ben de kendi tabağımı almak için mutfağa

gidiyorum.

Okula gidiş gelişleri de pek hoş olmadı. Ertesi günkü maçla ilgili bir sohbete dalıyorlar ve beni tartışmanın dışında bırakıyorlar. Bir kez daha, güçlü kokuları -özellikle de Killian'ınki- tarafından rahatsız ediliyorum. Her sabah o baskın sabun ve vücut yıkama kokusuyla uyanıyorum. Her yerde bu koku var. O her yerde. Gözlerimi kapatıyorum ve onu üstümde çıplak görüyorum. Ağzımda onun tadını alıyorum, dirseklerinin ve dizlerinin beni sıkıştırdığını hissediyorum. Bir şekilde panik atak geçirmemeyi başarıyorum. Derin nefesler alıp pencereden dışarı odaklanıyorum ve kendime bu işi kabul ettiğimde ne yaptığımı bildiğimi hatırlatıyorum.

"Geç saatlere kadar işim bitmeyecek. Koç maça odaklanmış durumda ve dışarıda eğlenmemizi istemiyor, o yüzden bize film izletiyor," diyor Killian.

Anahtarları Tristian'a fırlatıyor, o da havada yakalıyor. "Siz eve gidebilirsiniz." Dönüyor ve uzaklaşıyor. Rath onun gidişini izliyor ve gözlerini önce bana, sonra da Tristian'a çeviriyor. "Bir şey mi kaçırdım?

Onun arabasını sürmene *asla* izin vermez. kamyon."

Tristian omuz silkerek, "Sanırım iyi bir gün geçiriyor," diyor.

"Ya da iyi bir gece geçirdi." Rath saçlarını kulağının arkasına itiyor. "O üçlüyü dörtlüye falan mı çevirdi?" Gözleri bana dönüyor, değerlendiriyor, şüpheleniyor.

"Evet, belki de öyledir." Tristian son derece soğuk bir ifadeyle.

Kampüs boyunca yürüyen Killian'ın sırtına odaklanıyorum. Takım arkadaşlarından biri onun yanına düşüyor ve yumruklarını tokuşturuyorlar. Bu adamın -hayatımdaki bu unutulmaz devasa, şeytani varlığın- arkadaş edinmek, derse gitmek ve bir koçtan emir almak gibi gündelik şeyler yaptığını düşünmek garip, sanki normal bir insanmış gibi...

Pekala.

Killian.

Rath alay eder. "Her neyse. Çok yoğun bir programım var. Bu öğleden sonra pratik yapmak için stüdyoda yer ayırttım ama hemen öncesinde bir profesörle buluşmam gerekiyor." Yüz ifadesi kararıyor. "Seninle evde buluşuruz."

Yürüyüp gidiyor ve duyma mesafesinden çıktıktan sonra Tristian'a dönüyorum. "Dün gece Killian'la aramızda olanları ona anlatmadın mı?"

Bana o doğuştan gelen küçümseyici tavrıyla bakıyor. "Biz yakınız Öykü, ama on iki yaşında bir grup kız çocuğu değiliz. Onlara her şeyi anlatmıyorum."

Burnumu kırıştırıyorum. "Zaten bana çok kızgın. Dün aptalca bir tartışma yaşadık. Bunu telafi etmenin bir yolunu bulmalıyım."

"Rath bir sanatçı. O tamamen ego ile ilgili. Tek yapmanız gereken onu okşamak," diye sırıtıyor ve bana sinsi bir göz kırpıyor, "yavaşça ve güzelce."

Yüzümü buruşturuyorum, "Her şeye cevabının seks olduğunu düşünmeye başlıyorum." "Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?" diye soruyor kuşkuyla.

"Belki de Rath'ın başka bir şeye ihtiyacı vardır," diyorum belli belirsiz, okumada zorlandığını belli etmemem gerektiğinin tamamen farkında olarak. "Kişisel bir şey."

"Neye inanmak istersen inan, Tatlı Kiraz, ama ben seksle gidiyorum. Killian'a bak," diyor, kaybolduğu yeri işaret ederek. "Taşaklarını patlattıktan sonra kesinlikle çok daha iyi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Ona sert bir bakış attım. "İyi ki birimiz biliyor, çünkü bugün kendimi kum torbası gibi hissediyorum ve öyle görünüyorum."

Tristian kaşlarını çatar. "Sana biraz ağrı kesici almalıyız. Belki sıcak küvette biraz zaman geçirirsin, kasların biraz gevşer."

Başımı sallayıp konuyu değiştiriyorum, "Ayrıca, bunun seksle değil güçle ilgili olduğundan eminim."

"El ele giderler." Kampüsü geçmeye başladığımızda bana yan gözle bakıyor. Eli arkama kayıyor ve belime dolanıyor. "Senin sorununun bir kısmı da seksapelini benimseyememiş olman. Şu sinir bozucu bekaretten kurtulduğunda, her şeyi daha farklı göreceğini düşünüyorum."

Tristian'ın anlamadığı şey, bekaretimin hayatımdaki erkekler üzerinde bana güç veren tek şey olduğu. Sadece bunu bilemeyecek kadar aptallar, her şeyi açıkça göremeyecek kadar penisleri tarafından yönlendiriliyorlar.

"Bugün sana öğle yemeği getirmemi ister misin?" İşletme okulunun ön merdivenlerinde durup soruyorum. "Ya da seninle bir yerde buluşabilirim?"

Kaşını kaldırıyor. "Şu haline bak, inisiyatif alıyorsun."

Omuz silkerek, "Dün geceden sonra sana borçlu olduğumu düşündüm." diyorum. Bu bir yalan.

Belli ki ona borçlu kalacağım. Ben aptal değilim. Lordlar bana zevk vermek için burada değiller ve Tristian beni - çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi
-'fındık kırmak'. Bu borcum var demek.

Ama daha çok dün geceyi ve bu süreçte birinin beni nasıl incittiğine takılmadan mükemmel bir mutluluk anı yaşamanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum. Bu tehlikeli, biliyorum. Eğer dikkatli olmazsam, içinde kaybolabileceğim, bağımlısı olabileceğim bir şey bu.

"Bugün olmaz," diyor.

"Hayır mı?"

"Bir öğle yemeği randevum var," diye açıklıyor mavi gözleri parlayarak. "Daha doğrusu iki tane."

Kiminle buluşacağını soramadan boynuma sarılıyor ve eğilip beni usulca, yavaşça öpüyor, dili benimkiyle alay ediyor. Bunun oyununun bir parçası olduğunu bilmeme rağmen yine de dizlerimin bağı çözülüyor. "Merak etme," diyor, sırıtarak geri çekilirken. "Yakında bana borcunu ödemen için bir yol bulacağım."

Beni bırakıyor ve koşarak merdivenleri çıkıyor. Dudaklarım öpücükten karıncalanıyor ve kalbim çarpıyor, içimde bir karmaşa oluşuyor. Yürüdüğüm ip dar ve ince. Tristian'ın amacının kafamı karıştırmak olduğunu, muhtemelen ona güvenmem için beni kandırdığını biliyorum. Yeni hedefim onları uyumlu olduğuma ikna etmek. Onların olduğuma. Beni kontrolleri altında tuttuklarına.

Ama bazen, beni böyle öptüğünde, kimin kimi kontrol ettiğini bilmek zorlaşıyor.

17

RATH

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, ellerimi tuşlara vurarak. Piyanodan gelen ses göğsümü titretiyor. Neyse ki oda ses geçirmez ve yalnızım. Üst üste üçüncü kez çuvalladığımı başka kimse duyamaz. Şarkıyı ezbere biliyorum, her tuşa basışını, her notasını, ama ortalarında odağımı kaybediyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve parmaklarımı konumlandırarak kendimi yeni bir deneme için hazırlıyorum. Can sıkıcı bir şekilde, konsantrasyonum telefonumun vızıltısıyla anında yok oluyor. GPS ve ardından bir mesaj bildirimi.

Story Meyers Hall'a geldi. Story,
Meyers Hall'dan ayrıldı.
Hikaye: Kontrol ediyorum.
Story Birliğe geldi. Story,
Story, Story.

Hırlayarak telefonu bir kenara fırlattım. "Tanrı aşkına, siz ikiniz."

Ben diğer erkekler gibi değilim. Leydimizin hayatının her anını kontrol etmek zorunda değilim. Tristian'ın aksine.

ya da başka bir erkeğe bakarsa çıldıracak olan Killian. Story yetişkin bir kadın. Ona bebek bakıcılığı yapmak için burada değilim. Benim için o daha çok bir kutu mucize gibi. Onu aç ve içindeki sürprizleri gör. Dışarıdan ağlıyor olabilir, ama yüzeyin altında sıcak ve ateşli. O, kolay ve basit başlayan şarkılardan biri gibi, sonra her enstrüman katıldığında ve notalar birbirine karıştığında, çok daha karmaşık bir şeyle uğraştığınızı fark ediyorsunuz. Daha derin bir şeyle.

Bu Story Austin. En azından benim için.

Dün gece Killian'la aralarında bir şeyler olduğu kesin ama kimse bundan bahsetmiyor. Bu sabah gözlerindeki temkinli bakışı, yürüyüşündeki hafif topallamayı gördüm. Killian çok iyi bir ruh halindeydi. Onu tek bir şey mutlu eder: Acı çektirmek.

Dün gece Tristian'la aralarında da bir şeyler oldu. Ortak hesap çizelgemize göre, dün geceden sonra o piç otuz beş puan yükseldi.

Otuz beş!

Tek bir gecede nasıl bu kadar çok puan kazanabildiğini anlamam bütün sabahımı aldı. Yemek odasındaki küçük öpüşme seansına kadar aklım başıma gelmedi. Bunu istemiş olmalıydı.

Hayır.

Bunu o istemiş olmalı.

Ve bu konuda ne kadar da kendini beğenmiş. Ona göz kırpıyor, sanki kız arkadaşıymış gibi elini sırtına koyup gezdiriyor. Tabii ki önce Tristian için boyun eğecekti. Adam çok gösterişli, konuşması da bir o kadar düzgün. Beni öldürüyor ama hakkını vermeliyim. Lisede Genevieve'le yaşadığı küçük sarsıntıyı saymazsak, Tristian'ın büyük bir oyunu var.

Gerçi diğerlerinin ne yaptığı beni ilgilendirmiyor. Oyundaki konumuma, yani kendi puanlarıma odaklanmalıyım. Ama Pazartesi günkü telafi sınavını da geçmem gerekiyor. Sözlü sınavı biraz ertelemeyi başarmıştım.

sınıfta kaldım ama şimdi bunu nasıl atlatacağımı bulmam gerekiyor. Bazı telefon görüşmeleri yaptım, şimdi burada oturmuş müziğin içinde kaybolmaya çalışıyorum, sorunu görmezden geliyorum. Gerçek şu ki, oyun yeterince dikkat dağıtıcı. Kazanmak istiyorum. Gösterişin ve düzgün konuşmanın o kadar da önemli olmadığını bir kez daha kanıtlamak istiyorum. Geçici bir şey. Dayanıksız.

GPS'e son bir kez bakıyorum, kampüs boyunca salınan küçük noktayı izliyorum ve sonra bir kenara koyuyorum.

Derin bir nefes alarak yeniden başlamaya hazırlanıyorum, parmaklarımı esnetiyorum ve tuşların üzerine koyuyorum. Hazır olduğumda, coşkuyla dalıyorum, her notaya basıyorum ve şarkı boyunca kreşendo yükseldikçe ivme kazanıyorum. Burada mükemmelim. Kusursuz. Üstünüm. İkinci bir tahmin yok, düşünmek yok, sadece müziği hissediyorum, iyi olduğum şeyi yapıyorum. Başka bir aptal sınavda, *okumakla* ilgili başka bir derste daha başarısız not almanın kaçınılmazlığıyla yüzleşmektense bunu yapmayı tercih etmeme şaşmamalı.

Ritmin ve müziğin karmaşıklığının içinde kaybolmuşken, odanın arkasındaki hareket dikkatimi çekiyor. İnce bedenini ve siyah saçlarını görüyorum. Parmaklarım tökezliyor, iki tuş kaçırıyorum. Aniden duruyorum, parmaklarımı yere vuruyorum, "Siktir!" diye bağırıyorum.

Kapı aralığında donup kalıyor, eli kaçacakmış gibi uzanıyor.

"Sakın o lanet kapıya dokunayım deme." Kaşımı kaldırıyorum. "Beni anlıyor musun?"

"Evet." Sesi ancak bir fısıltı.

"Burada ne halt ediyorsun? Neden beni rahatsız ediyorsun?"

"Ben sadece-" Elindeki fincanla kıpırdanıyor, aynı korkmuş küçük fare gibi görünüyor. "Sana kahve getirdim mi? Derslerden sonra bazen kahve içtiğini fark ettim, o yüzden..." Koridorda ayaklarını sürüyerek bana doğru geliyor, fincanı yavaşça ve dikkatlice piyanonun üzerine koymadan önce uzun bir süre duraklıyor.

Ona dik dik bakıyorum. "Altı haneli rakamlara mal olan enstrümanlara genellikle sıcak içecek mi koyarsınız?"

Gözleri açılıyor ve fincana doğru atılıp onu kapıyor. "Özür dilerim." Fincanı göğsüne yaklaştırıyor ve piyanoya şüpheli bakışlar fırlatıyor. "Sadece merak ediyordum..."

Sabrım çabuk tükeniyor, "Çıkar ağzındaki baklayı." diyorum.

İrkiliyor ama hemen toparlanıyor. "Toplantınız nasıl geçti? Profesörle mi? Sınavla ilgiliydi, değil mi? Çünkü düşünüyordum da, eğer ihtiyacın varsa - ihtiyacın olduğunu söylemiyorum - ama eğer varsa, ben yine de... bilirsin işte. Yardım edebilirim."

Cevap veremeden -vermeyi planladığımdan değil- kapı tekrar açılıyor. Tanrım, bir adam biraz antrenman yapamaz mı?

"Oda dolu!" Story'nin omzunun arkasından bakarak söylüyorum. Kim olduğunu fark ettiğimde bakışlarım daha da sertleşiyor. *Harika*. Ayağa kalkıp koridordan gelen gruba sertçe bakıyorum. "Sakıncası var mı? Bazılarımız burada çünkü gerçekten yetenekliyiz."

Perez, caz grubunun şefliğini yapıyor ve birinci sandalyede çalıyor - çok kötü olduğunu da eklemeliyim - ve aynı zamanda Kappa Nu Theta olarak bilinen bir yılanın başı. Kontlar. Lordların en eski rakibi. "Sana iyilik yapmak için gelen birine pek nazik davranmıyorsun." Gözlerinin Story'ye kayması, göğüslerine, bacaklarına inmesi hoşuma gitmiyor. "Şuna bakın çocuklar. Leydi onu son gördüğümüzden beri daha iyi görünüyor. Artık neredeyse sevimli. Yine de seksapeli hâlâ çok az."

Onun önüne geçiyorum. "Bu yıl işe aldığın üzgün döl çöplüğüne mastürbasyon yapmaktan iyidir." Bu oyundan çoktan sıkıldım, ekliyorum, "Ve bana bir iyilik yapamazsın, çünkü istediğim hiçbir şeye sahip değilsin."

Kontesleri bana öfkeyle bakıyor ve hakarete rağmen oldukça iri yapılı olduğunu kabul etmek zorundayım. Koyu kahverengi ten. Çarpıcı gözler. Günlerce süren bacaklar. "Bu zavallı döl çöplüğü farklı düşünmek için yalvarıyor."

Başka bir Kont -Lars, hukuk öncesi- onu susturur. "Kurallar, bebeğim."

Asık suratla geri çekiliyor ve Perez söze başlıyor, "Fark etmediysen söyleyeyim, Kontes Sutton oldukça iyi bir konumda. Profesör Lockwood'un asistanı mı? Bir şey çağrıştırdı mı?" Benim boş bakışlarım karşısında gülüyor. "Evet, neden bahsettiğimi biliyorsun."

Orospu çocuğu.

Lars araya giriyor, "Sınıfta kalıyorsun."

Başka bir Kont ekliyor, "Ve sen panikliyorsun."

Lars sahte bir sempatik yüz ifadesi takınır. "Daha önce yaydığın o hisler var ya? Çok ince değillerdi. Sınıfında sınıfta kalma tehlikesi olan tek kişi sensin, aslında düşünürsen bu oldukça komik."

Diğer adam gülüyor. "Lockwood'un sınıfı klasik bir sahil. Başarısız olmak için çaba sarf etmeniz gerekir."

Tabii ki Lockwood'un sınıfı coasting içindir. Beni oraya sokması için Dekan'a para vermemin bir sebebi var. Eğer bu pislikler başarısız olduğumu biliyorlarsa

-Geçmenin yollarını aradığımı biliyorlarsa, muhtemelen geçmiş sınavlarımın da hileli olduğundan şüpheleniyorlardır. Yaptığım işte iyiyim. İzlerimi gizledim. İyi para ödüyorum. Ama biri yüzeyin altını çok fazla koklamaya başlarsa, gerçeği görmesi fazla zaman almayacaktır.

Büyük, inanılmaz, çileden çıkarıcı bir şekilde *boku* yedim.

"Evet, aynen öyle." Perez yüz ifademi okuyarak şöyle diyor. "Forsyth'ten kovulmak teoride eğlenceli bir şey. Ama biz bu şekilde kazanmak istemiyoruz." Perez bir elini kıvırcık saçlarının arkasında gezdiriyor ve kedisini okşayan bir çizgi film kötü adamının en iyi taklidini yapıyor. "Kontesimiz bu küçük sorununuzda size yardımcı olabilir. Bilirsiniz, bazı ipleri çekebilir."

İçimdeki paniği saklayarak sırıtıyorum. "Peki onlara ne bağlı?"

"Ne değil," diyor Lars. "Ama *kim.*"

Story'nin keskin nefes alışını duyuyorum ama o konuşamadan ben cevap veriyorum: "O bizim."

Perez homurdanıyor. "Kendini övme. Biz Baron değiliz. LDZ'nin özensiz saniyelerini istemiyoruz."

"Hizmetçi," diyor Lars, gözlerini devirerek. "Eski savaş baltasını istiyoruz."

Kaşlarım alnıma tırmanıyor. "Bayan Crane'i mi istiyorsunuz?" Şimdi gülme sırası bende ve ben de aynen öyle yapıyorum. Yüksek sesle. Eğlencemi kontrol altına almayı başardığımda omuz silkiyorum. "Bir düşüneyim."

"Ne?! Bunu yapamazsın!"

Story'ye dönüyorum, gözlerimle hançer gibi bakıyorum. "O lanet çeneni kapalı tut."

Tek yaptığı sesini alçaltarak fısıldamak, o kocaman gözleri bana bakıyor. "Bayan Crane'i bunlara teslim etmeyi mi tercih ediyorsun-" onlara bir bakış attı, yüzü öfkeli bir surat ifadesine büründü, "-bu *pislikler,* benden biraz yardım kabul etmektense? Benden gerçekten bu kadar mı nefret ediyorsun?"

Kolayca cevap veriyorum. "Evet."

Yüzü düştü. "Dün onun senin bir parçan olduğunu söylediğini sanıyordum.

Aileden olduğunu. Onu savundun. Onu korudun!"

Tanrım, gözlerindeki o lanet bakış, korku ve üzüntü dolu, sanki biri onun önünde bir köpek yavrusunu bıçaklamış gibi. Story'nin anlamadığı şey, Kontların Bayan Crane'le bir hafta bile dayanamayacağı. Hepsini taşaklarından asar ve biz onun ağır hakaretlerini özlemeye fırsat bulamadan evimize geri dönerdi. Bayan Crane'i vereceğimizden değil. O yaşlı yarasa bu lanet kasabadaki her şeyden daha değerli. Ve Tatlı Kiraz gibi, o da *bizim*.

Ama lanet olsun, bırak da adam bir dakika blöf yapsın.

Gözlerimi devirerek Perez'e dönüyorum. "Üzgünüm, amcıklar. Görünüşe göre Leydi ona bağlı. Nedenini hayal bile edemiyorum."

Gözleri kısıldı. "Neyi geri çevirdiğinin farkındasın, değil mi? Bu sınırlı süreli bir teklif."

Çantamı alıp piyanonun kapağını kapatıyorum. "Daha önce de söylediğim gibi. Sende istediğim hiçbir şey yok."

Lars başını sallayıp beni süzüyor. "Kötü hamle, Rathbone. Kontes seni geçebiliyorsa, seni de bırakabilir."

Perez sinirli bir ifadeyle, "Buna ihtiyacı olmayacak," diyor. "Senin kadar aptal biri mi? Kendi başına başarısız olacaksın, değil mi Rathbone? Ya öyle yapacaksın ya da hile yapmaya çalışırken dikkatsiz davranacaksın. Emin ol, bunu yaptığında biz de orada olacağız. Hepiniz kovulduğunuzda hizmetçinizi kim alacak acaba? Merak ediyorum," diyor Story'ye bakarak, "Hanımefendinizi kim alacak?"

İkinci cümleden sonrasını duymuyorum bile. Görüşüm kıpkırmızı oluyor ve Perez'in yüzüne odaklanıyorum. Çantamı bırakıp yumruklarımı sıkarak ilerliyorum. "Az önce bana ne dedin sen?"

İtişime şaşırmış gibi görünse de hemen toparlanıyor, göğsünü benimkine çarpıyor, ağzı saldırgan bir sırıtışla geriliyor. "Sana aptal dedim, Rathbone. Bunun ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar aptal mısın? Senin için eş anlamlı kelimeler bulayım. Aptal. Basit. Aptal."

Onlara çok fazla şey verdim. Mantıken bunu anlıyorum. Ama tek duyabildiğim omzumun üzerinde duran üçüncü sınıf öğretmenimin okumak için çok aptal olduğumu söylemesi. Kelimeleri anlayamayacak kadar aptal olduğumu. Sonunda bir hiç olacağımı

-Çünkü harfler benim için anlaşılabilir bir hale gelmiyordu. Onu hala duyabiliyorum. *Aptal. Aptal. Salak.*

Attığım yumruk asla yere düşmüyor.

Onun yerine bir Kont beni tutarken, bir diğeri de Perez'i benden uzaklaştırıyor. "Haydi beyler," diye homurdanıyor Lars, bizi iterek. "Hiçbirimiz bunu burada yapmayı göze alamayız. Gökyüzündeki göz, hatırladın mı?" Köşedeki kameraya başıyla işaret ediyor ve sonunda Perez'i serbest bırakıyor.

Gözleri irileşmiş ve telaşlanmış, tek kolunu bana uzanacakmış gibi uzatmış olan Öykü'ye doğru geri adım atarak kendimi onlardan uzaklaştırıyorum. Gözlerime bakınca elini geri çekti.

Perez kahkahalarla güler ve gömleğini düzeltir. "Bir Lord'u diğerlerimizden nasıl ayırt edebileceğinizi biliyor musunuz?" diye soruyor Kontes'e. "Etkisiz öfke nöbetleri. Her zaman ele verir."

Önce onlar ayrılıyor, çalışma odasından çıkıyorlar, özellikle istediğimden çok daha az hayal kırıklığına uğramış görünüyorlar.

"Orospu çocuğu," diye homurdanarak çantamı yerden çekiyorum. Story'nin kılını bile kıpırdatmadığını fark edene kadar odanın yarısını çoktan geçmiştim bile, "Ee? Bacakların çalışmayı mı bıraktı?"

Kasıla kasıla hareket ediyor, bana doğru koşuyor. Neredeyse otoparka varana kadar nihayet konuşuyor. "Bunu halledebiliriz," diyor, bana ayak uydurmaya çalışırken nefes nefese kalmış gibi. "Her gün bunun üzerinde çalışabiliriz. O kadar da kötü olmayacak, eğer sadece-"

Otoparkı ararken, kamyonların ve mantıklı sedanların yanından geçerken çoğunlukla onu görmezden geliyorum. "Her neyse."

"Her şey yoluna girecek!" diye ısrar ediyor. "Lisedeyken, yani buraya taşınmadan önce özel ders veririm. Bunu yapmama izin vereceksin, değil mi? Sana yardım etmeme izin verir misin?"

Kamyon. Kamyon. SUV. Sedan. Dikkatim dağılmış bir şekilde cevap veriyorum, "Hı hı."

Ayak seslerinin hızlanmadan önce durakladığını duyuyorum. "Güzel! Zaten böyle daha iyi olacak. Kopya çekmezsen kopya çektiğini kanıtlayamazlar. Böylece Bayan Crane'i göndermek zorunda kalmazsın."

Bingo.

Perez bir spor araba kullanıyor. Krom jantlı, saçma sapan, gösterişli, kırmızı bir şey ve sadece bagajı varmış gibi görünüyor. Story durmadan gevezelik ederken elimi cebime atıyorum.

"Bayan Crane'i neden istesinler ki? Onu sevmediğimden değil. O...uh, belki de 'hoş' doğru kelime değil. Ama o da bir şeydir. Nazik mi? Yararlı. Ama ev işlerine gelince, sanki-" Birden "Aman Tanrım!" diye ciyakladı.

Bıçağı ileri geri oynatıp yarığı derinleştirirken Perez'in lastiği alçak bir tıslama çıkarıyor.

Story'nin tıslaması çok daha yüksek. "*Ne yapıyorsun sen*?!" Ona vurdumduymaz bir bakış attım. "Yemek yiyorum."

"Ne yapıyorsun?" Yüzündeki ifade sıkıntı ve şaşkınlığın öyle mükemmel bir karışımı ki neredeyse gülümsememe neden olacak.

Ve sonra o kelimeyi hatırladım.

Aptal.

Bıçağı lastikten çekip başka bir lastiğe yöneldim ve bıçağı lastiğe sapladım. "Akşam yemeği yiyeceğim, Tatlı Kiraz. Evde. Seninle ve diğerleriyle. Aksini söyleyecek kimse yok. Anladın mı?"

Yüzü endişeyle buruşuyor. "O lastikleri kesiyorsun!"

Tanrım, bu kız. "Evet, lastiklerini kesiyorum. Neden biraz daha yüksek sesle söylemiyorsun? Bu lanet yerden henüz atılmadım."

Ellerini sıkıyor, gözleri etrafta geziniyor. "Bu... yasadışı!"

Bıçağı lastikten çekip bir tane daha almak için arabanın etrafında dönüyorum. "Ne yani, daha önce hiç yasadışı bir şey yapmadın mı?"

Tartışmaya giriyor ama ona attığım bakışla ağzını kapatıyor. Evet. Reşit olmayanların meme fotoğraflarını dağıtmak pek de helal sayılmaz, Bayan Cherry. "Y a yakalanırsan?" diye endişeleniyor.

"Nasıl yakalanabilirim ki?" diyorum bıçağı indirirken, "Evde seninle yemek yerken?"

Sanki güç istermiş gibi gözlerini göğe doğru yuvarlıyor. "Aman Tanrım, acele et!"

Ayağımı Perez'in suratına gömme isteğimin sisi arasında, daha önce yaptığım tartışmanın nihayet kafama dank etmesiyle duraksadığımda dördüncü lastiğe doğru ilerliyordum. "Bana özel ders vereceksin," diye fark ettim.

Doğru. Nedense bunu kabul ettim.

Önce bana, sonra da son lastiğe bakıyor, gözleri gergin bir şekilde bir ileri bir geri gidip geliyor. "Hadi, gitmeliyiz!"

Onun yerine düşünüp taşınıyorum ve bu diş çekmek gibi bir şey. Tanrım, bu ne kadar dayanılmaz olacak? Hanımefendi, efendisine öğretiyor. Benden üstün. Benden daha iyi. Bana ne yapacağımı, nasıl yapacağımı söylüyor. Tüm bu kavram sapkınca.

Ya da...

Belki de bu mükemmel bir fırsattır.

Kafamda çözülmekte olan plan yeterince canlandırıcı ki bıçağı çevirip ona sunduğumda bile ters ters bakmamayı başarabiliyorum. "Bunu sen yap."

Donup kalıyor, gözleri yuvalarından fırlıyor. "Olamaz!"

"Yakalanmana izin vermeyeceğim," diyorum. "Sana hakaret etti, hatırladın mı? Ondan öç almak istemiyor musun?"

Çantasını göğsüne bastırmış, skandala uğramış gibi görünüyor. "Onu tanımıyorum bile!"

Gözlerimi devirerek, "İyi, her neyse. O zaman Katil'in arabası olduğunu hayal et." Lastiğe bakıyor, ifadesi gergin ve dalgın bir şeye dönüşüyor. Ah. Seni yakaladım. "Dün gece sana bir şey yaptı, değil mi? Lastiğin onun olduğunu hayal et. Daha da iyisi, onun olduğunu hayal et. Hadi, bu katartiktir."

Bu aynı zamanda ciyaklamayacağı anlamına da geliyor.

Lastik ve bıçak arasında bir ileri bir geri bakıyor, rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor. "Bilmiyorum..."

"Yap da gidelim," diye akıl yürütüyorum. "Burada ne kadar uzun süre kalırsak, yakalanma şansımız o kadar artar."

Sonunda bıçağın kabzasını tutmadan önce dudağını ısırıyor, neredeyse titriyor. Ona koçluk yapmak zorunda kalmayı bekliyorum, ama Killian dün gece her ne yaptıysa oldukça acımasız olmalı.

Yumruğunu havaya kaldırıyor ve sert, öfkeli bir bıçak darbesiyle indirerek bıçağı lastiğe saplıyor. Yavaş bir tıslama sesi çıkarıyor, ancak o çekip çıkardığında hızlanıyor, sadece tekrar içeri sokmak için ve oh...

Oh, *lanet olsun*.

Yüzündeki ifade tam bir sanat eseri. Boynundaki tendon aniden gerildi ve seğirmeye başladı. Yüzü kızarmış ama alışık olduğum şekilde değil. Utangaç ya da mahcup değil. Bu çok daha acı bir şey. Daha güçlü. O

Bıçağı tekrar tekrar lastiğe saplıyor, yüzü sabit, gözleri sert bir şekilde izliyor, neredeyse büyülenmiş gibi.

Lanet olsun, Killer arkasını kollasa iyi olur.

Lanet olası şeyi tamamen parçalamadan önce bileğini tutup bir sonraki darbeyi durduruyorum. "Yavaş ol. Sanırım onu iyice öldürdün."

Gözlerini kırpıştırıyor, benimle sönmüş lastiğin arasına bakıyor, göğsü kabarıyor. "Oh. Oops." Bir süre sonra, "Artık koşabilir miyiz?"

Ona sırıtıyorum, bıçağımı cebime koyuyorum ve ona elimi uzatıyorum. "Bayan.

Crane gurur duyardı."

18

HIKAYE

Cuma günü erken geliyorum, geç ders yok. Tristian beni binanın dışında karşıladığında şaşırıyorum, açık koridorun duvarına sırtını yaslamış, burnuna güneş gözlüğü takmış. Diğer insanlar yanından geçerken ona bakış atıyorlar ve bunun sadece ünü ya da bir Lord olarak duruşu yüzünden olmadığını biliyorum. Bu şekilde dururken, sarı saçları güneş ışığında parlıyor, çenesinin keskin kenarlarını rahatlatıyor, mükemmelliğin resmi gibi görünüyor.

Ve tam bana bakıyor. "Hanımefendi."

Yutkunarak, "Öğle yemeğin iptal mi oldu?" diye sordum. Bu sabah bana bir kez daha öğle yemeği randevusu olduğunu söylemişti. Aynı iki kişiyle. O zaman rahatlamıştım - iki gün boyunca öğle yemeğinde aleni bir 'karşılaşma' olmamıştı - ama şimdi daha çok merak ediyorum.

Sözleşmede onun için de benim sadakat maddemle ilgili bir boşluk var mı?

"Hm," diye mırıldanıyor, güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Efendinizi böyle mi selamlıyorsunuz?"

Etrafıma bakıyorum, tüm gözlerin üzerimizde olduğunu fark ediyorum. Yalnız olduğumda durum farklı. İnsanlar bileğimdeki kelepçeyi görüyor ve beni görmezden geliyorlar. Ama ne zaman biri

Sanki herkes izliyor, bir gösteri bekliyor.

Tristian, biliyorum, onlara bir tane vermeyi seviyor.

Bu düşünceyle, kollarımı isteksizce boynuna dolayarak ona doğru gidiyorum. Benimle buluşmak için eğilmiyor, dudaklarımızı birbirine bastırmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükselmemi sağlıyor. Onun açısından öpüşme telaşsız geçiyor, ellerinden biri aşağı inip arka tarafıma geliyor ve muhtemelen hoşuna gidecek bir şekilde sıkıyor. Dili benimkine karşı sıcak ve tembel ama daha az ısrarcı değil.

"Aferin kızıma," diyor ve kıçıma hafif bir şaplak atarak beni kendine yakın tutuyor. Onu kalçamda hissedebiliyorum, yarı sert ve beni ona doğru sıkıştırdıkça daha da sertleşiyor. "Soruna cevap vermek gerekirse, bunu düşündüm ve bugün öğle yemeğinde bize katılabileceğini düşündüm."

Biz. Bunun kimi kapsadığını bilmiyorum ve sormuyorum da. Bu anlamsız. Bilmemi istediklerinde ne olacağını bileceğimi kabullenmeye başlıyorum. Bunun beni şekillendirdiğini, beni uysal ve sessiz biri haline getirdiğini bilmek ayıltıcı bir farkındalık.

Ama en iyisi bu.

Tristian beni götürürken bana attığı bakış -keskin ve memnun- fark ettiğini gösteriyor.

Yolun büyük bir bölümünü korku ve huzursuz sinirlerle kendimi hazırlayarak geçirdim. İki kişiyle daha öğle yemeği planları olduğunu söyledi. Erkeklerle değil. İki kadınla olduğunu varsaymak zorundayım. Belki de bu benim sadakat maddemde bulduğu bir boşluktur; beni de yanında götürmek, bir şekilde katılmamı sağlamak. Belki onlarla bir şeyler yapmamı bile isteyecek. Bu benim ilgi alanımın tamamen dışında. Belki de sadece insanların ikimizi izlemesini istiyordur. Bu kesinlikle Tristian'ın ilgi alanına giriyor. Bu olabilir. Bu benim bakire olarak son sürüşüm olabilir.

Bir yanım rahatladı. Tüm Lordlar kendi tarzlarında korkunç, ama seçim yapmam g e r e k i r s e . . .

Tristian'dan daha kötüsünü yapabilirdim.

O kadar endişeliyim ki, bırakın önüne park ettiğimiz binayı, kamyon durduğunda bile fark etmiyorum.

Eli kalçamın üzerinde duruyor, başparmağı eteğimin hemen altındaki teni okşuyor. "Hazır mısın?"

"Dinle Tristian," diye başlıyorum, ellerim kucağımda sıkılıyor.

Onun için nasıl iyi olacağıma dair bir konuşma yaptım - buna *uyacağım,* yaptığımız anlaşmaya *uyacağım* - ama ondan nezaket ve anlayış için yalvarıyorum ve-

Binaya bir kez bakınca kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Bekle. Burada ne işimiz var?"

Tabelada Forsyth Hills İlkokulu'nda olduğumuz yazıyor.

Arka koltuğa uzanıp yerel bir şarküteriden bir poşet çıkardı. "Bugün Cuma. Hayatımdaki en önemli iki kadınla ayakta öğle yemeği randevum var." Bana o yavaş, yüklü sırıtışını veriyor. "Artık benim Leydim olduğuna göre tanışmanız gerektiğini düşündüm."

Gerçekten neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama en azından korkunun bir kısmı dağıldı. Beni ilkokulda üçlü yapmaya zorlayacağını sanmıyorum.

Zile basar ve zil çalarak güvenlik kapısının kilidini açar. Ardından check-in masasına doğru yürür ve yaşlı kadına sırıtır. "İşte buradayım." *Tüm ihtişamımla,* söze dökülmemiş ama sesinin tonunda hala duyabiliyorum.

Onu gördüğünde genişçe sırıtıyor. "Tristian! Bir hafta içinde iki kez, Tanrım. Kızlar kendilerinden geçecekler!"

"Bu hafta bir öğle yemeği yetmedi, ne diyebilirim ki?" İmza kâğıdına kendi adını karalıyor ve altına benimkini ekliyor. "Bugün nasılsın?"

"TGIF, falan filan." Ona iki çıkartma uzatıyor ve o da birinin arkasını soyarak benimkini göğsüme yerleştiriyor. Üzerinde güneşli bir şekilde "Forsyth Hills Ziyaretçisi" yazan bir daire.

Koridorun aşağısını işaret ediyor ve ben de hâlâ yönümü bulmaya çalışarak onu takip ediyorum. Tristian'ı dar koridorda görmek gerçeküstü hissettiriyor. Burada çok daha büyük, inanılmaz derecede heybetli görünüyor. İleride, üzerinde 'kafeterya' yazan çift kapılı bir tabela görüyorum. Her şeyin tuhaflığı beni yolumda durduruyor.

Tristian'ı kolundan tuttum. "İçeri girmeden önce bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Duraklıyor, çantayı kolunun altına alıyor ve bilmesem yüzünün buruşma şeklinin *utangaç* olduğunu söyleyeceğim. "On yaşında ikiz kız kardeşlerim var. Her hafta gelip onlarla öğle yemeği yiyorum."

"Ah," diye cevap veriyorum, şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak. Odasındaki fotoğraflar gözümün önüne geldi. Aynı kıza ait olduklarını düşünmüştüm ama belki de değillerdi. Ayrıca, kötü çömlekler. Biblolar. Tristian'ın görünüşe aldırmayacak kadar birine değer verdiğini gösteren işaretler. "Çok naziksin sanırım." Ve tamamen karakter dışı.

İç çekerek beni kenara çekti, eliyle dirseğimi kavradı. "Bak, Rath ve Killer benim çocuklarım. Beni herkesten daha iyi tanıyorlar ya da tanıyacaklar. İkisinin de geride bırakmakta sorun yaşamadıkları berbat aileleri var, bu yüzden beni böyle görüyorlar. Aile." Kapıya doğru bakarken gözlerinde bir şey var, ciddi ama rahat. Bu önemli bir şey. Bu bir kırılganlık. "Ama bu iki kız benim gerçek ailem. Ailem ne kadar berbat durumda olursa olsun, bu ikisinin bu duruma düşmesine izin vermeyeceğim. On yaşındaki bir çocuk için çok şey yaşadılar ve benim Kaptan Amerika olduğumu düşünüyorlar. Benim bir koruyucu olduğumu düşünüyorlar." Bana sert bir bakış atıyor, yüzü sertleşiyor. "Ve öyle de kalacak."

Yutkunuyorum, Tristian'a onları herhangi bir şeyden koruması için güvenen birini hayal etmeye çalışıyorum. "O zaman beni neden buraya getirdin?" Muhtemelen onu övebilecek son kişi benim.

Ağzı sıkı, gergin bir çizgi oluşturuyor. "Ailemle uğraşırken genellikle yabancıları getirmem. Erkekleri bile. Ama şu anda

ve belki senin yardım edebileceğini düşündüm."

"Yardım mı?"

Çenesi sıkılır. "Sınıflarındaki bazı küçük sürtükler onlara acı çektiriyor. Onlara sataşıyor, zorbalık yapıyor. Ve ben düşündüm ki..." Vücuduma belli belirsiz bir işaret yapıyor. "Şey, bilirsin."

"Zorbalıkla nasıl başa çıkacağımı bildiğimi mi?" İnanmakta güçlük çekerek kara bir kahkaha attım. "Yüceltilmiş cinsel saldırı kurbanını küçük kız kardeşlerine öğretmek için getirdin... ne? Pisliklere karşı durmayı mı? Onları alt etmeyi mi? Kurtulmak mı?" Başımı sallıyorum. "Tanrım, Tristian, Shakespeare böyle bir ironi yazamazdı."

Bunu anlamadığını söyleyebilirim çünkü Tristian'ın böyle bir huyu var. Harika bir poker suratına sahip olabilir ama günün sonunda tam bir velettir. "Ben olsam kendim hallederdim ama yirmi yaşında bir adamın beşinci sınıfa giden bir çocuğa vahşice davranması hoş karşılanmaz." Benim kuşkulu ifadem karşısında gözleri kısıldı. "Bana bu saçmalıkları anlatma. Bana borçlusun Cherry. Bu şekilde para kazanmamı tercih edeceğini düşündüm. Çocuk gelişimi dersi aldığını biliyorum. Sosyal hizmetlere falan girmek istemiyor musun? Bu benimkinden çok senin ilgi alanına giriyor." Yüzünü buruşturarak başka tarafa bakıyor. "Ve bu beni zayıf gösterebilir ama onlara yardım edememek beni öldürüyor." Onun da bunu kastettiğini söyleyebilirim. İtirafından sonra bakışlarımla buluşmayışından, yanaklarındaki hafif pembelikten.

Tristian, kız kardeşlerini korumak için zayıf görünmeye -bana bu gerçekten önemli kırılganlığı göstermeye- istekli.

Kalbimi bu işin dışında tutmak için elimden geleni yaptım. Bedenimi ve dürüst olmak gerekirse beynimin büyük bir bölümünü bu adamlara teslim etmem yeterli. Ama kalbim? O benim ve onu dikenli tellerin, asma kilitlerin ve sağlam, metal duvarların arkasına sakladım. Ama Tristian'ın kız kardeşleri hakkında bunu söylediğini duymak? Hay sikeyim. Tüm savunmamı yerle bir etti. Ona hayır demek istesem bile, zor bir dönemden geçen iki küçük kıza hayır diyemezdim.

"Peki," diye onayladım. "Elimden geleni yapacağım."

Doğal olarak teşekkür etmedi. Sadece kapıyı açıyor, çocuk sesleri ve kahkahalar yükseliyor. Kafeterya kalabalık ve büyük, ama kız kardeşlerini hemen seçmiş gibi görünüyor ve odanın diğer ucuna el sallıyor. Gözlerim onu takip ediyor ve heyecanla el sallayan birbirinin aynısı iki sarışın kıza takılıyor.

Gülümsüyor, yüzünü aydınlatan bir sırıtış. Görmesi çok garip bir şey. Genelde soğuk ve sert olan bakışları burada sıcak ve parlak bir hal alıyor. Masaya varmadan hemen önce eğilip fısıldıyor: "Beni burada kötü gösterirsen, borcunu başka bir şekilde ödersin, anladın mı?"

Kıllarımı kıpırdatarak, "Anladım." dedim.

"Tristian!" diye ciyaklıyorlar, zıplayıp ona sarılıyorlar. Çantayı masanın üzerine koyuyor ve ikisini de sıkı sıkı kucaklıyor. Onlara içtenlikle sarılıyor ve yanaklarına yüksek sesle, abartılı iki öpücük konduruyor.

"Dünyanın en güzel iki kızı nasıl?"

Meraklı bakışları bana sıçrasa da ikisi de kıkırdıyor. Onları bıraktığında bana bakıyor ve şöyle diyor: "Kızlar, bu Story. Story, Izzy ve Lizzy ile tanış. Dünyanın en güzel iki kızı."

Mercer genleri kesinlikle bir şey. Izzy ve Lizzy gerçekten de ağabeyleri kadar güzeller. Sarı saçları da aynı incelikte, Fransız örgülü atkuyruğu şeklinde kusursuzca şekillendirilmiş, mavi gözleri kurnazca bana bakıyor. Hırkalarına işlenmiş küçük mor çiçeklere kadar pembeler ve şirinlikten oluşan bir paletle küçük kızlığın resmidirler.

"Merhaba," diyorum, gülümsemek kolay geliyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Izzy utangaç görünüyor, Tristian'ın taşıdığı çantayı okşamak için uzanıyor. "Öğle yemeği için ne getirdin?"

Lizzy ekliyor, "Acıktık."

Tristian oturuyor ve üçümüz de onu takip ediyoruz. "Tam buğdaylı sandviçler. Izzy için ton balığı, avokado ve soğan turşusu. İçinde bol miktarda omega-3 var," diyor ve sandviçe hafifçe vuruyor. "Liz için elma, hindi ve Brüksel lahanası, çünkü senin daha fazla C vitaminine ihtiyacın var." Üçte birini alıyor

sandviçi çıkarıp önüme koydu. "Story için bir bahn mi burger. Enerji için bol miktarda besin."

Hamburgere şüpheyle bakıyorum. "Enerji mi?"

"Güne çok enerjik başlıyorsunuz ama öğlen çöküyorsunuz" diye açıklıyor. Bunu sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi söylüyor. "Bunu anlayabiliyorum çünkü üşüyorsun ve her şeyle oynamayı bırakıyorsun." Üzerimde kazak olmasına rağmen göbeğime sarıldığım yere başıyla işaret ediyor. "Kahveyi atlarsan ve kahvaltında daha fazla B-12 alırsan bundan kaçınabilirsin. Seni buna alıştırıyorum, merak etme."

Ona bakıyorum, ne kadar ürkmüş olduğum arasında savaşıyorum, ama aynı zamanda... garip bir şekilde düşünceli tarafından etkilendim. Bütün bu düzenleme beni etkilemeye başladı. "Teşekkürler."

Sanırım.

Ben kıpırdanmıyor olabilirim ama Lizzy kesinlikle kıpırdanıyor. Elinde plastik bir çatal var ve onu evirip çeviriyor. "O senin kız arkadaşın mı?"

Tristian donup kalıyor, gözleri ondan bana kayıyor. "O benim...?" Belli ki böyle bir sorunun ortaya çıktığını görmemişti, ağzı bir dizi iptal edilmiş yanıtın etrafında dönüyordu. "Şey, görüyorsunuz..."

Onu kurtarmaya karar verdim. "Ben aynı zamanda kız olan bir arkadaşım. Sanırım öyle sayılırım." Lizzy düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor ama kabullenmiş görünüyor, başıyla onaylıyor.

Izzy neyse ki konuyu değiştiriyor. "Senin adın neden Story?" diye soruyor.

Soru karşısında hazırlıksız yakalandığım için gülüyorum. "Aslında biraz ezikçe. Büyükannem anneme hep küçük tatlı şiirim derdi." Bunun zamanla alaycı bir hakarete dönüştüğünü onlara söylemiyorum. Annem ve büyükannem hiç anlaşamazlardı. Onunla sadece bir kez karşılaştım ve gerginlik dışında pek bir şey hatırlayamayacak kadar küçüktüm. "Annem bana hamile kaldığında, bir hikaye yazmaya karar verdiğini çünkü şiirlerin mutlu sonlar için çok kısa olduğunu söyledi." Sözler biter bitmez

Ağzımdan çıkan her şeyi geri sokmak istiyorum. On yaşındaki iki güneşli kız için oldukça kasvetli bir mesaj.

Düşünceli bir şekilde beni izliyorlar, bunu özümsüyorlar. Izzy, "Bazı şiirler mutlu sonla biter," diyor.

Ben de başımı salladım. "Evet, bazılarının var. Annemin de sonunda kendine ait bir tane var." Daniel ve Killian'ı düşünmek hâlâ garip geliyor, bu yüzden sandviçimi açarak konuyu aceleyle başka yöne çekiyorum. "Peki ya siz? Izzy ve Lizzy ne anlama geliyor? Izzica ve Lizzifer?"

İkisi de gülüyor, bu da içimi rahatlatıyor. "Isabel ve Elisabeth!" o kadar mükemmel bir uyum içinde söylüyorlar ki etkileyici.

Izzy sandviçini uzatıyor, burun bile kıvırmıyor. Çocukken biri bana bu canavarlıklardan birini sunsaydı, küplere binerdim. "Diğerleri gibi olmadığı için çocuklar senin adınla hiç dalga geçti mi?"

"Bazen," diyorum, soruya şaşırarak. "Ama benzersiz olması hoşuma gidiyordu. Bu beni rahatsız etmedi."

Lizzy odanın karşısındaki koyu renk, kıvırcık saçlı bir kızı işaret ediyor. "Bu beni rahatsız ediyor. Shelly Baker bana Kertenkele Surat der."

Kabadayı bu olmalı.

Shelly Baker'ı ölçüp biçmek için bir an durdum. Etrafında bir grup kız ve birkaç erkek çocuk var, gülüşüyorlar ve yemek tepsisindeki bir şeyi kurcalıyorlar. Bu açıdan on yaşındaki bir çocuğa fazla bir şey söylemek zor, ama Izzy ve Lizzy tatlı görünüyorlar - ağabeyleriyle tam bir tezat oluşturuyorlar.

Sesi alçalıyor, kaşları karamsar bir şekilde birbirine çarpıyor. "Ayrıca matematikte yavaş grupta olduğu için Izzy ile dalga geçiyor." Lizzy'nin Shelly Baker'ı küçümsemesinin asıl kaynağının bu olduğu apaçık ortadadır. İsmiyle dalga geçilmesini kaldırabilir ama birinin kız kardeşinin öğrenme becerileriyle alay etmesi? Bu çok ileri bir adım.

Merkerler birbirlerine karşı çok korumacıdırlar.

Kaşlarımı çatıyorum, aklım Rath'a gidiyor. Dimitri'ye. Dün bütün geceyi ona okumayı öğretmek için bir şeyler düşünerek geçirdim. Söz konusu okuma becerileri olduğunda savunmacı onun için çok nazik bir kelime. "Bu gerçekten çok kaba. Matematik zordur ve ayrıca, Izzy'nin başka bir konuda pek çok insandan daha iyi olduğuna eminim."

Izzy hemen doğruldu. "Softbolda iyiyimdir!" Lizzy

de aynı fikirde, "Shelly'den çok daha iyiyim."

"Gördünüz mü?" Onlara gülümsüyor, hamburgerimi karıştırıyor ve söyleyecek derin bir şeyler bulmaya çalışıyorum. "Zorbaların en önemli özelliği sizin onlara verdiğiniz tepkidir. Eğer onlara bir tepki vermezseniz, rahatsız etmeyi bırakırlar." Şüpheci ifadeleri karşısında başımı salladım. "Evet, bu oldukça umutsuz görünüyor, biliyorum. Çünkü zorbalar neyin tepki alacağını bilmekte de çok iyiler."

"Kızlar sana kötü davranıyor mu?" Izzy tartışmaya biraz ısınmış gibi görünerek soruyor.

"Bazen, evet." Charlene'i ve bu iki masum çocuğa kızların erkeklere kıyasla daha kolay olduğunu nasıl açıklayacağımı düşünüyorum. "Tecrübelerime göre, bir kız kötü davranıyorsa, beni rakip olarak görüyor demektir. Bu alabileceğiniz en kötü iltifatlardan biridir."

"Ne yaptın sen?" Izzy üzgün gözlerle bana bakarak, "Ne yaptın?" diyor.

Beni izleyen Tristian'a kaçamak bir bakış atıyorum. Ne düşündüğünden emin değilim ama bunun tamamen sahte olduğunu biliyorum. Çünkü kendim için durumu daha da kötüleştirmekten başka bir şey yapmıyorum. Yuvarlanıyorum. Uyuyorum. "Keşke nasıl başa çıksaydım diyebilirim," diyorum, göğsümde beyaz bir ateş yanıyor. "Keşke daha sert karşı koysaydım, anlamsız gelse bile. Bu kadar önemsememeliydim ve belki o zaman bu kadar kolay incinmezdim. Güvenmeye değer birinden yardım istemeliydim. Önemseyen birinden." Bu boş, hüzünlü bir şey. Hiç kimse umursamadı. Benimle ilgilenmedi. Ama belki bu kızları.

"Senin de bir ağabeyin olmalı," diye karar veriyor Izzy, öyle bir güvenle başını sallıyor ki, kalbimi kaplayan kara şeye rağmen neredeyse güleceğim geliyor. "Büyük kardeşler her şeyi daha iyi yapar."

Şu anda tenimi kaplayan morlukları düşünerek ona paslı ve yanlış hissettiren bir gülümseme veriyorum. "Her ağabey, Tristian'ın ikinize iyi davrandığı kadar iyi değildir. Birbirinize sahip olduğunuz için çok şanslısınız."

Tristian aniden boğazını temizler, sesi aldatıcı bir şekilde neşelidir. "Hey, şu sandviçlere başlasak iyi olacak." Üçünün yemeye başlamasını izliyorum ama benim iştahım çoktan kaçmış, boğazıma yerleşen yumru tarafından söndürülmüş. Tristian yemediğimi fark etmiş olmalı, çünkü dirseğiyle beni dürtüyor, sesi kısık. "Yiyebildiğin kadar ye."

Mekanik bir şekilde hamburgeri kaldırıyorum, sadece çiğneyebildiğim kadarını ısırmaya kararlıyım.

Bir kereliğine.

Ondan sonra öğle yemeği güzeldir. Kendime acıma duygusu içinde kaybolmuş olsam bile, Tristian'a iyi bir yüz ifadesi takınmak için elimden geleni yapıyorum. Ama gerçek şu ki, onlar için endişeleniyorum - bu dünyada sahip olacakları hayat için. Şu anda çok tatlı ve açıklar, ağabeyleriyle birlikte yarıştıkları bir mobil oyun hakkında gülüyorlar.

Tristian'ı onlarla birlikte izlemek ilginç, alışkın olduğum soğuk yapmacıklıktan çok uzak. Burada rahat, kendinden emin ama çok daha az korkutucu. Dikkatli, ödevlerini soruyor, evdeki yatak odalarının durumunu sorguluyor, yeterince yemek yediklerinden emin oluyor. Yemekhanenin dört bir yanındaki küçük kızların ona hülyalı gözlerle baktığını görebiliyorum ve birçoğunun böylesine havalı, yakışıklı ve tatlı bir erkek kardeşe sahip oldukları için kız kardeşlerini kıskandığını biliyorum.

Kasabaya dönene kadar gerçekten ağrımaya başlamadı.

"Sonra ne yapacaksın?" Anormal derecede ciddi bir sessizliği bozarak merak ediyorum. Ayrıldığımızdan beri bana üç kelimeden fazla bir şey söylemedi.

"Sonra?" diye soruyor, sarı ışıkta hızlanırken bana şöyle bir bakıyor.

"Daha sonra," diye onaylıyorum manzaraya bakarak. "Pisliğin teki içlerinden birini diz çökmeye zorladığında ve onun-"

Kamyon aniden sarsılır. "Sakın o cümleyi bitireyim deme!" diye bağırıyor, parmak eklemleri direksiyonun etrafında bembeyaz. "Onlar *on kişi*!"

Etkilenmeden omuz silkiyorum. "Sonsuza kadar kalmayacaklar. Böyle şeyler olur."

"Bütün kızlar senin gibi değil," diye cevap veriyor bana sert bir bakış atarak. Daha sessiz, "Bütün erkekler benim gibi değil" diye ekliyor.

"Düşündüğünden daha fazla," diyorum. "Herhangi bir kadına sorun. Çoğu hayatının bir noktasında bir tür deneyim yaşamıştır. Kahretsin, daha on dokuz yaşındayım ve henüz bir erkekle tanışmadım..." Kendimi rahatsız hissedecek kadar gerçekliğe geri dönerek sözümü kesiyorum.

"Bu asla olmayacak," diyor, çenesi gergin. "Gerekirse dünyadaki herkesi öldürürüm."

Ona bakıyorum, yüzünü inceliyorum ama çoğunlukla sinirli görünüyor. Yine de bilmek istiyorum. Bir kıza zarar verirken diğerini korumayı nasıl bağdaştırdığını bilmek istiyorum. Kendini iyi hissetmek için kendine ne söylediğini bilmek istiyorum.

Ben sormak için yeterli cesareti toplayamadan müzik setini açıp beni boğuyor.

~

Eve vardığımızda taş ev tertemizdi.

Partinin ardından her şeyi toparlamak dün ve sabahın tamamını aldı. Bira ve sigara kokusu, taze limon kokusu altında kayboldu. Her şey yerli yerine oturdu.

Mutfağa girdiğimde Bayan Crane'i bir güveç kabını fırına sürerken buldum.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Aklımı yemekten uzaklaştırmak için soruyorum. "Dün partiyi temizlerken pek yardımcı olamadığımı biliyorum."

Bayan Crane bana bir el salladı. "Ben domuzların arkasını toplamaya alışığım, kızım. Bu küçük kardeşlik piçleri ancak ev terbiyesi almışlar. Ama her şeyi çabucak halletmek için bir sırrım var." Örme hırkasının cebine uzanıp bir mataranın üstünü gösterdi. "Benim küçük yardımcım."

Gözlerimi kırpıştırarak beceriksizce teklif ettim: "Ev harika görünüyor. Burada yüz kişi olduğunu asla bilemezsiniz." Elimi sırt çantamın askısına doladım. "Eğer bir şeye ihtiyacınız yoksa, ben yukarı çıkıyorum. Bu gece Rath'a bir konuda yardım etmem gerekiyor."

"Hayır," diyerek beni durdurdu. "O kurt suratlı pisliğin ceketi bugün temizleyiciden geldi. Odasına götür. Eşyalarını asma şeklim hakkında söylenip durmasından bıktım. Bu üçü bir ev dolusu çocuktan daha telaşlı."

"Elbette," diyorum, tüm yaralarımı onlara yardım eden kişinin önünde açmayı içermeyen üretken ve yararlı bir şey yapmaktan mutluluk duyuyorum. Killian'ın şu anda evde olmadığını bilmemin de bir zararı yok. Hâlâ temizlik torbasına sarılı olan ceketi merdivenlerden ikinci kata taşıyorum.

Killian'ın kapısının önünde durup yavaşça kapıyı çalıyorum, cevap verme olasılığı nabzımı hızlandırıyor. Bayan Crane'in çocukların oynadığı akıl oyunlarının içinde olduğunu düşünecek kadar paranoyağım ve habersizce içeri dalacak kadar aptal değilim. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki ağrı yeterince uyarıcı. Şüphelendiğim gibi, gerçekten de evde değil. Ceketi dolaba taşırken ve sistemini çözdükten sonra dikkatlice içine asarken kalbimin çarpmasına engel olmuyor. Her zamanki gibi, her şeyin düzenli olması ve onun sıcak, farklı kokusunun havada asılı kalması beni şaşırtıyor.

Dolabın kapısını kapatıp odaya dönüyorum, gözlerim uzak duvardaki maun masaya takılıyor. Yüzey düzenli - kitaplar boyutlarına göre istiflenmiş, defterler ve klasörler dik olarak düzenlenmiş. Bir gece önce bana yaptığı öfke dolu saldırının tam tersi. Dizüstü bilgisayarı ortada duruyor, ekranı açık ama karanlık. Yanına gidip titreyen parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirirken kan kulaklarıma hücum ediyor. Ekran aydınlanıyor ve şifre s o r u l u y o r . Merakıma yenik düşüyorum ve yazmaya başlıyorum.

Lordlar

Yanlış şifre.

ForsythU

Yanlış şifre.

Okul maskotunun aklıma gelen her varyasyonunu denedikten sonra yutkunuyorum ve dört harf ekliyorum.

Hikay

e.

Hayır

.

Odaya göz gezdirirken birden şifonyerin üzerindeki çerçeveli fotoğrafı fark ediyorum. Annesinin adı neydi? Debra mı? Darla. İsmi yazdım ve geri tuşuna bastım.

Şifre kabul edildi.

Masaüstündeki simgeleri yayarak açtığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Odasındaki diğer her şey gibi, özenle düzenlenmiş.

Merakla klasörlerine gidip dosyalara göz atıyorum ama bulduğum tek şey okul için yazılmış ödevler ve denemeler. Daha da aşağı inerek 'LDZ' etiketli bir klasör buluyorum ve fareye tıklıyorum. 'Lady Applicants' ve 'GAME POINTS' adlı dosyalar da dahil olmak üzere düzinelerce başka dosya var. Oyun mu?

Ugh.

Futbol

saçmalığı.

Yine de, sadece adı nedeniyle ilginç olan başka bir klasör daha var

-'Güney Yakası'- ve üzerine tıklandığında başka bir şifre istemi vermesi.

Daha fazla şifre denemeye başlayamadan merdivenlerde ayak sesleri yankılanıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanarak sekmelerden çıkıyorum. Kapıya yönelmeden önce dizüstü bilgisayarın tam olarak bulduğum şekilde olduğundan emin oluyorum. Koridora bakarken, üçüncü kata kadar devam eden hızlı ayak seslerini duyuyorum. Odadan çıkıyorum, kapıyı kapatıyorum ve koridorun karşısındaki odamın kilitli kapısının ardına geçene kadar bir daha nefes almıyorum.

Odanın karşısındaki aynada yansımamı yakalıyorum ve kolumdaki çürüğe bakmak için kazağımın kolunu yukarı itiyorum. O sabahkinden iki kat daha kötü. Eğer Killian beni onun odasında dolaşırken yakalarsa... Titriyorum ve kazağımı aşağı çekiyorum. Sonuçlarını düşünmek bile istemiyorum.

~

Daha sonra merdivenlerde Rath ve Tristian'a rastladım. İkisi de nefes nefese, gömleksiz, üzerlerinde sadece bol bir spor şortu ve spor ayakkabıları var. Göğüsleri terden parlıyor ve sahanlıkta bir an duraksıyorum, kaygan ve şişkin kaslarının görüntüsüne hazırlıksız yakalanıyorum. Rath'ın göbek deliğinin altında, müstehcen bir şekilde aşağı sarkan şortunun arkasında kaybolan koyu bir saç çizgisi var ve bakışlarım tutkal gibi ona sabitleniyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, yüzüm kızarıyor. "Merhaba."

Tristian elinde bir basketbol topu yuvarlıyor, sesinde bir eğlence tonu var. "Vay, vay. Şu kızarışa bak."

Rath kulağıma yakın konuşmak için öne doğru eğiliyor. "Gözlerim burada, Öykü."

Elimdeki kitapları karnıma bastırıyorum. "Geliyor musunuz, gidiyor musunuz?" Rath'a geceyi yaklaşan sözlü sınavı üzerinde çalışarak geçireceğimizi söylemiştim ama belki de kaçıyordur. Bir yanım öyle olmasını umuyor.

"Sadece bitiriyorum." Tristian diyor ki. "Rath bana bir rövanş borçluydu."

"Yine kaybetmiş olman çok kötü," diyor Rath, topu Tristian'dan alıp bir parmağının üzerinde ustalıkla döndürerek. "Öğrenirsin sanıyordum."

"Sen " Tristian diyor, "ama Ben a kötü şöhretli obur ceza için."

Bana göz kırpıyor ve merdivenleri çıkmaya devam ediyor. Dimitri peşinden gidiyor ama terli kolunu tutup onu geri çeki y o r u m . "Bu gece hâlâ buluşuyor muyuz?"

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Ne anlamı var anlamıyorum." "Denememe izin vereceğini söylemiştin."

Tartışmak ister gibi görünüyor, ama bunun yerine kısa ve öz bir şekilde, "Peki. Ama önce duş almam lazım. Odamda bekleyebilirsin."

Bu tam olarak bir onay damgası değil ama bunun cesaretimi kırmasına izin vermiyorum. Eğer bu sınavı geçemezse -ya da daha kötüsü, hile yapmanın bir yolunu bulmaya çalışırsa- Kontlar bu sınavı onun üzerinde tutabilir ve o zaman zavallı Bayan Crane kaybedebilir. Partinin olduğu öğleden sonra duyduklarım olmasa bile, Bayan Crane'e iyi davranıldığını bilecek kadar izledim. Elbette erkekler ona laf atıyor ama onun attıklarından daha sert değiller. Tristian'ınkiler, arkalarında gerçek bir sıcaklık olmasına en yakın olanlarıydı ve o bile onu savunmak için atladı.

İçimden bir ses Kontların ona bu kadar nazik davranmayacağını söylüyor.

Kitapları odasına kadar taşıyarak onu takip ediyorum. Buraya son gelişimde olduğu kadar dağınık, kitaplar, enstrümanlar, plak albümleri ve müzik sayfaları gelişigüzel yığılmış. Siyah piyano odanın odak noktası.

"Sadece birkaç şeyi açıklayacağım, tamam mı?"

"Her neyse," diyor ve banyoya giriyor. Kapı kapanıyor ve bir an sonra duş açılıyor. Endişeyle deri koltuğun önünde kayıyor, kitaplara göz gezdiriyorum.

Hangi seviyede olduğunu bilmiyorum, bu da bir sorun. Bu tür şeyleri öğretmek için kullanılan kitapların ve flaş kartların çoğu çocuklara yönelik. Rath

Lanet olası contayı patlat.

Onu sözlü sınavdan geçirmemiz gerekiyor, hepsi bu. Ondan sonra, işleri daha meşru bir yöne götürebiliriz. Bana konuyu sesli kitaptan okuduğunu söylemişti, yani en azından biliyor. Raporu yazması ve kelimesi kelimesine olmasa da eksiksiz bir şekilde sunması gerekiyor.

Ben Rath'ın ezber yeteneğini düşünürken duş kapanıyor. Banyonun kapısı açıldığında odayı ılık, buharlı, sabunlu bir koku dolduruyor. Dimitri odaya giriyor, saçlarını havluyla kuruluyor, yine gömleksiz, üzerinde sadece dar kalçalarından aşağı sarkan siyah dar bir kot pantolon var.

Tanrım. Koyu renk gözleri ve köşeli yüz hatlarıyla çok güzel, nemli saçları yüzüne dağınık bir şekilde dökülüyor. Dudakları koyu pembe, iki parlak halka ile süslenmiş ve şu anda, bana oynayacak bir oyuncakmışım gibi bakmadığında, vücudu gevşek ve rahatken, kadınların neden ondan etkilendiğini gerçekten anlayabiliyorum.

Havluyu banyo kapısının arkasındaki kancaya asıyor ve şifonyerinden siyah bir tişört alıyor. "Peki," diyor hiç hevesli olmadan, "bunu nasıl yapmak istersin?"

"Şey," diyorum. "Biraz atıştırmalık getirdim. Bir şey ister misin?" Biraz tatlıya düşkün olduğunu fark etmiştim; kreplerine döktüğü yığınla şurup ve bütün gün yanında taşıdığı soda şişeleri bunun en iyi göstergesi. Bayan Crane kileri unlu mamuller ve ikramlarla dolu tutuyor, ben de yanımda biraz içecek getirmeyi düşündüm.

Kanepenin yanına serdiğim yaygıya bakıyor, yüzü bomboş. "Bir bira, sanırım."

Bir tane aldım ve üstünü açtım. Ona uzatarak başlıyorum, "Tamam, hadi başlayalım."

Karşımdaki yatağa oturuyor, ben konuşurken şişeyi geri deviriyor. Buranın aydınlatması diğer yatak odalarından farklı. Rath

alçak ve karamsar tutuyor, bir lamba onu odasının kaosuna karşı karanlık bir siluet halinde aydınlatıyor.

Birdenbire konuştuğunda, özenle hazırlanmış bir dizi anımsatıcı aygıtı açıklamanın yaklaşık on dakikasındaydım.

"O kazağı nereden aldın?" Gözleri boynumun altında bir yere kaymış, oraya yapışmış, ağır ağır kapanıyor.

Duraksadım, kafam karıştı. "Sadece dolabımdaydı." Birasından yavaşça bir yudum aldığında, yavaşça tekrar başlıyorum, "Böylece yazdığımız kâğıdı ezberleyebilirsin, bu tam olarak öğrenmek sayılmaz, ama seni-"

"Sütyen takıyor musun?"

İrkilerek göğsüme bir bakış attım. "Tabii ki hayır." Bu kurallara aykırı. O da bunu biliyor. Kıpırdamamak için kendimi zor tutarak kitabı kucağımda açıyorum. "Dediğim gibi..." Ben konuşurken, birasının geri kalanını yudumluyor, Adem elması aşağı inerken sallanıyor ve bu sefer gözleri *kesinlikle* göğüslerime sabitleniyor.

Yine sözümü kesti. "Biraz müzik açmalıyım."

Bıktım, kitabı bir kenara fırlattım. "Yapman gereken şey dikkatini vermek! Hadi ama Dimitri, kafanı oyuna verirsen bunları ezberleyebileceğini biliyorum."

Bu onun bakışlarını sertleştirir. "Kafamı oyuna ver. Doğru." Alay ederek bir bira daha almak için eğilir. "Bunların hepsi senin suçun."

"Ne?" Ona ters ters baktım. "Bu nasıl benim hatam olabilir?!"

Elini saçlarının arasında gezdiriyor, yüzünde telaşlı bir ifade var. "Buraya o kazakla geldin," diye açıklıyor beni işaret ederek. "Meme uçların bana dönükken dikkatimi vermemi mi bekliyorsun?"

Kızararak kekeledim, "Bu benim hatam değil!"

"Evet, öyle." Ayağa kalkıyor, volta atıyor, omuzları gergin. "Sözleşmeye o aptal sadakat maddesini koydun ve şimdi hiçbir şey yapamıyorum! Uzun zamandır iyi bir taşak yemedim. Ben bir *erkeğim*, Story. Benim

Beynim güzelce ve düzgünce dışarı çıkana kadar beynim netlik kazanmıyor."

Ona bön bön bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Uh..."

"Killian'ın oyun öncesi ritüelleri var ve Tanrı biliyor ki Tristian aynaya her baktığında muhtemelen bir tanesini kırıyor. Ama ben? Ben burada çıldırıyorum. Lanet olası saatin etrafında azgınım."

Kararsızca, "Sadece... *bilirsin işte*?" diye soruyorum. Yaptığım müstehcen hareketten neredeyse büyülenmiş gibi görünüyor, durup yumruğumun inip kalkmasını izliyor.

"Duşta ne yaptığımı sanıyorsun?" Gözlerini deviriyor. "Aynı şey değil."

"Oh." Sönüyorum, onu dikkatle izliyorum.

"Ama haklısın," diye ekliyor ve yatağa geri dönüp sırt üstü uzanıyor. Avuçlarını yüzünde ovuşturuyor. "Bu lanet sınavı geçmek zorundayım. Sadece odaklanamıyorum."

Sayfanın köşesiyle oynarken, "Neden hala bana bu konuda bir şey yaptırmadın?" diye acı acı düşünmeden edemiyorum. Dikkatimden kaçmadı. Killian ve Tristian benden zevk alıyorlar.

Ama Rath değil.

Ellerini yüzünden aşağı indiriyor ve bana dönerek dudağını büküyor. "*Lütfen*. Tristian ve Killian tüm bunlardan zevk alıyor olabilirler ama ben beni gerçekten isteyen kızlardan alabiliyorum. İstemeyen biriyle neden uğraşayım ki?" Bakışlarını tavana çevirip daha sakin bir sesle ekliyor: "Eğer istemiyorlarsa aynı şey değil. Temelde mastürbasyon yapmak gibi bir şey ama belki daha da kötü."

İtirafı karşısında hazırlıksız yakalanarak onu izliyorum. Liseden hatırladığım Rath'a hiç benzemiyordu - yapmak istemediğim bir şeyi yapmamdan kesinlikle zevk alan adam.

Belki de değişmiştir. Belki de üniversitede yeni kızlarla -daha fazla kızla- birlikte olmak bu konudaki görüşlerini değiştirmiştir. Belki Dimitri Rathbone aslında

Canavar olmayan birine dönüşmek.

Birden canlanarak dirseklerinin üzerine kalktı. "Belki Martin'e sözleşmeyi değiştirtebiliriz. Sadece bir ya da iki kez. Böylece ihtiyacım olduğunda konsantre olabilirim. Killer'ın oyun öncesi sevişmeleri gibi, değil mi?"

Ona baykuş gibi bakıyorum, geçen sefer bu ritüelin Killian ve benim için ne kadar kötü geçtiğini söylemiyorum. "Ben... Bilmiyorum?"

İnliyor, başı arkaya düşüyor. "Kahretsin, bunu asla kabul etmezler. Bütün bunlar işe yaramaz." Omuzlarının mağlup kıvrımını izlerken kaşlarımı çatıyorum. "Belki de herkes haklıdır. Belki de ben sadece aptalım."

"Sen aptal değilsin, Dimitri!" Israr ediyorum, bu kelimeye aniden sinirlendiğimi hissediyorum. "Şimdiye kadar duyduğum hiçbir şeye benzemeyen bir müzik çalıyorsun. İyinin de ötesindesin, neredeyse bir dahisin! Sadece bunu atlatman gerek." Ama bunu başaramadığımı görebiliyorum. Çoktan pes etmiş, dikkatini odanın öbür ucundaki piyanoya vermiş, parmakları sanki tuşları hissediyormuş gibi kıpır kıpır.

"Ya ben," yutkunarak, aklımdan geçen düşünceyi dile getirmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum, "*isteseydim.*"

Alnı buruşuyor, gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor. "Ne yapmak istiyordun?"

Yüzümün pancar gibi kızardığını biliyorum. O kadar sıcak hissediyorum ki avuçlarımı yanaklarıma bastırıyorum, midem bulanıyor. Titrek bir sesle, "Seni... emebilirim." diyorum.

Yavaşça kaşlarını kaldırıyor. "Bana kafa atmak istediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Yüzümü buruşturup utanarak başka tarafa bakıyorum. Birçok açıdan haklı. Bunu yapma düşüncesi belli belirsiz midemi bulandırıyor.

Ayrıca beni daha ateşli

hissettiriyor. Beni

meraklandırıyor.

"Ben... istemiyorum. Bu dersi geçmen için ne gerekiyorsa yapmak istiyorum." Bana şaşkın ve hafif sinirli bakışlarını görmezden gelmeye

çalışıyorum. "Eğer sürekli dikkatin bu kadar dağınık olursa, hiçbir şeyi başaramayız."

"Bilmiyorum..."

"Sevimlisin ve her şeysin," diye devam ediyorum, kendimi ikna etmeye çalışarak, "ve kim bilir. Eğer bunu yapmaya zorlanmazsam, belki farklı olur," diye bahse giriyorum, sesim hissettiğimden çok daha eşit çıkıyor. "Belki hoşuma gider."

Ya da en azından üç yıl sonra bu konuda kabuslar görmeyeceğim.

Etrafımdan onun sırıttığını gördüğümü sanıyorum ama döndüğümde yüzü her zamanki gibi pasif. "Sikimi yalamak ister misin?"

Dudaklarımı birbirine yapıştırarak kararsız bir şekilde başımı sallıyorum.

Etkilenmiş gibi görünmüyor. "İsteksiz baş sallamalar aletimin istediği titreşim değil. Yine de teşekkürler."

Yanan bir ciğer dolusu hava çekiyorum, midemin teklif ettiğim kelimelerle yatışmasını diliyorum. "Dimitri. Seni... emmek istiyorum." Boş bakışları karşısında, "Bu işte çok iyi olup olmayacağımı bilmiyorum, o yüzden sabırlı olman gerekebilir. Ama ciddiyim. Ciddiyim. İstiyorum. Özellikle de yardımcı olacağını düşünüyorsan ve teknik olarak seks yapmama kuralını sözleşmeye koyan bensem."

Alt dudağını dişlerinin arasında gezdiriyor, gözleri tekrar göğsüme kayıyor. "Pekâlâ," diye karar verdi. "Eğer istiyorsan."

Yine de bedenimin harekete geçmesi biraz zaman alıyor, koltuktan kalkıp onun oturduğu yatağın ayak ucuna doğru gidiyorum, bacaklarını açmış, koyu renk gözleri uzun kirpiklerinin altından beni izliyor.

Yavaşça dizlerimin üzerine çökmeden önce avuçlarımı gergin bir şekilde birbirine sürtüyorum. Ona doğru uzandığımda kalçaları ellerimin altında sıcak ve sert, kararsız, ama hareket etmiyor. Göz kırpmıyor. Bana başka bir şey yapmamı söylemiyor.

Bu yüzden avuçlarımı aşağı yukarı oynatıyorum, kotun altında kaslarının esnediğini hissettiğimde midem sinirle çırpınıyor. Bunun sabırsızlık mı yoksa benimle birlikte, içime doğru hareket etme şekli mi olduğunu anlayamıyorum. Acele etmeden, önümdeki bariz çıkıntıdan kaçınarak beline doğru yükseliyorum ve kotunun düğmesine uzanıp açıyorum. Fermuarının inerken çıkardığı ses

Karnımda garip, ani bir elektrik kıvılcımı. Dişlerin ayrılmasını izliyorum, bu parıltıyı merak ediyorum... beklenti mi? Bu böyle bir şey mi?

Parmaklarımı bel bandına geçirip kotu çekiştirmek için öne uzanana kadar Dimitri hiç tepki vermiyor, kalçalarını benim için kaldırıyor.

Onu çırılçıplak görünce topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum, nihayet göbek deliğinin altındaki koyu renkli kıl çizgisini takip ederek aşağıda bekleyen kalın, sert alete ulaşıyorum. Nefesim yavaş bir rüzgârla kaçıyor ve bir an için ne yapacağımı bilemiyorum.

Sonra seğiriyor.

Yavaşça, tereddütle uzanıyorum, parmak uçlarımı gergin, kadifemsi şaft boyunca gezdiriyorum. Dimitri göğsünün derinliklerinden, sert ve alçak bir ses çıkarıyor. Bu bana, tıpkı geçen gün Tristian için yaptığım gibi, sonunda avucumu onun etrafına sarma cesaretini veriyor.

"İşte bu," diye iç geçiriyor ve saçlarıma dokunmak için öne doğru uzanıyor. Parmakları başımın arkasına doğru kıvrılıyor ve ben bakışlarıyla buluşma hatasını yapıyorum, ne kadar koyulaştıklarını, dudaklarının ne kadar yumuşak göründüğünü görüyorum. Nefes verirken kendi ağzım açılıyor ve gözleri aşağı bakıyor. "Beni emmek ister misin bebeğim?"

Yaklaşıyorum, küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Evet."

Eli saçlarımda sıkılaşıyor, beni elimde yumruk olduğu yere doğru itiyor. "Hadi. Biraz tadına bak."

Gözlerimi kapatıp ağzımı açıyorum ve ucuna deneysel bir yalama yapıyorum. Fazla bir şey değil. Dilimde onun tadını bile zar zor alıyorum. Ama kalçası elimin altında geriliyor. Bekliyor. Bir adım daha ileri gidip ucunu ağzımın içine kadar itiyorum. Onu bırakmadan önce yavaşça, nazikçe emiyorum, suları test ediyorum. Kalçaları hafifçe kıpırdıyor, dudaklarımın sıcaklığını kovalıyor. Başımdaki elinin artan ağırlığından sabırsız ve istekli olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden sonunda ağzımı ona batırıyorum.

"İşte bu!" diye iç geçiriyor, parmaklarıyla başımı yoğuruyor. Gözlerinin sıcaklığını hissedebiliyorum, beni izliyor, sesi alçak ve sert. "İşte bu, bebeğim, yap şunu

güzel ve ıslak. Hoşuna gitti mi?" Yanıt olarak mırıldanıyorum ve o inliyor, kalçaları yukarı kalkıyor. "Daha derine götürebilirsin. Hadi, yapabileceğini biliyorum."

Hâlâ onun tadının, tuzunun, etinin ve dilime değen şeklinin etkisindeyim. Onu keşfetmek, içime doğru bir karıncalanma geçidi gönderen şeyin ne olduğunu bulmak istiyorum.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi kaba bir fısıltıyla soruyor: "Seni ıslatıyor, değil mi?" Titrek bir kıkırdama sesi çıkarıyor, eliyle beni biraz daha bastırıyor. "Azdığında çok kıvranan bir şey oluyorsun. Bahse girerim bağlanmış, her yerde kıvranan, bir sik için o kadar aç olan çok iyi görünürdün ki, görünüşünden utanmazdın bile."

Sözleri yüzüme yeni bir sıcaklık getiriyor, ama onun için daha da fazlasını yapıyor. Ağzımın içinde şişiyor, eli gittikçe daha sert bastırıyor. Ben oral seks kraliçesi değilim. Şimdiye kadar yaptığım tek oral seks o gece Tristian'a yaptığımdı ama şeker bebek günlerim boyunca çok fazla video okudum ve izledim. Taklit etmek için elimden geleni yapıyorum, dilimi ve dudaklarımı kullanıyorum, eli kalkmama izin verdiğinde tuzlu başı emiyor ve alay ediyorum.

Muhtemelen ritmi benden daha çok o belirliyor, ama içten içe bunun için minnettarım - şiddet, kin ve açgözlülükten arınmış bu nazik talimat. O ne kadar çok yaparsa, ben de o kadar çok işe yaradığını göstermek istiyorum. İyi olduğumu. Eğer birazcık nezaket gösterebilirsem iyi olabil*eceğimi.*

Dimitri anlamış gibi görünüyor, bana alçak sesle, düzensiz, ısırılmış küfürlerle övgüler yağdırıyor. "Siktir, aynen böyle. Ağzın çok ateşli. İçini dolduracağım, seni boğazımda boğacağım. Bu hoşuna giderdi, değil mi? Boşalmamı yutmak, bütün gece beni tatmak."

İstediği şeyin bu olduğunu biliyorum ve bu yüzden bunu yapacağımı biliyorum - onu yutacağım. Ama neredeyse soruyor gibi. Sanki ne istediğimi umursuyor gibi.

"Sana izin verirdim," diyor, sesi daha da soluksuz çıkıyor. "Ve bunu kullanacaksın, değil mi? Bu gece yatağa gireceksin ve bunu düşünerek kendini parmaklayacaksın."

Çenemden aşağı damlayan tükürüğü umursamadan, onun iğrenç cümlelerine eşlik ederek onu canla başla emiyorum. Ağzımda daha da büyüyüp sertleştiğinde bunun yaklaştığını anlıyorum. Beklentiyle öne doğru diz çöküyorum, eli beni aşağı itip aletini derinlere soktuğunda paniklememek için kendimi zor tutuyorum.

Uzun, titrek bir iniltiyle geliyor, eli saçlarıma sıkıca dolanıyor. Tristian'la olanlardan farklı. Bu sefer onun tadını alabiliyorum, menisinin sıcaklığını ve keskinliğini. Karın kaslarındaki o titremeyi, omuzları tek ve sert bir ürperti verirken kalçalarının yukarı doğru sarsılmasını takdir edebiliyorum. Nefes alışını duyabiliyorum ve bittiğini anlıyorum, elimi ağzıma götürüp sert bir yudum almamda bir sakınca olmadığını biliyorum. Bu kez onu yatağına uzanmış halde görebiliyorum ve yüzündeki memnun ifadeyi görünce midemin bulanmasından başka bir şey hissediyorum.

Bu kez bir amacım var ve kendimi bir oyuncaktan çok bir hanımefendi gibi hissediyorum.

19

HIKAYE

Ertesi gün Dimitri ve Tristian arasında ne olduğunu bilmiyorum, ama işler belirgin bir şekilde düşmanca.

Killian'ın maç günü işleri nedeniyle katılamadığı kahvaltıda, ikisi de masada oturmuş benim hakkımda konuşuyorlardı, sanırım. Bunu söyleyebilirim, çünkü odaya girdiğim anda ikisi de dikkat çekici bir şekilde sessizleşiyor.

Dimitri sandalyesinde rahatça arkasına yaslanmış, parlak ve ilgili gözlerle beni izliyor. "Tatlı Kiraz," diyor beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Tristian kaşlarını çatar. "Henüz giyinmemişsin."

Utanarak kazağımın kollarını çekiştiriyorum. "Bugün ne giyeceğimden emin değildim. Planlarımız için yani." Bugün cumartesi, yani okul yok. Ama FU maçı var. İnsanlar bütün hafta bunun hakkında konuştu. Forsyth'de futbol çok önemli bir şey.

"Bolca vaktimiz var. *Yetmiş dört dakikadan* fazla." Dimitri kalçasını sıvazlarken, bu tuhaf vurgudan dolayı kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Bu sabah burada oturabilirsin."

Tristian yanındaki sandalyeyi çekerek, "Hayır, yemek yemesi gerekiyor," diye karşı çıkıyor. "Bugün sana chia ve ketenli simit aldım. Ayrıca bir de buğday çimi smoothie." Sanki özel bir şeymiş gibi benim için hazırladığı şeyi işaret ediyor. Belki de kendince öyledir.

Dimitri bana bir bakış attı. "Yağlı pastırmam, peynirli mücverim ve çikolatalı krepim var. Karar senin."

Tristian dilini şaklatıyor. "O çöpleri yemek istemiyor. Hepsi yağ, şeker ve işlenmiş koruyucu madde saçmalığı. Hadi, Story. Buğday çimine biraz tarçın ekledim, bu sefer seveceksin."

Kesinlikle yapmayacağımı bildiğimden, bir an için felç oldum, bana bir seçenek sunulmasına şaşırdım.

Dimitri'nin kucağına isteksizce tünemek için masanın etrafında döndüğümde neredeyse Tristian'ın yüzünün düştüğünü gördüğümü sanıyorum.

Gülüyor. "Bir de şu açıdan bak: Senin için daha fazla buğday çimi. O bardak kaç yudum? Yetmiş dörtten az mı?"

Tristian'ın buz gibi bakışları karşısında başımı eğiyorum. "Özür dilerim." Savunmaya geçerek ekliyorum, "Pastırmayı severim." Bu radyoaktif yeşil yapışkan maddeyi iştah açıcı hale getirmek için tarçından çok daha fazlası gerekecek.

Dimitri tabağını bana yaklaştırıyor, diğer kolunu belime doluyor. "Onun için endişelenme," diyor dudağı kulağımın kabuğunu sıyırarak. "Ağzına bir şeyler atmak istiyorsan, bunu yapabilmelisin."

Yüzüm bu ima karşısında ısınıyor, gözlerim Tristian'ın bize dikilmiş, kısılmış gözlerini yakalamak için yukarı kalkıyor.

Bütün kahvaltı böyledir. Dimitri çapkınca bir şey söylüyor ve Tristian onaylamamaktan tamamen sinirlenmeye kadar değişen bir skalada bakıyor. Bunun bir kıskançlık meselesi olduğunu düşünecek kadar aptal değilim ama belli ki dahil olmak istemediğim bir tür sidik yarışı yaşanıyor.

Bu yüzden üstümü değiştirmek için yukarı çıktığımda giymek için kısa bir kot etek seçiyorum. Tristian'ın hoşuna gidecektir.

Dimitri'ye geçmişte pansuman yaptığım için bunu bir jest o l a r a k görecektir.

Uzun, korkunç bir düşünme anından sonra raftan Killian'ın formasını çekip giyiyorum.

Sonra çıkarırım.

İnleyerek tekrar taktım.

Bunu üç kez daha yaptıktan sonra sonunda sinirlerime hakim oluyorum ve dediğimi yapıyorum. Gömlekten çok elbiseye benziyor ama belden düğümlüyorum ve topuklu botlarımı giyiyorum. Aynada kendime bakarak başımı sallıyorum, her biri için giyinmiş olmaktan ve aynı zamanda duruma uygun olmaktan garip bir şekilde gurur duyuyorum.

Daha sonra fuayede durup arabayı kimin kullanacağı konusundaki tartışmalarını dinledim. *Kesinlikle* bir sidik yarışı. Dimitri kahvaltıdakini kazanmış olabilir ama bu seferki Tristian'a gidiyor, yüzünde bir sırıtışla garaja doğru yürüyor.

Arka koltuğa geçiyorum. Dimitri de öyle.

Tristian dikiz aynasını tam bize bakacak şekilde ayarlıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" Dikkatli ve eşit bir sesle söyleniyor ve soru olarak sorulmuyor.

"Killer kullanırken hep ön koltukta otursun." Bir elini koltuğun arkasına sürterek omuzlarıma kadar uzatıyor. "Ne diyebilirim ki? Burada olmaya alıştım."

Tristian tartışmak isterse, o zaman derin bir nefes alıp motoru çalıştırarak kendine biraz hakim olur. "Peki."

Bütün yolculuk garipti. Dimitri parmaklarını çıplak kalçamda gezdirip duruyor, her kıpırdanışımda kıkırdıyor ve Tristian ön taraftan bize soğuk bakışlar fırlatıp duruyor.

Biraz zamanımı aldı ama sonunda Lordların Leydisi olmanın gerçekten de avantajları olduğunu fark ettim. Öncelikli hedefim olan güvende olmanın dışında ayrıcalıklar.

Diğerlerini Ted'den korumak için. Tabii ki muhteşem bir evim var. Ayrıca, yemeklerimi hazırlayan ve banyomu tertemiz tutan bir hizmetçim var. Ama oraya vardığımızda bunların hepsi sönük kalıyor. Üçümüz dışarıdaki kuyrukçuların yanından geçip Mercer Field'a özel bir girişten giriyoruz. Doğru ya. Stadyuma Tristian'ın ailesinin adı verilmiş. Bu onun yetki seviyesi hakkında *çok şey* açıklıyor.

Güvenlik tarafından özel loca olduğu söylenen koltuklara götürülürken ona "Mücadelenin içinde olmak istersin diye düşünmüştüm" diyorum.

Kapının yanındaki levhada 'Mercer' yazıyor. Altında daha küçük Yunan harfleri var. LDZ. Tristian sarı saçlarını geriye atarak, "Aşağısı eğlenceli," diye itiraf ediyor, "ama burada gönlümüzce yiyip içebiliyoruz. Hem de büfelerde satılan o boktan abur cuburlardan da değil. Yemek şirketini ben seçtim ve menüyü de ben onayladım." Süitin kapısı açılıyor ve burada zaten epeyce insan olduğunu görüyorum. Uzun, keten kaplı açık büfe tarzı bir masaya yerleştirilmiş lezzetli görünen yemeklerin baharatlı kokusu beni etkiliyor. Tristian haklı. Bu boktan bir stadyum yemeği değil. Gurme yemeği.

Ayrıca tamamen dolu bir bar, rahat koltuklar ve daha iyi bir görüş için odanın etrafına dağılmış devasa TV'ler bulunmaktadır.

Tristian beni kendine çekiyor. "Mahremiyet için de daha fazla fırsat var."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, ama bu Tristian'dan korktuğum için değil. Tam olarak değil. Kız kardeşleriyle yediğimiz yemekten beri aramız biraz soğuk. Daha doğrusu, yemekten sonra eve döndüğümüzden beri. Kendisine seslenilmesini pek hoş karşılamadı.

Ben de biraz bu işe karışmak üzereyim; anlaşmamızda işlerin yolunda gitmesi için yamalanması gereken ne varsa onarmak için.

-*Onu* gördüğümde.

Kanım yakıcı, keskin bir buza dönüşüyor.

Odanın öbür ucunda, tabağını Buffalo kanatlarıyla dolduruyor ve ben dehşet içinde son bir bageti en üste yerleştirip parmaklarını yalarken onu izliyorum.

İlk başta, sanki ciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş, daha fazlasını alamayacak kadar daralmış gibi hissediyorum. Sonra, sanki yeterince çekemiyorum, sert, titreyen bir nefesle yutkunuyorum.

"Aman Tanrım!" Yüzümü saçlarımla korumak için başımı eğerek onlara doğru dönüyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda kalın bir staccatoya dönüşüyor ve her şeyi bastırıyor.

Tristian hemen çenemi kaldırıyor ve devam ediyor, "Eğer mahremiyet istemiyorsan, bunu da halledebilirim. Gerçi annem odadayken biraz garip olabilir."

Dimitri homurdanıyor ama ben ikisini de dinlemiyorum. Bir kez olsun, odada Lordlardan daha çok korktuğum başka biri var.

Tristian bunu yavaşça anlıyor ve kaşlarını çatarak bakışlarımla buluşmak için eğiliyor. "Hey, neler oluyor?"

Çılgınca başımı sallıyorum. "Bir şey yok! Bir şey yok."

"Titriyorsun," diyor Dimitri, parmakları parmaklarımı okşuyor. Yukarıya ve odanın etrafına bakıyor. "Neden korkuyorsun?"

Omzumun üzerinden adama bakıyorum. Birkaç adamla birlikte büyük televizyonlardan birine geçmiş, maç öncesi programını izliyordu. Kötü görünümlü bir adam değil. Şakaklarında gümüş çizgiler olan koyu renk saçlar. Düz ama rahat bir duruşu var. Güçlü, aristokrat yüz hatları ve pahalı kıyafetler. Parası olduğunu biliyordum, profilinde yazıyordu.

Şeker Babası profili.

"O adamı tanıyor musun?" Dimitri'nin parmakları bileğime dolanıyor, çekiştiriyor. "Story, Saul Cartwright'ı nereden tanıyorsun?"

Belli belirsiz tanıdık gelse de Saul onu tanıdığım isim değil. Uygulamada DaddysAlwaysWright adını kullanıyordu, ancak çevrimiçi faaliyetler hakkında bir şey öğrendiysem, o da insanların birçok kişilik altında saklandığıdır. DaddysAlwaysWright'ın Ted bile olabileceğini birden fazla kez düşündüm. Şimdi onun üniversitede olduğunu ve aynı odada bulunduğunu fark ettiğimde bu teori beni derinden sarsıyor. Bu bir tesadüf olabilir mi?

Dimitri sessizce, "Cherry, şu lanet soruya cevap ver," der.

Derin bir nefes alıyorum. "Şu... adam. Şeker Baba uygulamasındaki adamlardan biriydi. Ona birkaç resim gönderdim ve onunla birkaç kez görüntülü sohbet ettim."

Ekranın diğer tarafında mastürbasyon yaparkenki görüntüsü hafızama kazındı. Bileğinde aşağı yukarı sallanan şık Rolex'i, fermuarı sonuna kadar açılmış pantolonunun koyu lacivert rengi, çıkardığı sesler.

"Para için," diyor Dimitri, bileğimi bırakarak. Yüzündeki tiksinti açıkça belli oluyor.

"Ya da hediye kartları," diye açıklıyorum, reddedilmenin tuhaf bir şekilde canımı yaktığını hissederek, "ama evet."

Dudakları kıvrılmış bir halde, tüm bu olanlar hakkında ne hissettiğini açıkça ortaya koyuyor. "O adam ellili yaşlarında. Bundan kurtulduğuna inanamıyorum."

Ona bakakalıyorum, göğsüm öfkeyle kabarıyor. Utanç duymam hiç adil değil. Bu ikisi çok daha kötü nedenlerle çok daha kötü şeyler yaptılar. "Benim..." diye sesimi alçaltarak tıslıyorum, "bundan zevk aldığımı da nereden çıkardın?!"

Cevap veren Tristian oluyor ve yüzü tamamen pasif bir ifadeye bürünmüş olsa da gözlerindeki hoşnutsuzluğu görebiliyorum. "Başka neden zahmet edesin ki? En yeni küçük şımartılmış Payne olarak lanet olası bir malikanede yaşıyorsun. Killian bize bir şeyler anlatıyor, farkında mısın? Babası sana istediğin her şeyi alırdı." Neden böyle küçümseyerek söylediğinden emin değilim.

Ama bildiğim bir şey var. "Yanılıyorsun." O kadar yanlış ki, artık korkudan değil, öfkeden titriyorum. "Paraya ihtiyacım vardı. Daniel'dan isteyemeyeceğim paraya. Başka bir şey yaparak yeterince hızlı kazanamayacağım paraya!"

Dimitri hâlâ kuşkulu görünüyor. "Daniel muhtemelen kıçını Benjamin'lerle siliyordur. İsteyemeyeceğin hiçbir şey yok."

Kafam patlamadan önce sakinleştirici bir nefes alıyorum ve kimsenin bir sonraki sözlerimi duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Kaçmaya çalışıyordum."

Tristian hoşgörüyle gülümser. "Elbette. Lüks ve ayrıcalıklarla dolu yeni ve rahat bir hayattan kaçmaya çalışıyordun."

Ona öyle sert bakıyorum ki gülümsemesi gerçekten kayboluyor. "Evet, bana her gün eziyet eden bir üvey kardeşle ne harika bir hayattı. Bir insan neden bundan kaçmak ister ki!" Gerçeğin tamamı bu değil ama fazlasıyla yeterli bir gerekçe. "Zor bir durumdaydım ve aptalca bir şey yaptım, ama sadece çaresiz olduğum için. Ve eğer benimle bu kadar uzun süre yaşamak size karakterim hakkında bu kadar bile fikir vermediyse, o zaman ikiniz de düşündüğümden çok daha körsünüz demektir."

"Ve ne? Şimdi de ondan mı korkuyorsun?" Dimitri, Cartwright'a doğru başını sallayarak sorar. "Ne yapacak, parayı geri mi alacak?"

İşin üzücü yanı, şeker bebek olarak geçirdiğim kısa süre, bedenimi kendi çıkarlarım için kendi yöntemlerimle kullanabildiğim tek zamandı. Bu hiçbir zaman gurur duyduğum bir şey olmadı, ama bunun bir yolu vardı. Kendimi güçlü hissetmemi sağlayan bir yol. Beğenilen. Sorumlu.

Hepsi sahteydi. Şimdi Cartwright'ı gördüğümde, onun beni uzun süredir korkutan adam olabileceğini bildiğimde bunu anlıyorum. Tahmin edemeyeceğim sonuçlar doğurdu. Dimitri ve Tristian'ın hiçbir fikri yok. Ama şu an onlara Ted'den bahsetmenin kesinlikle zamanı değil.

Sönüyorum, hâlâ yüzümü saklıyorum. "Onu böyle görmek, burada, bu..." Yavaşça itiraf ediyorum, "Bu garip ve rahatsız edici. Ya benimle konuşmaya falan çalışırsa?" 'Ya da bir şey' kasıtlı olarak yüklendi, sadece muhtemelen okudukları şekilde değil.

Tristian beni izliyor, mavi gözleri benimkileri araştırıyor, düşünceli. Gözlerinde ne bulduğundan emin değilim ama bir karara varmış gibi görünüyor ve içkisini masaya bırakıyor. "Buna izin veremeyiz, değil mi? Senin için iyi haber şu ki Saul Cartwright'ın senden korkmak için senin ondan korktuğundan daha fazla sebebi var."

Kaşlarımı çattım. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü o Forsyth'in Atletizm Departmanının başı. Eğer reşit olmayan birinden seks talep ettiği ortaya çıkarsa," diye hınzırca gülüyor Tristian, "tüm kariyeri biter. Kampüsteki en yüksek maaşlı adam o ve sen onun taşaklarını mengeneye aldın, Tatlı Kiraz."

Dimitri sırıtarak ekliyor, "Ve şimdi, biz de öyle."

Bu yüzden bu ismi daha önce duymuştum. Sadece noktaları birleştiremedim. Tristian'ın söylediği hiçbir şey beni daha iyi hissettirmiyor. Aksine, daha fazla tehlikede olabilirim. DaddysAlwaysWright-Saul Cartwright- sandığımdan daha güçlü.

"Gitmeliyim," diyorum, onun bu kadar yakınımda olduğunu düşününce panik bir kez daha yükseliyor. "Bu partiyi üzmek Leydiniz için uygun bir davranış değil."

Tristian Dimitri'ye bir bakış attıktan sonra şöyle dedi: "Burada olmaman, bizimle, Lordlarınla birlikte olmaman, sahada canına okumak üzere olan bir başka Lord'*u* desteklememen hiç uygun değil. Bu benim loca koltuğum, Öykü. Kimse kadınımızı buradan utandıramaz. Sapık olan o." Kolunu omzuma doladı. "Ayrıca, o pis yaşlı adamın artık tam olarak kime ait olduğunu anlaması gerekebilir."

"Ama-" Deniyorum ama Tristian kendinden emin bir edayla odanın diğer ucuna doğru ilerliyor. Peşinden gidiyorum, yüzleşme düşüncesiyle korkudan titriyorum ama Dimitri'nin eli omzuma ağır ve güçlü bir şekilde iniyor.

"Geri çekil, Story. Bu iş onda."

Karnım zonkluyor, boynumun dibinde terler diken diken oluyor. Her şey şu anda patlayabilir. Cartwright gerçekten Ted ise, her şeyi öğrenmek üzere demektir - nerede yaşadığımı, kiminle birlikte olduğumu, *her şeyi*. Eve geri dönüp... ne, toparlanmalı mıyım? Gitmek mi?

Hayır.

O zaman peşimde sadece bir takipçi değil, aynı zamanda anlaşma yaptığım üç kızgın Lord da olacak.

Tristian Saul Cartwright'a yaklaşıp elini omzuna koyuyor. İzlemesi zor ama bir araba kazasını izler gibi gözlerimi dört açıyorum. Başı

öne doğru eğilir ve kulağına sessizce bir şeyler söyler. Her şey durgunlaşır ve sessizleşir ve bir an sonra, bir iş anlaşmasını yeni bitirmiş eski dostlar gibi el sıkışırlar.

Cartwright aniden dönüyor ve doğruca kapıya yöneliyor. O geçerken ben de dönüyorum ve Dimitri'nin bedeninin yalın duvarına yaslanıyorum. Eliyle başımın arkasını kavrayıp beni daha da yaklaştırıyor. Kapının açıldığını ve sonra kapandığını duyuyorum.

Dimitri nazikçe, "O gitti." diyor.

Tristian geri dönüyor, elleri ceplerinde, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış. "Ona ne söyledin?" Merak ediyorum, kalbim hâlâ kendi kendine çarpıyor.

Omuz silkiyor. "Pedofillerin Mercer süitinde hoş karşılanmayacağını açıkça belirttim ve eğer ifşa olmak ve işini kaybetmek istemiyorsa derhal ayrılmalı."

İçimi bir rahatlama kaplıyor - en azından o an için. Tristian'a minnettar bir "Teşekkür ederim," diyorum ama o başını sallıyor.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sen artık bize aitsin. Biz kendimizinkini koruruz. Bunu biliyorsun."

Garip olan şu ki, bir bakıma istiyorum. Bu pozisyonu kabul ettiğimde istediğim buydu, ancak o zaman bu sadakatin bana ne kadar uzanacağını fark etmemiştim.

"Tristian!" diye sesleniyor bir kadın, sözümüzü keserek. Turuncu ve mor giysiler giymiş sarışın bir kadın odaya girdi. Üzerinde stadyumun dışındaki satıcılardan satın aldığınız pejmürde şeyler yok. Her şey çok pahalı görünüyor, sanki dama tahtası eşarbını zengin hanımlar için Forsyth U butiklerinden almış gibi. "Geleceğinden emin değildim."

"Merhaba anne," diyor ve ona sarılıyor. Anne mi? Cartwright'la karşılaşmanın gerginliğini üzerimden atmak istercesine, Tristian gibi bir iblisi doğuran kadın hakkındaki merakımı kucaklıyorum. Doğduğunda alnında canavarın işaretini mi bulmuştu? Toynaklarını örtmek zorunda kaldı mı? "Sadece biraz geciktim. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Sanırım bu hafta geç saatlere kadar partideydim." Bakışları benden Dimitri'ye kayıyor. "Oh Dimitri, her zamanki gibi yakışıklı görünüyorsun. Müzik nasıl?"

"Bayan Mercer," diye selamlıyor Dimitri, saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak. "Her şey yolunda gidiyor. Derslerim bu yıl biraz daha karmaşık ama sanırım dün gece biraz ilerleme kaydettim." Dudakları bir sırıtışla kıvrılıyor. Aramızdaki küçük tartışmaya rağmen onun gülümsediğini görmek çok hoşuma gidiyor, özellikle de dersimin bununla bir ilgisi olduğunu bilmek.

Bayan Mercer altın bileziklerini birbirine geçirerek onun omzuna vuruyor. "Sanatsal engelleri aşmak sürecin bir parçası. Programın çok zorlu olduğunu biliyorum. Tristian'ın babası her yıl müzik okuluna cömertçe bağışta bulunuyor."

"Anne," diyor Tristian, bir elini belime koyarak. "Eminim Killian'ın üvey kız kardeşi Story'yi hatırlıyorsundur."

Sonunda bakışlarını üzerime dikti. "Ah, Story! Evet, şehre döndüğünü duymuştum. Tristian'ın arkadaşlarından biri olabileceğini düşündüm."

Gülümsemesi hoş ama gergin ve kıyafetimi değerlendirirken tedirgin bir şekilde kaymaktan kendimi alamıyorum. Kimse bana şık bir süite gideceğimizi söylememişti. Söyleselerdi, muhtemelen biraz daha şık ve biraz daha az tribün dostu bir şey seçerdim. "Aslında bugün anneni ve Daniel'ı locaya davet ettim. Senin müsait olacağını bilmiyordum, yoksa bizzat davet ederdim elbette."

"Gerçekten mi?" Annemi göreceğim düşüncesiyle irkilmemi bastırarak soruyorum. Annem ve Daniel. Bu kutu tam bir cehennem çemberi. "Döndüğümden beri onları görmeye pek fırsatım olmadı."

"Bu doğru. Biraz zaman geçirdin... uzakta, değil mi?"

"Yatılı okul," diye açıklıyorum ama ses tonu kaybolma eylemimden onun da haberi olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Bana şüpheyle bakmaya devam etmesi beni tedirgin ediyor.

"Başlama vuruşunun vakti geldi," diyor Tristian, eliyle belime bastırarak. "Maç başlamadan önce bir içki alacağım. İsteyen var mı?

Bir şey mi?"

"Beni de sayın," diyor Dimitri ve bara doğru ilerliyor.

"Memnun oldum Bayan Mercer," diyorum kaçmaya hazır bir şekilde.

"Aynen canım." Dönüp gidiyor, eşarbı arkasında dalgalanıyor ve bazılarına katılıyor
onun yaşındaki diğer kadınlar.

Bardaki çocuklara yetiştiğimde, Tristian elime bir bardak tutuşturuyor. "İç şunu."

"Neden?"

"Çünkü çıldırmanın bir adım ötesinde görünüyorsun."

"Neden korkayım ki?" Kahverengi sıvıyı incelerken fısıltıyla soruyorum. "Muhtemelen hâlâ gençken çekilmiş çıplak fotoğraflarıma sahip olan biriyle neredeyse karşılaştığım için mi? Ya da annen tarafından pusuya düşürüldüğüm için, muhtemelen beni yatıp kalktığın adi fahişelerden biri sandı ama sonra Killian'ın sikik küçük kız kardeşi olduğumu fark etti diye mi?" Bardağı geri fırlatıp soğuk likörün boğazımı kaplamasına izin vererek büyük bir yudum alıyorum. "Yoksa annem ve üvey babam geliyor ve onların önünde nasıl senin leydin olacağım konusunda hiçbir fikrim yok diye mi?"

"Sakin ol, Tatlı Kiraz," diyor Dimitri. "Biz hayvan değiliz. Kibar bir toplum içinde davranabiliriz."

Belki onlar yapabilir ama ben yapabileceğimden emin değilim. O evde, bu adamlarla yaptığım şey... güvende kalmaya odaklanırken bölümlere ayırmak zorunda kaldığım bir şey. Ama diğer insanların yanında Tristian'la kampüste yaptıklarımızı ve dün gece Dimitri'ye yaptıklarımı düşünüp duruyorum. İnsanlar anlayabilir mi? Biliyorlar mı?

Çoğunlukla beni görmezden geliyorlar çünkü maç başlıyor ve herkes Forsyth U'nun altın çocuğu Killian "Killer" Payne'e odaklanmış durumda. Sahayı yönetirken geniş omuzlarını ve kendinden emin adımlarını görmek, koridorda bana yaptıklarının anısını tetikliyor. Üzerimdeki sıcak nefesini, kollarımdaki ve bacaklarımdaki acıyı, kokusunu, yaklaştığında yüzünün ne kadar kırmızı göründüğünü hissedebiliyorum-

"Story! Aman Tanrım, senin de burada olduğuna inanamıyorum!" Döndüğümde annem ve Daniel'ın geldiğini görüyorum. Tüm düşünceleri geri itiyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Anne! Merhaba!" Ona sarılıyorum. Hâlâ zarif ve zayıf, ancak saçlarını hiç görmediğim kadar kısa kestirmiş, kulaklarının etrafından kıvırarak düzenli bir küt saç yapmış. Bayan Mercer ile benzer kıyafetler giymiş. Artık sadece ışıkları açık tutmak için iki işte çalışan çalışkan bekar anne değil. Tepeden tırnağa süslü bir emlak patronunun karısı. "Beni Tristian davet etti."

"Ne harika bir sürpriz." Formamı aldı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Daniel! Bak, Story Killian'ın formasını giyiyor!"

"Şuna bakın," diyor Daniel sırıtarak. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Boğazımdaki yumruğun etrafından dolaşarak düğümü çekiştiriyorum. "Sadece takım ruhumu göstermeye çalışıyorum."

"İyi görünüyorsun," diyor Daniel usulca, "işler yolunda gidiyor gibi mi?" "Öyle. Gerçekten iyi." Başımı güven verici bir şekilde sallıyorum, her ne kadar

gidip bir dolapta saklanmaktan başka bir şey yapamaz.

Annem elimi tutuyor, "Seni gördüğüme çok sevindim! Şu ana kadar üniversite hakkında her şeyi duymak istiyorum. Derslerin nasıl?" Sesi alçalıyor. "Hiç yakışıklı çocukla tanıştın mı?"

"Blair!" Bayan Mercer dikkatini başka yöne çekerek sesleniyor. Annem çığlık atıyor ve iki genç gibi sarılıyorlar. Bir an sonra, annemin akademik ve sosyal hayatıma olan ilgisi, bir bağış kampanyası hakkındaki tartışmanın önüne geçiyor. Neyse ki Daniel da benden sıkılmış görünüyor ve sahayı iyi gören bir koltuk bulmak için oradan ayrılıyor. Diğer erkekler onu sırtından alkışlıyor, belli ki oğlunun sahaya hükmetmesinden etkilenmişler. Dikkatimin dağılması beni rahatlattı. İhtiyacım olan son şey onun şefkatli bir anne gibi görünüp hayatımı didiklemesi. Ted Cartwright olmasa bile, hâlâ dışarıda bir yerde. İzliyor, bekliyor.

"Ailelerimizin bu kadar yakın arkadaş olduğunu kim bilebilirdi?" Tristian yanıma sokularak söylüyor. Yüzündeki sırıtış bana kesinlikle bildiğini söylüyor.

"Evet, kim bilebilirdi ki?" Sanırım bilmeliydim. Tristian ve Killian çok yakınlar. Neden olmasınlar ki? "Burada birlikte olmamız biraz garip değil mi?"

El sallıyor. "Bu kadar liseli olma, Tatlı Kiraz. Kimse o eski kinini üniversiteye taşıyamaz. Ayrıca, kimse bizi suçlayamaz. Küçük Öykü Austin'in büyüyüp böyle bir tilki olacağını kim bilebilirdi?"

İltifatlarından çekiniyorum, kendimi belirsiz ve yersiz hissediyorum. Buradaki herkes ortama uyuyor ama ben göze batıyorum. Hepsi benim Leydi olduğumu biliyor mu? Bir Leydi'nin ne yapmak zorunda olduğunu biliyorlar mı? Eğer öyleyse, kimse bundan bahsetmiyor. Belki de onların dünyasında işler böyle yürüyor, çünkü odada birkaç genç kadın daha fark ediyorum. Bir tanesi Bay Mercer'ın yanında oturuyor ve özellikle arkadaşça davranıyor.

"Kim o?" Dimitri'ye sordum.

Koyu renk gözleri sarışına takıldı. Killian'ın partide odasından attığı kızlardan biri olabilirdi. "Oh, bu Ruthie Jones. Mercer'ın yancısı."

"Yan parça mı? Burası mı?"

Bir sürü sorum var.

Omuz silkiyor. "Zengin insanlarda işler farklı yürür, bunu biliyorsun. Metresler, sevgililer, şeker bebekler," kaşlarını kaldırıyor, "bu yaşam tarzının bir parçası."

"Peki ya karısı?" O da orada!

"Eminim yarın tenis koçunun hışmına uğrayarak ondan intikamını alacaktır."

"Tanrım."

"Story, bir malikanede hizmetçimiz, özel avukatımız ve cinsel olarak sözleşmeli bir hizmetçimizle birlikte yaşıyoruz. Sen daha yeni yeni işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyorsun.

buralarda farklı mı?" Bana kuşkulu bir bakış atıyor ve sonra bir içki daha içmek için bara geri dönüyor.

Hayatımın yeni normaline alışmaya çalışıyorum. Annemin tüm bunlardan haberi var mı? Daniel biliyor mu? Killian'ın annem üzerinde kozu olduğuna dair tehdidini düşünüyorum. Tanrı bilir.

Her şeye rağmen, maç ilerledikçe moral yükselmeye devam eder ve Forsyth kazanınca keyifler yerine gelir. Bay Mercer personele Killian'ın liderliğine kadeh kaldırmaları için şampanya dağıttırır. Saha ve stadyum temizlendikten sonra bile bu küçük partinin bittiğine dair bir işaret yok. İçkiler yüzünden biraz çakırkeyif olmaya başlıyorum ve bir kereden fazla beni ayakta tutması için Tristian'a güveniyorum.

"Sen ve ben gidip kendi golümüzü atmaya ne dersin?" diye fısıldıyor kulağıma. "Bana ponponlarını gösterebilirsin."

Gözlerimi deviriyorum, "Saçmalıyorsun" diyebilecek kadar kafam iyi. Birdenbire kaybolursak birilerinin fark edeceğini düşünmüyor musun?"

"Sence umurumda mı?" Umursamadığını biliyorum ve annem -İsa ve *onun* annesi- iki adım ötemdeyken elini gömleğimin altına soktuğunda bunu kanıtlıyor. "Bunu benim için giydiğini biliyorum," diyor kulağımın arkasındaki boşluğa burnunu sokarak.

Onunla savaşıp savaşmayacağıma karar vermeme fırsat kalmadan kapı açılıyor ve Killian odaya giriyor.

Şimdi, *kesinlikle* cehennem çemberi.

Temizlenmiş, üzerinde FU sweatshirt'ü ve eşofman altı var. Saçları duştan dolayı nemli. Ailem buradayken bile kendimi rahatsız hissediyorum, sanki buraya ait değilmişim gibi. Bunlar onun insanları, benim değil ve beni etrafında istemediğini biliyorum. Hiçbir zaman da istemedi. Ne yazık ki, odaya adımını attığında karşılaştığı ilk gözler benimkiler oluyor. Ağırlığı altında endişeyle kayıyorum, özellikle de aşağı inip üzerimdeki formayı içine aldığında.

Killian bakar.

Ve bakıyor.

Ve bakar.

Bir dakika sonra, önce babası, sonra da diğer yetişkinler tarafından etrafı sarılır, iyi bir galibiyet için onu tebrik ederler. İri yarı, yaşlı bir adam onu omzundan alkışlarken biri eline bir bira sıkıştırıyor. Kaçmak için bir fırsat yakaladım ama bunu yapamadan annem kolumdan tutup beni kenara çekti. Planlı bir hareket olduğunu düşündüğüm bir şekilde Daniel da Killian'a aynısını yaptı.

"İkinizin daha iyi anlaştığını gördüğüme çok sevindim," diyor Daniel, sıkı bir çember oluşturduğumuzda. "Lisedeyken aranızın bozuk olduğunu biliyorum ama biraz mesafe ve olgunlaşma ikinize de yardımcı olmuştur."

Killian cevap vermiyor ama bana baksa da alışkın olduğum saldırganlık ve açık düşmanlık yok. Bunun yerine, sadece yorgun ve sert ve büyük ölçüde kafası karışık.

"Harika bir fikrim var" diyor, gözleri parlıyor, "yarın akşam ikiniz yemeğe gelmeye ne dersiniz?"

"Akşam yemeği mi?" diye sordum. Dördümüzün bir masanın etrafında toplanmış, boğucu ve rahatsız edici bir sessizlik içinde olduğumuz bir görüntü geliyor aklıma. Ve bu en iyi senaryo. "Evde mi? Birlikte mi?"

Killian ensesini ovuşturur. "Aslında sanırım bir-"

"Mazeret yok," diyor Daniel ellerini kaldırarak. "Sonunda ailemizi tek bir yerde topladık. Sanırım kutlama zamanı geldi."

Bunca yıldan sonra Killian ve benim eve dönmemiz berbat bir fikir. O zaman da uslu durmamıştı, şimdi de uslu durmuyor. Sadece daveti kabul etmek bile kendimi kişisel zarar görme riskine atmak olur. En azından Lordlar'ın evinde Dimitri ve Tristian'ı tampon olarak kullanabilirim.

Killian üç kötülükten büyük olanı.

Dilimin ucunda *'Hayır'* var ama annem bana umutla bakıyor. Gerçekten iyi ve ikna edici bir mazeret olmalı. Aptalca, bir cankurtaran salı için Killian'a bakıyorum.

Sadece bana bakıyor.

Acı dolu olduğu kesin olan bir iç çekişi bastırarak, "Elbette. Bence kulağa harika geliyor." diyorum.

Annem boynuma sıkıca sarılıyor ve herkes Killian'ın vereceği yanıta bakıyor. Babasına bakıyor, ağzı sıkı, mutsuz bir çizgiye sıkışmış ve kısık bir sesle, "Peki," diyor. Bana dönüp gözlerini benimkilere dikiyor ve ekliyor: "Yarın seni bırakmama ne dersin Öykü? Yolda arayı kapatırız."

"Mükemmel," diye alkışlıyor annem, ellerini birbirine kenetlemiş, Killian'ın beni götürme teklifinin cömertlikle hiçbir ilgisi olmadığının farkında değil. Bu sadece bana işkence etmesi için bir başka fırsat.

Ve hiçbir çıkış yolu yok.

20

KILLIAN

"O kadar hızlı değil," diyorum, Story odasına doğru koşarken ona yetişerek. Ben eve geldiğimde o ve çocuklar alt kattaki oturma odasında takılıyorlardı ama beni görür görmez kaçtı. Üst kattaki salondayız ve üzerindeki gerginliği hissedebiliyorum, o iri gözleri her ihtimale karşı bir kaçış yolu arar gibi çılgınca etrafına bakıyor. Mantıklı. İki gün önce onu ayaklarımızın altında yere sabitledim ve göğüslerini siktim. Ama endişelenmesine gerek yok. Ona zarar vermek için burada değilim.

Sadece bir sorum var. "Neden benim formamı giyiyorsun?"

Başını eğiyor, iri gözleri göğsünde numaramın yazılı olduğu turuncu gömleği inceliyor. "Dolabımdaydı," diye kekeliyor, çenesini kaldırarak. "Destekleyici olmaya çalışıyordum. Bu bir hanımefendinin işi değil mi?"

Ses tonuna bakıp gözlerimi kısıyorum; küstah ve biraz da küstah. Onu süitte benim formamı giyerken görmek... karnımın derinliklerinde hala yanan bir kor gibi titreyen sıcak bir titreme yarattı. Bir an için ona formayla baktım, ismim ve numaram her tarafına yazılmıştı ve belki de...

Belki de benim olmasına izin
veriyordu. Sadece birazcık.

Bunun böyle olacağını bilmeliydim -küçük bir kötü niyetli uyumdan başka bir şey değil. "Her neyse," diye alay ediyorum, hayal kırıklığına uğramamış gibi davranarak. "Bu yarınla ilgili-"

"Tanrım, annem," diye inliyor, gözlerini deviriyor. "Merak etme, onlara burada ya da senin için çalıştığımı söylemeyi planlamıyorum. Çok fazla soru sorarlar."

"Yapmayacağını biliyorum." Ona bir bakış attım. "Sana altıya kadar hazır olmanı söyleyecektim. Bütün gece orada olmak istemiyorum."

"Oh," diyor, açıkça hazırlıksız yakalanmıştı. Avuçlarını kalçalarına sürtüyor, bakışları kapının tokmağına atlıyor. "Tabii, güzel. Altı olsun."

Kapısını kapatıyor ve kilidin şak diye açıldığını duyuyorum. Onun yapışkan, iğrenç kokusuyla baş başa kalıyorum. Bu, artı yere bir bakış, zihnimi onun oradaki görüntüleriyle dolduruyor. Altımda sıkışmış. Kıvranıyor. Yalvarıyordu. Elbette korkmuştu. Ama bundan da öte, cidden sinirlenmişti.

Ben de öyleydim. Odama getirdiğim kızlar bir işe yaramamıştı. Aksine, daha da kötüleştirmişlerdi. Elbette, aletimin üzerinde zıpladılar, onu emdiler, kıçlarını sundular, ama bunların hiçbiri her zamanki gibi işe yaramadı. Kendime karşı dürüst olsaydım, bunun kademeli bir şey olduğunu kabul ederdim. Her zamanki şeyler benim için gittikçe daha az işe yarıyor. Parti gecesi olanlar, üç yıllık berbat ilişkilerin doruk noktasıydı.

Gözlerim onun kapısına kayıyor ve gerçeğin kafamdan geçmesine
izin veriyorum. Son zamanlarda sadece bir şey beni sertleştiriyor.

Bu lisede olan şeyle aynı. Kendime defalarca bunun olmasına izin vermeyeceğimi söylediğim şey. Uyandığımda, onun odasında dolaştığını, saçını yaptığını, giyindiğini duyuyorum. Kahvaltı ettiğimde, o oradaydı. Okulda onu görüyorum, avluda yürüyor, koridorlarda dolaşıyor. Eve gittiğimde, o orada. Akşam yemeği yediğimde

Orada. Geceleri, gerçekten bakmama, istememe ve *sahip olmama* izin verdiğim tek anda, burnumu kokusuyla, gözlerimi narin teninin soluk porseleniyle, zihnimi yapmak istediğim her şeyin düşünceleriyle dolduruyor.

Düşünebildiğim tek şey o. Onda boğuluyormuşum gibi hissediyorum, bir yudum temiz hava için yalvarıyorum ama asla bulamıyorum. Her şey hikaye. Kendime ayırabildiğim tek özgürlük anı sahada geçirdiğim dakikalar; oyuna odaklanmakla o kadar meşgulüm ki morluklarımın eteğinin kenarından nasıl göründüğüne kafayı takmış durumdayım; onun üzerindeki izim, ete kemiğe bürünmüş iddiam.

Şimdi bu bile lekelendi, onun benim formamdaki görüntüsü zaten onu saptırıyor. Şimdi görebiliyorum, sahadayken, onu benim adımı giyerken gören ve beni geri isteyen tüm insanları düşünürken.

Ben her zaman istediğimi elde eden adamım. Param, görünüşüm, atletik yeteneğim var. Futbol sahasında kendimi öldürmek *zorunda* değilim, bunu yapıyorum çünkü amacım sadece iyi olmak değil, harika olmak. Bunu bir galibiyet rekoru, kupalar ve ihtiyacım bile olmayan inanılmaz bir bursla başardım. Ama her şey sporla ilgili değil. Akademisyenlik de en az sosyal olarak zirvede olmak kadar kolay. Liseden üniversiteye kadar insanlar sıraya girerek sosyal itibarımın yükselmesini sağladılar. İki sadık ve aynı derecede etkileyici en iyi arkadaşım olması da cabası. Peki ya kızlar? Kızlar her zaman kolay olmuştur. Her zaman çok, çok yavan bir şekilde kolay.

Üvey kız kardeşim hariç. Story, hayatımın tam olarak istediğim gibi olmasına engel olan tek kişi. Ona ihtiyacım olmamalı. Benim için her şey var. Story Austin bir *hiç*. Öyleyse neden onun kokusunu düşünmeyi bırakamıyorum? Yürürken sallanan parlak saçlarını? Yatakta yuvarlanırken kalçalarının kesimi? Parmak uçlarımın tenine batışını? Sıkı, sikilebilir göğüsleri?

Neden her şey beni tüketmeden onun yanında olamıyorum?

Ekibin geri kalanı şu anda partide, ben ise evde Leydi'mize kafayı takmış durumdayım. Başka seçeneğim yok. İhtiyacım olan son şey

Daha fazla kız düşürmek. Geçen gece kontratta bir boşluk vardı. Oyun öncesi ritüelim. Aksi takdirde, başka kadınlarla birlikte olmama izin verilmiyor, ki bunun gerçekten aptalca bir anlaşma olduğunu düşünmeye başladım. Özellikle de Story'nin kirazını patlatmak oyunu kimin kazanacağına bağlıyken. Tüm bunlar ona daha fazla saplantılı olmam için tasarlanmış dev bir engel. Artık her zaman azgınım. Kızlar var, adrenalin pompalıyorum ama sikim tek bir şey istiyor. *Tek bir şey*.

Bu tam da başımı belaya sokacak bir ruh hali. Tek ihtiyacım olan bir bara gidip tüm enerjimi yanlış bir şeyden, yanlış bir insandan çıkarmak.

Odama gidip üzerimi değiştiriyorum, bol bir şort ve FU tişört giyiyorum. Maçtan sonra yıpranmış olmam gerekirdi ama her zamankinden daha fazla keyifliyim. Dizüstü bilgisayarımı açıyorum, biraz porno bulmaya niyetliyim - son zamanlarda benim için işe yarayan tek şey - ama bunun yerine haftalık puan çetelesi hakkında bir mesaj açıldığını görüyorum.

Kahretsin. Puanlar.

Hesap çizelgesini açtım ve bir kez daha baktım.

Hayatta olmaz.

Ben hışımla aşağı indiğimde ikisi de rahatlamıştı, neden olmasınlar ki? "Nasıl oluyor da," diye homurdanarak Rath'ın elindeki viski bardağını kapıyorum, "bu kadar yüksek puan alabiliyorsun?!"

Rath içkisini aldığım için bir an sinirlenmiş görünüyor, ama bu bir anda kayboluyor ve yerini kendini beğenmiş bir tavır alıyor. "O kadar çok oyun oynayarak ki bunun için yalvarıyor. İkinizin yerinde olmak berbat."

"Yedi puan gerideyim. Tek bir öğle yemeğinde kıçının tozunu attırabilirim." Tristian gözlerini deviriyor ama isteksiz bir ses tonuyla ekliyor: "Bununla birlikte, özel ders akıl oyunu dahiceydi. Sen ve ben," diye beni işaret ediyor, "oyunumuzu geliştirmeliyiz."

"Nasıl?" Tekrar soruyorum, bardağın avucumun içinde kırılmamasına uzaktan şaşırarak. "Nasıl bu kadar çok puan alabiliyorsun? On dakikamı harcıyorum

ve ben yumruğumu duvara vurmak istiyorum, ama siz ikinize inanmamı bekliyorsunuz-"

Rath bir elini kaldırdı, kaşları alnına tırmanıyordu. "Bizden şüphe mi ediyorsun?"

Tristian kendi bardağından yudumlarken, "Her nokta desteklenebilir," diye katılıyor. "Rath'ın videosunu ben de izledim. Onun sikini yalamak *istedi.* Yuttu. Sonra da kaçmadı." Parmaklarıyla nokta değiştiricileri işaretliyor. "Bak, uzun vadeli düşünmediğini biliyorum ama Story senin düşündüğün gibi biri değil, Katil. En az direnç gösteren yol onda işe yarar. O sadece normal bir kız."

Rath bardağını geri almak için öne eğilir. "O bir macun, dostum. Cezalar işe yaramıyor ama ne işe yarıyor biliyor musun? *İyi* davranmak." Bu fikre çok sevinmiş gibi kıkırdıyor. "Tristian maçtan sonra ona şu kağıt çiçeklerden aldı. Hani şu bağış toplamak için satılanlardan. Yüzündeki ifadeyi görmeliydin."

Tristian, "Kızarıyor ve kendini kaybediyordu," diye açıklıyor. "Çok fazla bir şey bile gerekmiyor."

"Prens taktikleri," diye alay ediyorum ama Tristian başını sallıyor.

"Hiç de değil. Ona karşı o kadar kötüsün ki en ufak bir nezaket hareketine cırt cırt gibi yapışıyor. Sanırım bu sana." Bardağını bana doğru kaldırıp geri devirdi.

"Bu tam bir saçmalık," diye feveran ediyorum ve öfkeli bir kaplan gibi volta atmamak için ayaklarımı yere basıyorum. "Nezaket mi? Nezaket mi? Ne zamandan beri bu oyunu böyle oynuyorsunuz?"

"Birkaç ay içinde o amcığa koca sikimle gireceğim için." Rath kasıklarını tutarak gülüyor. "Kusura bakma, kardeşim. Her şey adil."

Tristian patlamak üzere olduğumu hissetmiş olmalı ki bardağını yere bırakıp parmaklarını birleştiriyor. "Killian. *Katil*. Sakinleşmen gerek. Story ona söyleneni yapar. O iyi bir hanımefendi. Sadece ona çalışacak bir şeyler vermelisin."

Patladım, "*Ne* gibi?!"

Sanki bana bir şey veriyormuş gibi avucunu kaldırıyor. "Bir iltifat gibi. Bir hediye gibi. İyi olduğun için bir ödül. Olumlu pekiştirme. Beş dakika boyunca ona iyi davran. Ne demek istediğimizi anlayacaksın. Prensler korkaktır ama bunda haklılık payı var."

Rath ekliyor, "En azından onu öpmeyi deneseydin yardımı olabilirdi."

"Neden onu öpmek isteyeyim ki?" Ağzını düşünmek şimdiden sikimi kıpırdatmaya başlamış olsa da onlara tiksintiyle bakıyorum. "Hem zaten benden 'güzel' bir şey istemiyor, istese bile neden isteyeyim ki? O benim varlığımın baş belası. O odaya dalıp kıçını boğazlamadığım her gün benim için yeterli bir hediye."

Tristian başını sallar ve sandalyesinde geriye doğru uzanır. "Peki. İstediğin gibi yap. Onu üzmeye ve korkunç hissettirmeye devam et, biz de puanları toplamak için orada olacağız. Sen bilirsin."

Merdivenleri çıkarken gülüşmelerini hâlâ duyabildiğime yemin edebilirim.

Ne şaka ama. Kibar ol. Hediyeler. Ödüller. Olumlu pekiştirme.

Eminim ona bir köpek gibi davrandıklarını fark etse bu kadar iyi olduklarını düşünmezdi.

Kapısının önünde durup yeterince beklediğime karar verdim. Uzun bir gün oldu ve onun Rath'tan bunu istediğini, onun için diz çöktüğünü, onu yuttuğunu hayal ederek sinirlendim. Acaba hoşuna gitti mi? Hoşlanmadı, Tristian olduğu zaman hoşlanmadı. Ama Rath'ın onun aklına girmek için zamanı vardı. Belki de hoşuna gitmiştir.

Bu düşünce yumruğumun anahtarın etrafında kıvrılmasına neden oluyor ve bir dakika sonra kapıdan içeri giriyorum. Işıklar kapalı ve komodinin üzerinde, yatağına dönük bir vantilatör çalışıyor. Her zaman derin uyurdu ama çok sıcak olduğunda uyandığını biliyorum -hatırlıyorum-. O taşınmadan önce vantilatörü dolaba koymuştum, bulup kullanacağını biliyordum. Ne kadar güzel.

İçeri giriyorum, kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Oda karanlık ama yataktaki bedenini seçebiliyorum. Buraya her geldiğimde biraz daha cesur oluyorum; kanepede oturmaktan yatağa yaklaşmaya geçiyorum. Bu gece, onun üzerinde duruyorum, tatlı kokusunu içime çekiyorum ve uyuyan bedenine bakıyorum. Gözlerimin alışması biraz zaman alıyor ama alıştıklarında vücudumdaki her bir sinir şok olmuş bir farkındalıkla ateşleniyor.

Hâlâ benim formamı giyiyor.

Kısa bir an için, buraya geldiğimi bilip bilmediğini merak ediyorum - onu böyle bulmamı istedi mi, yatağında yayılmış, bu gömlekle yüzerken. *Benim* gömleğim. Bu resmen lanet bir davet. Reddedemeyeceğim bir davet.

Sessizce nefes alıyorum ve alt bedenini örten battaniyeye uzanıyorum. Örtüyü yavaşça aşağı çekiyorum, uyluklarının yumuşak etini ve pürüzsüz baldırlarını ortaya çıkarıyorum. Buradan, solmakta olan morlukları zar zor seçebiliyorum. Belki hastalıklı bir durum ama kendimi onun etine bastırdığımı bilmek beni neredeyse forma kadar etkiliyor. Beni giydiğini. Benim tarafımdan sahiplenilmesi.

Formamın altında şort giymiyor ve parmaklarım formasını kaldırıp altında ne olduğunu görmek için kaşınıyor. Dantelli bir şey mi? Hiçbir şey mi? Sikim seğiriyor, sertleşiyor. Keşke yanına sokulabilseydim.

Hayır. Bu çok uzak, çok erken.

Yıllar önce onun odasına gizlice girdiğimden beri bu fanteziyi kuruyorum. Onu babamla bulmadan önceydi, hala benim için yaratıldığını düşündüğüm zamanlardı.

On yedi yaşındaydım ve onun korku filmleri için tam bir tavuk olduğunu fark ettikten sonra, onu korkutmak istedim. Ama odasına gittiğimde vücudumun başka planları vardı. Spontane ereksiyonlar tamamen alışık olduğum bir şeydi; duşta, kahvaltıda, matematik dersinde, hatta bazen akşam yemeğinde. Ama Story'yi o yatakta savunmasız görmek, orada olduğuma ya da ona ne yapabileceğime dair hiçbir fikrim yokken... bu tamamen yeni bir seviyeydi. Zihnim

Yapabileceğim şeyleri, verebileceğim acıları ve aşağılamaları düşünerek çalkalanmaya başladım ama biri aklımdan çıkmıyordu.

Yatağa girip vücudunu keşfetmek, sikimi kalçalarının arasında gezdirmek istiyordum. Uyuyor olması umurumda değildi. Bu her şeyi daha iyi yapıyordu. Beni nasıl hissettirdiğini bilmesini istemiyordum.

Her gece odasına gider ve bunun fantezisini kurardım, olabilecek tüm farklı yolları. Çoğunda, asla uyanmazdı. Onu anlamsızca siker ve giderdim. Ama bazen başka fanteziler de olurdu. Uyanıp korkudan ağladığı ve durmam için yalvardığı fanteziler. Ya da vücudunun anında içime girdiği ve tatmin olmuş bir şekilde inlediği, sikimden o kadar tahrik olmuştu ki umursamıyordu bile. Her ne şekilde olursa olsun, odasına girdim ve her gece aklıma gelen seks fantezisine 31 çektim.

Ya da kaçana kadar öyleydim.

Elimi boyumda gezdirip tanıdık kıpırdanmaları hissediyordum ki dönüp bana baktı. Donup kaldım. Yatağa çok yakınım -her zamankinden daha yakınım- uzanıp ona dokunabilecek kadar yakınım. Gözleri hâlâ kapalı ama dudakları aralanıyor, yumuşak, nazik bir iç çekiş çıkarıyor. Aletimin ucunu yaladığı an aklıma geliyor ve beni bir iniltiyi bastırmaya zorluyor. Gözlerim dudaklarından göğüslerinin kıvrımlarına, formamın altında düz, pürüzsüz bir göbeğin saklandığını bildiğim yere doğru kayıyor. Eğer bu aletimi *tamamen* sertleştirmek için yeterli değilse, kalçaları yatağa doğru kayıyor ve eli bacaklarının arasına bastırıyor.

Nefes almayı bıraktım.

Story'yi izlediğim tüm geceler boyunca kendine hiç dokunmadı. Bildiğim kadarıyla, hiç seks rüyası ya da ona yakın bir şey görmedi. Belki birkaç kâbus görmüştür, o kâbuslarda ayağa fırlar ve bir canavar arıyormuş gibi odanın içinde etrafına bakınır, ama bu farklı. Aciliyet yok, korku yok, sadece çarşaflara karşı yavaş, kıvranan huzursuzluğu var. Hep hayal ettiğim gibi.

Şimdi gitmemin imkanı yok.

Baldırlarım kanepeye değene kadar bir adım geri çekiliyorum ve oturup sikimi pantolonumdan çıkarıyorum. Hâlâ onu görebiliyorum, duyabiliyorum, yavaşça eline doğru eğiliyor. Uykulu bir hareket, incelikten yoksun. Bu akılsızca ve ilkel bir şey, özel olması gerekiyordu. Tüm bu kıpırdanışları formanın yukarı kalkmasına neden oluyor ve sonunda altındakini ortaya çıkarıyor.

Dantelli bir çift pembe külot.

Uzunluğumu okşuyorum, ucunu parmaklıyorum ve geri kayarak taşaklarıma baskı yapıyorum. Onu bu şekilde izlemek çok daha yoğun. O kadar çok çalışmam gerekmiyor. Kısa nefeslerinin ritmini, çarşaflara sürtünürken çıkardığı hışırtılı sesi takip ediyorum. Story'nin kendini tatmin eden görüntüsünden mi yoksa havadaki kokusundan mı bilmiyorum ama kendimi sınıra getirmem uzun sürmüyor, sikim o kadar sertleşiyor ki kısıtlı hızıma karşı acı verici bir şekilde zonkluyor. Çenem gevşiyor ve donup kalmış bir şekilde yüzüne bakıyorum. Ona spermlerimi yedirmeyi birden fazla kez hayal etmiştim. Bazen, o zamanlar, dudaklarına biraz sürüp daha sonra yaladığını hayal ederdim. Kahvaltı sırasında masada onu izlerdim, bilmeden de olsa içine aldığını bilirdim ve tüm günü yarı sert ve yatma zamanı için sabırsızlıkla geçirirdim.

Birkaç gece önce göğsüne sprey sıktığımda bunu başarmaya daha da yaklaşmıştım. Bu anıyı hatırlayınca taşaklarım geriliyor ve gözlerimi kapatıp her ayrıntıyı hatırlamaya çalışıyorum. İçimdeki yanma o kadar iyi, o kadar doğru hissettiriyor ki, yataktan gelen hafif inilti bu hissi daha da keskinleştiriyor. Gözlerimi tekrar açıyorum ve ona bakıyorum.

Büyük, uykulu gözleri ona bakıyor.

Amına koyayım.

Donup kalıyorum, kalbim çarpıyor, taşaklarım ağrıyor, orgazm farkındalığımın sınırlarında gıdıklanıyor. Çıldırmayı, dehşeti, çığlıkları bekliyorum. Ne yapacağım? Kaçayım mı? Saklanayım mı? Kalbimin derinliklerinde, bunların ikisini de yapmayacağımı biliyorum. Onu susturacağım ve sonunda uzun zamandır hayalini kurduğum

Son dört yıldır damarlarımda akıyor. Beni burada bulduğu için ona bunu ödeteceğim. Durmam için bana yalvarmasını sağlayacağım.

Hayır.

Durmamam için yalvartacağım onu.

Bir sonraki hamlemi değerlendirirken ikimiz de uzun bir süre sessiz kaldık, ama sonra onun tepki bile vermediğini fark ettim. Bana bakıyor, ağzı usulca ayrılmış, eli kalçalarının arasına bastırıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Aletim hâlâ kaya gibi sert, dimdik dışarıda duruyor. Eğer gerçekten uyanıksa, karanlıkta bile bunu görmemesine imkân yok. Elimi uzunlamasına gezdiriyorum, hiç azalmamış olan dürtümü besliyorum. Eli bacaklarının arasında hareket etmeye devam ediyor, bastırıyor ve itiyor ve burada gerçekten neler olduğunu anlıyorum.

Tatlı Cherry odada olduğumu biliyor ve gördüğü küçük rüya onu fena halde azdırmış. Oturuyoruz, ayaklarımızı ayırıyoruz ve sessizce ihtiyaçlarımızı gideriyoruz. Parmakları külotunun altına dalıyor ve benimkiler de sikimi itip çekiyor. Kısa süre sonra oda düzensiz nefes alış verişlerimizin ve çalışan ellerimizin sesleriyle doldu. Orgazmımın bükülmesi ve sıkılaşması uzun sürmüyor -bu koşullar altında değil- Story elini bu kadar yakınımda sürerken değil.

Onun boşalmasını izlemek en tatlı acı. Omuzları titriyor, ağzı küçük, nazik bir çığlıkla açılıyor. Kan kulaklarımda uğulduyor ve bir anlığına coşkunun kabarışında kayboluyorum. Nefes alış verişi ve hareketleri yavaşlarken yapışkan döller yumruğumdan aşağı damlıyor.

İlk kez eşit olduk, bir anı çalmak yerine paylaştık. O benim gömleğimi çıkarmamı ve sikimi silmemi izliyor, ben de onu izliyorum. Pantolonumun içine geri sokmak için sadece bir saniyeliğine kafamı çeviriyorum, ama geri dönüp baktığımda gözleri dalmış, nefes alıp vermesi yavaşlamış ve sanki hiç uyanmamış gibi. Sanki bu hiç olmamış gibi.

Kısaca, uyuyakaldım ve her şeyi uydurdum mu diye merak ediyorum. Sadece bir seks rüyası mıydı? Hayır. Buna inanmıyorum. Karanlıkta bile, söyleyebilirim

Yanakları kızarmış ve dudakları ısırmaktan kıpkırmızı olmuş. Ayağa kalkıp uzun bir süre yatağının üzerinde pusuya yatıyorum, onu izliyorum, her gece buraya geldiğim için deli olup olmadığımı merak ediyorum - ona bu kadar yakın olmayı seçtiğim ama asla ona sahip olmama izin vermediğim için.

Bu geceden sonra bir şeyden eminim.

Kendimi durdurmamın hiçbir yolu yok.

21

HIKAYE

Topuklarıma yaslanıp ağzımı silerek Dimitri'nin göğsünün hızla inip kalkmasını izliyorum. Onu emmek geçen seferkinden bile daha iyiydi.
Daha kolay. Daha hızlı. *Daha sıcak...*

"Kahretsin," diye soluk soluğa sırtüstü uzandı. "Bu işte iyiye gidiyorsun." Umursamazca pantolonunu yukarı çekmek için uzandı ve bir iniltiyle kalçalarını kaldırdı.

Yanımda getirdiğim gazozdan bir y u d u m aldıktan sonra huzursuz ve tedirgin bir şekilde ayağa kalkıyorum. Ona böyle bakmak daha da zor. Aklıma birden fazla kez şu düşünce geldi.

Özellikle de buradaki ilk gecemde bana yaptıklarının tekrarlanmasının hoş karşılanmayacağı düşüncesi.

Ama geçen seferki gibi, bu gece de kendime dokunmam, kendimi boşaltmam için bana izin verdi ve bunu yapacağımı zaten biliyorum. Yaptım *zaten*. Dün gece yaptım.

Kendimi bu çok karmaşık ve süper kafa karıştırıcı anıdan hızla uzaklaştırarak, "Tamam," diyorum ve koltuğuna bıraktığım dizüstü bilgisayarı açıyorum. "Hadi başlayalım."

Dimitri ben onu emdikten sonra gerçekten daha iyi oluyor. Bana doğru yuvarlanıyor, gevşek bacaklı ve açık gözlü ve sonra saçlarımı omzumun üzerinden süpürmek için uzanıyor. Boş bir hareket, pek samimi değil ama yine de beni şaşırtıyor. Fark ettiyse de belli etmiyor.

İşe odaklandığımızda tamamen unutuluyor, ben onun düşüncelerini yazıyorum, ona tekrarlatıyorum ve kelimesi kelimesine ezberletiyorum.

O daha iyi odaklanıyor. Ben mi? Pek değil.

Kanım biraz fazla elektriklenmiş, cildim düzgün bir şekilde konsantre olamayacak kadar gergin. Bakışlarımın onun gözlerine kaymasına engel olamıyorum. Çok uzun, koyu kirpikleri var. Aşağı baktığında yanağına sürtünüyorlar. Gözleri duygulu ama garip bir şekilde kapalı, sanki yüzeyin hemen altında çok şey saklıyormuş gibi. Ona bir şeyler sormak istiyorum, mesela neden saçıma öyle dokundu?

İki saat sürdü ama sonunda işe yarar bir taslak çıkarmayı başardık. Eşyalarımı toplarken, "Muhtemelen aşağı ineceğim. Killian ve ben bu akşam ailelerimizle yemek yiyeceğiz ve hazırlanmalıyım."

Yataktan kalkıp kollarını havaya kaldırıyor. Gözlerim gömleğinin gövdesini yukarı kaldırmasıyla ortaya çıkan deri parçasına kayıyor. Tekrar yükseldiklerinde, beni yakaladığı için sırıtıyor. "Tabii. 'Hazırlan'. Kendini mazur gör."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, imaları görmezden gelerek.

Ancak ben gitmeden önce beni durdurdu. "Şirin bir şeyler giymelisin."

Duraksadım, döndüm. "Şirin mi?"

"Killian için," diye açıklıyor, ben sertleşince kaşlarını çatıyor. "Bazen giydiğin o küçük şirin elbiseleri seviyor. Kız gibi şeyler. Tatlı ve masum, anlıyor musun?"

"Oh." Göz kırpıyorum, kafam karışıyor. Killian için giyinmem mi bekleniyordu? Bunu gerçekten planlamamıştım. Onu düşünmekten kaçınıyordum. "Ah, doğru. Tüyo için teşekkürler."

Odadan çıkarken onun piyanonun üzerinde küçük bir kitap açtığını görüyorum. Bir kalem alıyor ve tekrar kapatmadan önce hızlıca birkaç işaret yapıyor. Bunu buraya son geldiğimde de yapmıştı ama o zaman pek üzerinde durmamıştım. Şimdi seanslarımızdan sonra not alıp almadığını ve alıyorsa ne yazdığını merak ediyorum. İyi bir şey mi? Ona yardım etmeme yardımcı olabilir mi? Adamların kişisel eşyalarını karıştırmak midemi bulandırıyor. Killian'ın odasındaki bilgisayarı kontrol etmek bile büyük ve korkutucu bir risk gibi geldi. Hâlâ yarı yarıya beni cezalandırmak için her an bir köşeden fırlayacağına inanıyorum.

Alt kattaki odamda hızlıca duş alıp gece için giyiniyorum. Dimitri'nin yorumundan sonra kendimi elbiselere bakarken buluyorum. *Çok* şirinler. Doğrusu, bana söylenmeden özgürce giyebileceğim türden şeyler. Dolapta omuzlardan bağlanan şeftali rengi bir güneş elbisesi var. Dizlerimin birkaç santim üzerinde duruyor ve hiç de açık saçık değil. Üzerime geçirdikten sonra dönüp aynada kendimi izliyorum.

Killian bundan hoşlanır mıydı?

Aptalca bir düşünce. Killian benimle ilgili hiçbir şeyi beğenmiyor ve neden çaba göstermem gerektiğinden emin değilim. Asgari düzeyden fazlasını hak etmiyor. Onun çatısı altında yaşıyorum ve onun cezalarını çekiyorum. Bu kadarı yeterli.

Yine de elbiseyi giyiyorum. Bayan Crane'in Dimitri hakkında söylediği neydi?

"Diğer ikisini idare etmekte en iyisi o."

Eğer Dimitri onu idare etmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyorsa, denemeye değer. Tanrı biliyor ya, bu işte hiç iyi olmadım. Her iki şekilde de, fark etmez. Bu gece onunla ilgili değil. Hem de hiç. Birlikte bir aile yemeğine katlanmakla ilgili. Ailemizin evine gidiyoruz ve orada ben sadece Story'yim. Üvey kız kardeşi. Leydisi değil.

Ne yazık ki, onunla aynı anda koridora adım atıyorum ve onun iri gövdesiyle yüz yüze geliyorum. Kokusu üzerime siniyor ve kendimi sabitlemek için kapıya tutunarak geri çekiliyorum. Teklif vermeden, Killian'ın odamda, aleti dışarıda, karanlıkta kendini okşadığı anının saldırısına uğruyorum.

Gölgeli ama yine de net olan bakışları ve hızlı nefes alış verişlerinin sesi hafızama bir damga gibi kazındı. Aldığım zevkten dolayı omurgamda kıvılcımlı bir sıcaklık oluşuyor. Anı o kadar bütün, o kadar gerçek ki, ne kadar öyle olmasını istesem de, bunun sadece bir rüya olmadığını kalbimde biliyorum.

"Ne?" diye soruyor, beni

izliyor. "Hiçbir şey."

Yüzü çileden çıkarıcı bir şekilde ifadesiz, bana yukarıdan aşağıya, elbiseme bakarken bile. *Onun* için giydiğim elbiseyi. Boğazını temizliyor ve bunun ne olduğundan emin değilim, duruş şekli, hareketsiz ve sert, ama soruyor, "Hazır mısın?"

Yutkunuyorum. "Evet."

Kamyonetinin ön koltuğuna tırmanırken düşüncelerimi -duygularımı- toparlamaya çalışıyorum. Killian her zamanki gibi kaba ve düşmanca davranmıyor, ama yüzünde dün gece olanlardan bahseden hiçbir şey de yok. Belki de yanılıyorum. Belki de gerçekten sadece bir rüyaydı. Belki sadece rol yapabilirim.

Belki bana bile izin verir.

Killian kamyonu garajdan çıkarırken kamyonun güçlü motoru gümbür gümbür çalışıyor. Burada otururken kendimi gülünç hissediyorum. Eğer isteseydi, uzanıp tek bir darbeyle boynumu kırabilirdi. Ama elleri direksiyona sarılmış, parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkı kavrıyor olmasına rağmen bana hiç bakmıyor. Çenemi kapalı tutuyorum. Ne söyleyebilirdim ki? *Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorum. Derinlerde bir yerde, benim seni istediğim gibi senin de beni istediğini biliyorum.*

Ama bunu bırakın ona, kendime bile itiraf edemiyorum.

Yolun yarısına gelmiştik ki aniden elini uzattı. İrkildim ama gereksizdi. Orta konsoldan bir M&M poşeti çıkarıp bir sonraki ışıkta yırtarak açtı. Şimdi hatırlıyorum da annemin yemeklerinden hep nefret ederdi - annemin çaba sarf etmek zorunda kaldığı nadir durumlarda.

Göz ucuyla poşeti arkaya yatırıp ağzına atmasını ve çiğnemesini izliyorum. Oturduğum yerde o kadar kaskatı kesildim ki kemiklerim ağrımaya başladı. Pencereden geçen manzaraya bakıyorum - binalar, evler, otoparklar - ve keşke buradan başka bir yerde olsaydım diyorum.

Killian boğazını temizleyerek dikkatimi çekti. Çantayı uzattı ve salladı. Kafam karışmış bir şekilde öylece bakarken omuzlarını silkiyor ve "Biraz ister misin?" diye soruyor. Çantaya bakakalıyorum, çünkü aklımı kaçırıyor olmalıyım. Killian bana bir şey mi teklif ediyor? Bu da ne böyle? Bana hızlıca bir bakış fırlatıyor, çenesi geriliyor. "Eee?"

Onlara bakıyorum, şüpheleniyorum. Belki de zehirlenmişlerdir. Daha da kötüsü, belki de bu bir testtir. İsteksizce elimi uzatıyorum, yarı yarıya elime vurmasını bekliyorum. Ama yapmadı.

Bir avuç dolusu avucuma döktü.

Bir tanesini yavaşça ağzıma atmadan önce dikkatlice inceliyorsam, bunun tek nedeni aptal olmamamdır. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, hâlâ şaşkınım. "Tristian'a söyleme."

Ağzına daha fazla doldururken tek tepkisi sessiz bir homurtu oluyor.

"Annem üçüncü kadeh şarabını doldururken, "Bütün ailenin tekrar eve döndüğü günü göreceğimi ASLA DÜŞÜNMEMİŞTİM," diyor. Ya sen, canım?"

"Hayır, pek sayılmaz," diyorum, şarküteri tepsisinden aldığım bir zeytini ağzıma atarken. Acı ve tuzlu, bu da bana Dimitri'nin sikinin tadını hatırlatıyor.

"Şarap istemediğine emin misin? Artık yemekle birlikte şarap içebilecek kadar büyüdün."

"Hayır, teşekkür ederim." Tanrım, bu evde yapmam gereken son şey içmek. Gözüm arka güvertede, Killian ve Daniel'ın biftek ızgara yapmanın erkekliğine kapıldıkları yerde. Gardımı bir saniye bile düşürmüyorum. Killian'ın garip davranışları, M&M numarası, sessiz araba yolculuğu...

Bu şeyler dolu.

Sadece neyle *dolu* olduklarını bilmiyorum.

Annem bakışlarımı takip ediyor. "İkinizin artık daha iyi anlaşabildiğinizi gördüğüme sevindim. Sen ve Killian lisede birbirinize alışmakta gerçekten zorlanmıştınız." Uzun bir yudum daha alıyor. "Tabii ki, o zamanlar herhangi biriyle geçinmek için mücadele ediyordun. Çoğu kız böylesine popüler bir ağabeye sahip olduğu için çok mutlu olurdu, ama senin işleri her zaman zorlaştıran bir yönün vardı."

Evet anne, üvey babamdan dayak yemek ve ardından üvey kardeşim ve arkadaşları tarafından saldırıya uğramak gerçekten de benim zor biri olmamla ilgiliydi.

Belki de biraz şaraba ihtiyacım vardır. Onun yerine, marine edilmiş bir enginar alıp ağzıma tıkıştırıyorum.

Elini uzatıp saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor. "Bunca endişe ve masraftan sonra nihayet doğru yolda göründüğün için mutluyum."

"Evet, her şeyi toparladım," diyorum, dikkatleri üzerimden çekmeye hazırım. Oturma odasını işaret ediyorum. "Yeniden dekore ettin mi?"

"Oh! Fark etmişsin!" Bunun üzerine otuz dakika boyunca odanın tam olması için ne kadar uğraştığını, Daniel'in şu özelliği, şu yeni teknolojiyi ya da tavandan kayarak çıkan televizyonu nasıl istediğini anlatıyor. Konuştuğu süre boyunca annemin her zaman böyle mi olduğunu, yoksa zamanla değişip değişmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Ben küçükken çok çalıştığını biliyorum ve Daniel'la evlenmek cennetten bir hediye gibiydi. Yüzeyin altına çok fazla bakmadığı için onu suçlamıyorum. Parlak yeni oyuncaklara ve görünüşte sadık bir kocaya sahip olmak bulaşmak isteyeceğiniz bir şey değildir.

Arka kapı açılıyor ve Daniel kafasını içeri uzatıyor. "Beş dakika hanımlar," diyor ve dışarı çıkmadan önce bana göz kırpıyor. Aman *Tanrım*.

"Öykü," dedi annem dolaba uzanarak, "üvey babana tabağı götürebilir misin?"

Tirbuşonla kendimi gözümden bıçaklamayı tercih ederim aslında.

Daniel'la uğraşmak başka bir şey. Annemin önünde aleni bir şey yapacak kadar aptal değil, ayrıca artık beni rahatsız edeceğinden bile emin değilim. Bana aynı şekilde davranmıyor bile. Belki de on altı yaşından büyük kızlar ona göre değildir. Ama Killian tamamen başka bir şey. O benim hem üvey kardeşim hem de Lordum. İkisini nasıl dengeleyeceğimi bilmiyorum.

Neyse ki güverteye çıktığımda Killian bir kenarda telefonla konuşuyordu. Daniel minnetle gülümsüyor, bir eliyle tabağı alıyor ve diğer eliyle omzumu sıkıyor. Kolonyasının kokusu öğürmeme neden oluyor.

"Bu gece gelmenize çok sevindim," diyor ve iki uçlu çatalı alıp cızırdayan ete saplıyor. "Şunu bilmeni isterim ki burası her zaman senin evin olacak. Eğer stres atmak ya da yoğun okul programından biraz uzaklaşmak için bir yere ihtiyacın olursa, başımızın üstünde yerin var."

"Teşekkürler," diyorum sıkıca, Killian'a bakarak. Hâlâ konuşuyor ama gözleri üzerimde, dikkatle beni izliyor. "Gerçi buna gerek olacağını sanmıyorum. Kampüste her şey yolunda."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor diğer bifteği çevirirken. "Hiç arkadaş edindin mi? Biriyle çıkıyor musun?"

"Flört mü? Hikaye mi?" Daniel başımın üzerinden bakıyor. Killian'ın ağır eli omzuma iniyor. "Küçük Bayan Mükemmel 4.0 şu anda biriyle çıkmak için çok meşgul, tıpkı lisedeyken olduğu gibi. Onu kardeşlik derneğine bile getiremiyorum.

bir parti için. Ona sürekli söylüyorum, hep çalışmak ve hiç oynamamak sıkıcı bir hayat yaratır."

Daniel'ın gözleri Killian'ın omzumdaki elinden yüzüme kayıyor. "Üniversite hayatının dikkat dağıtıcı etkisine kapılmamak için güçlü bir inanç gerekir. Etkilendim. Kardeşin 'hayır' kelimesinin anlamını hiç bilmedi."

Bir parça tükürük nefes boruma kaçıyor ve öksürüyorum.

Bir de bana sor.

"Gidip ellerimi yıkamalıyım," diyorum ve aniden içeri dönüyorum. En yakın banyo çamaşır odasının bitişiğinde. Biz buradayken o küçük kâbusu yeniden yaşamamın imkânı yok, o yüzden diğer kapıdan çıkıp üst kata kaçıyorum. Sahanlığa ulaştığımda otomatik o l a r a k eski yatak odama dönüyorum ve ışığı açıyorum.

Ebeveynlerin çocukları evden ayrıldıktan sonra yatak odalarını bir mabet gibi tuttuklarına dair hikayeler burada geçerli *değil.* Annem dekoratörünü çağırana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama sanırım hâlâ otobüsteydim. Karyola ve duvara dayalı antika meşe masanın dışında hiçbir şey aynı değil. Silinmek ne kadar yabancılaştırıcı olsa da, umursadığımdan emin değilim.

Jack-and-Jill banyosuna giriyorum ve yağlı turşuyu parmaklarımdan temizliyorum. Havluyla kuruladıktan sonra, Killian'ın odasına merakla bir göz atmaya karar veriyorum.

Ah, ve işte tapınak.

Kupalar, takım fotoğrafları, futbol flamaları ve pankartlar, tıpkı Lordlar'da benimkinin karşısındaki gibi kokan düzenli odayı süslüyor. Forsyth'e imza attığı güne ait çerçeveli bir resim, çekmecesinin hemen üzerinde belirgin bir şekilde asılı. Resimde babasının yanında

-Elini gururla omzuna koymuş ve lise koçu. Killian Payne; yıldız oyun kurucu, sadık evlat, istismarcı pislik.

Tam banyoya geri dönmek üzereydim ki kapı açıldı ve Killian içeri girdi. "Ne yapıyorsun sen?" Şüpheli ve sinirli görünüyor, gözlerini kısmış odayı inceliyor.

"Etrafa bakmak. Nelerin değiştiğini görüyorum." Omuz silkiyorum, çünkü burada eski dinamiklere geri dönmek çok kolay. "Eski odam eskisi gibi değil."

Gözleri bana dikiliyor ve orada kalıyor, kamyondaki o tuhaf enerji geri geliyor. "Sen gittin." Suçlayıcı bir şekilde söylüyor ama gerçek bir ısırık yok. Aksine, kararsız ve sabırsız, tuhaf bir şekilde gergin görünüyor.

Dikkatli davranarak yemi yutmamaya karar verdim. Bu gece burada çıkacak bir tartışma tüm akşam yemeğini inanılmaz derecede berbat hale getirecekti. Bunun yerine başımı eğip bağlantılı banyoya geri dönüyorum.

Onu geçtiğimde, eli dışarı fırladı ve kolumu yakaladı.

Sertleşiyorum, çimdiklemeye, sıkmaya, acıtmaya hazırlanıyorum. Hemen gelmeyince başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Killian bana bakıyor, sanki bir şey söyleyecekmiş de dikkati dağılmış gibi ağzını yarım yamalak açmış.

Gözleri dudaklarıma yapıştı.

Bana Leydi pozisyonunu teklif etmeye geldiği o günkü farkındalığın aynı ürpertisini yaşıyorum. Gözbebekleri büyüyor, ağırlığı değişiyor ve deli olmam gerektiğini anlıyorum. Delirmiş olmalıyım. Çünkü Killian beni öpmek üzere değil.

Yarı yarıya haklıyım.

Ağzımı almak için öne doğru atılıyor ama buna öpücük demek saçma olur. Neredeyse anında elleri kollarımı kavrıyor ve beni duvara çarpmak için dönüyor. Ağzım şaşkın bir nefesle açılıyor ve dilini güçlü ve inatçı bir şekilde içeri itiyor.

Cevabım Dimitri'nin suçu. *Öyle*. Beni daha önce de tahrik etmişti ve bu konuda bir şey yapacak zamanım olmamıştı. Şimdi Killian ağzımı yalıyor, vücudunun sert uzunluğu beni duvara yapıştırıyor ve tek yapmak istediğim akıntıyı takip etmek.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum, gömleğini akılsızca avuçluyor ve içine dalıyorum. Göğsünün derinliklerinden hırlıyor ve dişleri dudağıma battığında bir acı hissediyorum. Bunu anlamam için bana zaman vermiyor. Hızla geri çekiliyor, tüm vücudu benimkinin etrafına dolanıyor. Killian sahada oynar gibi öpüyor. Sert. Affetmiyor. Açgözlü. Avucunun boğazımı sarmak için yükselişinde keskin kenarlardan başka bir şey yok. Sıkmıyor, sadece orada tutuyor, sanki yapabileceğini bilmeme ihtiyacı varmış gibi. Gerekli olmamasına rağmen bu noktada kapana kısılıyorum. Geniş göğsü beni zaten orada tutuyor.

Killian'ın vücudu fiziksel olarak insanları dize getirmek için tasarlanmış. O denedikçe, ben daha çok geri itmek istiyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor, kulaklarımı dolduruyor. Onu öpmenin hiç de düşündüğüm gibi bir şey olmadığını fark ediyorum. Dişlerinin dudaklarımı sıyırışında acı var ama başka bir şey yok. Parmakları boğazımın etrafında esniyor ama bastırmıyor. Sürtünme arayışıyla kalçalarımı öne doğru itiyorum ve o da kalçasını yumuşak bir şekilde kalçalarımın arasına sıkıştırıyor, göğsünden sert bir gümbürtü yayılıyor.

Titriyor.

Nedenini anlamam uzun bir anımı alıyor. Ağzını ayırıp çeneme bir dizi sert, ısırıcı öpücük kondurana kadar kendini tuttuğunu fark etmiyorum. Belki de her şeye rağmen beni incitmek istiyordur.

"Seni tam burada, duvarın dibinde becermeliyim," diye tıslıyor ve kalçasını merkezime daha sert bastırıyor. Nefes nefese kalıyorum ve daha sonra bundan utanacak olsam da, peşinden koşarak, çaresizce içine giriyorum. "Herkes senin hoşuna gittiğini düşünüyor ama ben daha iyi biliyorum. Seni sikimin üzerinde parçalamamı tercih edersin." O geri çekilirken sesi çığ. "Sen tam olarak bunu hak e d i y o r s u n . Belki o zaman herkes *benim* olduğunu bilir." Sesi hırçın ve öfkeli geliyor ve bu Dimitri'nin hatası olmalı. Öyle olmak zorunda. Çünkü içimde bir şimşek gibi çakıyor.

Orgazm o kadar keskin bir sürpriz ki ağlamamı bastıracak zamanım bile olmuyor. Tırmanış çok dikti, çok hızlıydı. En iyi şekilde ağrıyor,

Merkezimden uzuvlarımın uçlarına kadar yayılıyor. Buna karşı güçsüzüm, Killian'ın bacağına anlamsızca, acımasızca biniyorum.

Aşağı inene kadar ağzımı kapattığını fark etmiyorum, büyük avucu sesleri bastırmak için yüzüme giriyor.

"Çocuklar? Burada mısınız?"

Daniel'ın sesiyle birbirimizden ayrılıyoruz, o kadar hızlı ki dizlerim hala güçsüz, sendeliyorum. Kendimi şifonyerin üzerinde yakalıyorum ve bu sırada eski bir çalar saati deviriyorum. Daniel elinde bir kutuyla odaya girdiğinde saat daha yeni halı kaplı zemine yumuşakça çarpmıştı.

"İşte buradasınız," diyor, tamamen ilgisiz görünerek. "Siz ikiniz hâlâ tüm postalarınızı buraya gönderiyorsunuz. Belki bugün adres değişikliği konusunda bir ders alırız, ha?" Kutuyu yatağın üzerine bırakıyor ve odadan çıkmadan önce Killian'a bir selam veriyor. "İyi eğlenceler."

Vücudum hâlâ yanıyormuş gibi hissediyor, içim dışım yanıyor. Killian kendini odanın diğer ucuna fırlatmıştı ve şimdi kapıya bakıyor, gözleri benim hissettiğim ateşle dolu.

Boğazımı temizleyerek, kararsız ellerle kutuya uzanıyorum. "Muhtemelen bir sürü ıvır zıvırdır."

Gözleri benimkilere kayıyor, göğsünün inip kalkması sığ ve hızlı. "Ne?" Kahretsin. Gözlerindeki o bakış, harcanmamış sıcaklık ve çatırdayan enerjiyle dolu. Bundan hiç iyi bir şey çıkmadı.

"Posta," diye mırıldanıyorum, gözlerindeki karanlık onu ele geçirmeden önce umutsuzca dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. "İşte, onları ayıracağım." Çılgınca karıştırıyorum, yatağın üzerinde iki yığın yapıyorum. Benim için ondan daha fazla var, çünkü Killian'ın son zamanlarda benden çok daha fazla evde olduğunu tahmin ediyorum. Yaklaştığını duyuyorum, ama görevime odaklanıyorum, yanımdan uzanıp kendi yığınından bazı zarfları aldığında irkilmemeye çalışıyorum.

Haklıyım. Çoğu ıvır zıvır. Üzerinde adımın ve kampüsten gelen iade adresinin yazılı olduğu büyük bir zarf var. Gözden kaçırdığım bir şey olmalı.

Tırnağımı kapağın altına sıkıştıramadan, elimden sökülüp alınıyor.

Killian tarafından.

Cebinden Dimitri'nin o adamın lastiklerini kesmek için kullandığı bıçağı çıkarmadan önce ön yüzünü okur. Zarfı kolayca yırttı.

"Hey," diye itiraz ediyorum. "Bu benim için!"

Hiç de rahatsız olmuş görünmüyor. "Sözleşme aksini söylüyor."

"Brownstone'a gönderilen postalar için," diye ısırıyorum, onun titremesini izlerken

"Gönderilen postalar için değil-" Sözlerim

boğazımda düğümleniyor.

Bir çift mor dantel külot.

Killian'ın yüzü karanlık ve tehlikeli bir ifadeye bürünür. "Bu da kimden geldi?" Külotu yumrukluyor. Yenidirler ve Killian henüz bilmese de kullanılmamışlardır. Yine de onları tanır ve tanıyacaktır da. Lordların bana aldığı setin bir parçası. "Bunlar senin."

Tüm dünyam etrafımda paramparça oluyor. Bu bir mesaj. Beni buldu. Nerede olduğumu ve Lordları biliyor. Zihnim Saul Cartwright'a ve Tristian'ın kulağına fısıldadığı şeye geri dönüyor. Saul biliyor. Ve şimdi Ted de biliyor.

"Öyleler." Yalan söylemenin bir anlamı yok. Bunun cezasının daha kötü olacağını zaten biliyorum. "Birinin onları nasıl aldığı ya da neden bana gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Yüzü ürkütücü bir şekilde boş, zarfı karıştırıyor ve bir kart çıkarıyor. Küçük, kalın, kabartmalı bir kâğıda basılmış. Tıpkı külotu tanıdığım gibi kartı da tanıyorum, çünkü bu, Brownstone'daki o ilk sabah bana verilen talimatlarla aynı kâğıt. Ön yüzünde ne yazdığını görmesem de sağ alt köşesinde 'LDZ' harflerinin basılı olduğunu biliyorum. Arkasına bir şeyler karalıyor ve kağıdı ters çevirip görmem için bana doğru tutuyor.

Sen Benimsin, Fahişe

Yüzü daha da kararıyor. "Dernekten biriyle yatıyorsun, değil mi? Alt sınıflardan biri mi? Bizi devirmeye çalışan biri mi?"

"Ne? Hayır." Karta uzanmaya çalışıyorum ama şiddetle geri çekiyor. "Başka kimseyle yat*mıyorum*. *Kimseyle* yatmıyorum! Bunu en iyi sen biliyorsun. Kızlık zarımı kontrol ettin!"

"Birileri size daha iyi bir teklifle geldi, değil mi? Bize ihanet etmen için sana ne veriyorlar?" Dişleri gıcırdıyor. "Bir şeyler sakladığını biliyordum. O gün kapımıza gelmenizin ardında başka bir şey olduğunu biliyordum. Bizi aptal mı sanıyorsun?"

Ona gerçeği söyleyebilirim. Ted'den kaçtığımı. Bana bunu gönderen asıl kişiden. Son iki yıldır hayatımı mahvetmeye çalışan kişiden. Bir *katilden*. Ama kafamda bile bu abartılı, fantastik bir yalan gibi geliyor. Hayır. Onu sakinleştirmeli, birinin benimle, bizimle uğraştığına ikna etmeliyim.

"Killian, bak," diye başlıyorum, anlaması için gözlerimle ona yalvarıyorum. "Biri benimle uğraşıyor. Bana mesajlar gönderiyor, beni izliyor. Bu sadece başka bir şey-"

Sözümü kesti ve tükürdü: "Tıpkı annen gibi servet avcısı, fırsatçı bir fahişe olman için bir neden daha!" Öfkeyle arkamı dönüyorum, ama beni yakalamak için uzanıyor ve elini tekrar boğazıma doluyor. "İnkâr etme lan!" diye haykırırken gözleri büyüyor ve çılgına dönüyor. Bunun olacağını hep biliyordum. Çok tatlı, masum bir kurbanmışsın gibi davranıyorsun ama ben gerçeği biliyorum. O amcığı en yüksek teklifi verene vermek için kendi ayaklarının üzerinde bile tepinirsin. Benim olanı vermek için!"

"Asla senin olmayacak!" Patladım. Göğsüm farklı bir ateşle doluyor ve bileğine yapışıp tırnaklarımın deride çukurlar açmasına izin veriyorum. "Onu başkasına veririm. Paraya bile ihtiyaçları yok. Gözümü kırpmadan yaparım! Seni becermektense ölmeyi tercih ederim. Sende iyi olan hiçbir şey yok, Killian. Ne zaman seninle olsam, kıyaslandığında herkes daha iyi görünüyor. *Herhangi biri.*"

Ben konuştukça daha da apoplektikleşiyor, şakağındaki damar hızlı bir tempoyla zonkluyor. Parmakları boğazımı sıkıyor ama eli titriyor. Kendini tutuyor.

Zar zor.

"Yapacağın şey şu," diyor, sesi alçak ve uyarı dolu. "Aşağı inecek ve kamyonete bineceksin. Sürtük annenle konuşmayacaksın. Babamın yüzüne bile *bakmayacaksın.* Ortadan kaybolacaksın." Bununla birlikte beni itti ve tökezleyerek geri dönmeme neden oldu.

Kendimi toparladığım anda kapıdan fırlıyorum.

Kamyonu iğrenç bir gürültüyle çalıştırırken öfkeden kuduruyor. Olacaklardan korkmalıyım, ama mesele şu ki?

Çoğunlukla hepsiyle işim bitti.

Ted'den bıktım, her zaman peşimde. Tristian'ın oyunlarından ve Dimitri'nin sinsi sözlerinden bıktım. Sanki tüm bu sefil varoluşun ana katalizörü kendisi değilmiş gibi büyük ve mutlu bir aileymişiz gibi davranmaya çalışan Daniel'dan bıktım. Ve sadece almak ve incitmek isteyen Killian'la da işim bitti.

Bara vardığımızda, kafamın karışmasına bile tahammülüm yoktu. Sadece hepsine nasıl karşılık vereceğimi, en küçük bir kontrol kırıntısını bile kendime nasıl geri alacağımı düşünüyorum.

Killian kapıyı açıp dışarı fırlarken bana tek kelime etmiyor. O kadar sert çarpıyor ki kamyon sarsılıyor ama ben irkilmiyorum bile. Kapılara doğru ilerleyip öfkeyle çekerek açmasını ve içeride kaybolmasını izliyorum.

Yirmi dakika sonra, bunun hızlı bir ziyaret olmadığı anlaşılıyor.

Kamyondan inip onu içeri kadar takip ediyorum. Burası daha karanlık ve saat daha akşamın yedisi olmasına rağmen şimdiden tıklım tıklım dolu. Buna rağmen, ben

Barda bir taburede dimdik otururken onu hemen fark ediyorsunuz. Bir eliyle uzun bir bardak kehribar rengi sıvıyı arkaya atıyor, diğer eliyle de telefonunda bir şeyler yapıyor. Tüm aurası 'uzak durun' diye bağırıyor ve görünüşe göre herkes buna kulak veriyor.

Ona doğru yürüdüğümde bana bir bakış bile atmıyor. Yutkunuyor ve bardağını bara vurarak, "Buraya gelebileceğini söyledim mi?" diye alay ediyor.

"Tuvaleti kullanmam gerekiyor," diye tersliyorum. "Yoksa değerli penis örtmecene işememi mi istiyorsun?"

"Git," diye bağırıyor. "Beni rahat bırak."

"Memnuniyetle!" Dönüyorum, tuvaleti buluyorum ve oraya doğru ilerliyorum.

İçerisi daha sessiz ve ben bir lavabo seçip suyu sonuna kadar açıyorum. Su sıcak yüzüme ferahlatıcı bir serinlik veriyor ve beni şok ederek gerçeğe döndürüyor. Ellerimi lavaboya dayayıp onu düşünüyorum, dışarıda bir şekilde terk edilmiş gibi içiyor. Bekâretimi onun alacağı ile ilgili tüm o şeyler de neyin nesiydi? Ne zamandan beri?

Peki bunun asla ama *asla olmamasını* nasıl sağlayabilirim?

Tam o sırada biri kabinden çıkıyor ve hissettiğimden daha derli toplu görünmeye çalışarak kaskatı kesiliyorum. Aynaya bakıyorum ve kim olduğunu anladığımda donup kalıyorum.

"Ah," diyorum kirpiklerimdeki suyu kırpıştırarak. "Merhaba."

Kontes bana küçük bir sırıtışla bakıyor. "Merhaba. Story'ydi, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, sen de... sana Sutton diyebilir miyim? Yoksa bu da azar işiteceğim başka bir şey mi?"

Gülüyor ve yanımdaki lavaboya yaklaşıyor. "Sutton sadece biz olduğumuzda iyi." Dolgun dudakları, zarif duruşu ve pürüzsüz, koyu teniyle benden çok daha güzel. Ama gözleri de sıcak ve nazik. "Seninkiler orada mı? Kontlar bilardo salonunda. Başka bir tokat kavgasına girmemeleri için dikkatlerini dağıtmamız gerekebilir."

Sıkıca gülümsüyorum. "Sadece bir tanesi. O da barda. Ve bu gece kavga etmek istediği tek kişi benim."

"Ahh, o gecelerden biri. Hangisi?" diye soruyor, çantasını tezgâhın üzerine bırakarak. "Hayır, bekle. Dur tahmin edeyim. Killian Payne."

Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Ah kızım," diyerek çantasının fermuarını açtı, "FU'da öfke nöbetleri dillere destan. Bu çocuk işlerin istediği gibi gitmemesini kaldıramıyor." Parlak gümüş rengi bir dudak parlatıcısı çıkarıyor. "Konuşabildiğimden değil. Kontlardan biri geçen gün o kadar sinirlendi ki duvardaki düz ekranı yırttı." Gözlerini deviriyor. "Sanki çocuk gibiler."

Başımı salladım. "Aşırı büyümüş bebekler."

Aynaya doğru eğiliyor ve neredeyse var olmayan küçük bir lekeyi değerlendiriyor. "Ee, ne oldu? Başka bir erkeğe mi baktın? Çok mu baştan çıkarıcı bir şekilde eğildin? Barmenle mi konuştun?" Bunların hiçbiri değil ama Sutton durumumu beklediğimden daha iyi anlamış görünüyor. Omuz silkiyor. "Charlene'in arkadaşıyım. Ne yapacağımı bilirim."

Alt dudağına parlatıcı sürmesini izliyorum. "Bunu sana Charlene mi söyledi? Bayanların sözleşmelerini kimseyle paylaşmamaları gerekiyor. Siktir, seninle konuşmamam bile gerekiyor."

"Kızım, bizi hizada tutmak için böyle olmasını istiyorlar ama kadınlar konuşur. Biz hep konuştuk. Her zaman da konuşacağız." Parlatıcının kapağını geri kapatıyor. "Yoksa başka nasıl hayatta kalabilirdik ki?"

Bu konuda haklı. Dönüyorum ve tezgâha yaslanıyorum. "Boğuluyormuşum gibi hissettiğim zamanlar oluyor. Sanki yaptığım hiçbir şey doğru değilmiş ve her şey benim hatammış gibi. Özellikle de Killian konusunda. Her zaman çok öfkeli. Bunu nasıl düzeltebileceğime dair hiçbir fikrim yok."

Sutton bana bakıp sırıtıyor. "Hiçbir fikrin yok mu?"

"Şey," elbisemin önünü düzeltiyorum. "Bu kıyafeti onun için giydim. Sanırım hoşuna gitti. Ve bu gece onunla bir kez bile tartışmadım. O ana kadar her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum-"

Kaşı kalkıyor. "Neye kadar?"

"Hiçbir şey." Nefes veriyorum. "Yaptığım hiçbir şey onu mutlu etmiyor. Hiç mutlu etmedi." Belki de en kötüsü, içimde hep bunu isteyen küçük, derin bir parçanın olması. Bunca yıl sonra bile, o aptal, beceriksiz, üzgün ergen hala içimde yaşıyor ve yan odadaki yakışıklı çocuğun benden *hoşlanmasını* diliyor.

"Story, tatlım," diyor çantasının fermuarını kapatıp elini koluma koyarak, "tüm erkeklerin istediği bir şey vardır, özellikle de Killian gibi erkeklerin: onu anlamsızca becermen. Sahip olduğun her deliğe sikini sokup çıkarmasına izin vermen. Bu pisliklerin tek istediği kadınlarına sahip olmak. Git onu al, buraya getir ve bu tezgahın üzerinde seni sikip atmasına izin ver. Beynini öyle güzel bir orgazmla sislendir ki neden bu kadar kızdığını hatırlayamasın. Peki ya bonus?" Göz kırpıyor. "Sen de boşalacaksın. Kazan-kazan."

Çok kolay söylüyor. Sanki dünyadaki en kolay şeymiş gibi. Bacaklarını aç ve seni anlamsızca becermesine izin ver. Ve o haklı. Kolay olmalı ama bu adamlarla, geçmişimizle, Ted'le, Daniel'la ve karşılaştığım diğer tüm erkeklerle olan ilişkimin katmanları var. Sahip olduğum tek güç bu. Tek kozum. Bundan vazgeçmeye hazır mıyım?

"Ben bakireyim," diye geveliyorum, sırrın ağırlığı üzerimde. Eksiklik. Killian'ın neden bu kadar sinirli ve öfkeli olduğunu. "Bu yüzden beni leydi olarak seçtiler. Bakireyim ve beni böyle seviyorlar."

Sutton'ın dudakları küçük bir daire şeklini alıyor ve gözleri normalin iki katı büyüyor. "Vay anasını. Sen ciddi misin?"

"Evet." Arkamı dönüp bir kağıt havluya uzandım. Sadece ellerimle bir şeyler yapmak için. "Acınası, biliyorum."

"Hayır," diyor, biraz fazla hızlı bir şekilde. "Acınası değil. Dürüst olmak gerekirse, *çok* mantıklı. Geri kalanımızda olmayan tek şey sende var." Gülüyor ve ben de yüzüne bakıyorum. Kesinlikle eğlenmiş görünüyor. "Bu kadar gergin olmasına şaşmamalı."

"Evet. Gördün mü? Sana söyledim, öyle ya da böyle hepsi benim hatam."

"Hayır bebeğim, bu senin hatan değil. Bu...şey," dudakları küçük bir sırıtışla kıvrıldı, "bu iyi bir şey. Gerçekten, gerçekten iyi."

"Bilmiyorum," diyorum ona. "Sanki bir tür ödülmüş gibi buna takmış durumdalar. Bazen sadece yapmak ve bitirmek istiyorum. Üzerimdeki baskıyı atmak ve beni bacaklarımın arasındaki kızlık zarından daha çok önemseyen bir erkek bulmak istiyorum."

"Hayır, öyle düşünme," diyor Sutton hemen. "Bu seni güçlü kılıyor. Ne olursa olsun seni koruyacaklardır. Ben mi? Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı."

Bir yumruk gürültüyle kapıya çarpıyor ve ikimiz de sıçrıyoruz. "Kontes! Hâlâ içeride misiniz?" diye bağırıyor bir erkek sesi.

"Geliyorum Kontum!" diye sesleniyor, sonra dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Sanırım çok uzun sürdü."

"Git," dedim. "Ve teşekkürler. Seninle konuşmak gerçekten yardımcı oldu."

Çantasını omzuna asıyor. "Biz asilzadeler birbirimize destek olmalıyız, anlıyor musun?"

Gülümsüyorum. "Evet, gerçekten öyle."

Koridora doğru adım atıyor ve ben de Killian'ın izleme ihtimaline karşı onu takip etmeden önce birkaç dakika bekliyorum. Sutton'a bunları anlatmamalıydım, ama gizlilik kuralı? Bu sadece daha fazla manipülasyon ve saçmalık. Beni kontrol etmenin başka bir yolu. Yani, tuvalette kız kıza konuşmaktan daha kötü ne olabilir ki?

22

TRISTIAN

"BU ADAMLA İLGİLİ BİR ŞEYLERE İHTİYACIMIZ VAR," diyorum, ismi yüksek sesle okuyarak, "Rufus Hammond."

Rath'ın parmağı defterin üzerinde gezinerek bir bağlantı bulmaya çalışıyor. "Nick bize buradan yola çıkmamız için hiçbir şey vermiyor."

Homurdanıyorum. "Çirkin Nick mi,

yoksa Güzel Nick mi?" Rath alaycı

bir şekilde mırıldandı, "Evet."

Haksız da sayılmaz. Gruplar arasındaki çizgide yürümek kırılgan bir şeydir. Bazen biz Nickler için bir şeyler yapmak zorundayız, bazen de Nickler bizim için bir şeyler yapmak zorunda. Bu tam bir uyum meselesi, bu da Güney Yakası'nda çalışarak geçirilen bir yazın ardından okula dönmeyi zorlaştırıyor. Bu, tekrar ritmine girmemiz gereken bir denge ve zaman alıyor.

İçimi çekerek, "Belki de Bayan Crane'e sormalıyız." dedim. Dersleriniz ve kardeşlik görevleriniz varken insanlar hakkında bilgi edinmek daha zordur. Güney Yakası muhbirleri kampüse elini kolunu sallayarak gelmiyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Bugün onun evlilik yıldönümü.

Bir şey kazmak istemeyecektir. Burada olmasına bile şaşırdım."

"Ona bu konuda hiç yaklaşamayacaksak, yaşayan, nefes alan, küfür eden bir Güney Yakası pisliği veritabanına sahip olmanın ne yararı var?" Dosyayı bir kenara fırlatıp parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Siz ikiniz onun üzerine titriyorsunuz."

"Ve sen ona yaşayan, nefes alan, küfür eden bir Güney Yakası sikikliği veritabanı gibi davranıyorsun." Bana sert bir bakış attı. "Delores Crane bundan daha fazlası. O, tüm bu çarpık kurumun lanet olası bir kanıtı. O bir *simge*."

"O bir kalıntı," diye düzeltiyorum, ona eski yöntemler ve Crane gibi yandaşların bilgi çağında asla hayatta kalamayacakları hakkında bir tirat atmaya hazırdım.

Ve sonra Killer içeri dalıyor.

Tek kelime etmese de öfkeli olduğu çok açık. Öykü arkasından girip hemen koşarak merdivenlerden odasına çıkarken öylece kaskatı ve hareketsiz duruyor.

Rath dizüstü bilgisayarı kapatır. "Şimdi ne olacak?"

Killian parmağıyla merdivenleri işaret ederek, "O lanet sürtük biriyle yatıyor," diye hırlıyor. Ve, oh, o da bu konuda gerçekten çok sinirli, şimdi volta atıyor.

"Asla olmaz," diye ısrar ediyorum, homurdanarak. "O kızı yirmi dört-yedi kilit altına aldık."

Rath da aynı fikirde, "Sürekli bizimle birlikte. Telefonunu takip ediyoruz. Ne zaman fırsat bulabilir ki?"

"Bilseydi bile yapmazdı," diyorum, bunu iliklerime kadar hissederek.

Killian durdu, bize ters ters baktı. "Beni dinliyor musunuz? Size söylüyorum, etrafta dolanıyor! O da LDZ'den biri. Ona postayla bir çift külot göndermişler, bununla birlikte."

Bana fırlattığı kartı yakalıyorum, okurken gözlerimi kısıyorum.

Sen benimsin, fahişe.

Sonra Rath alır ve alay eder. "Bunu *senin* göndermediğine emin misin?"

"Biri ona saldırıyor," diye yemin eden Killian notu geri aldı.

Düşünerek arkama yaslandım. "Underclassman?"

"Eve girişleri var," diye kabul ediyor. "Muhtemelen bizi atlatmaya çalışan birileri."

"Bu evde iki yılımız kaldı," diyorum. "Biz kazandık."

"Bu bizi durdurmadı." Eski Lordlara ve Leydi'lerine hiç saygımız yoktu. Gözümüzü Charlene'e diktik ve oyunu tersine çevirdik. Sorun şu ki, bu bir emsal teşkil ediyor. Ve eğer bu küçük sümüklü piçler bize ve Leydimize saldırabileceklerini düşünüyorlarsa...

"Bilmiyorum," diyorum düşünceli bir şekilde dizime vurarak. "Story'nin bunu yapacağını gerçekten düşünüyor musun? Yapar-"

"Sakın ona benzemediğini söylemeye cüret etme! O para düşkünü bir sürtük. Buraya taşındığında böyle bir risk olduğunu biliyorduk. Tek gereken daha iyi bir anlaşma yapmaktı ve itibarımız umurunda bile olmayacaktı."

Rath ayakta duruyor, yüzü bomboş, aramıza bakıyor. "Tamam, diyelim ki doğru.

Bunu nasıl halletmek istersiniz?"

Şüpheciliğinin altında, gözlerindeki endişeyi görüyorum. Ne düşündüğünü biliyorum; Killian'ın Story'yi sözleşmeyi ihlal ettiği için kovmak isteyeceğini. Bu geçerli. Orada başkalarıyla yatmak yasak gibi katı bir madde var ama bize bu şekilde ihanet etmiş olsa bile -ki etmedi- gitmesine hazır olduğumdan da emin değilim.

"Onu kovmuyoruz," diyorum, bu saçmalığı şimdi bastırarak. "Katılıyorum," diyor Killian.

Şaşkınlıkla baktım. "Öyle mi?"

"Bunu her kim yaptıysa, Lordlarla uğraştığında ne olacağını öğrenmeli." Çenesi sıkıştı. "Ya Tatlı Kiraz? Bu kontrattan kurtulmanın kolay bir yolu olmadığını öğrenecek."

Kahretsin. "Bu ne anlama geliyor?" Ona çok fazla gevşeklik gösterme konusunda endişeli bir şekilde soruyorum. Killian karşılaşmayı umduğum kadar sosyopata yakın biri. Planladığı şey her ne ise iyi olamaz.

"Bir toplantı düzenle. Tüm kardeşliği," diyor, soruma cevap vermeyerek. "Story'yi toplantı odasına getirin. Aptal sürtük muhtemelen biz konuşurken yukarıda toparlanıyordur. İlk içgüdüsünün kaçmak olduğunu biliyorsun."

Bunu biliyoruz.

Killian yola koyuluyor ve ben kolunu tutuyorum. "Ona ne yapacaksın?"

Gözlerimin içine bakıyor ve orada bulduğum şey hoşuma gitmiyor. "Onun ve bu kardeşliğin diğer tüm üyelerinin, Lordların en sevdiği oyuncakla oynamaya çalıştığınızda tam olarak ne olacağını bildiğinden emin olacağım."

Düğmeyi denemeden önce SADECE bir kez DÜDÜK ÇALIYORUM.

Kapı açıldı, ben de içeri girdim, Story'nin buraya gelirken yanında getirdiği hüzünlü, yırtık pırtık spor çantasını paketlediğini görmeyi bekliyordum. Katil haklıydı. O bir kaçak. Üç yıl önce buradan kaçmış, sonra yatılı okuldayken yine kaçmış, sonra geri döndüğünde yine kaçmış. İçgüdüleri söz konusu olduğunda, tamamen kaçar ve hiç savaşmaz.

Bu yüzden onu cumbalı pencerenin önünde durmuş sokağa bakarken gördüğümde haklı olduğumu anlıyorum.

Hala.

Bunu ondan duymalıyım.

Yaklaştığımda başını çevirmiyor. Oda giderek kararıyor - henüz lambaları açmamış - ama günbatımının yoğun ışıltısı onu bir sıcaklık dalgasıyla aydınlatıyor. Bu basit küçük elbiseyi giydiği için çok güzel.

Bunu onun için, Killian için seçtiğini sormadan biliyorum. "Hikaye."

Gözleri hareket etmiyor, uzaktaki hiçbir şeye sabitlenmemiş. "Şuna bak. Bana." O yapmayınca çenesine dokunup kendime doğru çekiyorum. O da

Sonunda bakışlarımla buluştu, orada gördüğüm tek şey öfke ve bitkinlik. "Bizimle dalga mı geçiyorsun?"

"Dinlemiyor," diye homurdanıyor, çenesi gergin. "O asla dinlemez."

"Var," diyorum, "soruya cevap ver" diye ısrar ediyorum.

Gözünü kırpmıyor, o iri gözleri tam içime bakıyor. "Bakmıyorum."

Story yalan söyler, ama bu konuda hiç iyi değildir. Killian onu tamamen yanlış anladı.

Aldatmak onun oyunu değil, asla da olamaz. Bunu inandırıcı kılacak çelikten yoksun. İçi yumuşak, elastik. Dikkatimi başka yöne çekebilir, belki bazı ayrıntıları atlayabilir ve bunda da iyi olabilir. Ama bu değil, dobra dobra yalan söylemek değil.

Bakışlarını benimkilere dikerek, "Bunu kimin gönderdiğini biliyor musun?" diye soruyorum. Gözlerini kaçırmaya çalışıyor ama ben çenesini geri çekiyorum. "Bana ikinci kez sordurtma."

Çenesini kaldırıyor.

"Evet." "Kim?"

Bakışlarını indiriyor, ama bu küstahlık değil. Korku. "Sana söyleyemem." Gözlerimle tekrar buluştuğunda yalvarıyor. "Bana yalan söyletme. Sadece sana söyleyemem."

"Neden olmasın?" Bastırarak soruyorum. Kızgın bir şekilde başını sallıyor ve ben de vites değiştiriyorum. "Kampüsten biri mi? Dernekten biri mi?"

"Hayır!" Bunu o kadar kesin bir otoriteyle söylüyor ki neredeyse aşağı inip Killian'ın kafasına bir tokat atmak istiyorum.

"Ve sen onu becermedin." O cevap vermeden önce, "Ya da onunla takılmadın, ya da-" diye açıklıyorum.

"Onunla hiç tanışmadım bile," diye ısrar ediyor.

Bu kadarıyla yetinip başımı eğiyorum ve ona bir selam veriyorum. "Sana inanmıyor."

Gözlerini deviriyor ve benimkilerle tekrar buluştuklarında dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyorlar. "Tabii ki bilmiyor. Eğer sadık olduğumu düşünseydi, benden nefret etmeyi bir an için bile olsa bırakması gerekirdi."

Onun numarasını aldığı kesin. "Evet, bazı sorunları var. Adil olduğunu söylemiyorum ama bu da bunun bir parçası." İç çekerek, "Şimdi seni cezalandıracak" diye eklediğimde sözlerimin ağırlığını anladığından emin oluyorum.

"Biliyorum."

Killer'ı yargılayacak durumda değilim. Genevieve'den sonra, bu sürtüklerden herhangi birine güvenmek için acelem yok gibi. Tek yaptıkları etrafta dolanmak. Buradaki her kız başkasının arkasından iş çeviriyor. Bu beni hasta ediyor.

Bu yüzden Story olmalı. Killian ne düşünürse düşünsün, bir şey onu burada tutuyor. Kaçmak için her türlü sebebi olmasına rağmen bu odaya girdiğimde bavullarını bulamamamın sebebi bu. Bu onun doğasında var ve o buna karşı çıkıyor. İnsanlar bunu boşuna yapmaz. Bu sadakatin en saf hali değil. Otantik ya da gerçek değil.

Ama lanet olsun. İşe yarayacak.

"Neden hâlâ yapmadın?" diye soruyor gözlerime bakarak. "Yeterince uzun süredir buradayım. Onu hemen şimdi alabilirsin. Günler önce de yapabilirdin."

Neden bahsettiğini çok iyi bildiğim için kaşımı kaldırıyorum. *Sik beni*. Bekareti. Burada çok dikkatli davranmalıyım. "Belki de senin hazır olmanı bekliyoruzdur. İlk seferin özel olmalı."

Hemen cevap verir, "Bu hiçbirinizin umurunda değil."

Evet, bu her zaman zor bir satış olacaktı. "İyi. Bakireler kötü yatar, Cherry. Ne yapacaklarını ya da nasıl yapacaklarını bilmezler. Biz sadece senin biraz tecrübe kazanmana izin veriyoruz."

Ağzı inceliyor ve buna inandığını biliyorum. Bu bizim için mükemmel bir marka. "Bazen, keşke-"

Onu öpmek için eğilip sözünü kestiğimde dudakları yumuşak ve teslimiyetçi. Ya onu konudan uzaklaştıracağım ya da bitiş çizgisine doğru sürükleyeceğim. Hepsi bu.

ihtiyaç duyulan kelimeler -açık, anlamsal bir talep- ve lanet olsun.

Oyunu hemen şimdi, burada kazanabilirim.

Ve bana saldırma şekline bakılırsa -bunun için başka bir kelime yok- belki de bunu yapmamı istiyor. İki avucunu omuzlarıma yerleştiriyor ve beni yatağa doğru itiyor. Bu sadece işe yarıyor çünkü ona izin veriyorum, bacaklarımın arkası yatağa çarptığında düşüyorum. Öpüşmeyi bile kesmeden kucağıma tırmanıyor ve kollarını boynuma doluyor.

Arkasına uzanıp kıçını kavrıyorum, sikimi içine aldığında inliyorum. Her şey çok açık. Sırtını bana yasladı. İnliyor. Dili ağzımı yalıyor. Kanıtlayacak bir şeyi olan, görevdeki bir kadın.

Ama hala sormadı.

Kalçalarından tutarak onu çeviriyorum ve yatağa yatırıyorum. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Ben ona baktıkça şaşkınlığı daha da artıyor. Bunu nasıl bağlayacağımı çok iyi biliyorum. Oh, evet. Story Austin nazik ve tatlı olmasını isterdi. Yanağına bir öpücük. Koluna yumuşak dokunuşlar. Boynunu okşamak. Tek gereken biraz yapay romantizm, ne kadar güzel olduğuna dair birkaç söz ve o da bunu isteyecektir. İlk seferinin özel olması hiçbirimizin umurunda değil. Ama o umursayacak.

Omurgası dik, omuzları gergin bir şekilde ayağa fırlamadan önce boynuna yumuşak, şefkatli öpücükler konduruyorum.

"Um," diye mırıldanıyor, elbisesinin askılarından birini omzuna geri çekiyor. "Biz..."

Orospu çocuğu. Çok yaklaştın.

"Evet," diye iç geçiriyorum, sikimin durmasını isteyerek. Zaten bunun için zamanımız yok. Ayağa kalkıp boğazımı temizliyorum, yumruğuma doğru hırlamaktan çok kendimi toparlıyormuşum gibi görünmesini umuyorum. "Killian seni aşağıda görmek istiyor, yani evet. Görüşmeliyiz."

"Cezamın ne olacağını biliyor musun?" diye soruyor, sesi titriyor, ya korkudan ya da az önce ne kadar kapalı olduğumuzdan.

"Hayır." Saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Ama güzel olmayacak.

Ya da kolay. Ve bu konuda Rath ya da benim yapabileceğimiz hiçbir şey yok, anladın mı?" Başını salladı ve yere baktı. "Anlıyorum."

Bir parmağımla çenesini kaldırıyorum. "Ne olursa olsun, artık bizim Leydimizsin ve bundan sonra da bizim Leydimiz olacaksın."

Bence gerçek bu, onu odadan çıkarırken. Emin olmadığım şey, Killian'ın onunla işi bittiğinde ne kadar kırılmış olacağı ve parçaları toplamanın mümkün olup olmayacağı.

23

HIKAYE

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Kırk tane olmalılar, muhtemelen daha fazla. Tristian'ın beni getirdiği oda bodrumda ama bodrum gibi görünmüyor. Penceresiz ama sıra sıra dizilmiş aplikler odayı ürkütücü de olsa sıcak bir ışıltıyla aydınlatıyor. Sıra sıra döşemeli sandalyelerle döşenmiş ve şu anda bir grup gürültülü adam tarafından işgal ediliyor. Arka tarafta, girdiğimiz yere yakın bir yerde bir düzine kadar adam ayakta duruyor ve birkaç boş sandalye kalmasına rağmen huzursuzca ayak ayak üstüne atıyorlar.

Tristian eğilip fısıldıyor, "Bunlar yemin edenler."

O gün mutfakta Bayan Crane'e kötü davranan adamla göz göze geliyorum, sonra da aynı geceki partideki iki serseriyle -Tucker ve Beckwith-. Hepsi de rahatsız edici bir şekilde sırıtıyor. Havadaki meraklı ve beklenti dolu hava, şu anda içimde kaynayan şeyle tam bir tezat oluşturuyor.

Tristian elini belime koymuş, beni arkadan odaya doğru yönlendiriyor ve tüm bu süre boyunca bana fısıldıyor. "Karşılık veremezsin. Eğer konuşursan,

daha da kötüleştirecek. Yapmak zorunda, anlıyor musun? Bu adamlara zayıf görünmemeli. Onu olduğundan daha fazla kışkırtmayın. Nasıl olduğunu bilirsin."

Küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum ama gözlerim şu anda önde metanetle bekleyen Dimitri'de. Bakışlarımı yakalayıp tutuyor ve bakışlarındaki boşluğun içimi ürpertmesine engel olamıyorum. Burada yaşarken bana ne kadar çok şey gösterdiğini ancak şimdi fark ediyorum. Eskiden tanıdığım çocuk - onun rahatsız edici, soğuk varlığı - bir noktada sessiz ve asık suratlı ama aynı zamanda keskin ve sinsi bir adama dönüştü.

Artık yüzündeki o ifade yok.

Killian'ın söylediklerine inanma ihtimalini düşündükçe kalbim sıkışıyor. Neden olması gerektiğinden tam olarak emin değilim.

Killian her şeyin merkezinde ve eğer bu kahverengi eve girdiğim ilk gün onun bir gangstere benzediğini düşündüysem, yanılmışım. İşte gangster *bu*. Bana bakmıyor bile, ama gözlerindeki daha önceki kötülüğün gittiğini, yerini sert ve kapalı bir şeyin aldığını söyleyebilirim.

Şimdiye kadar Killian'ın bu yeni halini liseden hatırladığım haliyle bağdaştırmak oldukça kolaydı. Tüm o dövmelere sahip olabilir ve daha geniş, biraz daha sert görünebilir, ama tamamen aynı şekilde davranıyor. Ancak şimdi yanılıyor olabilir miyim diye merak ediyorum, çünkü odaya başını sallamaktan başka bir şey yapmadan hükmediyor.

Başını salla.

Oda anında sessizleşir.

Bu Killian'ın güçlü bir versiyonu. Saygı uyandıran ve bunu sorgusuz sualsiz elde eden bir versiyon.

O daha ağzını açmadan, burada güçsüz olduğumun alarmını hissediyorum. Kısa bir süre için, Tristian'la birlikte üst kata çıkmam gerektiğini düşünüyorum. Şimdi her şey aptalca geliyor, beni o kadar nazikçe öptüğünde hissettiklerim, gösterdiği şefkatten göğsümün ağrıması. Artık ondan nefret etmiyor olabileceğime dair bir an - b i r anlık bir netlik- yaşadım. Düşündüm ki

üçünü de bildiğine şüphe olmayan Ted hakkında endişelenmiştim. *Onun* için.

Bunun farkına varmak şaşırtıcı ve kafa karıştırıcıydı, ben de tereddüt ettim. Tristian beni incitmiş, küçük düşürmüş ve hiçbir zaman suçu üstlenmemişti. O her zamanki gibi bencil, kendini beğenmiş bir canavardı. Birkaç nazik rahatlama anı -birkaç tatlı öpücük- bunu değiştirmeye yetmemeliydi. Ne kadar hazır *olmadığımı* açıkça ortaya koyan zayıf, korkutucu bir andı. Yalana düşmek, kalbimin aklımı dinlemeyi bırakacak kadar çok istediği bir şeye tutunmasına izin vermek çok kolay olurdu.

Yine de bekâretimi alsaydı, Killian'ın tüm bu nefreti paylaşabileceği iki kişi olabilirdi. Bu mu? Soğuk gözlerinin beni içine alma şekli? Çok yoğun, çok su katılmamış.

"İçinizden biri hain," diyor Killian, sonunda sessizliği bozarak. Işığın yanlardan yüzüne vurması, gözlerinin olması gereken yerde iki gölge havuzu oluşturuyor. Çenesi keskin ve gergin, tedirgin kalabalığa bakıyor. "Birileri Leydi'mize saldırmaya çalışıyor, ki bu talihsiz bir durum çünkü işe yaramayacak bile. Kıçının her santimini kilit altına aldık. Şimdi haftamızı hanginizin sadakatsiz, saygısız bir pislik olduğunu bulmakla geçirmek zorundayız. Bu zamanı Leydimizin tadını çıkarmak için harcasak daha iyi olur."

Ellerini arkasına bağlayarak odanın önünde volta atıyor ve sesini yansıtıyor. "Sanırım bazılarınız burada yenisiniz ve bir Lord'un huzurunda olmanın ne anlama geldiğini takdir etme fırsatınız olmadı. *Leydimiz,*" diye alay ediyor, gözlerini bana dikerek, "öyle de görünmüyor. Bu lanet odadaki herkesin bana ait olan şeylerden ellerini uzak tutma konusunda bir derse ihtiyacı var - o da dahil."

Duruyor ve yüzünü odaya dönmesine rağmen, "Buraya gel" dediğinde bana hitap ettiğini anlıyorum. Alçak ve tehlikeli kelimeler midemi bulandırıyor.

Yukarıda Tristian'la birlikte bu 'cezayı' Killian'ın benden istediği şekilde, korkmuş, titreyen ve zayıf bir şekilde karşılamayacağıma karar vermiştim. Çenemi kaldırdım ve yüz hatlarımı sert ve boş bir şekle sokarak ona doğru yürüdüm. Başka bir zaman olsa siner ya da kaçardım.

O günler geride kaldı.

Eğer Killian beni büzülmüş, incinmiş ve merhameti için yalvarırken görmek istiyorsa, o zaman tamamen hayal kırıklığına uğramak üzere.

Önünde durup beklerken daha büyük görünüyor, gözleri benimkilere kilitlendiğinde yüzü taşlaşıyor. Gereksiz bir düşünce ama bir an için Killian'ın ne zaman bu kadar sertleştiğini merak ediyorum. Bu kadar bencil ve güvensiz mi doğdu, yoksa onu bu hale getiren bir şey mi oldu? Canavarlar doğar mı, yoksa yaratılır mı?

Önemli değil. Bu onun bileceğim tek versiyonu ve iliklerime kadar işledi. Bu düşünce, sertçe fısıldanan beş kelimeyle pekişti.

"Dizlerinin üzerine çök."

Midem bulanıyor, gözlerim dehşet içinde kapanıyor. Sanırım bodruma girdiğim anda ne yapmayı planladığını anlamıştım. Belki külotu bulduğu anda bile. Killian böyle çalışır. En derin yarayı bulur ve ağzı açık, çirkin bir şey olana kadar açmaya çalışır. Ve bu onun her zaman bildiği bir yara. Ne de olsa yapılmasına yardım etti.

O bıçağı cebinden çıkarıp karnıma saplasa canımı daha az yakardı.

Bir hafta önce yalvarabilirdim. 'Lütfen' derdim ve onu ikna etmeye çalışırdım. Ağlar ve öfkelenirdim.

Şimdi onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Uzun bir sessizlik anı, arkamda sabırsız ve beklentili bir şekilde yer değiştiren adamların sesleri. Ne söylemek üzere olduğunu, bana ne yaptırmak üzere olduğunu bilip bilmediklerini merak ediyorum.

"Çıkar onu," diyor, sesi aldatıcı bir şekilde eşit. "Sertleştir."

Oda fısıltılara ve etkilenmiş kahkahalara boğulur, sanki nasıl bir şovun içinde olduklarını yeni fark etmişlerdir. Sanki hepsi bunun eğlenceli bir oyun olduğunu düşünüyor. Üçü burada gerçekten kabilelerini buldular.

Gözlerimi Killian'ın kasıklarına dikiyorum ama kollarımı harekete geçirmem biraz zaman alıyor. Robot gibi, gömleğinin eteklerini kaldırıp düğmelerini ve fermuarını ortaya çıkarıyorum. Teklif vermeden, Dimitri'yle onun sıcak ve rahat odasında geçirdiğim zamanları düşünüyorum. Burası soğuk, sert ve çok sessiz ve bu fermuarın inme sesi beklentiyle kanımı donduruyor.

Pantolonunu kalçalarının üstünden aşağı indirdiğimde çoktan yarı sertleşmiş, siki dışarı fırlamıştı. Arkamdaki adamların seslerini duymamaya çalışıyorum ama hoşlarına gidip gitmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Kendilerini tatmin edecekler mi? Bundan zevk alacaklar mı? Tristian? Dimitri?

Etrafını sardığımda elim sıcacık oluyor ve yumruğumu mekanik bir şekilde sıkıp çalıştırmam çok da çekici gelmiyor. Yine de sertleşmeye devam ediyor, elimde beklediğimden daha hızlı kalınlaşıyor.

Göğsümde siyah ve kırılabilir bir şey şişiyor, ama onu aşağı itiyorum, elimde nasıl göründüğünü izliyorum, horozunun ne kadar hızlı dolduğundan hastalıklı bir şekilde büyüleniyorum.

Sonra beklediğim sözler geldi. Arkamdaki adamların çoğunun muhtemelen duymayacağı kadar sessiz konuşuluyor ama tıslama yakıcı ve kesici.

"*Şimdi em onu.*"

Sanırım Tristian'ın bir şeyler söylediğini duyuyorum - havada süzülen, uzak bir fısıltı - ama arkamdaki kalabalıktan duyamıyorum. Gülüyorlar. Bazılarında gerginlik var, sanki şaşırmışlar ve nasıl karşılayacaklarından emin değiller. Bazıları da sevinçli ve alaycı geliyor.

Eğer utandığım bir şey varsa, o da onların kahkahalarının bana hissettirdikleridir: yalnızlık. Çöpmüşüm gibi. Sanki hiçbir şeyim, hiç kimseyim. Sadece bir oyuncağım. Olması gereken bir şey

kullanılmış ve atılmış. Yaşayan, nefes alan bir insan yerine bir can alıcı nokta.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp, avuçlarımı kalçalarımın üzerine koyarak elimden kaymasına izin veriyorum. Başımı kaldırıp bakışlarına karşılık verdiğimde Killian bana bakıyordu. Herhangi bir tartışma nafile olurdu. Gözlerindeki çeliği görmesem bile bunu biliyorum. Kaçabilirim ama asla işe yaramaz. Bunu şimdi anlıyorum. Hayatımın geri kalanında kaçmak istemiyorum. Sadece geriye dönüp baktığımda pişmanlık duyacak hiçbir şeyim olmadığını bilmek istiyorum.

"Bütün bunlar hakkında yanılıyorsun," diyorum ona. Bu bir savunma değil. Sadece çıplak bir gerçek. "Başka kimseyle bir şey yapmadım."

"Şimdi, Story," diye emrediyor, gözleri parlayarak.

Burun deliklerinin öfkeyle parlaması karşısında yılmadan sessizce itiraf ediyorum: "Aslında senden hoşlanıyordum. Başlangıçta, her şey daha iyiyken. Beni tekrar sevmeni istedim. Beni görmeni istedim. Belki yapabiliriz diye düşündüm..." Bu o kadar eski ve dayanıksız bir kavram ki, içeriğini zar zor kavrayabiliyorum. Ama önemli değil. Yüzünde aniden gevşemiş, kaşları çatılmış bir ifadeyle beni izliyor. "Bunu kendime hiç itiraf etmek istemedim, ama bana yaptığın onca şeyden sonra bile, sanırım hala oradaydı. Sadece birazcık, sahip olmak *çok* acı verse de asla kurtulamadığım bu kalıntı gibi." Umarım gülümsemem hissettirdiği kadar sulu ve acımasızdır. "Bu bir ceza olmayacak, Killian. Benim için yaptığın tek nazik şey olacak. Çünkü bundan sonra hiçbir parçam -vücudumdaki hiçbir lanet hücre- sana karşı tiksinti dışında bir şey hissetmeyecek." Şaşkın gözlerine bakıyorum ve ona kalbimin derinliklerinden "Teşekkür ederim" diyorum.

Öne doğru atıldım, ağzımı ona dayadım.

Oda arkamda skandal bir tezahürat patlatıyor, ama onları engelliyorum. Hiçbir şey Dimitri'yle olduğu gibi değil ve buna minnettarım. Onunla odasında geçirdiğim o anlar eski bir yanığın merhemi gibiydi.

Yine de Tristian'la olduğu gibi değildi. O zaman sadece acı, korku ve utanç vardı. Bunların hepsi şimdi de mevcut, ama aynı zamanda kararlılık ve sarsılmaz bir şey de var - başımın her yükselişinde ve düşüşünde içimde yaratılan bir şey. Bunu gerçekten anlamıyorum - henüz değil - ama zırh olabileceğini düşünüyorum.

Sanırım bu beni koruyabilir.

24

KILLIAN

...TEŞEKKÜR EDERIM...

Sözleri kafamın içinde sekip duruyor, ben de onları duymamazlıktan geliyorum ve onun sıcak, ıslak ağzının etrafımda yarattığı his dışında hiçbir şeye odaklanmıyorum. Odadaki tüm erkekler yerine onu izliyorum, saçının bir tutamının dudaklarına yapışmasını, gözleri kapalı çalışırken kirpiklerinin uçuşmasını. Hepsi aynı anda hem en iyisi hem de en kötüsü.

Bu en iyisi çünkü hayal ettiğimden bile daha iyi hissettiriyor. Aletimin o dudakların arasında kayboluşunu görmek, yıllarca kurduğum hayallerin doruk noktası. Ve lanet olsun, yaptığı işte gerçekten iyi. Her hareketi sert ve kopuk olsa bile, yine de mükemmel bir tempo, doğru miktarda emme, asla diş yok. Başını sallarken dili bana karşı çalışıyor. Yıllardır diğerleriyle geçirdiğim o geceyi düşünüyor, Tristian'ın bunu yapacak cesareti olduğu için onu kıskandığımı hissediyordum. Ne kadar iyi hissettirdiğini merak ediyorum. Keşke onun önünde ben olsaydım, ona boşalmamı sağlasaydım. Şimdi merak etmeme gerek yok ve bundan da öte, ondan daha iyi yaptığımı biliyorum - daha iyi beceriler,

Daha fazla azim, daha sert bir amaç. Tek yapmak istediğim onun saçlarını tutup başımı arkaya atmak ve bu zaferin tadını çıkarmakken taş gibi ve mesafeli kalmak bir savaş.

...Çünkü bundan sonra ...

Bu en kötüsü çünkü hiç de zafer gibi hissettirmiyor. Her şeyden çok yenilgi gibi hissettiriyor. Kafa iyi, ama sadece Rath'ın sikini yaladığı ve *bundan hoşlandığı için* yetenekleri var. Bundan hoşlanmıyor. Sıkılmış ve katı görünüyor, sanki sadece bu işi bitirmek istiyor gibi. Orada hiç sıcaklık yok. Arzu yok. Hiçbir şey yok. Ve tüm bu zaman boyunca tek düşünebildiğim benden hoşlandığı hakkında söyledikleri. Belki bir şeyler istemekle ilgili. Benimle. O zamanlar.

Kendime tekrar tekrar bunun muhtemelen bir yalan olduğunu ve önemli olmadığını söyleyebilirim. İtiraf hala içimde bir şeyleri yakalıyor - yıllar önce kovalamaktan vazgeçtiğimi sandığım bu hastalıklı tatmin duygusu.

Carter, birinci sınıfta üçümüzle birlikte üye olan bu sik kafalı Felsefe uzmanı, kaba bir şekilde, "Onu boğ, Payne!" diye bağırıyor ve diğerleri neşeli alaylarla bunun arkasında toplanıyor. Rath'a böyle şeyler söyleyemeyecek kadar yakındı ve Rath da bunu bildiğinden emin oluyordu. Carter'ın kafasına indirdiği tokadın sesi odada keskin bir çatırtıyla yankılanıyor.

"Biraz saygı göster," diye tersliyor.

...benim bir parçam yok...

Bunu planlamıyor olsam da -bu onlar için bir porno şovu değil- boğazının arkasına gelene kadar aşağı itiyor ve orada asılı kalıyor, kabaca nefes alıyor. Tüm bu hareket kinci ve küstahça, sanki lanet bir *meydan okumaymış* gibi.

O zaman kendime engel olamıyorum, parlak siyah saçlarından bir avuç almak için uzanırken bir inilti ısırıyorum. Onu geri çekmem gerekiyor ve çıkardığı ses -bu uzun, hırıltılı nefes- doğrudan taşaklarıma vuruyor.

...vücudumdaki hiçbir lanet hücre...

Herkesin beni izlemesine, sahaya adımımı attığım anda beni alkışlamasına alışkınım. Her zaman bir izleyici kitlesine sahip olmayı başarmışımdır. Ama kardeşlik

Story'yi izliyor ama arkadaşlarım izlemiyor. Onun ağzını sikerken Tristian ve Rath'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, saçlarını kavrayarak cezalandırıcı bir ritim tutturuyorum. Story birkaç gündür Rath'a sakso çekiyor olabilir ama ilk kez sert ve derin bir şekilde ağzına aldığını söyleyebilirim. Ağzını bu şekilde siken tek kişinin ben olduğumu bilmek midemi bulandırıyor. Ele geçirilmiş bir erkek gibi ona sarılıyorum, neden sarılmayayım ki? Artık onun başka hiçbir şeyinin benim olamayacağı çok açık. *Hiçbir şeyi*.

...her şeyi hissedecek...

İşte bu, tam burada. Ona dair sahip olabileceğim tek şey bu. Kırk beş erkeğin önünde loş bir bodrumda zorla oral seks.

Göğsüme bir kaya gibi çarptı.

Parmaklarımı saçlarında bir yumruk haline getirerek, aletimin tabanını tuttum ve hızlı ve sert bir şekilde çekerek onu çektim. Ağzını kapatmadan önce nefes nefese kaldı, ama kabaca "Ağzını aç" diye talep ediyorum.

Gözlerini karnıma dikiyor ve itaat ediyor.

...ama senden iğreniyorum...

Orgazm bana bir yumruk gibi çarpıyor, taşaklarımı sıkıca kavrıyor. Başını yukarı kaldırıyorum, uzanmış dilinin üzerine kalın boşalma şeritlerimi fırlatıyorum. Bu beni öylesine sersemletiyor ki, ona odaklanmakta zorlanıyorum - o kadar çaresiz olduğum bu fanteziye.

Gerçekler tam bir hayal kırıklığı.

Beni yutmasını izlemek bile istemiyorum. Nefesimi tutarak pantolonumu yukarı çekiyorum ve çenemi kapıya doğru itiyorum. "Git."

Şimdi bile kaçmıyor. Ayağa kalkıyor, o güzel şeftali rengi elbisesinin eteğini düzeltiyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve sessizce uzaklaşıyor.

Arkaya yakın oturan Tucker, ellerini ağzına götürerek "Bir para daha yatırın!" diye bağırıyor.

"Kapa o lanet çeneni," diye bağırıyor Tristian, gömleğinden kalın bir avuç kapmak için öne fırlayarak. "Ona bir kelime daha edersen o lanet olası dilini keserim."

Şok içinde o kadar uzun süre bakıyorum ki çıkışını kaçırıyorum. Tristian her zaman sakindir ve bunun için iyi bir nedeni vardır. Dış görünüşünü mükemmelleştirmesi yıllarını aldı. En ufak bir öfke anında kızaran bir cildi var ve bundan her zaman nefret etmiştir. Aslında yıllardır görmemiştim ama şimdi orada. Kıpkırmızı parlıyor.

Tucker savunmaya geçercesine ellerini kaldırır. "Özür dilerim, sadece titreşimi takip ediyordum."

İşler daha da kötüye gitmeden onları kovuyorum. Tristian ve Rath muhtemelen herkesin gerçekten gittiğinden emin olmak için onları takip ediyor. Eğer haklıysam -eğer içlerinden biri eve giriş izni kullanıyorsa- o zaman kimin girip çıktığı konusunda daha dikkatli olmamız gerekecek.

Oda boşaldığında, orada durup kendimi toparlamaya çalışıyorum. Sessizliğin içime işlemesine izin veriyorum, ama kalmıyor - kafamın içinde zıplayan, istenmeyen ama aralıksız sözleri ile değil. Göğsümdeki kaya hala ağır ve beni delirtiyor. Sadece bir şey bunu düzeltebilir.

Yukarı çıkıp kendime bir bardak viski doldurduğumda adamlar ortalıkta yoktu. Geri atıyorum ve yanmanın tadını çıkarıyorum, ama şimdi daha kötü. Şimdi eski yatak odamdaki o öpücüğü hatırlıyorum. Onun da beni nasıl öptüğünü, ellerinin beni nasıl kendine çektiğini hatırlıyorum. Tadı acıydı ama bir şekilde hala tatlıydı. Kalçamı okşayarak tatmin olduğunu biliyorum. Keskin, şaşkın çığlığını susturmak için elimi ağzına kapatmak zorunda kaldım. Ama ağzının içinde hapsolmuş çığlığı hâlâ duyabiliyordum. Yüzünün zevkten nasıl çöktüğünü, gözlerinin *nasıl* kapandığını hâlâ görebiliyordum.

Nasıl oldu da *bu* kadar yükseklerden *bu* hale geldim.

Oflayarak, adamları aramadan önce bir bardak daha atıyorum. Birinci katta değiller, o yüzden önce ikinci, sonra üçüncü kata bakıyorum. Story'nin odasının önünden geçerken, kapının arkasından bir şeyler duymaya çalışarak oyalanıyorum.

Hiçbir şey yok.

Yumruklarımı sıkarak merdivenlerden inip arka tarafa çıkıyorum ama bahçe ve jakuzi boş. Evin yan tarafına geçene kadar

Basketbol sahasının gölgesinde durmuş, iki soysuz gibi sigaralarını paylaşıyorlardı.

Tristian beni görür görmez başını sallıyor. "Şu anda yanımda olmak istemezsin, Katil."

Kollarımı uzatıyorum. "Söyleyecek bir şeyin mi var? Söyle."

"Bu çok fazlaydı, dostum." Rath öne çıkıp sigarayı Tristian'a uzatıyor. "Bize ne halt ettiğini söylememenin bir nedeni vardı. Hayır diyeceğimizi biliyordun."

"Burası lanet olası bir demokrasi değil," diye bağırıyorum, öfkenin göğsümde kabardığını hissederek. Bu iyi bir şey. O lanet olası kayanın ağırlığından daha iyi. "İkinizin de benden bir bok için izin istediğinizi hatırlamıyorum. Hak ettiğini buldu. Bizi aldatıyormuş!"

"Bunu bilemezsin!" Rath bir parmağını göğsümün ortasına sokarak tartışıyor. "Şüpheleniyorsun ama hiçbir şey bilmiyorsun. Ondan istediğimiz her şeyi yaptı. Tanrım, *bunu* bile yaptı! Eğer gerçeklere bakıp onun sadık olduğunu göremiyorsan, o zaman objektif düşünemeyecek kadar öfkeli birisin demektir."

"Haklı," diyor Tristian sigarayı bir kenara atarak. "Sorunların olduğunu biliyorum ama o kapıdan girdiğinden beri kontrolünü kaybediyorsun."

"Kavrayışım gayet iyi," diye homurdanıyorum.

"Saçmalık," diye karşı çıkıyor Tristian, bana hoşnutsuzlukla bakarak. "Sen sahte aile yemeğine giderken Güney Yakası'nın işlerini halletmemiz için bizi bırakman bir şey, ama Hanımefendimizi oraya götürüp ona bunu yapman? O sadece senin değil!"

"Her Allah'ın günü ikinizin onu kontrolsüz bırakmanıza izin veriyorum ama bir şey yaptığım anda kıçıma yapışıyorsunuz!" Parmaklarımla işaretleyerek, "Yemekleri kesemem, iz bırakamam, bana sakso çekmesini sağlayamam. Hastalanıyorum ve yoruluyorum-"

"Onu kırmayacağız," diyor Rath, o göğüs dürtüklemelerinden biriyle sözümü keserek. Bu herif bunu anlamak üzere. "İkimiz de onu öfkeyle düzeltmedik. Ama senin tek yaptığın bu. Sonrasında parçaları bile toplamıyorsun, bunu bize bırakıyorsun."

"O senin kum torban değil, Katil." Tristian parmaklarını saçlarında gezdirerek gözle görülür bir şekilde kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Bu berbat bir şey."

Kanımın kaynadığını hissederek bir kaşımı kaldırıyorum. "Oh, şimdi berbat oldu, değil mi?

Bunu senden duymak çok güzel."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bu da ne demek şimdi?" "Belki de o kadar uçmuşsundur ki göremiyorsundur, o yüzden izin ver heceleyeyim

senin için." Çenemi kaldırıp burnumun ucuyla ona bakıyorum ve öfkeleniyorum. "Kardeşlerimizin önünde ona sakso çektirmek üç yıl önce sorun ettiğin bir kavram değildi."

Yüzü buruşuyor, sesi alçalıyor. "Bu farklıydı." "Hayır,

değildi ve bunu sen de biliyorsun."

Evi işaret ediyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Onu orada kırk beş kişinin önünde küçük düşürdün!"

"Evet, ve o hala burada." Kafamın içinde durmamı söyleyen küçük bir ses olmasına rağmen omuz silkiyorum. Bunu kurtarmak için. Her zamanki gibi onu duyduğumda, ileri atılıyorum. "Ama onu o kadar kötü becerdin ki, kaçtı."

Gülüşü soğuk ve alaycı. "Hayır, yapmadım. Onu tanıdıkça gerçeği daha iyi anlıyorum. Ne kadar berbat olursa olsun, benim ve Rath'ın ona yaptıklarının üstesinden gelebilirdi." Bana doğru yaklaştı, göğsü kabarmıştı. "Sorun sensin, Katil. Kaçmasının sebebi sensin. Her gün onu kendinden uzaklaştırıyorsun, çünkü o kadar berbat durumdasın ki kendini sabote etmeden birine aşık bile olamıyorsun." Yüzümdeki öfkeli ifadeye soğuk bir sırıtışla karşılık veriyor. "İnkâr etme. Üçümüz de gerçeği biliyoruz. Ona sadece sahip olmak istemedin. Ona bağlandın. Ona aşık oldun ve bununla başa çıkamadın. Bu yüzden hayatındaki her erkeğin ondan bir parça

almasına izin verdin.

ve nedenini bilmek ister misin?" Daha da yaklaşarak, "Çünkü sen bir korkaksın." diye tıslıyor.

İtiş kakış onu anında yere düşürüyor, sırt üstü yığılıyor. Yerde uzun süre kalmıyor, ilk yumruğu atmak için ayağa fırlıyor. Tristian benden daha hızlı ama ben daha iriyim, daha güçlüyüm. Yumruğundan kaçamıyorum ama ona iki kat daha sert vurarak kafasını yana savuruyorum.

Bir tane daha sokamadan çeneme bir darbe alıyorum ve şakağım çatlıyor. Rath. *Bu orospu çocukları.*

Sırada ben varım, onu kolayca yere indiriyorum. Rath benden daha yavaş ama aynı zamanda kötü niyetli bir pislik. Dizi tam taşaklarıma denk geliyor ve bir anlığına görüşümde kıvılcımlar çakıyor.

Ama sonra Tristian geldi ve beni ondan uzaklaştırdı. Yan tarafına sert bir dirsek indiriyorum ama o hemen tepki vermeyip böbreğime bir diz gömüyor. Homurdanıyorum ve Rath kendini kaldıramadan onu tekmeliyorum. Hepsi çılgınca bir koşuşturma, sırf diğerine saldırmak için birini indiriyorum. Lanet olası sivrisinekler. Bu ikisinin hepsi bu.

Büyük bir güç patlamasıyla Tristian'ı üzerimden silkeledim ve
temel.

Ama onlar da öyle.

İkisi mahkemenin ışığı altında duruyorlar, zor nefes alıyorlar, bakışları hançer gibi keskin ve aniden her şeyden bıktım.

Tükürdüm, kanım kaldırıma sıçradı. "O bir yalancı ve fahişe ve siz ikinizi o kadar kandırmış ki bunun bir oyun olduğunu unutmuşsunuz. Hepsi bu, bir oyun!" Ne yapmam gerektiğini bildiğim için kollarımı iki yana açarak bir adım geri çekiliyorum. "Ama onu bu kadar çok istiyorsan, o zaman ona sahip olabilirsin."

25

HIKAYE

SEKIZ.

Dolabımda şu an giydiğime benzeyen o kadar çok elbise buluyorum ki. Şirin. Güzel. Tamamen masum.

Killian tarafından seçildi.

Onları yatağın üzerine serip bakıyorum ama bir şeyler doğru gitmiyor. Uzanıp üzerimdeki elbiseyi parmaklıyorum. Ön tarafı ıslaktı. Odama girdiğimde tuvalete kustum ve sonra on dakika boyunca dişlerimi fırçaladım. Kendimi daha temiz hissetmemi sağlamadı, ta ki bu lanet elbiseyi çıkarana kadar.

Elbiseyi yırtıp çıkarıyorum, iç çamaşırımdan başka bir şey giymeden orada duruyorum ve elbiseyi diğerlerinin yanına fırlatıyorum. Hepsini böyle dizilmiş görmek daha iyi hissettiriyor. Artık bunlara ihtiyacım yok, tabii hiç olmadıysa. Bugün onu memnun etmek için giyindiğim ilk ve son gündü.

Makası sadece başlamak için kullanıyorum, elbiselerden birinin eteğine bir çentik atıyorum. Ondan sonra, ellerimle kavrayıp çekiyorum, yırtana kadar

artık yapamıyorum. Bir tane yetmiyor, bu yüzden tekrar tekrar yapıyorum, ta ki ilk elbise üzgün, gevşek parçalardan oluşan bir yığın olana kadar.

Daha önce kulak misafiri olduğum şeyleri düşünerek elbiseler arasında metodik bir şekilde ilerliyorum. Basketbol sahası penceremin hemen dışında ve birazcık aralasam her şeyi duyabiliyorum. Özellikle bağırış çağırış ve kavga olduğunda duymak çok kolay.

Özellikle inatçı bir dikişe karşı homurdanıyorum, kollarım mücadeleden titriyor. Sonunda, boyun kısmına kadar yırtılırken tatmin edici bir ses çıkararak pes ediyor.

Tristian'ın sesi gelmeden önce kapı hafifçe çalınıyor. "Hikâye mi?" Kapı kolunu dener ama kilitli olmasa bile içeri giremez. Kapı kolu hareketsiz kalır. Bir anlık sessizlikten sonra, "Tamam. Kapıyı açmana gerek yok. Sadece bir şey söyle ki iyi olduğunu bilelim."

İyi mi?

Başka bir elbise alıyorum, yandan yırtıyorum. "Bir şey."

"Bir şeye... ihtiyacın var mı?" diye cevap vermeden önce bir sessizlik daha oluyor. Kelimeler kararsız ve yapmacık geliyor, sanki onları test ediyormuş gibi, belki de öyledir. Kız kardeşleri bir yana, endişe gibi konularda pek tecrübesi olmasa gerek.

Tam ona gitmesini söylemek üzereydim ki aklıma bir fikir geldi. Dişlerimi sıkarak, üzerimi örtmek için yataktaki battaniyemi yırtıyorum. Kapının önüne sıkıştırdığım masayı birkaç santim dışarı ittiğimde gürültüyle yere sürtünüyor - sadece kapıyı kırmaya yetecek kadar.

"Benim için yapabileceğin bir şey var," diye cevap veriyorum, aralıktan ona bakarak.

Tristian bana bakıyor, yarı şaşkın, yarı endişeli. Dudağı yarılmıştı. "Bunu yapacağını bilmiyorduk."

Bunu görmezden gelerek devam ediyorum, "Bana dar, transparan, kısa veya herhangi bir şekilde ücretli internet için pazarlanabilir olmayan bir şeyler giydirebilirsin.

porno."

Ona fırlattığım elbise parçalarını gözünü kırpmadan yakalıyor. Onlara bakıyor, pürüzlü, yıpranmış kumaşları inceliyor ve yavaşça, emin bir şekilde başını sallıyor. "Neler bulabileceğimize bakacağım."

Dönüp merdivenlere doğru yöneldiğinde Dimitri'nin de burada olduğunu fark ediyorum. Killian'ın kapalı kapısına yaslanmış, çenesine bir buz torbası tutuyor. Beni izlediğini görünce, bana çapkınca bir sırıtış fırlatıyor. "Diğer adamı görmelisin, bebeğim."

Gözlerimin kızardığını bilerek kendimi kapının pervazına yaslıyorum. Uzun süre ağlamama izin vermedim ve geçen seferki gibi değildi. Bunlar acı, bitkin gözyaşlarıydı - içimdeki bu sert şey her neyi dışarı atıyorsa onun kalıntıları. "Bütün *bunların* amacı," diyorum kapının önündeki masayı tekmeleyerek, "bundan kaçınmak."

Dudakları büzülür. "Sonunda bir anahtarı olduğunu anladın,

ha?" "Hepinizde olduğunu varsayıyorum."

Buz torbasını indiriyor ve büyük, kızgın bir çürük ortaya çıkıyor.

"Sadece o.

Yatak odalarına gizlice girmek pek bizim tarzımız değil."

Tristian o sırada kollarında bir tomar giysiyle geri döner. "Bunlar büyük olacak ama belki idare edebilirsin." Onları kapıdaki çatlaktan içeri sokuyor ve ben de tutup göğsüme bastırıyorum.

Küçük bir "Teşekkür ederim" mırıldanıyorum ve kenara çekilip gözden kayboluyorum. Battaniye yere düşüyor ve kıyafetleri açıyorum. Eşofman altı, bol bir atlet ve büyük boy kapüşonlu bir kazak. Tristian haklı, her şey çok büyük. Güzel bir değişiklik oldu.

"Aşağıya gelecek misin?" Tristian iç çekerek sorar. "Bizimle bir içki iç, rahatla."

Dimitri ekliyor, "Katil bu gece geri gelmeyecek."

Kazağımı başımdan geçirip ortama sarılıyorum, daha sıcak hissetmiyorum. "Nereden biliyorsun?"

Tristian homurdanıyor. "O kendi basınç azaltma işlemini yapıyor. Güven bana."

Kapıya yaklaşırken usulca merak ediyorum, "Bana bir şeyler mi yaptıracaksın?"

"Ne?" Tristian'ın sesi haksız yere gücenmiş gibi çıkıyor. "Tabii ki alınmadım."

Dimitri atlar. "Bak, biz aşağıda olacağız. Eğer yalnız kalıp dertleşmek istiyorsan, tamam. Eğer istemiyorsan, gel rahatla. Her iki durumda da kendini mesai dışında say." Tristian'a daha sessiz bir şekilde, "Hadi. Etrafta dolanmayı bırak, bırak kendi haline çalışsın."

Ayak sesleri birkaç dakika sonra merdivenlerden aşağıya doğru iniyor. Çatlaktan dışarı bakıyorum ve yalnız olduğumu görüyorum. Sönerek, iki rakip gücü uzlaştırmaya çalışıyorum. Tristian ve Dimitri belli ki Killian'ın bana yaptıklarından hoşnut değillerdi. Aslında sesleri bu konuda çok kızgın geliyordu. Ona sırtlarını döndüler.

-Çocukluklarından beri en iyi arkadaş oldukları biri. Aralarına hiçbir şeyin girebileceğini düşünmemiştim. Bunun bir anlamı var, değil mi?

Öte yandan, suçsuz da değiller. Kendi kötülüklerini defalarca ortaya döktüler.

Masayı odadan çıkabileceğim kadar uzağa taşımak biraz zamanımı alıyor. Masayı yakın bir yerde bırakıyorum, bir dahaki sefere içeri girdiğimde geri taşımayı planlıyorum. Çoğunlukla aptal gibi hissediyorum. Bir kilidin beni güvende tutacağını mı düşünüyorsun? Bu ne zaman yeterli oldu ki?

Merdivenlerden inip alçak seslerini takip ederek çalışma odasına gittiğimde ev sessiz. Burası çoğu zaman takıldıkları yer, ama röportaj ve parti dışında buraya pek girmedim. Burası kurtlar için bir in, beni bütün olarak yemeyi bekliyorlar.

Kollarımı yumruklarımın üzerinden çekiştirerek temkinli adımlarla odaya giriyorum.

Killian gitti. Bütün kavgayı duydum, o yüzden öfkeyle gittiğini biliyorum. Garajdan hızla çıkan kamyonetinin sesini bile duydum. Yine de bir parçam hala onun bir köşede pusuya yatmış olmasını bekliyor ve kalbim çılgınca bir tempoya giriyor, *herkesin* hala orada olma ihtimaliyle yarışıyor.

Burada. Kahkahalarını ve alaylarını hala hatırlayabiliyorum, tüm o soğuk, kalpsiz adamlar benim aşağılanmamı bir eğlence gibi izliyorlardı.

Neyse ki sadece Tristian ve Dimitri var. Birbirlerinin ayna görüntüleri, farklı kanepelere tünemişler, kalın görünümlü bir sehpanın karşısında alçak sesle konuşuyorlar, her birinin elinde bir bardak kahverengi sıvı var.

İçeri girdiğimde ikisi de duraksıyor, parmaklarımı büyük, yumuşak kazağın içine sokuyorum. Eşofman altı gibi kazağın üzerinde de 'Varsity Swim' yazıyor; eski lisemizden bir yadigâr.

Ayağa kalkan Tristian, akıcı bir şekilde bardakların ve likörün beklediği yere doğru ilerliyor. Bir bardak doldurup kendi bardağını tazeledikten sonra koltuğuna dönüyor ve benimkini masaya bırakıyor. "Yavaş ol," diyor bardağa başıyla işaret ederek.

İsteksizce, ikisinden de en uzaktaki kanepeye tüneyip uzuvlarımı kendime doğru yaklaştırıyorum. Burnuma götürüp şüpheyle kokladığımda içki güçlü ve keskin kokuyor. Bu evde taş gibi ayık olmaktan başka bir şey yapmak hata olur. Bunu biliyorum. Ama belki yardımı olur. Belki göğsümü yırtan bu kaotik fırtınayı dindirebilir.

Yine de Tristian'ın da aynı şeyi yapmadan önce kendi içkisinden bir yudum almasını bekliyorum. Anında, bardağın içindekilere bakarak yüzümü ekşitmeye başlıyorum.

"Bu buğday çiminden daha kötü."

Dimitri küçük bir kahkaha atıyor ama Tristian bana bakıyor. "Bu elli yıllık burbon. Çoğu insanın kirasından daha pahalı."

Yüzümü buruşturarak, "Kazıklandın." dedim.

Dimitri, "Bu sonradan edinilen bir tat," diyerek elindekini evirip çeviriyor.

Almak istediğim bir tat olduğundan emin değilim ama yanık göğsümü ısıtmaya başlıyor. Dışarıya doğru yayılıyor, içime rahatlatıcı bir ürperti yerleşiyor. Kısa bir an için kaslarımın gevşediğini hissediyorum. Bir kez daha baktıktan sonra burnumu sıkıp geri atıyorum ve hepsini tek seferde mideye indiriyorum.

Tristian, "Kolay dedim," diye takılıyor, sesi aynı anda hem sıkıntılı hem de hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. "Ucuzmuş gibi yıllanmış

burbon içtiğine inanamıyorum.

Tekila. Aman Tanrım."

Bardağı masanın üzerine koyuyorum ve ağızda kalan tattan ürperiyorum. "Bana her zaman en iğrenç şeyleri veriyorsun," diyorum Tristian'a.

Gözlerini deviriyor, çok daha narin bir yudum alıyor. "Eğer buğday çimlerini bu kadar hevesle içseydin, bir at kadar sağlıklı olurdun."

Ağzımı silkeleyip odaya bakıyorum. Loş ışıklı, keskin ve tatlı bir şey kokuyor. Doldurulmuş bir geyik kafası barın üzerinde belirgin bir şekilde asılı duruyor, kalın boynuzları iskelet parmakları gibi odanın üzerine uzanıyor. Doldurulmuş bir ayı kafası da var. Büyük bir dalgaların karaya attığı odun parçasının üzerine monte edilmiş bir tür balık. Şöminenin üzerinde büyük bir bronz LDZ kafatası duruyor, tıpkı benim bilekliğimdeki gibi. Köşede, çıplak, kırılgan görünümlü, damara benzeyen uzuvlarla dolu devasa bir vazo var. Havaya uzanıyor ve girişin üzerine bir ağ gibi yayılıyorlar.

Bu ev ölü şeylerle dolu.

"Katilin annesi hakkında bir şey biliyor musun?"

Tristian ona sert bir bakış atar, sesi uyarı doludur. "Rath." Dimitri bir elini kaldırır. "Sadece soruyorum. Ona hiçbir şey söylemeyeceğim."

Şimdi her şey biraz daha yumuşak ve sıcak, burbon kollarımı ağırlaştırıyor. "Onunla hiç tanışmadım," diye itiraf ediyorum, rahat sisin içinden geçip onunla yaşadığım zamanları düşünüyorum. "Onun hakkında pek konuşmazlardı. Bir resmini sakladığını biliyorum. Güzel bir kızdı sanırım."

"Hm." Dimitri bardağını bitirdi ve benim gibi masaya koydu. "Sanırım fark etmez. Katil haddini aştı."

Onu, Darla Payne'i merak ediyorum ama ikisinin bakışlarından bana hiçbir şey söylemeyecekleri anlaşılıyor. Killian'la kavga ediyor olabilirler ama onun sırlarını açıklayacak değiller. "Ne olacak?" Kazağımın paçası yukarı kalkıyor ve bilek bandım ortaya çıkıyor. Bir kabuk gibi koparıyorum, hassas deriyi ovmak için bir parmağımı altına sokuyorum.

Tristian'ın dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Hiçbir şey olmayacak.

Bir dakika içinde yatacağız, sonra uyanacağız ve derslere gideceğiz, tıpkı

her zaman yaparım."

Ona bakıp yalvarıyorum, "Bir gün kaçıramaz mıyım? Sadece bir gün?"

Başını sallarken aslında pişman görünüyor. "Her şey rutin kalmalı. Herkesin düşünmesine izin veremeyiz-"

"Bütün bu adamlar beni gördü," diye yakınıyorum, yumruklarımı karnıma bastırıyorum, hepsiyle yüzleşme ihtimalinden dolayı midem bulanıyor. Yine onların sözleri ve kahkahaları aklıma geliyor. İçki bile üzerime çöken utanç ve aşağılanma duygusunu dindirmeye yetmiyor. "Bazılarını derslerimden tanıyorum. Herkes tanıyacak." Gözlerim doluyor, ama onları göz kırparak hızla uzaklaştırıyorum.

"Öyle olmayacak." Tristian kanepeden aşağı kayıyor, dizime dokunmak için uzanıyor ama ben geri çekiliyorum. Elini bırakıyor, arkasına yaslanırken iç çekiyor. "Bunun gibi insanlar-" O da *benim gibi,* "-balık kokusu alırlar ve çılgına dönerler. Onlardan saklanmak sudaki kan gibidir. Yapılacak en iyi şey sizi rahatsız etmiyormuş gibi davranmaktır. Izzy ve Lizzy'ye de böyle söylememiş miydin?"

Gözyaşlarımı geri çekerek gözlerimi ona dikiyorum. "Bu uzaktan yakından aynı şey değil."

Dimitri söze giriyor, "Herkese bir uyarı göndereceğiz. Size göz ucuyla bile bakarlarsa neler olacağını bilsinler."

Tristian da aynı fikirde, "Pislikler ama aynı zamanda koyunlar. Biz ne dersek onu yaparlar."

Bu beni hiç de rahatlatmıyor. Eğer Tristian ve Dimitri'yi dinliyorlarsa, Killian'ı da dinleyeceklerdir. "Geri döndüğünde çok kızacak," diye fark ediyorum, burbonun sersemletici etkisinden panikle sıyrılıyorum. "Beni suçlayacak. Beni yine cezalandıracak. Odamın anahtarı onda ve bunu yapabilecek kadar güçlü-"

"Bu gece geri gelmeyecek."

"Nereden biliyorsun?" Kendimi histerinin eşiğinde hissederek Tristian'a sordum. Daha önce ne yapacağını bilmiyorlardı. Killian'ın ne yapacağı belli olmaz.

Tahmin edilemez.

Tristian beni izliyor, o buz mavisi gözleri benimkileri arıyor. "İstersen benim odamda uyuyabilirsin," diye teklif ediyor, sesi hem umutlu hem de kararsız çıkıyor. "Bizden biriyle birlikte olursan Killian bir şey yapmaya kalkışmaz."

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Bu basit bir duygu değil. Çamaşırhanedeki o gece her zaman aklımdan çıkmadı ama bu gece anılar çok taze ve çiğ geliyor. O soğuk mavi gözler şimdi bana farklı bakıyor olabilir -daha yumuşak, daha az kötü niyetli- ama beni onu içime almaya zorlarken beni tutan aynı gözler. Beni incitirken. Beni kullanırken.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkür ederim." Tristian şaşırmamış görünerek başını sallıyor. Gerçekten düşünmeye gerek duymadan ekliyorum, "Peki ya Dimitri'ninki?"

Tristian'ın ağzı kapanır. "Rath'ın mı?"

Başımı sallayarak Dimitri'ye bakıyorum. "Lütfen?"

Bana göz kırpıyor, ürkmüş görünüyor. "Benim odamda mı uyumak istiyorsun?" Başımı sallayınca Tristian'a şaşkın ve endişeli bir bakış attı. "Muhtemelen uyumadan önce biraz pratik yapacağım."

"Sorun değil," diye teminat verdim, bu istek karşısında utandım. "Seni çalarken dinlemek hoşuma gidiyor."

Tristian kaşlarını çatarak, "Benim de bir kanepem var. Senin için biraz müzik bile açabilirim."

Kollarımı göbeğime sarıp başımı eğiyorum. Yavaşça itiraf ediyorum, "Dimitri'yi istiyorum."

Uzun bir sessizlik anı var ve başımı kaldırsam gözleriyle bir tür konuşma yaptıklarını göreceğimi biliyorum. Belki de bunun bedelini ödeyeceğim -birini reddedip diğerini tercih ettiğim için. Şu anda umurumda değil gibi görünüyor.

Tristian uzun bir iç çekerek koltuktan kalkıyor. Sesi biraz fazla eşit -biraz fazla rahat-, "Pekâlâ. İkinizle de görüşeceğim.

Kahvaltıda." der ve odadan çıkar.

Bana dikkatle tarafsız bir bakış atan Dimitri'ye bakıyorum. "Kızgın mı?"

Bir omzunu kaldırır. "Belki. Yine de üstesinden gelemeyeceği bir şey değil. Biz-" Duraklıyor, koyu renk gözleri benimkileri tutarken kaşları birbirine dolanıyor. "Biz Killian gibi değiliz."

Değilsin, söylemiyorum. Dimitri beni asla onun için diz çökmeye zorlamadı. Duygusuz, düşüncesiz ve en az diğerleri kadar öfkeye eğilimli biri ve hiçbir konuda suçsuz değil. Ama bunu isteyip istemediğimi soran, umursayan tek kişi o.

Dimitri'nin hayatıma dahil olan en iyi adam olması hayatımın üzücü durumunun bir kanıtı.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, benim ve Killian'ın odasını geçiyorum, sonra da Tristian'ınkini. İçeri adımımı atar atmaz doğru seçimi yaptığımı anladım. Bu oda Killian beni kullanırken kafamda kaçtığım yer olmuştu. Yumuşak, rahat ışıklandırma. Her şeyin biraz dağınık olması. Müzik sesleri. Yatağının her zamanki görüntüsü, sıcak ve davetkâr.

Dimitri odanın ortasında duraksıyor ve ensesini kaşımak için elini uzatıyor. "Uh, sanırım... kanepede uyumamı ister misin?" Bunu iğrenç bulduğu bir soru gibi ifade ediyor.

Sanırım bu -onun rahatına ilişkin kararı bana devretmesi- tam da böyle bir şey. "Umurumda değil," diye itiraf ediyorum, ayak sürüyerek yatağa doğru ilerliyorum. "Sanırım senin yanında uyumak hoşuma gider." Bunu belli etmek zor, ama viski dilimi biraz gevşetmiş.

Görünüşe göre, Dimitri için de aynısını yapmış. "Bir öğretmenim vardı," dedi aniden, yüzü gölgelenmişti. "Üçüncü sınıfta. Bay Yelchin. Annem beni bu akademiye sokmak için aylarca uğraştı. Öğretmenlerin gerçekten kaymak gibi tipler olması gerekiyordu." Gözleri bulanıklaşıyor, sanki bir anının içinde kaybolmuş gibi. "Okuma sorunları yaşadığımda bana isimler takardı. Bana aptal olduğumu söylerdi. Cetvelle vururdu. Beni sınıfın önünde ayağa kaldırır ve utandırırdı.

kendim." Yumruklarını sıkıyor, çenesi geriliyor. "Hâlâ bazen beni etkilemesine izin veriyorum. Çok aptalca, değil mi?" Sanki onay arıyormuş gibi soruyor, ama gözlerinde tam tersini isteyen bir şey var - perişan, utanmış -.

Burada biraz tecrübem var. "Bunun yardımcı olabileceğiniz bir şey olduğunu sanmıyorum."

Sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallıyor. "Umarım..." duraksıyor, kaşlarını çatıyor. "Umarım bu gece öyle olmamıştır. Senin için."

Yutkunarak cevap veriyorum, "Ben de."

Bakışlarımız ikimizin de öyle olacağını bildiğimizi söylüyor.

Bir düğmenin kapanması gibi, omuzları gerilerek arkasını dönüyor. "Ben sarılmam amına koyayım."

Battaniyeleri geri çekiyorum. "Tamam."

"Ciddiyim," diyor, piyano sırasına otururken sesi sertleşiyor. "Lanet olası bir ahtapot gibi etrafımı sarma. Kendi alanıma ihtiyacım var."

Notalar odanın içinde yankılanıyor, ben daha kabul edemeden çarşafların arasından kayıyorum. Yatağı göründüğü kadar rahat ve ben de ona geniş bir alan bırakmaya dikkat ederek kenarına yerleşiyorum. Bunun gibi evler cereyanlı ve normalden daha serin, ama içgüdüsel olarak Tristian'ın kıyafetleriyle uyursam ter içinde uyanacağımı biliyorum. Uzun süren bir içsel mücadeleden sonra kapüşonlu kazağı ve pantolonu çıkarmaya isteksizce karar veriyorum, çıkardıktan sonra da battaniyenin içinden çıkarıyorum. Onları derli toplu bir şekilde yanımda yere seriyorum ve müzik dinlemek için kıvrılıyorum.

Beni anında uyutuyor.

~

HALA ATEŞLIYIM.

Derin, sersemletici bir uykudan uyandığımda saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama oda karanlık. Tüm lambalar kapalı, sadece bir lambanın yumuşak ışıltısı var.

bilgisayar ekranı odayı aydınlatıyor. Tek bir seğirme göğsümü panikle delirtmeye yetiyor.

Hareket edemiyorum.

Beni sıkıştıran şeye karşı kıpırdanıyorum, nefes alış verişlerim hızlanıyor, sonra bunun bir kol olduğunu fark ediyorum. Özellikle de Dimitri'nin kolu. Kafam karışmış bir halde ön kolunu kaplayan koyu renkli saçlara göz kırpıyorum. Hâlâ yatağın kenarındayım, uykuya daldığımda bulunduğum pozisyonun aynısındayım. Her zaman sert bir uykucu olmuşumdur, dönüp durmaya meyilli değilimdir, bu yüzden onun yerini almamam konusunda beni uyardığında endişelenmemiştim.

Ve şimdi burada, beni kollarıyla sarıyor, uyurken sabit, eşit nefesleri başımın üstünü gıdıklıyor.

Kıçımın kucaklayıcısı değil.

Bunu gerçekten umursamadığımı fark ediyorum. Aslında o kadar çok ki, ona doğru kıvrılıyorum, sadece karşılık olarak beni daha sıkı kavraması karşısında kısa süreli bir endişe hissediyorum, kolu çelik gibi hareketsiz görünüyor. Sarsıcı, neredeyse sinirli bir çekiştirme. Görünüşe göre uyanıkken olduğu kadar uykudayken de açgözlü ve sinirli.

Onun kokusuyla dolmuş, vücudunun sertliği ve sıcaklığıyla çevrelenmiş bir şekilde yeniden uykuya dalmam çok uzun sürmüyor.

Uzun zamandır ilk kez sabahları alarmım tarafından uyandırılmıyorum.

Uykunun sisinden yavaşça kalkıyorum, kalın bir bulutun içinden tırmanarak çıkar gibi. Kulağıma gelen hafif bir inilti bunu hem kolaylaştırıyor hem de zorlaştırıyor; sert ve ısrarcı bir şey ritmik bir şekilde arkama bastırıyor.

Endişe içinde kaskatı kesilmeyi bile akıl edemeden Dimitri'nin de tamamen uyanık olmadığını fark ediyorum. Hâlâ bana sarılmış durumda ve hareketleri yavaş ve koordinasyonsuz, tamamen içgüdüsel.

Bocaladığında, durgunlaştığında uyanık olduğunu anlıyorum.

Yumruğu karnıma doğru esniyor, boğazından sert bir ses çıkıyor. "*Ugh,*" diye mırıldanıyor, ardından gelen iç çekişte bir hayal kırıklığı var. "Özür dilerim. Sabah odunu." Bacaklarını gererek uzaklaşmaya çalışıyor ama ben uzanıp onu durdurmak için kolunu tutuyorum.

Duraksayarak bana doğru geri çekiliyor, sikinin müstehcen ve bariz hissi kıçımda hissediliyor.

Gömleğimin eteklerini parmaklıyor, sesi hala uykudan yumuşak, boynuma şaşkın, hevesli bir "Evet?" diye fısıldadığında. Oradaki tene nazik, belirsiz bir öpücük konduruyor ve bana doğru itiyor. "İstiyor musun?"

Yutkunarak, neyi kabul ettiğimi bilmesem de başımla onu onaylıyorum. Tek bildiğim *bunun* iyi *hissettirdiği;* utanç, acı ya da pişmanlığın olmadığı tek *zamanın* bu odada, onunla birlikte olmak olduğu. Seçtiğim birine dokunmak, biri *tarafından* dokunulmak istiyorum. Dün gecenin anısını lekeli ve çarpık olmayan bir şeyle yıkamak istiyorum.

Lanet olası bir an için bedenimi geri almak istiyorum.

Parmak uçlarının gömleğimin altına girip yukarı doğru çıkmasında yeni bir enerji var. Aptallığıma verin ama hareketleri o kadar yavaş ve şüpheli görünüyor ki içimi tuhaf bir güvenle dolduruyor.

Sanki ben istesem duracakmış gibi.

Eli göğsümü buluyor, parmak uçları avucunun içine alıp sıkmadan önce sıcak etin üzerinde geziniyor. "Siktir," diye nefes alıyor ve kalçalarını benimkilere doğru sürüyor. Başparmağı meme ucumu buluyor ve bacaklarımın arasına bir elektrik dalgası gönderiyor. "Böyle mi?" diye soruyor nefes nefese kaldığımda, boynumu gererek.

Beni sırtüstü yatırıp gömleğimi yukarı sıyırdığında kendimi kolayca bırakıyorum. Bana bakıp açıkta duran göğüslerimi incelediğinde gözleri hâlâ uykudan parlıyor. Elini üzerlerinde gezdiriyor, birini sıcak avucunun içine alıp başını eğerek emiyor.

Başım yastığa gömülüyor, bedenim bu hissin etkisiyle kıvranıyor. Ağzı ateş gibi yanıyor, dili sivri meme ucumda tembelce geziniyor. Sadece dudakları olduğunda bile, dudak halkaları yeni bir şekilde bana sürtünüyor ve sırtımın tepki olarak eğilmesine neden oluyor. Çıkardığım inilti onu harekete geçiriyor, avuç içi uyluğumu ovarken battaniyeleri çılgınca itiyor. Dizimin altından tutup bacağımı kalçasına geçiriyor, kalçamın beşiğine yerleşene kadar itip kakıyor, sertliğini külotumun pamuğuna bastırıyor.

Her şey biraz fazla hızlı, başladığı yavaş, uykulu havadan hızla uzaklaşıyor. Ama sikinin bana sürtünme şeklinden merkezime gelen keskin zonklamalar pek de umurumda değil. Şimdi çıplak olduğunu fark ettiğim omuzlarının sıcak tenini tırmalıyorum. Dimitri gömleksiz, üzerinde sadece bol bir boxer şort var. Sırtı ellerimin altında sıcacık, kasları içime girdikçe dalgalanıyor.

Öpüşü sabırsız ve talepkâr ama garip bir şekilde rahatlatıcı. Bana sürtünürken vücudunun sivri bir şekilde sarsılması, avuçlarının göğüslerimde huzursuzca gezinmesi, keskin, derin öpücükler, hepsi onun istekliliğinin kanıtı. İlk kez, nihayet herkesin sözlerini anlıyorum. Bayan Crane. Tristian.

Sonunda, bacaklarının arasındaki o şeyi kullanmayı öğrenebilirsin... Senin sorunun, cinsel çekiciliğini benimsememiş olman...

Burada bir güç var, Dimitri geri çekildiğinde yüzündeki sıkışık, sert ifadeyi görünce fark ediyorum. Gözleri bedenimi incelerken kaşlarının çatılışında bir zayıflık var. Ellerimi kaslı sırtında gezdirdiğimde, onlara doğru eğiliyor, dokunuşun peşine düşüyor, kalçalarıma doğru sallanırken ağzı aralanıyor.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" diye soruyor, nefesleri daha sert geliyor. "Aletimin nasıl hissettirdiğini seviyorsun."

Külotumun altına girmiyor, bariyeri yukarıda tutuyor. Daha ileri gitmemesi şaşırtıcı. Yapabilirdi ve büyük sır şu ki, muhtemelen

Onu. Ama buna ihtiyacım yok. Onun da yok. Bunu klitorisimi çılgına çeviren sertlikte hissedebiliyorum. Onun hareketlerinde hissedebiliyorum, sabırsız ve aç.

Başımı sallayarak dudaklarımı ıslattım ve kalçalarımı ona doğru ittim. "Evet."

Gözleri keskin bir memnuniyetle parlıyor. "Tanrım, seni becermek için sabırsızlanıyorum. Bahse girerim sikim için çok ıslanacaksın." Kalçalarımızın birlikte hareket edişini izlemek için başını eğiyor.

Hiç düşünmeden bakışlarını takip ediyorum ve gördüğüm şey karşısında karnım sıkışıyor. Aletinin başı boxer'ının kemerinden tamamen kurtulmuş, külotuma sürtünürken ucundan berrak bir sıvı damlası düşüyor. Sürtünme için çaresizce içine giriyorum.

İnleyerek ekliyor, "Kahretsin, bazen tek düşünebildiğim bu. Sikimi içine almak. Beni deli ediyor." Şimdi gevezelik ettiğini biliyorum, kalçalarımızı birbirine geçiren aynı akılsızlığın içinde kaybolmuş. "Seni domaltmak ve sertçe becermek istiyorum. Adımı haykırmanı istiyorum." Ağzını benimkine dayıyor, çenesi kenetlenirken öylece duruyor. "Söyle," diye talep ediyor, itiş gücü giderek artıyor ve biraz fazla sertleşiyor.

Parmak uçlarımı kürek kemiklerine geçirirken bir an için kovalamacanın içinde kayboluyorum. Karnımda oluşan bu elektrik topu patlamaya o kadar yakın ki dizlerim onun kalçalarına karşı titriyor. Aletinin baskısından başka bir şeyle beni yatağa sabitlemiş durumda.

"Söyle," diye homurdanıyor, kalçaları sallanıyor. "Lanet olası adımı söyle, Story."

Uçurumdan düşerken bir gelgit dalgası gibi çarpıyor bana. Gergin "Dimitri," deyişim, soluk soluğa kalmanın ve ciyaklamanın çarpık bir bileşimi, ama karşılık olarak sertçe homurdanmasına neden oluyor, sert aleti bana çarpıyor. İstila yok, sadece iki beden birlikte çalışıyor. Yer değiştiriyor, sürtünüyor, titriyor.

Kalçalarını benimkilere doğru tutuyor ve ben bunu hissedebiliyorum. Seğirmeyi. Kaslarının esnemesini. Patladığında karnımdaki sıcaklığı. Boynuma doğru hızlı ve nemli nefes alırken avucunun yanağıma değmesi orgazmı çok daha tatlı kılıyor. Minnettarlık gibi bir şey.

Evet.

Burada kesinlikle bir güç var.

DIMITRI DUŞ ALIRKEN AYRILIYORUM, hala... karşılaşmamızdan dolayı halsiz hissediyorum. İkinci katın sahanlığında Tristian'a rastladığımda o sersemlemiş halimden daha yeni kurtulmuştum.

Gözleri göğsüme kayıyor, kapüşonlu sweatshirt tekrar yerine oturuyor. Silinmeden önce yüz hatlarında sert ve memnun bir ifade beliriyor. "Günaydın," diyor elindeki çantaları tutarken. "Ben de tam siz ikiniz uyanık mısınız diye bakmaya geliyordum. Telefonunuz yanınızda mı bilmiyordum ve Rath alarmını kurmayı hep unutuyor." Dimitri'nin çenesi gibi Tristian'ın dudağı da gün ışığında daha kötü görünüyor; şişmiş ve kabuk bağlamış.

"Biz," diyorum, bir anda üzerime çöken ateş basmasına engel olamıyorum, "uyandık."

"Ah," diyor Tristian, gözlerini açıp kapayıncaya kadar farkına varıyor. Bana bir bakış attı. "Bu onu rahatsız etmem gereken bir şey mi, yoksa..."

Başımı sallıyorum, gözlerim açılıyor. "Hayır! Öyle

değil." Killian gibi değil.

"Anlıyorum," diye cevap veriyor, yüzü dikkatle boşluğa dönüyor. "Oraya girebilir miyiz?"

Başıyla kapıma işaret ediyor, açtığım aralıktan kolayca geçiyorum. Ancak Tristian genişti. İçeri girebilmesi için masayı biraz daha dışarı çekmem gerekiyor.

Bunu yaptığında, yatağımın üzerinde kalan elbise parçalarına bakıyor. "Sanırım güneş elbiseleriyle işimiz bitti." Onları kenara çekip yatağımın üzerindeki poşetleri onların yerine bırakıyor. "Sorun değil. Bazı şeyleri almak için erken çıktım."

Midem korkuyla doluyor. "Ne gibi?"

Beni şaşırtarak kot pantolonları yerleştirmeye başladı. Dar görünüyorlar ama dayanılmaz değiller. Sonra birkaç gömlek çıkardı. Yular, atlet ya da saçma bir şey değil. Sadece gömlek. Bir de hırka var. Bir kazak. Bol pijamalar. Bir çift rahat görünümlü ayakkabı.

Boynunu ovmak için uzanarak seçenekleri işaret ediyor. "Çok fazla değil ve yine de çoğu zaman belirli bir şekilde görünmeniz beklenecek, ama başka bir şeyiniz olmalı. Bazen." Bana sırıtarak dönüyor ve ekliyor: "Seni kıyafetlerimin içinde görmekten hoşlanmadığımdan değil, çünkü bu oldukça seksi Cherry."

Gömleklerden birini parmağımla gösterdim. "Tristian, bu..." *Güzel kelimesi* dilimin ucunda ama bunu hak ettiğinden pek emin değilim. *Bazen* içinde rahat ettiğim kıyafetleri giymeme izin vermek övünülecek bir şey olmamalı.

Yine de bitirmeme izin vermedi. "Oh, dahası da var." Başka bir çantaya uzanıyor, taze bir buket papatya çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Onlara şüpheyle bakıyorum, kafam karışıyor. "Çiçekler mi?"

Gülümsemesi katılaşıyor. "Sana aldığım kâğıttan olanı beğendiğini fark ettim, ben de gerçeğini deneyeyim dedim." Yavaşça elime alıyorum, buketi şüpheli bir şekilde koklarken plastik ambalajı kırışıyor. "Sana bunu da aldım," diye ekliyor, daha büyük olanın içinden daha küçük bir kâğıt torba çıkararak.

Açtığımda içinde kocaman bir vişneli çörek buluyorum. Hâlâ sıcak. Sıcak ve şekerle, işlenmiş koruyucularla ve nefret ettiği diğer şeylerle dolu.

Ona bakıyorum -yakışıklı yüzündeki o sert gülümsemeye- ve yavaşça "Tristian" diyorum.

Gülümsemesi düzleşir. "Bana kızgınsın. Anlıyorum. Sana bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğimi söyledim ama o bunu yaparken orada durmak zorunda kaldım." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken gözlerini kaçırıyor, tedirgin. "Hiçbir şey yapamadım. Birleşik bir cephe oluşturmalıyız. Aptalca bir kardeşlik evi saçmalığı ama önemli."

Çantayı ve çiçekleri yere bırakıp derin bir nefes aldım. "Killian'ın bana zarar vermesini engelleyeceğini düşünecek kadar saf değildim. Dimitri'yi de."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Bunu Rath'a karşı kullanıyor gibi görünmüyorsun."

"Ve bunu sana karşı kullanmıyorum." Bunun doğru olduğunu anladım. O kapıdan girdiğimden beri buradaki skoru biliyordum. Asla aksini düşünecek kadar aptal olmadım.

"O zaman neden onunla aranız bu kadar iyi, ama-" Anında donup kalıyor, yüz ifadesi sertleşiyor. "Çünkü ben de yaptım."

İnkâr etme zahmetine girmiyorum, uzanıp bir papatyanın yumuşak yaprakları üzerinde parmağımı gezdiriyorum. "Bir sürü anıyı geri getirdi." Killian'ın ona orada söylediklerine kafa yoruyorum.

"Kardeşlerimizin önünde ona sakso çektirmek üç yıl önce senin için sorun teşkil eden bir kavram değildi."

Yanılmamıştı.

Tristian uzun bir süre sessiz kalıyor, odamın ortasında sert bir şekilde duruyor. Yer değiştiriyor, yumruklarını ceplerine gömüyor. "Üzgün olduğumu söylememin bir faydası olur mu?" Alay ederek ekliyor, "Sanırım zararı olmaz."

Papatyaları bir kenara itiyorum ve bakışlarını toplayabildiğim kadar çelikle karşılıyorum. "Üzgün olduğunu söyleyebilirsin. Pişman olduğunu söyleyebilirsin. Benden af dileyebilirsin. Ne dersen de, yine de oldu."

Omuz silkiyor ve kesin bir ifadeyle şöyle diyor: "Pişmanlığa inanmıyorum. Ve affetmeye bundan daha da az inanıyorum. Ama yaptıklarımı kabullenmeye inanırım." Yaklaşıyor, o mavi gözleri beni sabitliyor. "Kötü bir yerdeydim. Yeni bir sayfa açtığımı ya da bundan zevk almadığımı söyleyerek seni kandırmayacağım. Seni bunun dışında hiç düşünmedim. Senin için nasıl bir şey olduğunu hiç merak etmedim. Sana ne kadar kötü hissettirdiğimi. Dürüst olmak gerekirse, umursamadım."

Beceriksizce homurdandım. "Ne, şimdi de sen mi yapıyorsun?"

"Şey... evet," diyor, sanki bu çok açık olmalıymış gibi. "Şu anda seninle ilgileniyorum. Seni böyle görmek istemiyorum."

"Ne gibi?" Yarı şaşkın ama yarı meraklı bir şekilde bastırıyorum.

Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Azalmış, sanırım. İncinmiş. Üzgün." Kibarca, sanırım, "Çünkü ben senin malınım."

"Bu da işin bir parçası," diye itiraf ediyor utanmadan. "Ama bir de diğer kısmı var. Henüz anladığımdan emin değilim ama bana bunu söyleten şeyin bu olduğunu biliyorum." Çeneme dokunuyor, yüzümü yukarı kaldırıyor, gözlerini gözlerime dikiyor. Sesi sessiz ama kararlı, yapaylıktan tamamen uzak. "Özür dilerim, Öykü."

Başıma nazik bir öpücük kondurmak için öne atılıyor ve gözlerimdeki şaşkın yaşları göremeden odadan çıkıp gidiyor.

26

RATH

Sabah duşumda güne doğru başlamamı sağlayacak hızlı bir ceviz bulunmayalı yıllar oldu. Bir kızın yanında uyanma fikrinden hep nefret etmişimdir. Sabah nefesini koklamaktan. Uyanmamı söylerken üzerimde olması. Onun sesinden rahatsız olmak.

Gerçek çok daha iyi.

Hızlı ve utanç verici derecede çocukça bir kuru sevişme *bu kadar* iyiyse, am için can atıyor olmalıyım. Yıllardır bir kıza böyle sürtünmemiştim. Başka zaman olsa, daha fazlası için zorlardım, belki de külotunu kenara çeker ve ana üsse doğru kayardım. Ama Killian hıyarlık yapıyor diye Oyunun kurallarının pencereden uçup gittiğini düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Duşun düğmesini çevirerek dışarı çıkıyorum ve kasıla kasıla odama giriyorum. Gittiğini biliyorum - gizlice çıktığını duymuştum - ama sorun değil. Muhtemelen bu gece yine benimle yatabilir. Görünüşe göre Tristian 'Story'nin yanında uyuyabileceği erkekler' sadakat kulübünde değil. Sadece bir üyesi var, o da benim.

Aşağı inmeden önce kardeşliğe bir grup mesajı gönderdim ve her üyeyi ve rehineyi, Leydimize tek bir bakışın ya da onun hakkında söylenecek tek bir sözün, tamamen uzaklaştırma olmasa bile ciddi bir cezayı gerektireceği konusunda uyardım.

Aşağıda ikisi çoktan kahvaltıya başlamıştı. Bana başıyla selam vermesi ve gayet normal görünmesi önemli değil. Tristian belli ki hâlâ Leydi'nin en sevdiği Lord olduğum için somurtuyor. Beni kandıramaz.

Story'ye bakıp da daha kırk dakika önce altımda uzanmış, sikime sürtünen ve onu deli gibi seven halini hatırlayıp çadır kurmamak çok zor. Yanağına bir öpücük kondurmak için sandalyesinin yanında duruyorum ve bu sırada bir parça vişneli Danish çalıyorum. "Kimin Danishes'i var?"

Tristian bana ters ters bakıyor. "Bende *bir tane* var ve bu onun için, senin için değil."

Kaşlarım alnıma doğru kalkıyor ama yerime oturuyorum ve ne kadar şaşırdığımı göstermekten kaçınıyorum. Tristian'ın birine şeker alması, onun için ikinci aşama sayılır. Benim oğlum oldukça kalın döşüyor. Dün gece gerçekten canı yanmış olmalı.

Öykü bu sabah dün geceye göre biraz daha iyi görünüyor. Hâlâ temkinli ve biraz avlanmış gibi görünse de gözleri artık kırmızı ve boş değil. Kulağının arkasında sarı bir çiçek var ve yanakları kızararak bana bakıyor. "Sanırım Bayan Crane size waffle yaptı."

Evet, öyle. Ben de Bayan Crane'in favorisiyim. Bu sabah Tristian'ı biraz rahat bırakmaya karar verdim. Bütün sürtükleri tavlayan biriyle yaşamak kolay olmasa gerek.

Telefonumu kontrol etmeye karar verdiğimde yukarıda bahsettiğim waffle'ların yarısına gelmiştim. Tristian'a "Biraz erken gitmemiz gerekebilir," diyorum. "Çocuklardan birkaçı grup mesajını henüz kontrol etmedi."

Story kardeşlikten bahsedince kaskatı kesildi, aramıza baktı. Her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için ona bir göz kırpıyorum.

Tristian başını sallayarak bardağını bırakır. "Hadi gidelim o zaman."

BECKWITH'I BULMAK KOLAYDIR. Her zaman park yerinde dolaşıp Trans-Am'ını gösterir. İçine Tanrı korkusu salmak daha da kolay.

Ama genelde bu kadar kolay olmaz.

"Ona zaten söyledim," diyor ben yaklaşırken, avuçlarını savunmacı bir şekilde açarak. "Onunla hiçbir şey yapmadım!"

Gözlerimi kısarak duruyorum. Hangi 'onu' kastettiğini bilmiyorum ama soğukkanlı davranmaya karar veriyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten!" diye ısrar ediyor, geri çekiliyor. "Payne'e yalan söylemem, tamam mı? O adam tam bir psikopat. O kartı daha önce hiç görmedim ve Leydi'yle sadece bir kez konuştum, o da son maç öncesi partide. Tristian da oradaydı. Ona kendin sor!"

Killian.

Killer'ın o lanet olası paket hakkında adamları sorguya çektiğini anladığımda idrak ediyorum. Kemiği olan bir köpek gibi, kanıtlayana kadar durmayacak.

Başımı eğip yüzünü inceliyorum. "Söz verdiğin tüzüğe aykırı olarak, mesajlarını kontrol etmedin Beckwith."

Gözleri yuvalarından fırladı. "Ciddi misiniz siz? Biriniz telefonumu alıp parçalıyor, diğeriniz de mesajlara cevap vermediğim için beni cezalandırmak mı istiyor? Ne yapmamı bekliyorsunuz, başkasıyla mı paylaşayım? Sadece bir saat oldu."

Gözlerimi devirerek telefonumu çıkardım ve diğerlerine gönderdiğim uyarıyı tekrarladım. Killian'ın pisliğini daha fazla temizlemeyeceğim. Etrafta dolaşıp herkese üçüncü dereceden hakaret etmek ve telefonlarını kırmak istiyorsa, bu onun bileceği iş.

İkinci adam gelene kadar yirmi dakika boyunca yönetim binasının dışında beklemek zorunda kalıyorum. Yüzündeki ifadeden Katil'in çoktan buraya geldiğini hemen anlıyorum.

"Senin telefonunu da mı parçaladı?" Soruyorum, deadpan.

Morris iri, geniş ve epey sinirli. "Evet ve yepyeniydi."

İçten içe irkiliyorum. Görünüşe göre Katil kampüste gerçekten bir yol açıyor. Morris'e uyarıyı tekrarlayıp bir sonrakine geçiyorum, ama durum tamamen aynı. Grup mesajını kontrol etmeyen her adamın telefonu Killian Payne tarafından yok edilmiş.

Nedenini anlamam ilk dersim boyunca sürdü.

Dün gece çılgıncaydı. Story'nin sadakatinden hiç şüphe etmediğimi söylemek isterdim ama bir an için Katil beni tereddüde düşürdü. O bodruma girene kadar, Tristian taş suratlı bir şekilde onun yanındaydı, Killian'ın ne kadar yanıldığını anladım.

Ondan sonra, her şeyi izlemek çok zordu. Bunun yerine çocuklara odaklanmayı denedim ama bu daha da kötüleştirdi. Üçüncü sınıfa geri dönüp durdum; alaylar, sataşmalar ve kahkahalar. Leydimiz hakkında berbat şeyler söylediklerini duyup duruyordum. *Leydim hakkında*. İçlerinden birini susturmak zorunda kaldım, kafasına sertçe vurdum. Daha kötüye gitmediği için şanslıydı.

Ama şimdi düşünüyorum da, izlemem gerektiği kadar yakından izlemiyormuşum, çünkü dün gece peşine düştüğüm her adamın ortak bir özelliği vardı: Telefonları kapalıydı.

Bu da demek oluyor ki Killian sadece kardeşliği sorgulamakla kalmıyor, aynı zamanda Leydimize yaptırdığı şeyin video kanıtlarını da yok ediyor.

Kız henüz bilmiyor ama bu, adamın dileyeceği özre en yakın şey.

27

HIKAYE

Telefonum çaldığında kampüsü yarılamıştım.

Sınıfta kaldı. Öğle yemeğine yetişemeyecek.

Dimitri: (Otomatik Yanıt: Oturumda - Rahatsız Etmeyin)

Yönetim binasının önündeki büyük çeşmenin kenarına oturup bir süre ekranı izliyorum ve Üçüncü Lord'un sessizliğini bozup cevap verip vermeyeceğini merak ederek bekliyorum. Neyse ki cevap gelmiyor da omuzlarımdaki gerginlik biraz olsun azalıyor.

Bazıları, hepsi değil.

Bu sabahtan sonra, ne yapılması gerektiği açık. Ted konusunda onları karanlıkta tutamam, artık olmaz. Tristian ve Dimitri bana yaptıklarından dolayı affedilmiş değiller ama artık incindiklerini görmek istemiyorum. Ted'le olan kavgama onları da dahil etmek artık adil gelmiyor.

Bunu nasıl yapacağımdan ya da nereden başlayacağımdan tam olarak emin değilim ama bu gece Lordlarıma itiraf edeceğimi biliyorum.

En azından ikisine.

Bir kahkaha patlaması dikkatimi çekiyor ve başımı kaldırıp bakıyorum. Öğrenciler ders aralarında, bazıları tek başlarına, bazıları da gruplar halinde dolaşıyorlar. Dikkatimi çeken patlama, bir bankta oturan ve birbirlerine yaslanan birkaç kıza ait. Sutton'ı, Kontes'i, Prenslerin Prensesi'ni ve bir arada kümelenmiş Barones'i tanıyorum. Değerli metallerden oluşan bir palete benziyorlar: Sutton'ın sıcak bronzu, Barones'in soğuk gümüşü ve Prenses'in ışıltılı altını. Tıpkı kraliyet ailesi gibi görünüyorlar.

Sanırım diğer kardeşlikler kadın arkadaş edinme konusunda o kadar seçici değiller. Telefonum yine çalıyor.

Story, öğle yemeği için Öğrenci Merkezi'ne gidebilirsin. Saat 3'te arabada buluşuruz.

Evet, Lordum. Teşekkür ederim.

Her iki adamın da öğle yemeğinde bekletilmesi alışılmadık bir durum ve bu da kendimi yarım kalmış hissetmeme neden oluyor. Sutton'ı izlemek bunu daha da arttırıyor. Sanırım onlara bu kadar bağımlı hale geldim. Nereye gideceğimi, ne yiyeceğimi, kimin yanında oturacağımı, bacaklarımı ne zaman açacağımı, ne zaman uyuyacağımı ve ne zaman uyanacağımı onlar söylüyor. İlk başlarda, onların kontrolü her şeyden çok bir tasma gibi geliyordu. Ama Ted'in sürprizi ve Killian'ın cezasından sonra, Lordların sahiplenici doğası garip bir rahatlık sağlıyor.

Çantama uzanıyorum ve tekrar başımı kaldırdığımda Sutton önümde duruyor.

"Merhaba," diyor.

Etrafıma bakıyorum, bunun çocuklar tarafından ayarlanmış bir tür test olduğu paranoyasıyla. Bugün her şey çok iyiydi, hediyeler, özür ve koşulsuz orgazm. Ancak onları hiçbir yerde göremiyorum.

Ben de gülümseyerek "Selam"

diye cevap verdim. "Lordlarınla

mı buluşuyorsun?"

"Aslında hayır," diyorum telefonuma hayal kırıklığına uğramış bir bakış atarak. "Öğle yemeği için Öğrenci Merkezi'ne gidiyorum sanırım."

Başını diğer kızlara doğru sallıyor. "Kampüsten çıkıp 'kendin yap' mekanında salata yemeye gidiyoruz. Bize katılmak ister misiniz?"

Çantalarına sarılmış ve mutlu görünen kızlara bakıyorum. İç çekerek başımı sallıyorum. "Yapmamalıyım."

"Emin misin?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Biliyorsun, sana sahip olmayı çok isteriz. Kampüste bizim gibi özel durumları olan çok fazla kız yok. Birbirimize destek olmalıyız."

"Çocukların bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Beğenmeyeceklerini *biliyorum.* Tristian salata kısmını çok beğenirdi ama hepsi o kadar.

"Pssh." Beni başından savdı. "Tüm bu kurallara sahip olduklarını biliyorum ama hadi. Bizim de var. Böyle bir araya geldiğimizi biliyorlar. Bu küçük bir sır gibi." Sırıtıyor, kıvırcık saçları güneş ışığını yakalıyor. "Sanki bundan faydalanmıyorlarmış gibi."

Başımı eğerek, "Nasıl yani?" diye merak ediyorum.

"Erkeklerimize nasıl daha iyi hizmet edebileceğimizi konuşmak ana sohbet konularımızdan biridir," diye açıklıyor, yanıma oturup sesini alçaltarak. "Bilirsiniz, bir Kraliyet kadını olarak hayatı onlar için daha kolay ve daha iyi hale getiren küçük hileler. Autumn bize jant işlerinin sırrını anlatacak. Prenslerinden biri şu sıralar bu işe çok meraklı."

"Bilmiyorum..." Sonunda çocuklarla aramız düzeldi - en azından ikisiyle. Tristian gerçekten özür diledi ve ben hala bununla ne yapacağımdan emin değilim. Her şeyi daha iyi mi yaptı? Kolaylaştırıyor mu? Henüz tam olarak emin değilim, ama kendimi merak içinde buluyorum, buradan nereye gideceğimizi öğrenmek istiyorum.

Sutton bana yumuşak bir bakış attı. "Tek başına yalnız görünüyorsun, Story. Kendine biraz zaman ayırmayı hak ediyorsun. *Arkadaşlarınla vakit geçirmeyi*. Yaşama şeklimiz -yaptığımız şeyler- bazen bunu hatırlamak zor oluyor." Omzuyla beni dürtüyor. "Sadece öğle yemeği."

Yalnız olduğumu hatırladım. Ted için hedef konumundayım, buralarda bir yerde olan Killian'dan bahsetmiyorum bile. Bu kızlarla birlikte olmak kendimi riske atmaktan daha iyi. Ve ayrıca, Sutton haklı.

Herkesin arkadaşa ihtiyacı vardır.

İsteksiz bir gülümsemeyle kabul ediyorum, "Tamam. Bir sonraki dersime kadar iki saatim var." Sonra duraksıyorum. "Oh, kahretsin."

"Ne?"

"Lordlar." Tanrım, bu utanç verici. "Aslında... telefonumu takip ediyorlar."

Şaşırtıcı bir şekilde, şaşırmış ya da dehşete düşmüş gibi görünmüyor. Sadece omuz silkiyor. "Onu benim arabama bırakıp Autumn'unkini alabiliriz. Bu şekilde, tüm zaman boyunca burada olur."

Dudağımı ısırıyorum, içimdeki endişe çalkalanıyor.

"Emin misin?" "Evet."

"Tamam," diyorum, endişeli hissediyorum ama aynı zamanda utanç verici bir şekilde heyecanlıyım. "Hadi yapalım şunu."

Beni gördüklerinde sırıtan diğer kızlara el sallıyor. Yaptığım şeyin riskli olduğunu ve erkeklerin katı olduğunu biliyorum. Ama bu sabahtan sonra beni hiçbir şey için gerçekten korkutacaklarını sanmıyorum. Umarım Killian bunu öğrenmez.

Sutton ve diğer kızlar otoparka kadar yol boyunca konuşurlar. Kıyafetler, partiler, seks, saç. Hepsini içime çekiyorum, gülüyorum ve bunu ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Ne de olsa kız okuluna gidiyordum. Bu benim günlük hayatımın bir parçasıydı.

"Hikâye," diye soruyor Prenses, kolunu benimkinin içinden geçirerek. "Lordlarınız arasında en iyi öpüşen kim?" Güzel bir kız, bir yarışma kızının tüm görünüşüne sahip. Ağır göz makyajı. Büyük mavi gözler. Saçları mükemmel bukleler halinde.

"Oh, um..." Düşünüyorum, bunu bu kadar kolay paylaşma düşüncesi yanaklarımı ısıtıyor. "Hepsi iyi, sadece farklılar. Dimitri tüm vücuduyla öpüyor. Onunla her zaman yoğun ama aynı zamanda... içine düşmesi çok kolay. Rahat." Başımı eğiyorum, bu sabahı hatırlayınca bir gülümsemeyi ısırıyorum. "Tristian sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi öpüyor. O tamamen

flaş hakkında. Ama sanki odadaki tek kız sizmişsiniz gibi hissettiriyor."

"Mmmmm," diye mırıldandı tarifime. "Peki ya Payne? Tanrım, aşırı uçlardan bahsediyorsun."

Bir kez öpüştüğümüzü düşündüğümde gülümsememem azalıyor. Tarif etmesi zor geliyor ama yeni keşfettiğim kardeşlik ruhuyla deniyorum. "Killian sanki derinizin içine girmeye çalışıyormuş gibi öpüyor. Serttir ve acıtır ama o anda bunun farkına varmazsın. Bazen onunlayken kötü şeyler iyi gibi görünür. Bu kafa karıştırıcı."

Barones bize dönüyor, güneş gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirerek gülümsüyor. "İşte *bu* yüzden bir kız bir erkekle çok erken yuva kurmamalı."

Park yerinin kenarına vardığımızda, her yer bir araçla doluydu.

Ara

ba. Sutton sol tarafı göstererek, "Arabam şurada," diyor.

Prenses, "Tamam, sizi almak için arabayla geleceğiz," diyor. Onu takip ediyor

Barones iki arabanın arasına giriyor. Sutton'ı takip ediyorum, büyük bir SUV ile kötü park edilmiş bir minibüsün arasına sıkışıyorum.

Sutton çizgiyi açıkça geçen iki lastiğe bakarak, "Pislik," diye mırıldanıyor. "Geçmek için çok dar." Çenesini kaldırıyor. "Şu tarafa geri dönün ve başka bir sıraya geçelim."

Arkamı döndüm ve şaşkınlıkla zıpladım.

Tam karşımda siyahlar giymiş, yüzünü maskeyle kapatmış bir adam var.

Kalbim boğazıma çarpıyor ve gözlerim göğsünden maskeli yüze doğru tırmanırken beni bir anlığına felç ediyor. Sırt çantam ağır bir şekilde yere düşüyor ve bu aptalca - çok aptalca - ama ayaklarım yere yapışmış durumda.

Çekil, beynim tıslıyor.

Kötü bir şekilde park edilmiş minibüsün kapısı kayarak açılır ve iki maskeli adam daha ortaya çıkar.

Topuğumun üzerinde dönerek Sutton'a haykırmak için derin bir nefes alıyorum, ama o üzerime gelmeden önce saçlarına ancak bir göz atabiliyorum, başıma kabaca bir başlık geçiriyor ve beni ortamdan yakalıyor. İçgüdüsel olarak nefes alıyorum, çığlık atmak için küflü bir nefes çekiyorum ama burun deliklerime ve boğazıma acı bir şey çarpıyor ve bunun yerine öksürük krizine neden oluyor.

"Yardım edin!" Çığlık atmaya çalışıyorum, çılgınca tekmeliyorum. Ayağım sert ve metal bir şeye takılıyor - minibüsün yan tarafına - ve saldırganımı SUV'un yan tarafına doğru zorlayarak itiyorum. Keskin bir "Haydi, kaltak," diye homurdanıyor ve itiyor.

Minibüste olduğumu itiş kakıştan ve yaklaşan sessizlikten anlıyorum. Panikle çırpınıyorum, biraz daha tekmeliyorum, beni tutan kollara karşı mücadele ediyorum. Maskenin içine gömülü kimyasal koku beni boğuyor, boğazımın arkasını yakıyor, ciğerlerimi kavrıyor.

Ayağım yumuşak bir şeye çarptığında, bir ses "Kahretsin!" diye bağırıyor. Derinden gelen bir erkek sesi. "Lanet olsun, lanet burnum!"

Bir darbe daha almayı umarak daha çok çabalıyorum ama minibüsün kapısı çarparak kapanıyor ve motor çalışıyor. Üç saniyeden kısa bir süre içinde tekerlekler dönmeye başladı. Şimdi uzuvlarım yapışkan ve imkânsız bir şeyin içinde hareket ediyormuş gibi hissediyorum. Saldırıyorum, çığlık atıyorum ve öksürüyorum ama her şey ağır geliyor. Kaputtaki koku bunaltıcı, baş döndürücü ve aniden en acil mücadele sarkan göz kapaklarıma karşı verdiğim mücadele oluyor.

Uyku dalgası beni ele geçirmeden hemen önce sert, erkeksi bir sesin "Bu tatlı bir kiraz olacak" dediğini duyuyorum.

Ted, beni dibe çekerken düşünüyorum.

Tüm bu koşuşturma. Bütün o dövüşler. Şimdi beni yakaladı.

Şimdi her şey bitti. Neredeyse rahatladım.

28

TRISTIAN

Cinayetten hapse gireceğim.

Hepsi bu kadar. Izzy ve Lizzy hayal kırıklığına uğrayacaklar ama üniversiteye gidip kendilerini nefret ettikleri iki kişiyle birlikte bir grup projesinde bulduklarında anlayacaklar.

Jason alt düzey bir kont ve tam da istediği gibi görünüyor: koyu renk gömlek, eski püskü kot pantolon ve kibirli bir kambur. "Ben sadece video değil PowerPoint kullanmamız gerektiğini düşünüyorum."

Mark gözlerini devirerek, "Dostum, kimse PowerPoint kullanmak istemiyor," diyor. "Aş artık bunu."

"Sana söylemiştim," diyor Jason, sanki dünyanın bütün zamanına sahipmişiz gibi koltuğunda arkasına yaslanarak, "öğretmenler PowerPoints'e bayılır. Grafikler onlar için porno gibidir."

"Evet, ama video-" Mark başlıyor.

"Video saçmalık," diye araya giriyor Jason.

Üçüncü kez telefonuma bakıyorum. İki saattir bu aptal grup projesi toplantısındayım. İlk saat hangi konuyu tartışacağımızı tartışarak geçti. İkincisi ise bir PowerPoint'in mi yoksa bir

Video. Kontlarla olan ilişkisi nedeniyle Jason'dan zaten nefret etmiyor olsaydım, bu onu ömür boyu bok listemde tutmama neden olurdu. Orta seviye bir Prens olan Mark da pek iyi değil. Ama en azından video konusunda haklı.

Profesörün grupları nasıl belirlediği hakkında hiçbir fikrim yok ama sanki ortalığı karıştırmaya çalışıyor gibiydi. Bir Lord, bir Kont ve bir Prens'in aynı odada kilitli kalması barut fıçısıdır.

Tekrar telefonuma baktım. Saat neredeyse bir ve Öykü öğleden sonraki dersine gitmeden önce kontrol ediyor olmalıydı. Artık kontrol etme konusunda çok iyi. Neredeyse iç karartıcı bir şekilde. Uyumluluğu bana artık davranışlarını düzeltmek için eğlenceli, seksi yollar bulmam için pek fırsat vermiyor. Benimle Killer arasındaki fark bu. Benim düzeltmelerimin hepsi iyi ve seksi bir eğlence. Onun cezaları her zaman sikinden çok egosuyla ilgili.

Telefonumdaki rakamlar 1:59'dan 2:00'ye geçiyor ve takip uygulamasını açıyorum. Küçük mavi noktası kampüsün üzerinde geziniyor. Ekranı büyütüp bulunduğu yere odaklanıyorum. GPS küçülüyor ve kampüsü görüntüye getiriyor. Ne Öğrenci Merkezi'nde ne de sınıfına doğru gidiyor. Noktası park yerinde pasif bir şekilde yanıp sönüyor. *Orada ne işi var?*

"Ne düşünüyorsun, Mercer?"

"Sanırım sikimde değil," diyorum, ayağa kalkıyorum, gözlerim telefona yapışmış. "Siz bir yolunu bulun ve benim payıma düşeni bana e-posta ile gönderin."

"Olamaz," diyor Jason, nedenini bilmesem de küsmüş gibi davranarak. Bunun olmamasına imkân yoktu. Bu kadar uzun süre kaldığım için madalya almalıyım. "Proje taslağını bugün beşe kadar teslim etmemiz gerekiyor."

"O zaman teslim et." Sırt çantamı omzuma atıyorum. Nokta hiç hareket etmemişti. Üzerine tıklayıp detayları açıyorum.

11:00 Hikaye sosyal bilimler binasından ayrıldı
11:02-11:08 Story Forsyth Quad'a kısa bir yolculuk yaptı (6 dakika) 11:17 Story Arthur Grant Drive'a kısa bir yolculuk yaptı (5 dakika)

11:17 -2:01 Arthur Grant Drive yakınında (1 saat, 46 dakika)

Göz kırpıyorum. Takip cihazına göre Story 11:17'den beri otoparkta. Doğru olmayan bir şeyler var. Kapıya doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Mark sandalyesi yerde kayarken soruyor. "Bu işi bitirmeliyiz."

Sırıtarak omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Eğer 'F' alırsam, babamdan yeni bir kanat bağışlamasını isteyeceğim." Dönüyorum ve şu anda kapıyı kapatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Jason'a çarpıyorum. "Şu anda ciddi misin sen? Çekil yolumdan."

Jason'ın çenesi titriyor ve omzumun üzerinden bakıyor, sanki bir kavga başlatırsa Mark'ın ona yardım edip etmeyeceğini düşünüyor. "Hepiniz tembel, hilekâr pislikler olduğunuza göre bir Lord'dan daha fazlasını beklemiyordum. Ama bütün işi bize yüklemiyorsunuz."

Bir adım daha yaklaşıp ağzımın sırıtmasına izin veriyorum. "Kımılda, yoksa seni kımıldatırım." Blöfümü görmeyeceğini biliyorum ama gözlerinin yarılmış dudağıma doğru kaydığını ve daraldığını görüyorum. Her ne kadar bu herifin kendini beğenmiş suratını dağıtmak istesem de, kesinlikle zaman kaybetmek istemiyorum.

"Bırak gitsin," diyor Mark, biraz fazla rahat bir ses tonuyla. "Burada iyiyiz."

Jason kollarını açıyor ve bir kolunu uzatarak yavaşça yolumdan çekiliyor. "Kumbaya, Lordum." Yüzündeki yapmacık sırıtıştan hoşlanmadım. Muhtemelen beni hayal kırıklığına uğratacaklar.

Oh iyi.

Onu geçip koridora çıkıyorum, telefon kulağımda. Story'nin telefonu doğrudan sesli mesaja düşüyor. "Tatlı Kiraz," diyorum sesimi olabildiğince sakin tutarak, "check-in işlemini kaçırdın. Hemen beni ara."

Sonra, telefonu doğrudan 'Rahatsız Etmeyin' yanıtına giden Rath'ı arıyorum. *Hay sikeyim!* Ne zaman böyle bir seansa girse, o bitirene kadar oda kilitleniyor, ki bu da on beş dakika daha sürmeyecek. Telefon yok. Kesinti yok.

Binanın dışında durup takip cihazını tekrar kontrol ediyorum. Bir değişiklik yok.

Kesinlikle bir şeyler oluyor. Bu ona göre değil.

Düşüncelerim doğrudan Killian'a gidiyor. Benim için pek hayırsever bir davranış olmayabilir ama bugünlerde benim hayırseverliğimi pek kazanamadı. Eğer ona bir emir verseydi, o da bunu yerine getirirdi. Çünkü onun ne düşündüğü önemli değil, o böyle sadıktır.

Bir terslik var. Artık içgüdülerimle hareket ederek kaldırımdan aşağı, atletizm yurtlarına doğru koşuyorum. Kapıyı itiyorum ve asansörü atlayarak üçüncü kata çıkıyorum. Killian'ın kendine ait bir süiti var, parası bizzat sevgili babam tarafından ödenmiş. Geçen yıl burada çok zaman geçirdik, partiler yaptık ve Güney Yakası'ndaki işleri planladık. Gideceği tek yer burası olurdu.

Kapıyı açıp içeri dalmadan önce kapıyı iki kez çaldım.

"Katil!" Duruyorum, odanın durumuna bakıyorum. Tam bir domuz ahırı. Pizza kutuları, kirli boxerlar, spor içkileri ve bira şişeleri her yerde. Çamaşırlarla kaplı kanepenin üzerinde iki oyun kumandası duruyor, giriş müziği ve televizyon ekranının ışıltısı odayı dolduruyor.

Killian aklını kaçırıyor olmalı, tıpkı dediğim gibi. Adam sadece düzenli olmasıyla ünlü değil. Sanki tüm hayatı belirsiz bir düzen ve temizlik kavramına bağlı. "Anal" yeterince güçlü bir kelime değil. Masasının üzerine birkaç klasör düştü diye sinir krizi geçirdiğini gördüm. Eğer odasının durumu buysa, kafasının nerede olduğunu bilmek bile istemiyorum.

Süitten çıkarken önüme çıkan boş bir enerji içeceği şişesini tekmeleyerek küfrediyorum.

Burası ile otopark arasında olduğu için, müzik binasına iki kez gidiyorum, gözlerim sadece yürüdüğüm yere sabitlenmiş durumda. Telefonuma bakıp duruyorum ama o lanet nokta hiç hareket etmiyor.

Beklendiği gibi, Rath stüdyoda kilitli. Pencereden baktığımda onu orada görebiliyorum, konuşan kişiyi görmezden gelirken yüzü gergin ve sinirli. Gergin görünüyor ve yüzündeki o ifadeyi biliyorum - burun kemiğini sıkıştırması, ayaklarının huzursuzca kayması, gözlerinin kararması. O

kendini kaybetmek üzereydi. Uzaktan, bugün bir hakem değerlendirmesi olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Gerçi öğleden sonrayı hiç geçmezlerdi. Rath'ın zayıf noktaları var ama müzik hiçbir *zaman* onlardan biri olmadı.

"Sikerim böyle işi," diye mırıldanıyorum, kapının kolunu tutup çekerek açıyorum. Belki babam ona da bir kanat alabilir. İçeri girdiğimde Rath'ınki de dahil olmak üzere herkesin bakışları bana yöneliyor.

Şaşkın ifadesi önce hoşnutsuzluğa, sonra da şaşkınlığa dönüşüyor. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama bu onu hemen ayağa fırlatıyor ve "Lewis pedallara yetişemiyor, Willis'in zamanlaması boktan, Gregory de yirmi dakikalık bir Rus parçasını daha dinleyeceğimi sanıyorsa koca taşaklarımı yesin" diye hızlıca sıralıyor. Onlara barış işareti yapıyor. "Ben yokum, pislikler."

Öfkeli itirazları onu sıkıştırıyor ama Rath bana doğru ilerliyor. "Şimdi ne olacak?"

Onu stüdyodan çıkarırken, "Story giriş yapmıyor." diye açıkladım.

Bana attığı bakış boyayı soyabilir. "Konu bu mu yani? Tanrım, bana Petes'lerden birinin kapımıza geldiğini düşündürdün. Bilirsin, gerçekten *önemli* bir şey."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, ısrar ediyorum, "Bu önemli!"

"Seni anlamıyorum," diyor, yanımda telaşsız bir yürüyüşle. "Bütün bu takip olayı, onun her hareketini bilmeye ihtiyaç duyman. Bu çok fazla iş. Neden zahmet ediyorsun anlamıyorum. Kız birkaç saatliğine kafa dağıtmak istiyorsa, ben-"

Kolundan tutarak onu durduruyorum. "Beni dinle, Dimitri." Adını kullandığımda ağzı gergin bir çizgiye dönüşüyor. Bunu sadece iş ciddiye bindiğinde söylerim. "Takip cihazı iki saattir aynı noktada, yanlış noktada. Killian'ın atletizm yurtlarındaki odası darmadağın olmuş durumda ve onu da bulamıyorum."

En azından bu ifadesine biraz aciliyet katıyor. Gözlerini sağa sola çeviriyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Sence bir şey mi yaptı?"

Omuz silkerek itiraf ediyorum, "Bilmiyorum dostum. Ama Killer son zamanlarda çok çabuk sinirleniyor."

"Siktir." Rath sert bir nefes alarak parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Bana attığı bakış tedirgin edici. "Bu sabah, henüz mesajlarını kontrol etmemiş olan herkesin izini sürerken, kardeşliği sorguladığını öğrendim."

"Ne hakkında?" Cevabı hemen anlamama rağmen soruyorum. "Story'nin etrafta dolaşması hakkında."

Rath başını sallar, gözleri kaygılıdır. "Telefonları da parçalıyordu. Sanırım adamlardan birkaçı dün gece olanları videoya çekiyordu."

Gözlerimi açarak omzunu ittim. "Kapıda telefonlarını almadınız mı?!"

Elimi itti, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Kırk beş am aç soysuzun önünde ona sikini yalatacağını nereden bilebilirdim ki?"

"Allah kahretsin." Parmak uçlarımı gözlerime bastırarak arkalarında oluşan ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum. "Lanet olsun, Rath."

"Telefonlarını yok etti," diye tekrarlıyor, avuçlarını açmış, mutsuz. "Killian'ı bilirsin. Çok titizdir."

Acı acı homurdanıyorum. "Evet, ve bunu yapmak için kampüste bir savaş yolu açıyor. Bu arada," telefonumu kaldırıp ekrandaki hareketsiz noktayı gösteriyorum, "Leydimiz kayıp. Bu beni rahatlatmıyor."

"Eminim o sadece..." Telefona omuz silkiyor, bir an için ne diyeceğini bilemiyor. Duymak istemediğim başka bir olasılığı dile getiriyor. "Belki de kaçmıştır. Yani, hadi ama. Onu suçlayabilir misin?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum, otoparka doğru bakıyorum "Ama eğer yapmadıysa - eğer Killian bir şekilde onunla taşak geçiyorsa, o zaman..."

Konu Story ile aramı düzeltmeye geldiğinde kat etmem gereken çok yol var. Bu sabah özür diledim ve gözlerinde parlayan şok olmuş gözyaşlarını görmem önemli değil. Onunla konuşmama izin vermesi de önemli değil.

Kahvaltıdan önce kulağının arkasındaki papatyayı. Kahvaltıdan sonra eğilip dudaklarını öpmeme izin vermesi ya da onun da beni yavaş ve tatlı bir şekilde öpmesi hiç önemli değil.

Burada kelimeler önemli değil.

Gerçek zemin bununla başlar, bir sözü tutmakla. Onu güvende tutmak.

"Rath." Anlamasını dileyerek gözlerinin içine bakıyorum. "Ona, onu tekrar incitmesine izin vermeyeceğimi söyledim."

Omuzlarının duruşundan, doğruluşundan anladığını düşünüyorum. "Tamam," diyor başını otoparka doğru sallayarak. "Gidip Leydimizi bulalım o zaman."

29

HIKAYE

Zihnimin yıpranmış kenarında bir rüya var. Bulanık ve belirsiz, ama Dimitri'nin yatağının yumuşaklığını hissedebiliyorum, uykulu sabah öpücüklerini hatırlayabiliyorum, kolunun ortama nasıl dolandığını. Güvenli. Sıcak.

Ama onu lekeleyen başka bir rüya daha var. Eski oda arkadaşım Jack'in görüntüleriyle dolu. Kendimi bu anıdan kaçmak için eğittim, zihnimin derinliklerinde bir yerde irkildim. Soru sormamaya çalıştım. Ailesi nasıl insanlardı? Kardeşleri var mıydı? Özleniyor mu? Hayatlarında bir delik açmaktan ben mi sorumluyum?

Uzun zamandır Jack'i düşünmeme izin vermemiştim. Yavaş yavaş kendime geldiğimde, düşünebildiğim tek şey o oluyor. Acıdı mı diye merak ediyorum. Ted çabuk mu yaptı? Jack mücadele etti mi? Bunun neden o l d u ğ u n u anladı mı?

Gözlerimi açmaya çalıştığımda karanlıktı. Önce göz kapaklarımı kaldıramadığımı düşünüyorum ama sonra bunun bir göz bağı olduğunu fark ediyorum. Tüm uyanma süreci böyle; vücudumda bir sorun olduğunu düşünürken aksini fark ediyorum. Hareket edemiyorum.

Kollarım ve bacaklarım. Uzatılmışlar ama bir şeye bağlanmışlar. Ağzımı açamıyorum. Bantla kaplı.

Panik yavaş yavaş, dalgalar halinde geliyor. Kısıtlamalara karşı koymaya çalışıyorum ama zayıf kalıyor. İlaçlar hala zihnimi bulandırıyor. Boğazım hala kimyasallarla yanıyor ve her şey birbirine karışmış gibi geliyor. Sadece bir şey bulutları yaran bir ışık gibi yüksek sesle ve net bir şekilde parlıyor.

Dövüş.

Bağlar bileklerimi sıkıyor, ayak bileklerimi daha az sıkıyor ve derimi keserek tendonlarımı ağrıtıyor. Burası soğuk, esnek ve yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyorum. Dönmek için beyhude bir çaba sarf ettiğimde, yayların gıcırtısı eski bir şilte olduğunu ele veriyor.

Birden yanımda ağır bir yük ile şilte alçalıyor. Donup kaldım, kalbim dehşet içinde çarpıyordu. Ted'i hatırlıyorum, ciğerlerim daralırken midem düşüyor. Çöküntüden kurtulmaya çalışıyorum ama bağlar çok sıkı.

Parmak uçlarımı yanağımda hissettiğimde bandın arkasından çığlık atıyorum ve başımı yana doğru savuruyorum. Ancak parmaklar beni takip ediyor. Titriyorum ama ağlamayı reddederek ellerimi yumruk yapıp iplere sarılıyorum.

"Bunun için üzgünüm," diyor yanımdaki adam, elmacık kemiğimde ağrıyan bir noktayı okşayarak. "Kızlara vurmak bizim tarzımız değil. Sadece bu kadar büyük bir kavga beklemiyorduk. Bir adamın burnunu kırdın, bileğini burktun ve birinin başını epey ağrıttın. Minibüste ortalık biraz karıştı." Parmağı boynumda geziniyor. Köprücük kemiğimin üzerinde. "Sana bakarak bunu anlayamazsın. Çok üzgün görünen, minicik bir şeysin. Ama sen bir savaşçısın." Sesi dalgın ve heyecanlı geliyor. "Şaşırmamalıyım."

Odadaki soğuktan -damarlarımda dolaşan dehşetten- ürperiyorum ve bu da meme uçlarımın dikleşmesine neden oluyor. Bu tepkinin onun bana dokunuşuyla hiçbir ilgisi yok ama yine de kulağıma kıkırdıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diyor, parmağını bir meme ucunun etrafında dolaştırarak. "Sana b ö y l e dokunmam hoşuna gidiyor mu?" Nefesimi tutarak, elinin altında mırıldanıyorum.

Kaset. "O nedir, sevgilim?"

"Mwuf Mmew!"

Yapışkanı derimden sökmeden önce parmakları yanağıma saplanıyor. Acıyla inliyorum ve o beni susturuyor. "Bana ne söylemek istediğini söyle."

"Dedim ki," dudaklarımı yalıyorum, bandın deriyi kopardığı yerdeki kanın tadını alıyorum, "*siktir git.*"

Yüksek sesle, havlarcasına bir kahkaha atıyor, ama tüylerimi diken diken eden şey bu değil. Belki de yan odadan gelen başka, uzak seslerin ani varlığı. Yalnız değiliz. Başım ileri geri sallanıyor, sesleri kovalıyor, saymaya çalışıyorum.

"Ne kadar da alınganssın," diyor ve göğüs ucumu sertçe çimdikliyor. "O piçlerin sana nasıl dayandıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Lordlar kendilerine hakim olmalarıyla tanınmazlar. Düşündüğümden daha fazla irade gücüne sahipler. İtiraf etmeliyim ki etkilendim. Seninle ilgili o küçük detayı sır olarak saklamalarına şaşmamalı."

Zihnim dönüyor, kaşlarım şaşkınlıktan çatılıyor. O konuştukça, Ted olduğuna daha az ikna oluyorum. Yine de mantıklı gelmiyor. Başka kim beni bu şekilde alabilir? Kim bana zarar vermek ister ki?

"Yine de bu bir sürpriz değil. Lordlar işlerini sıkı tutarlar. Bu işin nasıl bir koordinasyonla yapıldığına dair bir fikrin var mı?" Gülüyor ve ekliyor: "Yanlış kişiye güvenerek işi çok daha kolaylaştırdın."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye soluyarak geri çekiliyorum. "Kimseye güvenmiyorum!"

Parmakları göğüslerimin üst kısımlarında geziniyor, sonra yanlardan aşağı iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıp meme ucuma dokunuyor. "İronik, değil mi? Tek bir hata yeter. Küçük bir ayrıntı ve tüm bu küçük sistemin güç yapısı tersine dönüyor." Nefesi kulağımda sıcak. "Kontesimize söylememiş olsaydınız, onların değerli eşyalarından asla haberimiz olmayacaktı."

Sutton.

O günün erken saatlerinde beni yemeğe davet edişini, bana geri dönmemi, başka bir yöne yürümemi söylediğinde yüzündeki ifadeyi düşünüyorum. Ama biliyorum ki

Olay o zaman olmadı. O gece ailemizle yemekten sonra Killian barda durduğunda oldu. Sutton banyoda bana yaklaştığında. Dedikodu yapmamı sağladı. Bekaretimi öğrendi. Ona neden erkeklerin beni Leydi olarak seçtiğini söyledim ve o da arkamdan iş çevirip...

Eli göğsümde kalıyor ama bir diğeri başımın altına girerek göz bağımı çözüyor. Panikten göğsüm kabarırken uyum sağlamak için gözlerimi kırpıştırdığımda görüşümün kenarları bulanıklaşıyor.

Saul Cartwright'ın yakışıklı yüz hatlarını görmeyi ne kadar yoğun bir şekilde beklediğimi fark etmiyorum. "Seni hatırlıyorum." Bu Perez, Dimitri'nin tartıştığı adam. Bayan Crane'i isteyen adam. Saul Cartwright'ın yanında bu adam hiç kimseye benziyor. Hiç kimseye. Pısırık bir üniversite öğrencisi, başka bir şey değil. Şaşırmış bir şekilde, "Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum. Bu sadece aptal bir kardeşlik rekabeti saçmalığı mı?"

"*Aptal* mı?" diye sorar, gözleri öfkeyle parlar. "Bu konudaki tek aptal şey *sensin*. Buradaki risklerin ne kadar yüksek olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Göğsümü tutup acıyla sıkıyor. "Hepimiz LDZ'nin saçmalıklarından bıktık. Oyunu, fakülteyi, gözlemcileri, hatta lanet Güney Yakası'nı bile kontrol ediyorlar. Bu yıl farklı olacak."

"Benden ne istiyorsun?" Parmakları etimi keşfederken midem irkilerek soruyorum.

Sırıtarak, "Ne istediğimizi biliyorsun, Story. *Onların* istediğiyle aynı şeyi. Sadece farklı nedenlerle istiyoruz. Yine de..." Gözleri vücudumda geziniyor, iki geniş eli gömleğimin yakasını kavrıyor ve ortadan yırtıyor. Ürkek bir ses çıkardım, gömleğimi kaybettiğim için bir an çok üzülmüştüm -Tristian onu bana bir özür olarak vermişti

-İfşa olmak konusunda endişelenmeyi aklımdan bile geçirmiyorum. Perez gördükleri karşısında dudaklarını yalıyor. "Bekaretini almak tam olarak bir yük olmayacak, eğer ne demek istediğimi anladıysan."

Kalbim durdu, boğazımda düğümlendi. "Ne?" *Şimdi* açığa çıkmaktan endişeleniyorum, boş yere kıvranıyorum.

"Sadece söylüyorum, daha kötü işlerim de oldu," diyor eliyle çıplak bedenime yaptığı masajı izlerken. "Aslında, Prensler ve Baronlarla birlikte çalışmaya karar vermemizin en büyük ikinci nedeni de bu. Dürüst olmak gerekirse, onlar bizim altımızda. Lordları alt etme ihtimali bile beni bir ittifakın buna değeceğine ikna etmeye yetmedi. Ama sen..." Eğildi, göğüslerimin arasında bir yol yaladı ve sinsi bir sırıtışla ortaya çıktı. "Kirazınızı patlatmak gerçekten çok tatlı oldu, hanımefendi." Parmaklarını kemerimin altına sokup kotumun düğmelerini açmaya çalışıyor.

Çığlığım kendi kulaklarımı bile sağır ediyor.

Bunun gerçek olduğunu böyle anlıyorum. Rüyalarımda, çığlıklarım çok zayıf, zayıf şeylerdi. Burada, şimdi, öfke ve endişe dolu, kulaklarımı çınlatacak ve boğazımı ağrıtacak kadar yüksek.

Çenesinin gerildiğini görmeme rağmen Perez, "İstediğin kadar çığlık at. Yan odadakiler dışında kimse seni duyamaz. Onlar da sıralarını bekliyor."

Tam olarak bunu yapıyorum, elimden geldiğince yüksek sesle uluyorum, yatağa çarpıyorum. Kimsenin beni duymayacağı konusundaki ısrarına rağmen bir küfür savuruyor ve yatağın üzerinde bir şeyler aramaya başlayarak ağzımdan aldığı bant şeridini çıkarıyor. Yerine koymaya çalışırken sinirli görünüyor, ama ağzım çok açık, çığlıklarım boğazımdan bir ölüm perisi gibi yırtılıyor.

Onun yerine bir eliyle pantolonumu yırtarak açıyor. "Bunu nazikçe ve kibarca yapmak istedim," diye yüzüme doğru tıslıyor, "ama şimdi beni gerçekten kızdırmaya başladın."

Kapı açılmadan önce üç kez gürültüyle vuruluyor ve paslı saçlı bir adam kafasını içeri uzatıyor. "Hey, ön tarafta bir sorunumuz olabilir."

Perez homurdanıyor, eli pantolonumun yarısına kadar inmiş. "Onu henüz çıplak bile bırakmadım!"

Adam ona ters ters bakar. "Üç saat ön sevişmeye ihtiyaç duyman benim suçum değil. Bu yerin güvenli olduğundan emin olmalıyız."

"Güney Yakası'ndayız, seni moron," diye tersledi, kendini kaldırdı. "Buralarda hiçbir şey güvenli değildir. Ama her konuda bu kadar korkak davranacaksanız, o zaman-" Kapı arkasından çarpıyor ve ben nefes nefese ve sersemlemiş bir halde yalnız kalıyorum.

Biri dönene kadar fazla zamanım olmadığını biliyorum. Etrafımı kontrol ediyorum, her şeyin ne kadar terk edilmiş göründüğüne dikkat ediyorum. Ev belli ki eski, hatta muhtemelen terk edilmiş. Duvarlardan birinde grafiti var ve yatağın yanında üç camı tırtıklı bir şekilde kırılmış bulutlu bir pencere var.

İşte orada görünüyor.

İrkiliyorum, neredeyse tekrar haykıracağım ama parmağını dudaklarına götürüyor, gözleri sert ve aceleci. Her şeyden çok içgüdüsel bir korkuyla itaat ediyorum, dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum. Pencere çerçevesini arayışını izliyorum, parmakları alt kısımda geziniyor. Bir şey bulmuş olmalı çünkü pencere aniden korkunç bir gıcırtı sesi çıkarıyor.

Duraklıyor, omuzları gergin.

Emirlerinin canı cehenneme, diye düşündüm, ağzımı açtım ve kan donduran bir çığlık daha attım.

Killian'ın gözleri irileşiyor ve kızıyor - ihanete uğramış bir hoşnutsuzluğun parıltısı- ama ben onu cesaretlendirmek için başımı sallıyorum. Sonunda anlamış olmalı çünkü pencereyi tek, hızlı ve emredici bir hamleyle yukarı itiyor, kaslı omuzları hareketle birlikte sarsılıyor. Tahtanın metal üzerinde çıkardığı gıcırtı benim feryadım tarafından yutuluyor. O pencereden içeri tırmanırken ben nefes nefese kalıyorum.

Bunu yaptığında eğiliyor, önce sağa sonra sola bakıyor ve sonunda bana dönüp cebinden bıçağı çıkarıyor. Bıçağın ipi kesişini panik içinde izliyorum. "Acele etmeliyiz," diyor, yüzünde acımasız bir ifade var. "Arkadaşım onları uzun süre oyalayamayacak."

Bileklerim serbest kaldığında aceleyle üzerimi örtüyorum ve Killian bana doğru uzandığında geri çekiliyorum. Bana bir bakış attı - hem şaşkın hem de

ve kabul ederek omzunun üzerinden uzanıyor. Gömleğini başının üzerinden çekerek geniş, dövmeli göğsünü ortaya çıkarıyor.

"Bunu giy," diyor ve hemen ayak bileklerime doğru ilerleyerek ipi kolayca oyuyor. Sonuncusunu bıraktığında bir süre orada kalıyor, parmakları kırmızı-sulu deriyi yatıştırıyor. Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor. "Koşabilir misin?"

Önce başımı sallıyorum ama gömleği giymek için doğrulduğum anda başım dönüyor. Alnımı tutarak inliyorum, ama elimden gelenin en iyisini yaparak yırtık gömleği çıkarıp Killian'ınkini başıma geçiriyorum.

Kapıyı kontrol etmek için döndü ve ben de o zaman gördüm. Pantolonunun beline sıkıştırılmış bir tabanca vardı.

İlk çılgınca ayakta durma girişimim iyi gitmedi. Killian beni yakalamak için öne atılıyor ve bir küfür savuruyor. "İlaçlar," diye açıklıyorum, görüşüm bir odaklanıp bir kayboluyor. "Başımı döndürdü."

"Bu bir sorun," diye homurdanıyor, bir kolunu belime dolayarak. "Seni öylece pencereden atamam. İkinci kattayız. *Kahretsin*." Beni bir süre orada tutuyor, kolu beni sıcak göğsüne bastırıyor. "Gerçekten bu şekilde yapmak istememiştim," diye mırıldanıyor, beni yukarı çekmek için eğiliyor, beni kucaklarken başım bir kez daha dönüyor. Beni itip kakarak kendisine yaslanmamı sağlıyor. "Gizlice girmeye çalışmam gerekecek." Sesi bu konuda gerçekten acımasız geliyor, ki bu mantıklı.

Killian, birini eski püskü, gıcırdayan bir merdivenden aşağı taşımadığı zamanlarda bile sinsi bir adam değildir.

Attığı her adım karşımdaki kasların daha da gerilmesine neden oluyor. Merdivenler gıcırdıyor ve belli ki çürümüş, ama sahanlığa kadar -tamamen sessiz olmasa da- güvenli bir şekilde inmeyi başarıyor. Gözlerimi boğazına, derisinin altında zıplayan nabzına dikiyorum ve bana pozisyon teklif edildiği gün söylediği sözleri hatırlıyorum.

"Ben senin kurtarıcın değilim, ne o zaman ne de şimdi. Bunu o güzel küçük kafana sokman gerek."

Her şey karmakarışık ve kafa karıştırıcı ve eğer bu durumdan kurtulursam, tüm bunları gözden geçirecek ve sürekli olarak daha büyük ve daha küçük kötülükler arasında gidip gelmemin ironisini çözecek zamanım olabileceğini düşünüyorum. Ama şu anda yok.

Bu yüzden daha sıkı tutunuyorum.

Bana bakıyor, şaşkınlığı yüzünden okunuyor, ama aynı hızla bizi buradan gizlice çıkarma görevine geri dönüyor.

Arka kapıdan birkaç adım ötede her şey dağılıyor. "Kızı bırak, Payne."

Killian'dan daha fazla katılaşıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. Korkudan irileşmiş gözlerimi onunkilere çevirdiğimde, korkmaktan çok sinirlenmiş göründüğünü fark ediyorum.

"Perez." Killian yavaşça döner, ağzı sıkı, düz bir çizgi halindedir. Perez'e iki adam daha katılıyor, hepsi de hâlâ eskisi gibi siyah giysiler içinde. "Birlikte çalışacağınızı bilmeliydim. Evlerinizin hepsi böyle bir şeyi tek başlarına yapamayacak kadar aptal. Gerçi şu anda bunu başarmış değilsiniz." Yavaşça bacaklarımı indirip ayağa kalkmama izin veriyor. "Dün gece beni sarhoş etmesi için Gonzo'yu göndermek işe yarayabilirdi ama bu sabah halletmem gereken işler vardı."

Diğer adamlardan biri omuz silkiyor. "Diğerleri üzerinde gayet iyi çalıştı." Perez alay ediyor. "Üçümüzü de götürmüyorsun."

"Bir kızı alt etmek için üç kişiye ihtiyaç duyan bir adam için oldukça kendinden emin görünüyorsun."

Bir ileri bir geri gidişlerini izlerken Killian'ın koluna yapışıyorum ve mükemmel bir berraklık anına kapılıyorum. Göğsümdeki öfkeli, vahşi şey de buna yardım ediyor, kurtulmak için çaresizce çırpınıyor.

Savaşmak için çaresiz.

Sıkılmış dişlerimin arasından konuşuyorum, sesim boğazım kadar çiğ. "Bunu nazikçe ve kibarca yapmak istedim." Killian'ın arkasına uzanıp belindeki silahı çekiyorum. "Ama şimdi beni gerçekten kızdırmaya başladın."

Silahı ona doğrulttuğumda Perez eğildi ve "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Diğer ikisi daha cesur değil, biri tezgahın arkasına dalıyor, diğeri mutfaktan tamamen kaçıyor.

Killian bile irkilir ve gerçekten de irkilmelidir. "Hikaye. Sakin ol, tamam mı?" Perez'i silahın görüş alanında tutuyorum. "Git kendini becer, Killian."

Omzuma dokunuyor, ben de irkiliyorum. Umursuyor gibi görünmüyor. Korkmuş bile görünmüyor. Kısık bir sesle, "Bu pisliği vurmak istemeni anlıyorum, ama bu polisleri getirir. Bu bir belge izi. Bu teşhir, dikkat ve istemediğin bir sürü drama demek."

"Hayır," diye bağırıyorum, silahı *oynatmadan*, "bu istemediğin bir ilgi. Bu bok parçası bana tecavüz edecekti. Artık umurumda değil!"

"Bunu kastetmiyorsun," diyor dirseğimi kavrayarak. "Birini öldürmenin ne demek olduğunu biliyor musun? Sen bir katil misin, Öykü? Çünkü öyle olduğunu sanmıyorum."

Tek omzumu silkiyorum, bunu düşünmeme bile gerek yok. Perez'e, "Diz kapağımı çıkarma konusunda kendimi oldukça iyi hissediyorum. Ama bana her ne ilaç verdiyseniz başımı döndürüyor, o yüzden ıskalayabilirim."

Perez'in gözleri kapanıyor.

Killian, "Bu kadar yeter," diye mırıldanıyor ve benim tepki vermemden daha hızlı bir şekilde silahı elimden kapıyor. "Bir gün seninle bunun bir oyuncak olmadığı hakkında konuşacağız," diyor silahı tekrar beline sokarak. "Ve ayrıca emniyetini açmadığın zaman silahların nasıl daha az korkutucu olduğu hakkında."

Sönüyorum, yana doğru tökezliyorum ama Killian beni tekrar yakalıyor. *Tanrım*. Güvenliği unutmuşum.

Perez öfkeyle yüzünü sıkarak ayağa fırladığında, Killian tersler, "Yere yat, sik kafalı! O emniyetin nasıl çalıştığını bilmiyor olabilir ama ben bildiğime eminim. Ve tüm bu diz kapağı planı bana oldukça iyi geliyor."

Perez gitmemize engel olmuyor, Killian beni tekrar kollarına alırken keskin bir "Siktiğimin psikopatları" diye bağırıyor.

Kamyon hareket eder etmez HİPERVENTİLASYONA BAŞLIYORUM.

Ciğerlerim yanıyormuş gibi hissediyor ve titrememi durduramıyorum. Tüm adrenalin, panik, dehşet, bir yük treni gibi üzerime geliyor. Sadece bu öğleden sonra değil. Hepsinden. Dün gece Killian'la olanlar. Ted'den gelen paket. Parti gecesi. Hepsi sonunda göğsümün içinde yıkılmakta olan bir travma kulesine yığıldı.

Killian uzanıp başımın arkasını kavrıyor ve beni aşağı itiyor. "Başını dizlerinin arasına koy."

Daha önce olduğu gibi, içgüdüsel olarak itaat ediyorum, eğilip döşeme tahtasında nefes alıyorum. Panik atak geçirirken benimle konuşması için Killian'a ihtiyacım yok.

Bütün yolculuğu böyle geçiriyorum. Asla geçmiyor, bunu herkesten iyi biliyorum. Ama daha az büyük oluyor. Daha kolay parçalara ayrılıyor, saklanıyor ve bir daha hiç düşünülmüyor. Brownstone'daki garaja girdiğinde, her zaman ardından gelen uyuşmuş yorgunluk beni çoktan vurmaya başlamıştı.

Killian kontağı kapatıyor ve uzun bir süre orada kalıp soğuyan motorun tıkırtılarını dinliyoruz. İç çekerek anahtarları kavrıyor. "Bizimle dalga geçmiyordun."

Bakışlarımı yavaşça ona kaydırıyorum, söyleyemediğim her şeyle dolu olduğunu bilerek. Ondan nefret ettiğimi. Bana yaptığı tek şeyin başka bir tacizci olduğunu. Önümüzdeki birkaç günü -belki de haftaları ya da ayları- zihnimde onun o silahın diğer tarafında olduğuna dair fantezi senaryoları kurarak geçireceğimi bildiğimi. Perez ve diğer adamlardan çok daha iyi olmadığını.

O görüyor. Her şeyi görüyor. Yüzü kapalı bir şekilde beni izliyor ve sonunda sessiz bir şekilde "Evet" diyor.

Sonra kamyondan inmeme yardım etti ve beni binanın içine götürdü.

30

KILLIAN

TRISTIAN BANA BAKIYOR, çenesi dişlerini gıcırdatıyormuş gibi esniyor. "Nerede o?"

"Üst katta," diyorum çenemi merdivenlere doğru sallayarak. "Bayan Crane girip çıktı ama ben..." Hepimiz bilsek de gerçeği söylemiyorum. Story beni görmek istemiyor.

Dimitri daha az sinirli görünmüyor, yavaş ama sert adımlarla çalışma odasını arşınlıyor. "Orospu çocukları." Şöminenin yanında duraklıyor, elini şöminenin üstünden bir şey almak için uzatıyor. Odanın diğer ucuna fırlatıyor. "Orospu çocukları!"

Gözlerimi devirmem, ama bu yakın bir şey. Adil olmazdı zaten. Güney Yakası'ndaki o terk edilmiş eve giderken yol boyunca direksiyonu kırıyordum. "Hiçbir şey yapma şansları olmadı," diye yineliyorum, onun etrafta dolanmasını izlemekten bıkmıştım. "Sadece biraz uyuşturulmuştu." Onlara yırtık gömleğinden bahsetmedim. Ateşin benzin olmadan da yeterince sıcak olduğunu düşündüm.

Tristian parmağını bana doğru itiyor, gözleri alev alev yanıyor. "Bu senin hatan. Paketle ilgili o lanet olası krizi sen çıkardın, ki belli ki

Sayar, sonra da bunun için onu cezalandırır ve lanet bir çocuk gibi fırlayıp gidersin." Gülüşü tamamen mizahtan uzak. "Tam da onların istediği şeyi yaptı. Biz başka işlerle uğraşırken ona göz kulak olacak üçüncü bir Lord olsaydı, bunlar asla olmazdı."

"Bunu böyle planladılar," diye karşı çıkıyorum, kafamın içinde yükselen öfkeyi bastırmaya çalışarak. "Grup projeniz, Rath'ın akran değerlendirmesi... ikinizin de yoldan çekildiğinizden emin olmak istiyorlardı. Bunu benim üzerimde de denediler, ama o kadar etkili olmadı."

"Misilleme yapmalıyız," diye karar verdi Rath, sonunda durdu. "Yanlarına kâr kalmasına izin veremeyiz-"

Tristian elini kaldırır. "Misilleme gelecektir. Şu anda ortalığı temizlememiz gerekiyor." Bana bakıyor. "Burada ne tür bir hasardan bahsediyoruz? Tanıklar? Yaralanmalar?"

Omuz silkiyorum, bira şişemin üzerindeki etiketi kayıtsızca karıştırıyorum. "Biraz hırpalanmış ama çok kötü bir şey değil. Yanağında çürük var. Bilekleri ve ayak bilekleri biraz acımış. Muhtemelen yukarıda ona ne verdilerse onun etkisiyle uyuyordur." İçimi çekerek şişemi masanın üzerine koydum. "Köşedeki adamlardan birine dikkat dağıtması için para verdim, böylece oraya girebildim. Perez ve diğerleri kaçmadan hemen önce bizi yakaladılar, bu yüzden Story silahımı onlara doğrulttu ve-"

Tristian'ın kafası geriye gider. "Özür dilerim, ne sikti?"

"Pantolonumdaydı," diye açıkladım, ona bir bakış fırlatarak. "Emniyet açıktı; asla bir tehlike oluşturmadı. Ama altlarına sıçtıklarından emin olabilirsin." Günler sonra ilk kez gülümseyebildim. "Bu bok paha biçilemezdi. Perez'i görmeliydin, lanet bir bebek gibi sinmişti."

Tristian gülümsemiyor. Hem de hiç. "Sözleşmemizi biliyorlar, bu da bunun durmayacağı anlamına geliyor."

"Onun peşini bırakmayacaklar," diye onaylıyor Rath, yüzü asık. "Sizi bilmem ama biz burada LDZ ve Güney Yakası arasında iki ucu boklu değnek gibi çalışıyoruz. İkinizin de yüceltilmiş bebek bakıcıları olmaktan hoşlandığınızı biliyorum ama bizim koruma olmaya vaktimiz yok."

Ağır bir şekilde başımı salladım. "Peki ne yapacağız? Onu kontrattan mı çıkaracağız?" İkisi de bu fikri beğenmişe benzemiyor.

Tristian dirseklerini bara dayayıp sakinleştirici bir nefes alıyor. "Hayır. Oyunu bitirmeliyiz. Çetele tutmalı ve bu işi bitirmeliyiz."

Rath duraksıyor, aramıza bakıyor. "O zaman ben oluyorum." En azından bunu söylerken sırıtmama nezaketini gösterdi.

Tristian başıyla onaylıyor ama hayal kırıklığına uğramış olsa da öyle görünmüyor. "On bire kadar ayaktasın. Yine de ona biraz zaman ver. Yarın derslerden bir gün izin almalı. Önce onu bu fikre alıştırmalıyız. Biraz-"

"Rath kazanmazdı. Ben kazanırım."

Rath alay eder. "Hayır, olmaz, neredeyse seksen puan geridesiniz."

Söyleyeceğim şeyden dolayı midem hoşnutsuzluk içinde çalkalanıyor - neredeyse ona ilk sahip olan kişi olamayacağım düşüncesi kadar kötü. *Neredeyse*. "Sakso, teşhir, çarpı kırk beş." Rath'a bakarak ekliyorum, "Üç yüzden fazla eder."

Gergin bir süre bana baktılar.

İlk konuşan Tristian oluyor, sesi alçak bir tıslamaya dönüşüyor. "Ciddi olamazsın."

Rath bakışlarımı tutuyor, gözleri karanlık ve tehditkâr. "Bunu yapmanın gerçek sebebi bu, değil mi?"

Sert ve kesin bir "Hayır" diyorum. Saçlarımı geriye atarak çenemi kilitliyorum, hatırlıyorum. "Bunu yaptım çünkü onun başka biriyle birlikte olma düşüncesi beni deli ediyordu. Kafamın içine girdi. Kafam allak bullak oldu, çünkü benim işim bu. Şaşırdın mı? Sanki kırmızıyı görüyorum ama başka bir şey görmüyorum. Kendini yakana kadar. Bunu savunmayacağım. Daha önce haklıydın," diyorum Tristian'a. "Onlara tam olarak istediklerini verdim. Bunu şimdi anlıyorum. Ama Story?" Başımı sallayarak sert bir kahkaha attım. "O bir

Benimle işi bitti. O benim hakkım, bunu ikiniz de biliyorsunuz. Ama o asla..." Kelimeleri yüksek sesle söyleyemediğim için yumruğumu kıvırıyorum.

Dizlerinin üzerine çöküp konuştuğundan beri sesi kafamın içinde dönüp duruyor. Garaj yolundan çıkarken duyduğum sesler bunlardı. Yurttaki odama gittiğimde benimle alay ettiler. Sabahın ikisine kadar zehirli bir uyuşukluk içinde içerken bana tısladılar. Akşamdan kalma ve mide bulantısıyla uyandığımda hala oradaydılar. Onu kurtarmak için o eve girerken bile, bilmem gereken her şeyi bana anlatmak için tek gereken dokunuşumdan kaçmasıydı.

Hikaye asla benim olmayacak.

"Batırdım." Kelimeler basit ve gerçekçi. Bu bokun şekerle kaplanması yok. Suçlanacak tek kişi benim. "Sahip olabileceğim tek şey bu."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyor Rath, sesi alçak ve tehlikeli. "Seni asla istemeyeceğini biliyorsun, bu yüzden seni becermesini *sağlayacaksın.* Bu tam bir romantizm saçmalığı. Yıllar önce ayaklarına kapanmamış olması bir mucize, seni lanet olası deli."

Ayağa fırlıyorum, zihnimin kenarlarında kırmızının titreştiğini hissediyorum. "Sanki çok üstünmüşsün gibi? İkinizin yaptığı şeyin
-Daha iyi misin?"

"Evet, öyle," diye cevaplıyor Rath, gözlerini kısarak. "Çünkü benden gerçekten hoşlanıyor. Belki hepsi gerçeğe dayanmıyor ama en azından kusmadan sikimi emebiliyor."

Bu pisliği şöminenin içine itmeye tamamen hazır bir şekilde masanın üzerine atılıyorum ama Tristian aniden aramızda beliriyor ve beni geri itiyor.

"Bu saçmalığı bir daha yapmayacağız," diyor ikimize de uyarıcı bir bakış atarak. "Bunu buradaki herkes için adil bir şekilde çözmenin tek bir yolu var - Öykü de dahil."

Rath şüpheci bir kaşını kaldırır. "Peki bunu nasıl başaracağız?"

"Kolay. Oyunun Altın Snitch'i." Tristian gömleğimi bırakıyor ve bana bir sırıtma gönderiyor. "Seçmesine izin verdik."

Bütün geceyi düşünerek geçirdim.

Lanet olası Altın Snitch.

Beni öylece saydılar. Tartışacak halim yoktu. Bunu halletmenin en iyi yolu bu. Mantıken anlıyorum. Yine de beni kızdırıyor.

Çocuklar gecenin geri kalanında sessiz ve başka şeylere odaklanmış durumdalar, bu da beni zor durumda bırakıyor. Bayan Crane bana her zamankinden daha soğuk davranıyor, sanırım dün geceki cezalandırma olayını duymuştur. Bütün sabahımı elinde video olan birilerini aramakla geçirdiğim yetmiyormuş gibi bir de onların var olduğunu biliyordum. Belki Tristian ve Rath dün gece kalabalığa dikkat etmiyorlardı ama ben kesinlikle dikkat ediyordum. Telefonunu çıkaran herkesi görebiliyordum ve not alıyordum.

Onu bulmamı sağlayan şeyin tüm sorgulamalarım olması da görünüşe göre yeterli değil. Onu kurtarmış olmamın bir önemi yok. Herkes benim kötü adam olduğumu düşünüyor.

En kötüsü de haklı olduklarından emin olmam.

Her ikisi de Story'yi görmek için vardiyalı olarak yukarı çıkıyorlar. Ona seçim yapmasını söylediklerinde orada değilim ama Tristian'ın ziyaretlerinden birinin ardından başımı salladığımda bunun yapıldığını anlıyorum. Yiyecek almak için dışarı çıkıyor, sonra da yiyecekleri ona taşıyor. Uzun bir süre gitmiyor, muhtemelen onunla birlikte yiyor.

Onu sadece o gece, aşağı inip temkinli bir şekilde çalışma odasına girdiğinde görüyorum. Yanağında maviden çok kırmızı bir morluk vardı, çabuk iyileşeceğinden emindi. Üzerinde ona ait olduğunu bile düşünmediğim bir çift bol pijama vardı. Onu eve yerleştirdiğimizde tüm çirkin, yırtık pırtık giysilerini ayıklamış, yerlerine daha seksi, daha pahalı şeyler almıştık.

Bana bir bakış bile atmıyor, başım ona doğru döndüğünde omuzları geriliyor. "Dimitri?" diyor saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Yine senin odanda uyuyabilir miyim?"

Ders kitabını kapatıyor ve ayağa kalkıyor, bu istek karşısında şaşırmış görünmüyor. "Elbette. Şimdi hazır mısın?"

Başını sallıyor ve *adam* ona dokunduğunda, bir elini sırtının küçük kısmına koyup ona rehberlik etmek için uzandığında nasıl irkilmediğini kaçırmıyorum. Aksine, ona doğru eğiliyor.

Tristian'a bir bakış attım ama hiçbir şey belli etmiyordu. Şimdi de onların lanet odalarında mı uyuyor? Anahtarımı kilide sokup ona iyice bakma şansım bile olmadı. Yatak odası bütün gece boş kaldı.

Ertesi gün derslere gitmek neredeyse bir rahatlama.

Okulda hala Killer Payne, yıldız oyun kurucu, LDZ kraliyet ailesi, Kuzey Yakası elitiyim. Yine de rollere bürünmek zorlaşıyor. Story'nin benden nefret etmesi alıştığım bir şey ama Rath ve Tristian da bana kızgın. Hiçbir şey doğru ya da oturmuş hissettirmiyor. Bütün günümü kendi lanet derime sığmaya çalışarak geçiriyorum. Diğer kardeşliklerden intikam almalıyız ama bunu çözene kadar olmaz. O güvende olana kadar olmaz.

Tanrım, bu çok zengin.

Hepimiz evde buluştuğumuzda, her şey dün olduğu gibi gergin.

Öykü o akşam çalışma odasına girdiğinde daha da gerginleşirler. Tristian ve Rath'ın bakışlarıyla karşılaşıyor ve onlara başıyla selam veriyor. "Kararımı verdim."

Telefonumu kaldırdım, çoktan gitmeye hazırlanmıştım. Neredeyse hangisinin olduğunu bilmek istemiyorum ama aralarındaki titreşimden bunun Rath olacağını söyleyebilirim. Biraz daha az açgözlü ve kıskanç olsaydım, içimden sevinmek bile gelebilirdi. Ona iyi davranacaktır.

"Yine de kızamazsın," diye ekliyor, yüzünü korumak için başını eğiyor.

Benden bahsettiğini biliyorum. Diğer ikisinin bana bakışlarından onlar da biliyor.

"Kimse kızmayacak," diye ısrar ediyor Tristian. "Önemli bir şey değil." Yalancı.

Story ellerini birbirine vurarak başını sallıyor. Tristian'ın güvencesine rağmen, başını kaldırıp bize bir isim verirken daha az gergin görünmüyor.

"Killian," diyor, sesi sahte bir kararlılıkla dolu. "Killian'ı seçiyorum."

31

HIKAYE

HEPSI S E R S E M L E M I Ş GÖRÜNÜYOR.

"Ciddi misin?" Tristian benimle Killian'ın arasına bakarken yüzünü buruşturarak soruyor.

Ben sadece "Evet." diyorum.

Dimitri'nin şaşkın bakışlarıyla karşılaşmak en zor olanı. Dün geceyi yine birlikte geçirmiştik, müziği beni derin ama huzursuz bir uykuya sürüklemişti. İlk seferinde olduğu gibi, uyandığımda beni sarıp sarmalamış, bana sımsıkı sarılmıştı. Sabah beni hâlâ öpüyordu -uzun, yavaş, uykulu öpücükler- ama içlerinde ne aciliyet ne de açlık vardı. Dimitri beni güvende hissettiriyor.

Bir de sürekli odama gelip benimle oturan Tristian vardı. Hiçbir kural ya da beklenti yoktu. Sadece gidecek başka bir yeri olmadığını söyleyip masama oturdu ve lezzetli kokan bir poşet Tayland yemeğini boşalttı. Bazen bana bu şekilde gülümsediğinde, eğer her şey farklı olsaydı nasıl bir adam olabileceğini görebiliyorum. Tristian bana değer verildiğini hissettiriyor.

İşte sorun da bu.

Bu iki adamın nasıl olup da teselli bulduğum ya da rahatladığım insanlar haline gelebildikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Bana korkunç, affedilmez şeyler yaptılar ama yine de...

Yine de bazen kendimi bu bağışlamanın neye benzeyeceğini merak ederken buluyorum.

Bunun aptallık olduğunu göremeyecek kadar saf değilim. Tam tersi. Killian kendi başına bir canavar ama bana dokunamaz, gerçekten dokunamaz. İçimden değil. Önemli bir yerime.

Ama Tristian ve Dimitri...

Buna düşmek çok kolay olurdu. Onlarla seks yapmak, onları içimde hissetmek, onlara bu muazzam ama kırılgan parçamı vermek. Kalbimi koruyan dikenli telleri yıkıp onları içeri almak o *kadar kolay* olurdu ki. Bunu istememek gittikçe zorlaşıyor, sorun da bu.

Bu yüzden Killian olmalı. Ona karşı ilgisizlikten başka bir şey hissetme riskim yok. Onunla seks yapmak acı verici ve çıldırtıcı olacak ama duygusal olarak steril olacak. Bedenime girmesine izin vermek kolay olacak çünkü kalbime asla giremeyeceğini zaten biliyorum. Onunla seks yapmakla ilgili hiçbir şey kafa karıştırıcı olmayacak.

Killian bile ne diyeceğini şaşırmış görünüyor. "Neden?"

Gözlerimi kaçırıyorum, mantığımı dile getiremiyorum. Hiçbiri soğuk, sert, bencil erkeklerin olduğu bir dünyada kadın olmanın ne demek olduğunu anlayamaz. "Bu benim kararım," diyorum, ses tonum kesin.

Dimitri tek bir kelime bile etmeden ayağa kalkar ve hışımla odadan çıkar.

Ardından gelen endişe ve pişmanlık hissi doğru seçimi yaptığımın kanıtı. Onu güvenli bir liman olarak görmeye başladığım yetmiyormuş gibi Dimitri'yi bu şekilde yaralama düşüncesi içimi parçalıyor. Onun zaten çok yakınımda olduğunu bu şekilde anlıyorum.

Tristian'ın bana bakışı kendi içinde acı veriyor. Gözlerinde bir hayal kırıklığı kıvılcımı var - benim seçimime değil, *bana dair bir hayal kırıklığı*. Sanki benimle ilgili bir şeyler bozulmuş gibi. Sanki beni sandığı kadar iyi tanımadığını fark ediyor. Sert bir nefes alıp saçlarını geriye tarıyor. "Emin misin?"

Dimitri gittiğinden beri beni izleyen Killian gözlerini Tristian'a dikiyor. "Beni daha çok istediği için değil," diyor başını anlamlı bir şekilde eğerek. "Beni en az istediği için." Ona gözlerimi kırpıştırıyorum, bu algı karşısında şok oluyorum. Killian içgörü beklediğim biri değil ama o bunu tek bir cümleyle özetlemeyi başardı.

Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Tristian başını sallıyor ve anlamadığını söyleyebilirim. Anlamıyor.

Killian ona daha iyi bir açıklama yapıyor: "Charlene'i becermekle Genevieve'i becermek arasındaki fark bu."

Tristian bana bakıyor, dudakları gergin bir çizgi halinde. "Tanrım, Cherry. Rath bunu senin için iyi yapardı."

Başımı sallayarak, "Biliyorum." diyorum. Dilimin ucunda *özür* dilemek var ama bunu yapmayı reddediyorum. Bu benim. Onu nasıl kullanmayı seçtiğim için özür dilemeyeceğim. "Karmaşık bir durum."

"Açıkça," diyor bakışlarını Killian'a çevirerek. Yüz hatlarında keskin ve fırtınalı bir şey belirir. "*Tek bir* işaret," işaret parmağını kaldırdı, "ve kıçını kaybedersin, Katil. Çok ciddiyim. Eğer onu çürükler içinde ve ağlayarak geri getirirsen, ben de-"

Killian gözlerini kısarak, "Yapmayacağım," diye araya giriyor.

"Ve bunun ne zaman olacağına o karar veriyor," diye ekliyor, gözleri parlayarak. "Ona gözdağı veremezsin."

"Bunu şimdi yapmak istiyorum." En azından onun için bu endişeyi giderebilirim. "Bu işi bitirmek istiyorum."

İkisi de yine şok olmuş görünüyor.

"Acelesi yok," diyor Tristian, sözlerindeki yalanı duyabilsem de. Bütün mesele bunu yapmanın beni daha güvende kılacağı. Tristian bu kavramın ne kadar doğru olduğunun farkında bile değil. "Muhtemelen dünden beri hâlâ ağrın var."

Hâlâ kırmızı olan ve kenarları moraran bileklerime bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Dayanabilirim."

Kollarını kavuşturuyor, tek bir selam verirken çenesi sertleşiyor. Barı itiyor ve ileri doğru adım atıyor, ama gitmeden önce onu durduruyorum.

"Yine de yakın durabilir misin?" Gözlerimle yalvararak fısıldıyorum. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum ama acı çekeceğimi biliyorum. Sonrasında, onun yanımda olduğu düşüncesinin bana bir tür huzur getireceğini de biliyorum. "Lütfen?"

Mavi gözleri benimkileri tutuyor, beni

oraya sabitliyor. Ve sonra beni öpüyor.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, dudaklarımın kenarını ısrarla yalıyor. Beni yönlendirip duvara yasladığında ona açılmak, geri yürümek çok kolay. Çıkardığım ses küçük ve şaşkın ama istenmeyen bir ses değil. Bana karşı sıcak ve katı, bir kolu ortama dolanmak için aşağı iniyor, pelvislerimizi yaklaştırıyor.

Kızlara daha önce de söylediğim gibi - hiçbir zaman arkadaşım olmak istemediklerini fark etmeden önce. Tristian sanki bir şey söyleyecekmiş gibi öpüyor. Bununla, beni Killian'dan daha çok istediğini söylüyor. Yine de yapmama izin vereceğini söylüyor. Bundan hoşlanmadığını söylüyor.

Boynuma kondurduğu sert ve ısırgan öpücükle, hâlâ onun Leydisi olduğumu söylüyor.

Bunun getirdiği rahatlığa kızmak zor.

Kanepeden Killian alay ediyor ama bu Tristian'ın daha sert emmesine neden oluyor. Boynumdan çekildiğinde, gözleri bıraktığı ize sabitleniyor. Bir parmak ucuyla izi takip ediyor. "Yakınımda kalacağım," diye kabul ediyor ve çenemi kaldırıp bana son bir öpücük veriyor.

Sonra da gider.

Killian şimdi öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış. Örülmüş elleri aralarında asılı, gözleri huzursuz başparmaklarına sabitlenmiş. "Bunu senin odanda yapabiliriz."

"Hayır." Bu düşünce bile beni ürkütüyor. "Seninkinde."

Sesimi duyunca başını kaldırıyor, soğuk ve duygusuz. "Peki, tamam. Benim." Ayağa kalkıyor ve ilk kez katil gibi görünmüyor. Sadece düz yüzlü ve hazır görünüyor, bir kolunu kapıya doğru uzatarak davet ediyor.

Merdivenleri onun önünde çıkıyorum, içimde kelebekler uçuşuyor. Doğrusu, tüm bu olanlar iğrenç olsa da, bittiği için rahatlayacağımı biliyorum. Artık bakire olmamak. İnsanların masumiyeti için istediği biri olmamak. Bu hiçbir zaman özel olmayacaktı.

-Benim için değil. Her zaman böyle olacaktı; korkutucu ve acı verici ve tıpkı bu lanet ev gibi.

Ölü şeylerle dolu.

Yol boyunca onun varlığını arkamda hissedebiliyorum, beliren ve uğursuz. Odasına vardığımızda geri çekilip kollarımı göbeğime sararak önce onun girmesine izin veriyorum. Oda hâlâ onun kokusunu taşıyor, bir zamanlar karnımı farklı türden bir sinirle yerinden oynatan bir koku.

Killian bana karşı bu kadar düşmanca ve saldırgan olmadan önce, liseden eski bir anım aklıma geldi. Evde sadece bir haftadır yaşıyordum. O zamanlar her şey farklıydı -sinsi ve belirsiz, ama aramızda elektrikli bir merak da vardı. Bir gece takılmak için beni odasına davet etti. Bir oyun kumandasını çözdü. Bana verdi. Kollarını arkamdan sararak, ellerimi düğmelerin üzerinde gezdirerek bana nasıl oynanacağını öğretti. O zaman da gergindim ama kanımda heyecanlı bir çarpıntı vardı. Çünkü bu Killian Payne sevimli ve güçlüydü ve bana öyle bir şekilde bakıyordu ki bunu gerçekten anlamam yıllarımı -belki de *şu ana* kadar- alacaktı.

Bana sanki onunmuşum gibi baktı.

O zamanlar flört etmekten de anlamıyordum. Ama zihnimin arkasında bir gıdıklanma vardı, bir erkeğin yeni kız kardeşine böyle davranmayacağına dair bir farkındalık ve bu bana tutkal gibi yapıştı. O bir flört, bir düşman, bir canavar oldu. Ama asla bir kardeş olmadı.

Şimdi, odasının ortasında durup titrememeye çalışırken, bunun için minnettarım. Her şey acı verici bir şekilde kaçınılmaz görünüyor, sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi. Killian, kısa bir süreliğine de olsa, birini geri istediğimi hissettiğim ilk kişiydi.

Kapıyı kapatırken beni izliyor, odayı nabzımın dağınık bir şekilde yükselmesine neden olan bir kesinlik *tıklamasıyla* dolduruyor. Masaya geçip dizüstü bilgisayarında bir şeyler tıklamadan önce bir süre öylece duruyor.

Müzik aniden odayı doldurur.

Ses seviyesi düşük ve kesinlikle Dimitri değil ama en azından her şey o kadar da sessiz değil. Killian bana yaklaşırken Tristian'ın yakınımda olduğunu kendime hatırlatıyorum, kalçama dokunmak için uzandığında kaçmamak için elimden geleni yapıyorum.

Gözleri karanlık ama yüzü taş gibi, hiçbir şey ele vermiyor. Bu yüzden olmalı, beni öpmek için eğildiğinde şaşkınlıkla geri çekiliyorum. Bana göz kırpıyor ve yolunu kolayca Tristian'ın işaretlemediği boynumun yan tarafına çeviriyor. Ağzını tenime doğru açıp hassas tenime bir öpücük kondururken saçları burnumu gıdıklıyor.

Yutkunmam kulaklarıma yüksek geliyor ve elleri kalçalarımı kavrayıp beni yavaşça daha yakına sürüklediğinde geriye yaslanmamaya çalışıyorum. Onun kokusu olmayan bir şeyi içime çekmek için başımı çeviriyorum ama bu sadece ağzının boynumu öpmek için daha fazla erişim sağlamasına neden oluyor. O da tam olarak bunu yapıyor, çenemin kenarına doğru bir iz bırakarak öperken elleri kalçalarımda esniyor. Dişleri kemiğin üzerinde hafifçe sıyrılıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Çıkar şunu," diye nefes alıyor ve gömleğimi yumuşak bir şekilde çekiştiriyor. Bir an için geri çekiliyor, önce kendi gömleğini çıkarıyor ve geniş göğsünü ortaya çıkarıyor.

Gömleğimi başımın üzerine çekerek mekanik bir şekilde itaat ediyorum. Göğüslerimi kapatmaya zahmet etmiyorum. Onları zaten görmüştü ve şimdi de tam olarak onlara bakıyor, o keskin gözler beni içine çekiyor.

"Uzan."

Pantolonunun düğmesine uzanıncaya kadar panik gerçekten başlıyor. O görmeden önce arkamı dönüyorum, yatağa sürünüyorum ve oraya yerleşiyorum, sırtüstü yatıyorum, gözlerim faltaşı gibi açılmış tavana bakıyorum.

Pantolonunu çıkarışını izlemiyorum ama duyabiliyorum - kumaşın kayışını, ayak bileklerinden çözerken yatağa doğru attığı adımları. Yatağa tırmandığında, ağırlığı yatağı dalgalandırıyor, çevremde çıplak olduğunu, sikinin kalçalarının arasında ağır ağır sallandığını görebiliyorum.

"Rahatla," diyor, dikkatini boynuma vermek için eğiliyor. Geniş avuçlarından biri yan tarafımda duruyor ve göğsümü avucunun içine almak için yukarı doğru kalkıyor. Boynuma doğru mırıldanıyor, "Bu kötü olmak zorunda değil, biliyorsun. *Rath* gibi gizemli ve hassas olmayabilirim," diye mırıldanıyor, "ama bunu senin için nasıl iyi hale getireceğimi biliyorum."

Bunu kanıtlamak istercesine göğsüme doğru iniyor ve meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ama pasif kalmaya çalışıyorum. Elini kalçalarımın arasına sıkıştırıp, dili göğüslerde gezinirken merkezimi ovuşturduğunda işim biraz daha zorlaşıyor.

"İyi olmasını istemiyorum, sadece bitmesini istiyorum," diye mırıldanıyorum, çünkü iyi *olabileceğini* zaten biliyorum. Buna kayıtsızca yaklaşmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen, vücudumun yaptığı şeye tepki verdiğini hissedebiliyorum.

Bir an duraksıyor, omuzlarının kıvrımı geriliyor. Perez'le olduğu gibi değil, her sinir ucum onun bana dokunma düşüncesini reddediyordu. Killian'la zihnim geri çekiliyor ama hemen geri dönüyor, daha fazlasını arıyor. Arzu ve utancın kafa karıştırıcı bir karışımı.

Göğüslerimi bırakıyor, gözlerimin içine bakmak için yukarı doğru itiyor. Parmaklarının taytımın beline takılıp çekiştirdiğini hissettiğimde kaskatı kesiliyorum. "Çok kötü. Seni benim için ıslatmam gerek yoksa daha çok acır." Geriye doğru çekiliyor, taytımı ve iç çamaşırımı da alıp inatçı bacaklarımdan aşağı indiriyor. Tepkisizliğim karşısında burun delikleri genişliyor ama bir şey söylemiyor.

Giysileri bir kenara fırlatıyor ve dizimden tutarak beni önünde açıyor. "Sana zarar vermeyeceğim." Sözcükler huysuz ve zorlayıcı geliyor, ama sadece alay etmeme neden oluyor. Bu bir yalan. Bu her zaman canımı yakacaktı. Bu ses üzerine kaşları çatıldı, çenesinin arkasındaki kaslar gerilerek sıkı bir düğüm haline geldi. Kalçalarımı birbirinden ayırmadan önce bana huysuz bir bakış atıyor ve eğilip merkezimde sıcak, ıslak bir yol yalıyor.

Bacaklarım kilitleniyor, yarısı şaşkınlıktan, yarısı da omuriliğime gönderdiği elektrik nedeniyle. Yine de elleri beni açık tutuyor, dili en özel bölgemi keşfederken parmakları uyluklarımın etrafında kenetleniyor.

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum, ama neden olduğundan emin değilim. Uzaklaşmak istiyorum ama aynı zamanda yakınlaşmak da istiyorum. Birbiriyle yarışan bu iki güç beni iki yöne de çekerek huzursuz ediyor. Dili klitorisimi bulduğunda yatağa yığılıyorum, ellerim yorganı yumrukluyor. Dudaklarımı birbirine kenetliyorum, ses çıkarmayı reddediyorum ama... *Tanrım*.

Çok sıcak ve güzel.

Dili üzerimde çalışırken gözleri benimkilere kayıyor, karanlık, canlı bir kararlılıkla dolu. Kalçalarımdan birini serbest bırakıyor ama ben daha bacaklarımı kenetlemeyi düşünemeden parmakları ağzıyla birleşiyor, kıvrımlarımı keşfediyor, girişimi arıyor.

Bir parmağını yavaşça içeri sokuyor ve tepkimi izlemek için duraklıyor. Korkunç bir şekilde ona karşı koyuyorum ve daha derine itiyorum.

Gözleri parlıyor, ateşle doluyor. "Evet, hoşuna gitti."

Başımı yastığa doğru sallıyorum ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Parmağını içeri ve dışarı pompalıyor, bir ikincisinin katılmasına

izin veriyor. Gerilme bir sürpriz,

ve kalçalarımı korumalı bir şekilde kapatmaya başlıyorum, ama dili o kadar hızlı geri dönüyor ki klitorisimdeki kıvılcımlardan başka bir şey hissedemiyorum.

Göbeğime karşı sert ve istekli bir ses çıkarıyor ve o zaman kendimi tutamıyorum.

Ağzım bir solukta açılarak ona sürtünüyorum.

Parmaklarının serbest kaldığını hissetmek beni ürkütüyor, ama yüzü şimdi daha sert görünüyor, gözleri agresif ve çılgın bir şeyle dolu. Dudaklarımı aralıyor ve aşağı doğru kayarak dilinin sivri ucunu içime sokuyor.

Başımı geriye atarak, saçlarından bir tutam tutarak, körlemesine dışarı çıktım.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor, Rath bana bunu yaptığında bile. Tristian parmaklarını üzerimde kullandığında bile. Killian'ın ayağa kalkması uzun sürmüyor, parmakları tekrar içime girerken ağzı göğsüme yapışıyor.

"Seni geriyor," diyor, göğsümün üst kısmına bir öpücük kondurarak. "Amın o kadar dar ki. Seni bunun için hazırlamaları gerekirdi."

İstemsizce, bunun neye benzeyeceğini merak ediyorum. Tristian'ın daha fazla parmağını içime sokması mı? Dimitri'nin kafası bacaklarımın arasında, diliyle bana saldırıyor?

Killian'ın kalçaları parmaklarının ritmiyle seğirmeye başladığında, dişleri köprücük kemiğimi öperken giderek daha fazla ortaya çıktığında bunun geldiğini anlıyorum. Sabırsızlanıyor.

Parmakları sadece sikinin tabanını sarmak için serbest kalıyor. Yukarı çektiğinde, sonunda ona bakmama izin verdim. Acı verecek kadar sert görünüyor ve yumruğunu sıktığında tekrar paniklemeye başladığımı hissediyorum. Bu şey nasıl sığacak?

Kalçamı yukarı itiyor, beni onun için açıyor, kapüşonlu gözleri amıma yapışmış. "Kahretsin, güzel ve ıslaksın. Hazır mısın?" diye soruyor ve ucunu *tam oraya,* girişime *doğru* yönlendiriyor.

Dizlerim titriyor, korku ve öfke dolu bir şey boğazıma düğümleniyor. "Sadece yap şunu."

Kalçasına güçlü bir yumruk atarak onu içeri itiyor.

Ani ve yoğun yanmaya karşı kaskatı kesilerek haykırıyorum. Başımı yastığa gömüp, hissettiğim ilk şeye tutunarak körü körüne saldırıyorum. Pazuları gergin, onu üstümde tutuyor, kalçaları iterek daha derine iniyor.

Nefes alış verişi düzensiz. "Rahatla. Nefes al."

Ama ellerim onu geri itmek istiyor. "*Tanrım, çok* fazla, çok büyük."

"Alabilirsin," diyor eğilip kulağıma doğru gürleyerek, "ama *beni içeri* almalısın." Bunu kalçalarını geri çekerek, sikini uzağa sürükleyerek, ancak tekrar içeri iterek noktalıyor. Vücudum etrafını sarıyor ve her şeyden çok hayal kırıklığına uğramış gibi görünen bir şekilde inliyor. "Çok inatçısın, sadece-" Ağırlığını bir koluna kaydırıyor ve iki parmağını klitorisime bastırmak için aşağı uzanıyor.

Oh.

Lanet

olsun

.

Kalçalarımı dokunuşa doğru kaldırma içgüdüsünü kucaklıyorum. Bu hissi kovalamak için her şeyi yaparım. Bunu daha iyi hale getirmek için her şeyi yaparım. Tekrar itiyor, ama şimdi daha az acıyor, kanımın zonklamasına neden olan basınç noktasıyla yumuşuyor.

İniltisi şimdi farklı, kaba ve çiğ. "İşte böyle. Bırak da senin için güzelleştireyim." Elini başımın üst kısmına doluyor, kalçalarını ölçülü bir şekilde çevirerek sikinin kalın bir santimini daha içeri sokuyor. Çıkardığım ses üzerine duraklıyor, şakağıma doğru sertçe nefes alıyor. Kollarındaki titremeden, bacaklarım tekrar gevşeyene kadar hareketsiz kalmanın - kendini tutmanın- ona ne kadar pahalıya mal olduğunu hissedebiliyorum.

Kalçalarımı deneysel ve meraklı bir şekilde kaydırıyorum ve Killian'ın çenesinin tepki olarak keskinleşmesini izliyorum. Yırtılıp açılmaktan ziyade tatmin edici bir doygunluk hissi vermeye başlıyor. Bu öyle bir duygu ki

Killian'ın parmaklarının çırpınışları karşısında göğsüm kabarıyor, sanki biraz içime çöküyorum.

Korkunç değil.

Gerçekten korkunç değil.

Kalçaları hesaplı, sınayıcı bir şekilde öne doğru kıvrılmadan önce geriye doğru gevşiyor. Bu dikkatli yavaşlık Killian'la seksten beklediğim şey değildi ve kendimi en kötüsüne hazırlanırken, beklerken, tahmin ederken buluyorum.

Hiç gelmiyor.

Artık klitorisime dokunmuyor bile, ama daha az iyi hissettirmiyor. Vücutlarımız her buluştuğunda, ona karşı geri itme dürtüsüyle doluyorum. Artık bununla savaşmaya zahmet etmiyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyor, sesi titreyen bir kontrolle gergin. "Çok iyi. *Kahretsin,* çok iyi alıyorsun." Kaşları birbirine kenetlenmiş, izliyor. Geri çekilişinin uzun, kaygan, çekiştirici hissi ve ardından geri dönüşünün kontrollü, kaygan, itici hissi var. Başımı başka yöne çeviriyorum çünkü bedenime doğru sallanırken ve geri sallanmasını emrederken gözlerinin içine bakamayacak kadar yoğun, kafa karıştırıcı ve karışık. Ama şimdi pazusunun iç tarafındaki *kızla* yüz yüzeyim. Bir dövme. Saçları uzun, zarif dallar halinde kaslarının üzerinde süzülüyor, her bir gözünün üzerinde makyaj gibi boyanmış uzun, siyah bir elmas şekli var. Kim bu kız? Killian'ın bu şekilde becerdiği biri mi?

"Bana bak," diyor çenemden tutup beni geri çekerek. Gözleri ağır ama parlak, başkasında olsa tutku diyeceğim bir şeyle dolu. Kabaca, "Ben seni becerirken bana bak" diyor.

Öpücük morartıcı ve beni şaşırtıyor. Dudaklarına karşı inliyorum ve o da karşılık veriyor, göğsümü geniş avucunun içine almak için aşağı uzanıyor. Kalçaları sert bir hamleyle benimkilerle buluşuyor ve ciğerlerimden keskin bir nefes çıkıyor. Killian ayrılmış ağzımdan faydalanarak içimi yalıyor.

Belki de onun üzerinde kendi tadımı alabileceğimi düşünüyorum ve sikinin heyecan verici sürüklenişiyle dikkatim o kadar dağılıyor ki onu öpmemek aklıma bile gelmiyor

Geri. Öpüşleri sahiplenici ve aceleci, tıpkı kızlara söylediğim gibi. Pençeleriyle içeri girmek ister gibi öpüyor.

Ama o zaten orada.

Hareketleri daha sivri hale geliyor; kalçaları giderek daha sert itişlerle benimkilerle buluşuyor. Bana doğru şekilde çarpıyor, sürtünmenin hediyesi boğazımdan muhtaç bir inilti çıkarıyor. Yutuyor ve kullanıyor, titreyen ben olana kadar doğru basıncı ve itişi buluyor.

Bir parçam bunu istemiyor, Killian'ın beni götürmeye hakkı olmadığı bir uçuruma tırmanmayı. Buna karşı savaşmak, hiçbir şey hissetmemek, bununla ilgili hiçbir şeyin iyi, yumuşak ya da bir daha yapmaya değer olmadığını bilerek bundan uzaklaşmak daha iyi olurdu.

Gerçek çok daha karmaşık. Çünkü Killian beni öpüyor ve bunda korkutucu bir açlık var, ama aynı zamanda bir saygı da var, sanki içimdeki her itişin tadını çıkarıyor ve açgözlülükle yakın tutuyor. Bu öfke ya da bir zaferin böbürlenmesi gibi hissettirmiyor.

Benimle sevişiyormuş gibi hissediyorum.

Orgazmım alışkın olduğumdan daha keskin ve derin. Ağlamamı bastırma zahmetine girmeden başımı yana doğru sallıyorum.

Kalçamı tutuyor, homurdanırken beni daha yakına çekiyor. Parmaklarımı omuzlarına geçirerek beni yakalamak için çabalıyorum ve o da yanağıma doğru pantolonunu çekiyor. "Evet," diye sıkılmış dişlerinin arasından nefes alıyor. "Daha sert. Acıt."

Yerine getirilmesi kolay bir istek.

Tıslıyor, tırnaklarım etinde çukurlar açarken gözleri dalgın dalgın kapanıyor. Omzunun üzerinden ona bakıyorum, içime nasıl girdiğini, kalçalarını ileri ve geri nasıl pompaladığını ve her şeyin şok edici derecede müstehcen olduğunu görüyorum. Kasları kayıyor ve derisinin altında dalgalanıyor ve bir an için, onun bu tek parçasını içime itmek için kullanılan tüm ham, fiziksel gücün düşüncesinde kayboluyorum.

Sertleşiyor, kendini derinlere ve sertliğe bırakıyor ve sonra hırlıyor. Boşaldığını biliyorum çünkü hissedebiliyorum, dölünün yakıcı akıntısını.

Ben.

Çok uzun süre oyalanmıyor, sert ve nemli nefesini tenime veriyor. Üzerimden yuvarlanmadan önce. Yumuşayan sikinin bedenimden çekilmesi beni irkiltiyor ama sonra dizlerimi kapatabiliyorum.

Gitmiş olsa bile, onu hala içimde hissedebiliyorum.

Bir küfür mırıldanıyor, dikkatimi çekiyor. Tükenmiş sikini tutuyor. Ben kanı görmeden önce gömleğini silmeye çalıştığını gömleğine uzanışından anlayabiliyorum.

"Umurumda değil," diyorum bakışlarımı tavana çevirerek.

"Çoğu kızın kanı akar," diyor ve sanki beni gereksiz yere üzdüğünü düşüneceğimden endişeleniyormuş gibi bir savunmaya geçiyor. "Bu normal."

"Umurumda değil," diyorum tekrar, bunu bildiğinden emin olmak için gözlerinin içine bakarak. Söz konusu Killian olduğunda, umursamadığım çok şey var.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanırım bunu görebiliyor.

32

HIKAYE

Ben daha yataktan kalkmaya fırsat bulamadan KILLIAN uykuya dalıyor. Onu uyandırmamaya dikkat ederek şimdi yapıyorum. Kendimi bir aslanın ininde kapana kısılmış gibi hissediyorum, kurtulmak için çaresizim. Bir yerlerde beni bekleyen Tristian'ı düşünüyorum. Muhtemelen hâlâ bana kızgın olan Rath'ı düşünüyorum. Çoğunlukla, bacağımdan aşağı akan meniden *başka bir* şey düşünmüyorum.

Yatakta yattığım yerde bir leke var, kanla ve Killian'ın menisiyle lekelenmiş. Uzun, gergin bir an boyunca ona bakıyorum ve çarşafları uyuyan bedeninin altından söküp atabilmeyi diliyorum.

Onun yerine kıyafetlerimi çıkarmaya karar veriyorum ve boğuk bir horlama sesi çıkardığında duraklıyorum. Onunla tekrar yüzleşmek istemediğim için bilgisayar ekranına bakarak bekliyorum ve zaman kazanmaya çalışıyorum. Çalma listesi ilerledikçe, onu en son ne zaman açtığımı düşünüyorum, düzgün küçük klasörleri hatırlıyorum. Diğer Lady Applicants için de bir tane vardı. LDZ için. Güney Yakası için. Ama kafamda zayıf bir çan gibi çalan şey bu değil.

O gece Killian beni kardeşliğin önünde cezalandırdıktan sonra, o ve çocuklar basketbol sahasında kavga ederken, bu konuda bir şeyler söylemişti

bir oyun olmak. Kızgındı. Travma geçirmiştim ama şimdi, zihnim uyuşmuşken, onu nerede gördüğümü hatırlıyorum - burada, Killian'ın dizüstü bilgisayarında.

Gözlerimi yataktaki figürden ayırarak yavaşça bilgisayara yaklaşıyorum, hala kilitli değil. Klasörü tekrar bulmak kolay, GAME POINTS büyük harflerle yazılmış.

Bu bir hesap tablosu.

Skorları içeren bir tablo.

Sözlü (ver) - 5 puan

Sözlü (tekrar) - 10

puan

Sergi (halka açık) - x5 Sergi

(evde) - x2 Parmak - 4

Handjob - 7

Sözlü Onay - x2

Sözlü Talep - x3

Liste uzayıp gidiyor. Bir tür çarpık seks oyununa benziyor. Kategorize edilebilecek kadar ince detaylandırılmış. Dokuz çeşit el kullanımı ve neredeyse yirmi çeşit oral var.

Bir sonraki sekmede, bir skor sayfası buluyorum.

Her skorun yanında bir tarih, bir açıklama ve bir bağlantı bulunur.

T - 8/30 - 25 puan - Kütüphanedeki Bayanı

Parmakladım R - 9/6 - 76 puan - Bayan

bana oral seks yapmak istedi

K - 9/3 - 36 puan - Bayanın memelerini sikti

Kalp atışlarım kulaklarımda bir jet motoru gibi hissediyorum. Ne bekleyeceğimi bilmeden, düşünmeden bir bağlantıya tıklıyorum. Görünen şey Rath'ın yatak odasının bir videosu. O yatakta uzanmış yatıyor ve ben de kanepede rahatsız bir şekilde oturuyorum.

Avuçlarımı yanaklarıma bastırarak titrek bir sesle "Seni... emebilirim." diyorum.

Yavaşça kaşlarını kaldırıyor. "Bana kafa atmak istediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Yüzümü buruşturup utanarak başka tarafa bakıyorum. "Ben... istemiyorum. Çok tatlısın ve her şeysin, kim bilir. Eğer bunu yapmaya zorlanmazsam, belki farklı olur. Belki hoşuma gider."

Yüzünde bir sırıtma var, ama ona doğru baktığımda bir anda kayboluyor. "Sikimi yalamak ister misin?"

Kararsız bir şekilde başımı sallıyorum.

Etkilenmiş gibi görünmüyor. "İsteksiz baş sallamalar aletimin istediği titreşim değil. Yine de teşekkürler."

"Dimitri. Sana sakso çekmek istiyorum." Boş bakışları karşısında, "Bu işte çok iyi olup olmayacağımı bilmiyorum, o yüzden sabırlı olman gerekebilir. Ama ciddiyim. Ciddiyim. İstiyorum. Özellikle de yardımcı olacağını düşünüyorsan ve teknik olarak seks yapmama kuralını sözleşmeye koyan bensem."

Alt dudağını dişlerinin arasında gezdiriyor, gözleri tekrar göğsüme kayıyor. "Pekâlâ," diye karar verdi. "Eğer istiyorsan."

Her şey orada ve sesin odadaki hoparlörlerden geliyor olması umurumda bile değil. Dimitri'yi ağzıma alırken gözlerim ekrana yapışmış bir şekilde izliyorum. Dakikalar sonra kafasını geriye atıyor, gözleri kamerayla buluşuyor.

Ve o lanet *gülümsüyor*.

Aceleyle tıklayıp çıkıyorum ve çılgınca diğerlerine tıklıyorum. Dimitri ile üç tane daha var, onun yatağında uyandığım sabahlar dahil olmasa bile.

Henüz değil.

Bazıları Tristian'la, bazıları da Killian'la koridorda. Göğsüme en çok saplanan, hesap çizelgesinde herhangi bir noktaya bağlı bile değil. Sadece "Den - Katile Mantıklı Konuşmak" olarak etiketlenmiş.

"Yedi puan gerideyim. Tek bir öğle yemeğinde kıçının tozunu attırabilirim." Tristian gözlerini devirir ama i s t e k s i z bir ses tonuyla ekler: "Bununla birlikte

ders vermek dahiceydi. Sen ve ben," diyerek Killian'ı işaret ediyor, "oyunumuzu geliştirmemiz gerekecek."

"Nasıl? Nasıl bu kadar çok puan alabiliyorsun? Onunla on dakika geçiriyorum ve yumruğumu duvara vurmak istiyorum, ama siz ikinize inanmamı bekliyorsunuz-"

Rath bir elini kaldırdı, kaşları alnına tırmanıyordu. "Bizden şüphe mi ediyorsun?"

Tristian kendi bardağından yudumlarken, "Her nokta desteklenebilir," diye katılıyor. "Rath'ın videosunu ben de izledim. Onun aletini emmek istedi. Yuttu. Sonra da kaçmadı." Nokta değiştiricileri parmaklarıyla işaretliyor. "Bak, uzun vadeli düşünmediğini biliyorum ama Story senin düşündüğün gibi biri değil, Katil. En az direnç gösteren yol onda işe yarar. O sadece normal bir kız."

Rath bardağını geri almak için öne eğilir. "O bir macun, dostum. Cezalar işe yaramıyor ama ne işe yarıyor biliyor musun? İyi davranmak!" Bunun üzerine kıkırdıyor. "Tristian maçtan sonra ona şu kağıt çiçeklerden aldı. Hani şu bağış toplamak için satılanlardan. Yüzündeki ifadeyi görmeliydin."

Tristian, "Kızarıyor ve kendini kaybediyordu," diye açıklıyor. "Çok fazla bir şey bile gerekmiyor."

"Prens taktikleri," diye alay ediyor Killian ama Tristian başını sallıyor.

"Hiç de değil. Ona karşı o kadar kötüsün ki en ufak bir nezaket hareketine cırt cırt gibi yapışıyor. Sanırım şerefine içiyorum." Bardağını geri devirmeden önce Killian'a doğru kaldırır.

Killian öfkeyle, "Bu tam bir saçmalık. Nezaket mi? Nezaket mi? Siz sikikler ne zamandan beri oyunu böyle oynuyorsunuz?"

"Birkaç ay içinde o amcığa koca sikimle gireceğim için." Rath kasıklarını tutarak gülüyor. "Kusura bakma, kardeşim. Her şey adil."

Bu.

Oyun bu.

Benim
güvenim.

Benim
hislerim.

Bekâretimi ve onu kimin aldığını.

Ben.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı yuvarlandığını hissetmiyorum, ta ki bir tanesi izleme dörtgeninin üzerinde titreyen elime düşene kadar. Hepsi bir yalandı. Dimitri'yle -*Rath'la*- hissettiğim her rahatlık anı sadece bir şakaydı. Hissetmem için manipüle edildiğim bir şey. Rath'ın tüm bunların ötesinde olduğunu düşünüyordum ama bu bir yalandı. Yatak odasında onun için diz çöktüğüm o zamanlar, Tristian ve Killian'ın bana yaptıklarından daha iyi değildi.

Sahte.

Hepsi sahteydi.

Tristian'ın nezaketi, muhtemelen özrü bile. Belki daha da derine iniyordur. Belki de bodrumdaki o geceye gizlice katılmışlardır.

"Ona karşı o kadar kötüsün ki en ufak bir nezaket hareketine cırt cırt gibi yapışıyor."

Şimdi her şey çok mantıklı geliyor. Değişmiyorlardı. Beni önemsemek için büyümüyorlardı. Bunca zamandır benimle oynuyorlardı.

Ben de aptal, saf, geri zekâlı küçük bir kurban gibi bunu yedim.

Acı -keder ve aşağılanma- o zaman çok daha az. Onu toplayıp bir kenara koyuyorum, hissetmeyi reddediyorum. Soğuk yerine ateşi kucaklıyor, onun beni içten ısıtmasına izin veriyorum. Artık her şeyin bu şekilde işlediğini anlıyorum. Rahatlık yok, şefkat yok, güvenlik yok. Bu dünyadaki tek sıcaklık kandan ya da ateşten geliyor.

İşe yaramaz gözyaşlarımı siliyorum, zavallı sümüğümü burnuma çekiyorum ve bir kez daha yatağa bakıyorum. Telefonum cebimden kolayca kayıyor ve yatağa yaklaştığımda Killian kıpırdamıyor.

Ortasındaki lekenin fotoğrafını çektiğimde bile.

O eski e-postama giriyorum, spam için olana. Ted'in bana mesaj gönderdiği e-postaya. Başlığı "Ted'in

gitti."

Fotoğrafı ekledikten sonra e-postanın gövdesine sadece tek bir cümle yazıyorum:

Bu konuda ne yapacaksın?

Kanımı aldılar ve şimdi ateşimle tanışmak üzereler. Çünkü bu orospu çocuğunu yakıp kül edeceğim.

EPİLOG

TED

Ev, şehrin tam ortasında büyük bir arsa üzerinde yer alıyor. Burada inişli çıkışlı tepeler ya da bakımlı çimler yok, sadece eskiden üç bloktan oluşan, devlete ait bir konut projesinin düz, asfalt çevresi var.

"Bu Güney Yakası için biraz abartılı görünüyor," diyorum BMW'den inerken. İhtiyatlı davranıyorum ve büyük ihtimalle o da bunu biliyor. Yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa bana bunu söylemeyecek. Güneş gözlüklerimi katlayıp ceketimin içine sokuyorum, gömleğimin manşetlerini düzeltiyorum.

Evet, bu mülkün tam olarak ne olduğunu biliyorum.

Ama o rol yapıyor. "GussyZ bunu annesi için yaptı. Hani şu rapçi var ya? Tam burada büyüdü ve büyük bir başarı elde ettikten sonra annesi taşınmayı reddetti. O da büyüdüğü apartman kompleksini yerle bir etti ve üzerine bu ucubeyi inşa etti." Ajan binaya hayranlıkla bakarak başını sallıyor. "Vergi haczi çok kötü olmuş. Hükümet el koydu ve şimdi açık artırmaya çıktı."

"Onun için çok kötü. Benim için mükemmel." Bu işi gerektiği gibi takip etmediğim için haczi kaçırdım ama konumu daha iyi olamazdı. Geniş bir arsa, çok sayıda oda, Güney Yakası'nın keyifsiz yeraltı bölgesinin derinliklerinde. Benim bölgem.

Buluşmayı ayarladığında şüpheyle yaklaşmıştım. Leslie sadece kira gelirimden ayda on binlerce dolar çalmakla kalmıyor, aynı zamanda

O da muhbirlik yapıyor. Kaymağı bilmediğimi düşünüyor ama gözlerinden endişelendiğini görebiliyorum. Olması gerektiği gibi. Elime fırsat geçse bu kadın sırtıma bir bıçak saplar ve bunu yaparken de gülümser. Kadınlarda genelde böyle olur.

Buna rağmen, bugün bana gerçekten elinden gelenin en iyisini yaptı. Bu konuda iddialı olmak ve girişimimi bir sonraki seviyeye taşımak girişimim için doğru bir adım.

Ön kapıdaki şifreyi girdiğinde elinin titrediğini görebiliyorum. Sadece küçük bir titreme ama gözlerim hiçbir şeyi kaçırmıyor. Onun acısına son vermeliyim ama şimdilik beceriksizliğini izlemeye karar veriyorum.

Kilit devreye girdiğinde, onun korkuyla irkilmesiyle eğlenerek içeri dalıyorum ve yüzüğümdeki altın kakma gün ışığında parlayarak kapıyı onun için açık tutuyorum.

Bana endişeli bir bakış atıyor ve aceleyle girişe doğru koşuyor.

"Kaç yatak odası var?" Mekânı inceleyerek soruyorum. Zemin kalın, kakma bir madalyon mozaiği ve merdivenin her iki yanında gururla duran mermer sütunlar. Yukarıda asılı avize altın ve kristal. Uzun, iki katlı kemerler insanı solumuzdaki oturma odasına girmeye davet ediyor.

Rüküş ve gösterişli.

"On," diye cevap veriyor, gözleri

endişeli. Kısacası, mükemmel.

"Banyolar?"

"On bir tam," diye ekliyor omuzlarını geriye iterek. Evet. O omurgayı sen bul, tatlım. "Üç buçuk."

Mırıldanıyorum, ayakkabılarım mermerde tıkırdıyor. "Alt katta da bir süit mi var?" Ona dönüyorum ve gözlerinin nasıl açıldığını fark ediyorum.

Zaten bildiğimi fark ediyor ama yine de "Evet" diye cevap veriyor.

"Güzel." Başımı salladım, parmaklarımı arkamda birleştirdim. "Elimden almak istediğim bazı mülkler var. Yaşlı yarasanın yaşam alanına ihtiyacı olacak." Ona dönerek, "İyi iş, Leslie." diye ekliyorum.

Kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyor, omuzları çöküyor, göğsü rahatlamış bir nefesle genişliyor. Buna rağmen bana gülümsüyor, o kadar minnettar ki neredeyse keşke biraz daha dayansaydım diyeceğim. "Teşekkür ederim efendim. Telgrafta görür görmez bunu isteyeceğinizi biliyordum."

Ana katta yürürken telefonuma birkaç not alıyorum. "Şurada dolu bir bara ihtiyacımız olacak." Arka duvarı işaret ediyorum. "Havuz kenarında bir oturma alanı iyi olurdu. Bana yeraltı garajından bahset. Müşterilerim gizlilik ister."

İtaatkâr bir şekilde başını sallıyor. "Evet, efendim. Ara sokaktan bir arka girişi var ve kapılar bir sensörle çalışıyor. Küçük bir donanımla, bu-"

Elimdeki telefon çalıyor, ekranda bir e-posta bildirimi beliriyor. Gördüğüm anda Leslie'yi duymazdan geliyorum. Yanlış okuduğumdan emin olmak için gözümü kırpıyorum.

E-posta Bildirimi: Tatlı Kiraz.

Sesimi sakin ve hesaplı tutuyorum. "Affedersiniz," diyorum, odadan çıkıp dışarı kaçarken kanım gümbürdüyor. Başım beklentiyle dönüyor, kalbim acil bir ritimle çarpıyor. Bu kızdan haber almayalı üç yıl olmuştu. Parmaklarımın arasından kayıp gideli üç yıl olmuştu.

Kaydırarak açıyorum ve mesaj başlığına bakıyorum: *Gitmiş*.

Bunun bir şaka olduğuna yarı yarıya ikna oldum. Muhtemelen, birlikte saklandığı o ukala küçük piçler beni öğrendiler ve bunun eğlenceli bir yol olacağını düşündüler. Sorun değil. Onlarla nasıl başa çıkacağıma hazırlanıyordum.

Sonra mesajı gördüm.

Bu konuda ne yapacaksın?

Net bir fotoğraf, içindekiler çok net. Beyaz çarşaflı bir yatak, solgunluğa karşı duran leke olmasa tertemiz. Kan lekesi. Etrafını saran koyu rutubetten, muhtemelen biraz da meni. Kan, meni ve onun uyarılması.

Oh, Story...

Kirazının kalıntılarına bakıyorum.

Yanında kıvrılmış bir erkek eli var, bileği dövmelerle kaplanmış. Belirgin bir kafatası şeklinde altın bir yüzük takıyor. İçine kazınmış 'LDZ' yazısını görmek için yakınlaştırmama gerek yok.

Ne de olsa benimkiyle aynı yüzük.

Kim olduğunu ve ne yaptığını bildiğim için telefonu kapatıyorum. Dişlerimi gıcırdatarak, içimdeki çılgın öfke kasırgasını göğsüme geri itmeye çalışıyorum. Sadece şimdilik. Bir hamle yapana kadar.

Ama o elleri benim tatlı genç hanımımın üzerinde hayal etmek çok zor. Bana ait olanı aldığını bilmek. Onu kirlettiğini, lekelediğini, pisliğini onun içine soktuğunu bilmek. Onu uyarmaya çalıştım. Bu dünya bir makine. Çarklar dönüyor, onu döndürüyor ve çark asla durmuyor. Bir kadını alır ve onu bir fahişeye dönüştürür. Kirli. Kirlenmiş. Saf olmayan.

Eğer Lordlar bunun ona olmasına izin vereceğimi düşünüyorlarsa, fena halde yanılıyorlar.

Kapıdan fırlayarak geri dönerken, kafam hala o çarşafların görüntüsüyle dolu. Nasıl olduğunu merak ediyorum. Yırtarak mı girdi içeri? Onu bir hayvan gibi becerdi mi? Benim hakkım olanı kirletirken o açgözlü dudaklarını bir gülümsemeye mi dönüştürdü?

Leslie yaklaştığımda dönüyor, klasörlerini karıştırıyor, bana daha fazla ayrıntı anlatmaya o kadar hevesli ki ceketimden çıkardığım silahı kaçırıyor.

Namluyu kaldırdım ve kafasına üç kurşun sıktım.

O yere düşerken, silah sesleri hala mermere çarpıp çınlarken, sessizliği içime çekerek vahşi, çelik gibi bir nefes alıyorum.

Evet, bu daha iyi.

İntikamım hiçbir zaman hızlı olmadı, ama her zaman mutlak ve merhametsizdi.

Lordlar bunun ne kadar doğru olduğunu keşfetmek üzereler.

Forsyth Üniversitesi Kraliyet Ailesi serisinin 2. Kitabı olan KAHRAMANLIK LORDLARI ön siparişe açıldı.

Çeviri Kitaplar
Telegram

TEŞEKKÜRLER

Sam

Bu kitabı Michaella, Adara ve tüm DD(&T) Facebook arkadaşlarıma teşekkür etmeden bitiremem! Bu, çok istememe rağmen yazabileceğime ikna olduğum bir kitap değildi. Angel ve hepiniz beni gerçekten zorladınız! Lisa, sen sonsuza dek gerçek bir kankasın. Discord nonnilerime: Sizin için yaşıyor ve nefes alıyorum, siz değerli, parlayan saflık ve kusursuzluk fenerleri. Birinin #Genel'de bir ejderhayı rastgele cinselleştirdiğini görene kadar günüm asla tamamlanmış hissetmiyorum. Ne kadar kutsanmışım?

Melek

Sam'in benimle birlikte ters harem dünyasına girmesini sağlamak dört yılımı aldı, bu yüzden şimdiye kadar ürettiğimiz en karanlık içerikle girmeye karar verdik. Karmaşık bir vampirin aşkı üzerine tanışan ve bu aşk hikayesinin karanlık yönlerine çekilen iki yazar için bu gerçekten bir sürpriz değil.

Bu çılgın bir kitaptı. Sam ve ben her zaman fikirlerle uğraşırız - on yıldır uğraşıyoruz. Her zaman endişeli. Bazen karanlık. Sonunda bu seriyi ortaya çıkarmaya karar verdik. Bu seriyi seviyorum. Ters haremi seviyorum. Ve evet! Siz okuyucularımı, Angel's Antics'in havalı çocuklarını, kirli işlerini üstlendiğim Lisa'yı, Vanessa @ VC Edits'i ve tabii ki harika kapak için Sam'i seviyorum.

Kitabı ve diğer eğlenceli şeyleri tartışmak için Angel's Antics'te bize katılın. Ne düşündüğünüzü duymak için sabırsızlanıyoruz!

AYRICA ANGEL LAWSON & SAMANTHA RUE TARAFINDAN

Preston Prep'in Çocukları

(M/F Steamy Angst-Romance)

Devil May Care

Şeytanla Anlaşma Şeytan

Tarafından Dokunuldu

Şeytan Cisimleşti

Forsyth Üniversitesi Kraliyet Ailesi

(Ters Harem Karanlık/Bully Romantizm)

Acının Lordları

Gazabın

Lordları

Merhametin

Lordları